

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ERIN HAWKINS

UNEXPECTEDLY IN LOVE SERIES BOOK THREE

Accidentally Ours

*A steamy
romantic
comedy*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ERIN HAWKINS
UNEXPECTEDLY IN LOVE SERIES BOOK THREE

Accidentally Ours

Telif hakkı © 2023 Erin Hawkins E-kitap

ISBN: 978-1-7356883-8-1

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen authorerinhawkins@gmail.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Cover Ever After covereverafter.com

Düzenleme: Chelly Peeler inkedoutediting.com

Düzeltilme: Isabella Bauer

Başlıklar: Erin Hawkins

*İsteksizce Senin
Beklenmedik Bir
Şekilde Benim*

*En İyi Planlar
Planlarda Yok*

İçindekiler

1. [Sophie](#)
2. [Sophie](#)
3. [Hunter](#)
4. [Sophie](#)
5. [Hunter](#)
6. [Sophie](#)
7. [Hunter](#)
8. [Sophie](#)
9. [Hunter](#)
10. [Sophie](#)
11. [Sophie](#)
12. [Sophie](#)
13. [Hunter](#)
14. [Sophie](#)
15. [Hunter](#)
16. [Sophie](#)
17. [Sophie](#)
18. [Hunter](#)
19. [Sophie](#)
20. [Sophie](#)
21. [Hunter](#)
22. [Sophie](#)
23. [Avcı](#)
24. [Sophie](#)
25. [Sophie](#)
26. [Hunter](#)
27. [Sophie](#)
28. [Avcı](#)
29. [Hunter](#)
30. [Sophie](#)
31. [Avcı](#)
32. [Hunter](#)

33. [Sophie](#)
34. [Sophie](#)
35. [Hunter](#)
36. [Sophie](#)
37. [Sophie](#)
38. [Sophie](#)
39. [Sophie](#)
40. [Avcı](#)

[Epilog](#) __

[Epilog Bölüm 2 Ön](#)

[İzleme](#)

[Teşekkürler](#) _____

[Teşekkürler](#)

[Erin Hawkins'ın Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

BÖLÜM 1

Sophie

Son bir kez daha kusma hissiyle tuvaletin kapağını kapatıyorum. Gözlerimin altını parmağımla siliyorum, oradaki ıslaklık vücudumun son çabalarının bir sonucu, ama sürdüğüm su geçirmez maskara işini yaptığı için minnettarım. Az önce kusmuş olduğum kahve ve mide asidinin karışımı boğazımı yakıyor. Titrek bir el ile sifona basmak için uzanıyorum. Çıplak dizlerimin altındaki yumuşak halı için kardeşim Griffin'in eşi Emma'ya minnettarım. İlk kez birlikte yaşamaya başladıklarında, kardeşim Griffin, eşinin kadınsı dekorasyon tarzı, yumuşak tonlara ve rahat kumaşlara olan sevgisinden çok etkilenmişti, çünkü kendisi yıllardır taşınma kutularını komodin olarak kullanıyordu.

Titrek bacaklarımla ayağa kalkarım. Aynada sarı buklelerimi düzeltir, yeşil elbisenin eteğini düzeltir ve diş fırçamı alırım. En azından manikürüm hala güzel görünüyor. Her hafta tırnaklarımı boyamayı seviyorum ve dün seçtiğim parlak mercan renginin stajımın ilk haftası için mükemmel bir renk olacağını düşünmüştüm.

Kim işinin ilk gününde kusar ki? Muhtemelen sadece gerginlikten. Ya da köşedeki marketten aldığım şüpheli suşi yüzünden olabilir.

Elektrikli diş fırçamın uğultusu arasında kapı çalınır. "Soph, ben çıkmak üzereyim." Griffin'dir. "İyi misin?"

İki yaşında ya da yirmi iki yaşında olmam fark etmez, Griffin her zaman beni korumuştur. Kusmuş olduğumu bilseydi, muhtemelen ateşimi ölçer, yatmamı emreder ve yeni patronumu arayarak hasta olduğumu bildirirdi. Biz büyürken de böyle yapardı. Annemiz muhtemelen bir veya iki hafta sürecek geçici işlerde çalışıyor ya da telefon veya not bırakmadan uzun süre ortadan kayboluyordu.

Kardeşim hayatımın büyük bir bölümünde benim güvenilir güvenlik ağım olsa da, ilişkimizi değiştirmeye kararlıyım. Dengeyi değiştirip, daha çok eşit bir ilişki kurmak, daha az bakılması gereken biri olmak istiyorum. Sonuçta, varlığımın yükünü onun omuzlarından almak istiyorum.

İlk adım: Stajımın ilk gününde başarılı olmak.

Tükürdüm ve ağzımı çalkaladım, sonra saatime baktım. Otuz dakika içinde çıkmam gerekiyordu.

Kapıyı açtım ve koridordan geçerek odama giderken ona parlak bir gülümseme attım.

"Biraz gerginlik. Eminim geçer."

Aşırı koruyucu ağabeyimin bu durumu kaldıramayacağımı düşünmesi, ihtiyacım olan son şey.

Bugünkü stresi, son zamanlarda yaşadığım tüm büyük yaşam değişikliklerinin birikimi olarak değerlendiriyorum. Üniversiteden mezun oldum, Las Vegas'tan New York'a taşındım ve ülkedeki en çok rağbet gören düğün planlama şirketlerinden birinde ücretli stajyerlik işi buldum.

Şehre kendi başıma geldim, ama şu anda Emma ve Griffin'in boş yatak odasında kalıyorum. Marion Adler Events'ta ücretli stajyerlik teklifini kabul ettikten kısa bir süre sonra kardeşim de belirttiği gibi, New York City ülkedeki en pahalı yer.

Griffin kapı çerçevesine yaslanırken, ben ilk günümde topuklu mu yoksa düz ayakkabı mı giymem gerektiğini tartışıyorum. Aklım, Andy'nin *Runway'de* ilk gününde o çirkin loaferlarla ortaya çıktığı *The Devil Wears Prada* filmindeki sahneye gidiyor. Seçeneklerimin hiçbirisi *o kadar da* kötü değil ve ben bir moda dergisinde değil, bir düğün planlama şirketinde staj yapıyorum, ama Marion Adler düğün planlamacılarının zirvesinde ve ben harika bir ilk izlenim bırakmak istiyorum.

"Sana gönderdiğim metro yol tarifini aldın mı?" diye soruyor Griffin. "Ve tezgahın üzerine bıraktığım ön ödemeli ulaşım kartını?"

"Evet ve evet." Düz ayakkabıları tercih ediyorum. Şık ve işlevsel, ayrıca eski su şişelerinden yapılmış, yani çevreye de katkıda bulunuyorum. Ayakkabıları giyip topukluları çantama atıyorum. "Dün yaptığımız zamanlı antrenman çok faydalı oldu."

"Hazırlıklı olmayı ne kadar sevdiğini bilmesem, alaycı olduğunu düşünürdüm."

Haklı. Doğaçlama yapmak benim güçlü olduğum bir alan değil. Her şeyi planlamak, her ayrıntıyı bilmek benim için çok önemli. Bilgi güçtür ve tüm bunlar. Benim için bilgi ve hazırlık, yeni durumlarda oluşan kaygıyla başa çıkmanın anahtarıdır. Kraliçe yataktan odanın diğer tarafına geçiyorum. masamı kurduğum odanın diğer tarafına geçiyorum. Masa aynı zamanda mücevher ve aksesuarları saklamak için aynalı bir makyaj masası görevi de görüyor.

"Saç bandı takayım mı, takmayayım mı?" diye soruyorum aynadaki yansımama, kafamdaki çiçek desenli düğümlü saç bandını düzeltirken.

"Çok şirin." Griffin fikrini söylüyor.

Onu kafamdan çıkarıp çekmeceye geri koyuyorum.

"Evet, benim istediğim bu değil."

Ellerini teslimiyetle kaldırıyor, sol elinin yüzük parmağındaki altın yüzük, elini hareket ettirirken parıldıyor.

Beni büyütürken hiç kimseyle çıkmayan ve hiç partiye gitmeyen kardeşim, şimdi eşi olan Emma ile çılgın bir gece geçirdikten sonra Vegas'ta evlendiğine hala inanamıyorum. En azından şok edici bir durum.

Evliliklerini iptal etmeyi planlamışlardı, ancak Emma, önemli bir görüşme için kardeşimin New York'ta olmasına ihtiyaç duyduğunu fark etti. Birlikte daha fazla zaman geçirdikten sonra, birbirlerine aşık oldular ve evli kaldılar.

O zamanlar bunların hiçbir mantıklı gelmiyordu, ama şimdi onların birbirlerine çekilmesinin bir nedeni olduğunu anlamak kolay.

"Bu konularda hiçbir şey bilmediğimi biliyorsun," diyor.

Gülerek başımı sallıyorum. "Karının kusursuz bir zevki olması iyi bir şey."

"Evet, ben şanslı bir adamım." Griffin, Emma'nın adının geçmesiyle gülümser. Ona sırlıslıkla aşık. Onunla, Vegas'ta düzenlenen bir gelinlik fuarında moda şovunun başrolünde yer alırken, *Rainin'* Men'in son gösterisinde tanışmışlar ve Vegas'ta birkaç saat birlikte vakit geçirdikten sonra evlenmişler. O sırada alkolün etkisi altındaydılar, ama benim de şahit olduğum gibi, onların düğün şapelinde evlenmelerinin asıl nedeni, aralarındaki inkar edilemez bağı.

Griffin'in gözleri açık dolap kapısına düşer. Taşınma kutularımın oluşturduğu düzenli kaos.

"Bu hafta sonu konuştuğumuz rafları koyabilirim."

"Sadece taşındıktan sonra o alana ihtiyacın olacağını düşünüyorsan, yoksa ben halledebilirim."

New York'taki bir apartman dairesinin dolabına eşyalarını sığdırmaya çalışana kadar, ne kadar çok eşyan olduğunu fark etmezsin.

"Bu hafta sonu ayarlayacağız. Gitmem gerek." Bana doğru büyük adımlarla yürüyerek beni kucakladı. "Seninle gurur duyuyorum Soph. İlk günün harika geçsin."

"Teşekkürler." Ben de ona sarıldım, sonra bıraktım. "İşten sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz," diye seslenirim, onun koridorda kayboluşunu izlerken. Bir dakika sonra, ön kapı kapanır.

O gittikten sonra masama geçip dizüstü bilgisayarımı açtım.

Dün gece geç saatlere kadar son blog yazımı düzenledim ve çıkmadan önce yayınlamak istiyorum.

Yazım, düğün davetiyelerini basmak için sürdürülebilir bir alternatif olarak tohum kağıdının kullanılmasıyla ilgili.

Blogum üç yıl önce, seçmeli olarak aldığım bir sosyal medya pazarlama dersinde bir proje olarak başladı, ama o kadar çok keyif aldım ki devam ettirdim. Şimdi, Sustainable Wedding Chic, düğün dekorasyonu, davetiyeler ve daha fazlası için sürdürülebilir ve çevre dostu uygulamalar arayanlara hitap ediyor. Blog, yıllar içinde abone sayısında önemli bir artış kaydetti ve artık ücretli reklamverenlerim bile var. Daha yakın zamanda, geri dönüştürülmüş cam eşyalar ve vazolar kullanarak DIY masa süsleri ve çiçek aranjmanları hakkında öğretici videolar içeren bir YouTube kanalı açtım.

Blogum eğlenceli bir hobi, ama Marion Adler Events'ta çalışmak benim hayalimdeki iş.

Ama sanırım her hayalimdeki işin bir stresi ve endişesi vardır, bu da bu sabah kahvaltımın tuvalete gitmesinin nedenini açıklıyor. Belki de her şey çok mükemmel. Her şey *çok* iyi gidiyor ve bu yüzden endişeliyim. Artık hayalimdeki işe sahibim, yani Marion'a New York City'nin elitlerinin rüya düğünlerini planlamak için gereken yeteneğe sahip olduğumu kanıtladıktan sonra işim olmasını planladığım ücretli bir stajyerlik. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olmasından endişeleniyorum.

Tıpkı on yaşındayken annemin nihayet partilere gitmeyi ve bütün gece dışarıda kalmayı bırakması gibi. Bir perakende mağazasında iş bulmuştu ve yıllar sonra ilk kez kirayı ödeyebiliyorduk, sonra birdenbire Griffin beni okuldan alıp annemin bir trafik kazasında öldüğünü söyledi. Nihayet daha iyi bir insan olmaya başlamıştı, sonra öldü.

Ondan sonra, Griffin ve ben her şeyi kendi başımıza halletmek zorunda kaldık, yetişkinlik görevlerinin çoğu onun omuzlarına yüklendi, ama ikimiz de çabucak büyüdük. Annemin ölümü bana dayanıklılığı öğretti, ama aynı zamanda çok umutlu ve çok mutlu olmaktan korkmamı da sağladı. Ve bir şeyin ne kadar çabuk elinden alınabileceğini gösterdi.

Rujumu yeniden sürüp kendime bir kez daha bakıyorum, sonra su şişesini çantama atıp kapıyı kilitleyip asansöre doğru yöneliyorum.

Sokağa çıktığımda, metroyla kuzeye, şehir merkezine gitmek için hangi yöne gitmem gerektiğini hatırlamak bir dakika sürer. İsteksizce telefonumu çıkarır ve doğru yolda olduğumdan emin olmak için Griffin'in gönderdiği notu kontrol ederim. Bu sabah porselen tanrılara dua etmek bana fazla zaman kazandırmadı, bu yüzden yanlış yönde metroya binmeyi göze alamam. Metro girişine sadece iki blok yürüme mesafesi var, ama New York'ta bloklar

uzun ve merdivenlerden inerken başım dönmeye başlıyor. Turnikede ulaşım kartımı okutuyorum, sonra kapılar kapanmadan trene binmek için acele ediyorum.

Metro vagonunda bir koltuk bulup, inmem gereken durağı notlarımı tekrar kontrol ediyorum. Griffin'in beni kendi başının çaresine bakabilen bir yetişkin gibi görmesini çok istesem de, ilişkimizdeki dengesizliğin suçlusu da ben olabileceğimin farkındayım. Ona çok fazla güveniyorum. Çalışıp kendi paramı kazanarak ve sonunda onun ve Emma'nın evinden taşınarak, kendime bakabileceğimi ona gösterebileceğimi umuyorum. Bana bakması gerektiğini düşünmesini istemiyorum. Artık Emma var ve bir noktada bir aile kurmak isteyecekler ve ben onların yoluna çıkmak istemiyorum. Benim için çok şey yaptı, denesem bile ona borcumu ödeyemem, ama şu anda yapabileceğim tek şey ona daha az yük olmak.

Telefonum, arkadaşım Coco'dan gelen bir mesajla titriyor.

Coco: İlk gününde seni düşünüyorum!

Ben: Teşekkürler. Heyecan verici, ama aynı zamanda çok gerginim.

Coco: Ben de stresli olurdum. Gerçek bir işe ve yaz tatili olmamasına hazır değilim.

Ben: Şimdilik havuzda vakit geçirmenin tadını çıkar. Yüksek lisans programın sadece bir yıl sürecek. Gelecek yıl bu zamanlar iş arayışında olacaksın.

Coco: Of. Bırak da şimdilik bunun tadını çıkarayım.

Coco'nun elinden gelse yetişkin olmayı sonsuza kadar erteleyeceğini bilerek gülümsüyorum. Yedinci sınıfta tanıştığımızdan beri özgür ruhlu biridir. Bir bakıma zıt karakterleriz, ama belki de bu yüzden arkadaşlığımız yürüyor. Ona ihtiyacı olduğunda odaklanmasına yardım ediyorum, o da bana her zaman rahatlamamı ve eğlenmemi hatırlatmaya hevesli.

Coco: Dün gece birkaçımız Marquee'ye gittik. Mezuniyetten sonra seninle gittiğim o geceden beri oraya gitmemiştim. O seksi adamla gittiğin gece

göz kırpan emoji

Telefon ekranından gözlerimi kaldırıp o geceyi düşünüyorum.

Etkinlik planlama ve konaklama alanında sınıf birincisi olarak mezun olduktan ve işletme yan dalını bitirdikten sonra, kafayı bulmaya hazırdım.

Ama o kadar çok içmeyi beklemiyordum ve onu da beklemiyordum. Kendime koyduğum hedefleri başardığımı ve Griffin'in benimle gurur duyduğunu bilmek, üniversitede geçirdiğim tüm zaman boyunca kendime izin vermediğim çılgın, pervasız bir gece yaşamak istememe neden oldu.

Bütün hayatım boyunca. Las Vegas'a veda etmek için, tekila ve Hunter adında seksi bir yabancıyla dolu bir geceydi.

Coco: *Ona testislerini yalamak istediğini söylediğine hala inanamıyorum.*

Yanaklarımın kızardığını hissederek, gözlerim bir koltuk ötedeki kadına kaydı, mesajlaşmamı okuyabileceğinden paranoyakça endişelendim. Romantik romanına dalmış ve farkında değildi, ben de telefonuma dönüp bir cevap yazdım.

Ben: *Sen bana meydan okudun!*

Coco: *Yapacağını düşünmemiştim.*

İkinci tekila shot'ın boğazımdan aşağı inerken verdiği sıcak, karıncalanma hissini hatırlıyorum, bu beni onun meydan okumasını kabul edecek kadar sarhoş etmişti.

VIP koltuklarından birinde oturan bir adamı işaret etmişti. Fazla düşünmeden, onunla iki adamla konuşuyor gibi görüldüğünü umursamadan yanına gittim, eğildim ve kulağına fısıldadım.

Taşaklarını yalamak istiyorum.

Odanın diğer ucundan, koyu kahverengi saçlarını biraz dağınık ama doğal bir şekilde seksi bir şekilde şekillendirdiğini görmüştüm. Güçlü çenesi, onu kaplayan koyu sakalları ve keskin burnu beni hipnotize etmişti. Kanepenin koluna parmaklarıyla vurduğu yavaş, kasıtlı ritim, onu sohbetten memnun, ama aynı zamanda sıkılmış gibi gösteriyordu. Sessizce konuşan adamlardan birine dikkatini verirken, dalgın bir şekilde alt dudağını tek parmağıyla çekişi, o parmakların ne kadar yetenekli olabileceğini merak etmeme neden olmuştu.

Ama geri çekildiğimde, indigo rengi gözlerinin yoğunluğu beni hazırlıksız yakaladı. Onun çekici olduğunu biliyordum, ama ona bu kadar yakın olmak, cildinden yayılan ısıyı hissetmek, onun lüks, erkeksi kokusunu almak, bambaşka bir deneyimdi.

Ben geri çekilirken, dolgun dudakları seğirdi.

Sonra dans pistine geri döndüm ve sanki bir yabancıya testislerine ağzımı dayamak istediğimi söylememişim gibi dans etmeye devam ettim. Coco gülmekten kendini alamıyordu.

Birkaç dakika sonra dikkatim tekrar ona döndü ve o içki içmek için kadehini kaldırdığında, gözleri kadehin kenarından benimkilerle buluştu. Erkekler tarafından çok kez bakıldım, ama onun beni izlediğini fark etmek tüyler ürpertici ya da istenmeyen bir his yaratmadı. Seksiydi. Dansımı görmesini istedim.

zaten kısa eteğimi uyluklarımın üzerine çekip, müziğin ritmine göre hareket ederken ellerimi saçlarımın arasında gezdirdiğimi görmesini istedim.

İnkâr edemeyeceğim bir anlık çekim vardı. O adamın bir bakışıyla iç çamaşırım ıslanmıştı. Onu çok istiyordum. Normalde bu çekime kapılmayacak, Coco'nun elini tutup kulüpten çıkacak ve onun cesaretinin ne kadar komik olduğunu kıkırdarak anlatacaktım, ama o gece farklıydı.

O yerel birisi ya da iş için şehirde olan biri olabilirdi, ama ben bilmek istemiyordum. Eğlenmek istiyordum ve isimler ya da küçük konuşmalarla uğraşmak istemiyordum, ama arkadaşları ayrıldığında ve dans pistinde bana yaklaştığında, Hunter, kendini tanıttığında, birbirimizin isimlerini bilmemiz konusunda ısrar etti. *Böylece daha sonra benim sikimde boşaldığında hangi ismi haykıracağını bilirsin*, diye kulağıma fısıldadı.

Ve ben onun adını bağırdım. Bir saat sonra, kollarımı başımın üstüne sabitleyip içime sertçe girdiğinde, otel odası onun adıyla doldu. Beni tutuşu neredeyse acı vericiydi, ama onun tarafından tutulmanın verdiği hissi sevdim. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu bana daha sıkı sıkı sarıldım. Onun daha yaşlı olduğu konusunda haklıydım. Vücudu, benim yaşımdaki hiçbir erkeğin sahip olmadığı kadar sıkı ve dolgundu. Penisini uzun ve kalındı ve onu içime derinlemesine soktuğunda, beni ortadan ikiye böleceğini sandım.

Şimdi bunu düşünmek bile bacaklarımı birbirine sıkıştırıyor.

Onun otel odasında, çarşafı dolanmış ve yalnız uyandığımda, şaşırmamam gerekirdi. Bu, birlikte geçirdiğimiz zamandan beklediğim bir şeydi. Yine de oda o kadar sessiz ve boştu ki, uyluklarımın arasındaki ağrı bana birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlatmasaydı, bunun hiç olmamış olduğunu düşünürdüm.

Telefonum yine titriyor.

Coco: *Sadece sana hatırlatmak istedim, sen çok havalı bir kadınsın ve bugün ortalığı kasıp kavuracaksın.*

Ben: *Teşekkürler!*

Coco: *Nasıl gittiğini bana haber ver. Seni seviyorum! HOŞÇAKAL!*

Ben: **öpücük emoji**

Telefonumu çantama koyduktan sonra, aklım Hunter'da kalmaya devam ediyor.

Onunla seks yapmak inanılmazdı.

Ama yine de, onu karşılaştıracak pek bir şeyim yok. Sadece iki erkekle yattım, bu yüzden tekila ve deneyimsizliğim yüzünden o kadar da harika olmamış olabilir.

Ama gerçekten çok ateşliydi.

Ugh, bu adamı artık düşünmemeliyim. Sadece bir daha asla görmeyeceğim bir adam hakkında hayal kurmanın hiçbir anlamı olmadığı için değil, aynı zamanda onun bir pislik olduğu ortaya çıktığı için. Her ne kadar daha yaşlı, daha sofistike ve tanrılar tarafından mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş bir vücuda sahip bir pislik olsa da.

Uyandıgımda onun orada olmasını beklemiyordum. Yatakta kahvaltı, sarılma seansı, ertesi sabah senaryosu gibi gerçekleştirmek istediğim bir şey yoktu. Vegas'ta bir kulüpte tanıştığın bir adamdan gerçekten ne bekleyebilirsin ki? Çocuklarımızın isimlerini seçmiyordum ya da başka bir şey yapmıyordum. Bilgi alışverişinde bulunmamak benim fikrimdi, bu yüzden onun orada olmaması sorun değildi.

Hayır, o gece her şey mükemmeldi, ta ki yatağın başucundaki masada bıraktığı parayı bulana kadar.

Hunter'ı aklımdan uzaklaştırarak metrodan çıkıp Marion Adler'in ofisine iki blok yürüdüm. Asansörden çıktığımda, kaprisli ve şık bir şekilde dekore edilmiş resepsiyon alanı beni karşıladı. Her şey beyaz ve altın renginde, çiçek aranjmanları ise renk katıyor. Resepsiyon masasının arkasında, Marion Adler'in baş harfleri olan M ve A büyük harflerle yazılmış ve yumuşak pembe bir ışıkla aydınlatılmış. Bej renkli bir elbise giymiş, koyu saçlı bir kadın resepsiyon masasında oturuyor. Yeni işe alınanlar için hazırlanan paketten doğru hatırlıyorsam, adı Sabrina.

Tüm görüşmeler ve oryantasyon video sohbet yoluyla yapıldı. Hiç gitmediğim bir ofisin kapısından içeri girmek garip bir duygu, ama artık burada çalışıyorum.

İçimden çılgılık atıyorum.

Yaklaştığımda, Sabrina bir parmağını kaldırarak birazdan benimle ilgileceğini işaret ediyor, ama telefon görüşmesini bitirmeden, masasının yanından bir adam beliriyor.

"Sen Sophie olmalısın." O beni değerlendirirken, gri pantolon, gri düğmeli yelek ve dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz gömlek giymiş, şık bir kıyafeti olduğunu fark ettim. Bakır rengi saçları dalgalı ve yanaklarında birkaç çil var. Ben uzun boyluyum, ama o benden 15 santim daha uzun. Bu adam gibi Hunter'ın da uzun boylu olduğunu ve onun benden uzun olmasını sevdiğimi düşünerek zihnimden bu düşünceyi uzaklaştırıyorum.

"Benim." Coşkuyla gülümsüyorum.

"Ben Johnathan, burada yardımcı düğün planlayıcısıyım ve yaz için raporunuzu hazırlayacağım." Elini uzatır ve ben de sıkarım.

"Memnun oldum." Başımı sallayarak, her stajyere yaz boyunca bir yardımcı planlayıcı atandığını bildiren oryantasyon görüşmesini hatırlıyorum.

"Yeni işe başlayanlar için yapılan oryantasyon toplantısında sizinle tanışmadığım için özür dilerim. Balayımdaydım." Sol elini sallayarak beyaz altın bir yüzüğü gösterir.

"Tebrikler." Aniden, kendi düğününü kendisi mi planladı diye merak ediyorum, ama sormadan önce, aklımdan geçenleri okur.

"Sevdiğim kimseye düğün planlamasını istemem. Üstelik kocam benden daha kontrol delisi. Kaçtık."

Gülmekten kendimi
alamıyorum. "Peki ya
sen?"

"Evli miyim? Hayır." Kafamı sallıyorum.

"Merak etme. Olacaksın. Bu işe." Kahkahayı patlatıyor. "Sadece şaka yapıyorum. Sayılır. Hayır, yapmıyorum." Gözlerimi kocaman açtığımı fark ediyor. "Güven bana, buraya kadar geldiysen, sorun olmayacak."

Onun haklı olduğunu umarak başımı sallayıp gülümsüyorum. Bu işi yapamayacak olsaydım burada olmazdım.

"Pekala, stajyer toplantısından önce bu sabah halletmemiz gereken çok şey var, hadi başlayalım." Resepsiyon masasının önünden geçip onu takip etmem için işaret ediyor.

Koridorda ilerlerken, Johnathan ofisi gezdirerek Marion Adler Events'ın iki bölümünü barındıracak şekilde ofisin nasıl düzenlendiğini açıklıyor.

"Doğu tarafında düğün planlama bölümü, batı tarafında ise düğünler dışındaki tüm diğer etkinlikleri kapsayan etkinlik planlama bölümü var."

Onun açıklaması, çevrimiçi staj oryantasyonunda zaten anlatılanların bir tekrarı, ama tekrar hatırlamak güzel.

Koridorda ilerlerken, diğer düğün planlamacılarının ofislerini işaret ediyor ve bana onların uzmanlık alanları ve kişilikleri hakkında kısa bir bilgi veriyor.

"Ve burası Marietta'nın ofisi." Boş ofisi işaret ediyor. "O aşktan nefret eder. Açıkçası nasıl yapıyor bilmiyorum, ama aşkı bir kavram olarak nefret etmesine rağmen, yine de en idealist ve özenli düğünleri planlamayı başarıyor."

"Bu ilginç."

Aniden durur. "Devam etmeden önce, sizin duruşunuzu bilmem gerekiyor."

"Görüşüm mü?"

diye soruyorum.

"Aşk konusunda."

"Oh, aşkın yanındayım. Aşk harikadır." Ben, aşkın nasıl bir şey olduğunu şahsen hiç bilmediğim gerçeğini görmezden gelerek, hevesle başımı salladım.

Ama, kontrol listelerine olan ilgimin yanı sıra, düğün planlayıcısı olmak için gereken yaratıcılık ve sabırla birlikte, aşkı da seviyorum. Bir gün kendim için de istiyorum. Bir gün, beş buçuk yıl sonra, çünkü yapmam gereken işler var. Her şeyden önce, New York City düğün planlama sahnesini kasıp kavurmak.

Ayrıca, Johnathan'ın daha önce de bahsettiği gibi, bu staj önümüzdeki üç ay boyunca hayatımın merkezi olacak ve bunun önceliğim olması gerekiyor.

"Güzel. Birkaç yıl önce evliliğe şüpheyle yaklaşan bir stajyerim vardı." Gözlerini devirdi. "Bunu moda falan sanıyordu. Herkesin kendi görüşüne hakkı vardır, ama evliliğe inanmayan bir düğün planlayıcısı, takımının her maçı kaybetmesini isteyen bir spor takımı menajeri gibidir. Rebecca'nın birinci sezonda Ted ve ekibinin başarısız olmasını istemesi gibi."

"Ted mi?"

"Lasso."

"Ah, doğru."

"O dizi her şey. Jason Sudeikis... bej pantolonları, bıyığı. Pek çok erkek bunu başaramaz, değil mi? Ama onu sevmemin asıl nedeni, Roy Kent'in benim yeni hall pass'im olması. *The Witcher*'daki Geralt of Rivia rolündeki Henry Cavill'den ona geçtim. Şu anda biraz huysuz bir pislik gibi davranıyorum, ki bu garip çünkü kocam çok tatlı bir adam.

Bunu anlayamıyorum, ama huysuz, duygusal olarak ulaşılmaz sakallı erkeklerde beni çeken bir şey var."

Koridorda ilerlerken Johnathan'ın televizyon dizisine olan bariz heyecanına gülüyorum.

"Hayran olmak zorunda değilsin, ama lütfen unutma, herhangi bir eleştiri kabul etmeyeceğim."

"Sen neyle tanınıyorsun?" diye soruyorum, sözler ağzımdan çıkıncaya kadar bunun cesurca bir soru olduğunu fark etmeden.

"Bu kolay. Gelin doğru gelinliği bulduğunda bebek gibi ağlarım ve satıcılarla pazarlık sırasında her zaman çifti savunurum, ama önemli olanı, birbirlerini ve evliliklerini gözden kaçırdıklarında da onlara bunu açıkça söylerim."

Gülümsüyorum, çünkü onu tanıdığım birkaç dakika içinde bile Johnathan'ın bu yönünü görebiliyorum. Sadık, ama biraz küstahça kararlı.

Bana dinlenme odasındaki kahve makinesini ve personel toplantılarının yapıldığı salonu nasıl kullanacağımı gösteriyor.

Ofisine uğrayıp beklentilerini gözden geçirdikten sonra, bana stajyer ofisini gösteriyor.

İki ofis kanadı arasında bulunan stajyer ofisi, masaların ikili olarak yerleştirildiği geniş bir alan. Bizim gelişimizle, masalarında oturanlar dönüp bize bakıyorlar. Yeni insanlarla tanışmak benim için her zaman kolay olmuştur. Ama herkesin gözleri üzerimdeyken midem bulanıyor.

"Millet, bu Sophie. Düğün bölümünde stajyer ve benimle birlikte çalışacak."

Diğer stajyerlerden birkaçı bana doğru başlarını sallıyor veya el sallıyor, ben de onlara gülümseyerek el sallıyorum.

"Bu senin masan." Johnathan, yanında üç çekmecesini, bir bilgisayar monitörü ve klavyesi olan boş bir masayı işaret ediyor. Beni en çok heyecanlandıran şey, masanın yan tarafına asılı, üzerinde adım yazılı olan levha.

"Bu June." Benim masamın yanındaki masada oturan kadını işaret ediyor. Siyah saçları, eğimli bir bob kesim ve kakül ile kesilmiş, dudakları ise kırmızı rujla boyanmış. Beni selamlamak için ayağa kalkıyor. Siyah ipek bluzu ve dar siyah eteği onu hem cesur hem de zarif gösteriyor. İlk günüm için haftalarca seçtiğim zümrüt yeşili elbiseyle birdenbire kendimi yetersiz hissediyorum. "O, Cyrus'un stajyeri, etkinlik planlama bölümünde çalışıyor." Kafasını işaret ediyor. "Kel ve biraz huysuzdur."

Son on dakika içinde tanıştığım veya hakkında bilgi aldığım kişileri hatırlamaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Merhaba, ben Sophie Hart." Elini sıkıyorum ve dudakları gülümsemeye çekiliyor. "June Lee. Stajyer masalarına hoş geldin," diye şaka yapıyor ve etrafımızdaki masa denizini işaret ederek şaka yapar. Bir dakika önce hissettiğim korku, onun dostça gülümsemesi ve rahat tavırlarıyla azalır.

"Teşekkürler! Burada olmaktan çok heyecanlıyım," diyorum.

Johnathan bana bir kağıt uzattı. Bu bir programdı. Benim programım. A tipi, düzenli beynim sevinçle çılgılık attı.

"Eski baskı için özür dilerim. Günün sonunda sisteme girilecek ve programın bilgisayarında, tabletinde ve telefonunda olacak."

Johnathan konuşmaya devam ederken ben programa göz atıyorum.

"Tüm stajyerler saat dokuz buçukta Marion ile tanışma toplantısına katılacaklar, sonra size şu anda üzerinde çalıştığım bazı düğünleri anlatacağım. Birkaç yer ziyareti yapmamız gerekiyor, ardından saat 12:30'da Delphino's'ta bir danışma öğle yemeği randevumuz var, böylece her şeyin nasıl başladığını görebileceksiniz." Heyecanla ellerini sallıyor ve ben de onun tutkusunu paylaşmaktan kendimi alamıyorum.

"Yerleşin, Marion ile toplantıdan sonra görüşürüz."

Mide bulantısı dalgası beni sardı. İğrenç. Bu mide sorununu kontrol altına almam lazım.

"Tabii ki."

Johnathan beni masamda bırakır ve ben sandalyeye otururum, hem bunalmış hem de coşku dolu hissediyorum. Su şişemi ve çocukluğumuzdan kalma Griffin'le birlikte çekilmiş küçük çerçeveli fotoğrafımızı çıkarırım, sonra getirdiğim not defterini ve jel kalem setini düzgünce sıralarım.

"Bu şehre yeni mi geldin?" diye soruyorum June'a.

"Hayır, ben Jersey'liyim." Bunu söylediği anda aksanını duyuyorum. "Peki ya sen?"

"Las Vegas bölgesinden. Henderson'da yaşıyordum ve UNLV'ye gidiyordum. Birkaç gün önce buraya taşındım."

"Harika. Nerede yaşıyorsun?"

"Gramercy."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu stajla bunu nasıl karşılayabiliyorsun?"

Griffin ve Emma'nın evinin, kariyerine yeni başlayan 22 yaşındaki bir genç için normal olmadığını biliyorum. İki yetişkinin geliri var. Emma, Bergman'ın mağazalarında satışa sunulmak üzere olan gelinlik koleksiyonuna sahip bir tasarımcı

mağazalarında satışa sunulacak gelinlik koleksiyonuna sahip bir tasarımcı ve Griffin ise büyük bir gayrimenkul geliştirme şirketinin şirket avukatı.

“Şu anda kardeşim ve karısıyla birlikte yaşıyorum, ama yakında taşınmayı umuyorum. Ev arkadaşları bulmak.”

"İyi şanslar. Ben Queens'te üç ev arkadaşım ile birlikte yaşıyorum ve ödediğimiz kira hala çok yüksek."

Telefonum gelen bir mesajla titriyor.

Griffin: *İşe sorunsuz vardığını bana haber ver.*

Tipik Griffin, beni kontrol ediyor. İçimdeki şeytan, telefonumu çantama atıp onu görmezden gelmek istiyor, ama melek, Griffin'in bunu sevgiden yaptığını ve cevap vermezsem gerçekten endişeleneceğini biliyor. Beş dakika içinde mesajlarına cevap verilmezse arama ekibi göndermeyecek milyonlarca kardeş vardır. Griffin onlardan biri değil.

Ben: *İşe geldim.*

Griffin: *İyi günler. Seni seviyorum.*

Ben: *Ben de seni seviyorum.*

İç çekiyorum. Neden bu kadar şımarığım?

Telefonumu çantama atıyorum. Her şeyi kontrol altında tuttuğumu, onun benim için endişelenmesine gerek olmadığını kanıtlamaya kararlıyım ve bunun için ilk olarak, bu stajın ilk gününü muhteşem geçireceğim.

BÖLÜM 2

Sophie

Masama yerleştikten sonra diğer stajyerlere kendimi tanıtıyorum.

Bana ek olarak, düğün planlama stajyerleri arasında Upper East Side'da doğup büyüyen Maxwell, Kansas City'den Jaylah ve Utah'tan Lauren var. Birçok yeni insanı aynı anda hatırlamamın yolu, onları bir grupta ilişkilendirmektir.

June ve etkinlik planlama bölümünden başka bir stajyer olan Marsala, şarap gibi, lazer epilasyon hakkında derinlemesine bir sohbet ediyorlar. Sohbeti takip etmeye çalışıyorum, ama cildim ısıdan batıyor ve mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor. Masamdaki papatya çayı fincanına uzanıyorum.

June'a midemin rahatsız olduğunu söylediğimde, bana dinlenme odasındaki çay stoğunu gösterdi. Yerel olan birkaç stajyer geçen Perşembe günü bir tur için gelmişti, ama bugün stajyerlerin resmi başlangıç tarihi ve Marion ile toplantı günü.

Sakinleştirici olmasını umduğum bir yudum çay alıyorum, ama midem isyan ediyor.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, midemin mantığını dinlemesini ve işteki ilk günümde içeriğini boşaltmasını talep etmemesini diliyorum.

Bana bu küçük şeyi yaparsan, daha sonra sana çok güzel yemekler yedireceğim.

Barış teklifimi reddediyor.

June cümlesinin ortasında, masamdan fırlayıp kapıya koşuyorum. Tuvalete koşuyorum ve kendimi içeri kilitliyorum. Tuvaletin içindeki serin hava, tuvalete koşma isteğimi hemen yatıştırıyor. Serin metal kapıya yaslanıyorum, kendimi toparlayabileceğim özel bir kabin olduğu için minnettarım.

Elimin arkasını alnıma bastırarak orada biriken teri silerim, derin ve titrek bir nefes alıp sonra bırakırım. Birkaç nefes daha aldıktan sonra, kendimi kapıdan itip lavaboya doğru ilerlerim.

Lavaboda gözlerimi silerim ve makyaj çantamı işe getirmediğim için hemen pişman olurum. Maskaram sağlam duruyor, ama gözlerimin altındaki

neredeysse silinip gitmiş.

Bakışlarım tezgahın diğer ucundaki dekoratif sepete takılır.

Dudaklarım gülümser. Elbette, bir etkinlik planlama şirketinin tuvaleti gerekli her şeyle dolu olacaktır. Sonuçta, JLo'nun *The Wedding Planner* filmindeki Mary Fiore karakteri bize bir düğün planlayıcısının her zaman hazırlıklı olduğunu öğretmişti. Tuvalet, ihtiyaç duyulabilecek her şeyle doludur. İlaçlar, hijyen ürünleri, saç bakım ürünleri.

Makyaj malzemesi yok, ama seyahat boyu nane şekerleri alıp yarısını yiyorum. Papatya çayı gibi değil, nane şekerlerinin ferahlatıcı etkisiyle midem hemen sakinleşiyor.

Elbisemi düzeltmek ve saçımı düzeltmek için bir dakika ayırıyorum. Stajyer toplantısına dağınık bir şekilde girmek istemiyorum.

Sağ elim saatime uzanır ve bileğimde kaydırırım. O anda saati fark ederim.

Dokuz otuz iki. Gözlerim fal taşı gibi açılır.

Kahretsin!

Kapıyı açıp koridordan stajyer ofisine doğru koşuyorum. Beklediği gibi, ofis boş. Herkes toplantıda.

Ağlamak istiyorum. Toplantıya geç kaldığım için paniğe kapılıp tuvalete koşup kusmak istiyorum. Ama bunun yerine masama koşuyorum, defterimi ve kalemimi alıp stajyer ofisinden çıkıyorum. Bir dakika önce görünüşümden endişe duyuyorsam da, şimdi o zamanı geri alabilmeyi diliyorum. Geç kalmaktansa bitkin ve dağınık görünmeyi tercih ederim.

Personel salonunun kapısına ulaşmadan hemen önce, adımlarım yavaşlar ve nefes alırım. Koşmaktan dağınık olan saçlarımı düzeltir, sonra içeri girerim. İdeal olarak, dikkat çekmeden içeri girip hızla oturabilmeyi umuyorum.

Ama... öyle olmadı.

Benim gelmemle birlikte ortam değişir ve odadaki herkes başını bana doğru çevirir.

Okula gittiğinizde, giyinmeyi unuttuğunuz için herkesin size baktığını fark ettiğiniz rüya gibi. Üzerimde giysilerim var, ama gözleri fal taşı gibi açılmış bakışlara bakılırsa, sanki palyaço kostümü giymişim gibi. Stephen King'in kitabındaki korkunç palyaço gibi, dehşete kapılmış ifadelerine bakılırsa.

Herkesin dikkati üzerimdeyken, konuşmak zorunda kalıyorum. "Geciktiğim için özür dilerim," diyorum.

Marion'un gözleri bana doğru parlar. Ağzı açıktır, cümlesinin ortasında geldiğimi anlatır. Efsanevi kadını ilk kez şahsen görüyorum. Şimdi benden nefret edeceği için korkuyorum, ama aynı zamanda onun yanında olduğum için içten içe hayranlık duyuyorum. Marion, düğünleriyle tanındığı her şeydir; zamansız güzellik ve zarafet. Ellili yaşlarında, ama olgun bir otuzlu gibi görünüyor. Basit bir Cartier kolye ile leylak rengi bir pantolon takım giymiş, elmacık kemiklerini vurgulamak için kısa kesilmiş kestane rengi saçları ve delici gri gözleri çok etkileyici.

"Lütfen oturun," diyor kısaca. Oh, tabii.

Gözlerim odada boş bir koltuk ararken çılgınca dolaşüyor, ta ki June'un yanındaki koltuğu işaret edene kadar.

"Nereye gittiğini bilmiyordum," diye fısıldar June, ben iki sandalyenin arasından geçip sonunda koltuğa otururken.

"Tuvalete. Oturacak yer için teşekkürler," diye mırıldanırım.

"Bayan Hart, değil mi?" Marion tekrar dikkatimi çeker. Kaşları soru işareti şeklinde kalkmış, gri gözleri beni inceliyor. "İlk izlenim pek iyi değil."

Azarlamamla, diğer stajyerlerin bir santim dikleştiğine yemin ederim.

Nefesimi tutarım, ellerim dizlerimin üstündeki defterimi sıkıca kavrar. Özür dilemeli miyim? Dizlerimin üstüne çöküp bir daha olmayacağını mı söylemeliyim? Zaten kaba olan girişimi daha da kötüleştirmekten korktuğum için sessiz kalırım.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir.

"Bir bakalım." Kucağındaki kağıt yığınından bir kağıt çıkarır. "Sophie Hart. Seventeen dergisinin 2018 Perfect Prom Décor yarışmasının galibi. UNLV'den Otelcilik ve Etkinlik Planlama bölümünden onur derecesiyle mezun oldu. İşletme yan dalını tamamladı. Las Vegas'taki The Windsor Hotel'in baş düğün koordinatörü Peyton Jacobs'un altında üç yaz çalıştı."

Patronunuz ve profesyonel olarak örnek aldığınız kadın, odadaki tüm meslektaşlarınız sessizce beklerken portföyünüzü yavaşça incelerken, bundan daha korkutucu bir şey olamaz. Hiperventilasyona girmeyi engelleyen tek şey, stajyerlik teklifini çoktan almış olmam. Buradayım, yani buraya ait olmalıyım.

"Portföyünüzle umut verici bir ilk izlenim bıraktığınız için şanslısınız, Bayan Hart." Portföyü havada salladıktan sonra yığının en altına koydu.

"Teşekkür ederim. Bir daha olmayacak. Geç kalma, demek istiyorum."

"Bir daha olmasın." Marion yanımdaki Maxwell'e işaret ediyor.

Tanıtımlar devam ederken, ben diğerlerinin geçmişlerine ve başarılarına yoğun bir şekilde odaklanıyorum. Etkileyici bir özgeçmişe sahip olan tek kişinin ben olmadığım açık. Aslında, sekiz stajyerin hepsi kendilerini tanıttıktan sonra, kendime olan güvensizliğim başlıyor. Buraya ait olduğumu bilsen de, diğerlerinin de öyle olduğu açık. Bu, atletizmde iki mil koşusu için rakipleri değerlendirip herkesin aynı rekor zamanı olduğunu görmek gibi bir şey.

"Gördüğünüz gibi, sekiz kişisiniz. Dört düğün planlama stajyeri, dört etkinlik planlama stajyeri. Bu, daha önce sahip olduğumuzdan daha fazla. Bu yılki adaylar olağanüstüydü ve siz sekiz kişi en iyilerin en iyileriydiniz.

"Bu yaz sekiz stajyer pozisyonu sunabildik, ancak Eylül ayından sonra kalacak dört tam zamanlı genç planlamacı pozisyonu var. İki tanesi düğün planlama bölümünde, iki tanesi de etkinlik planlama bölümünde. Yaz sonunda bir final projesi ve sunum olacak. Bu, iş performansınız ve diğer çalışanların profesyonel geri bildirimleriyle birlikte, kalıcı iş teklifi alacak kişilerin belirlenmesine yardımcı olacak."

Stajın yazın ardından istihdamı garanti etmediğini biliyordum, ancak bunu Marion'un ağzından duymak ve diğer tüm stajyerlerle yüz yüze gelmek, bunun etkisini daha da artırdı. Bu odadaki insanların yarısı yazın sonunda iş teklifi almayacak.

Gerçeklik içime işliyor ve midemde yine o mide bulantısı hissi yerleşiyor.

New York'ta olduğumuz ve düğün planlama sektöründe muhtemelen çok sayıda iş fırsatı olduğu halde, Marion Adler Events dışında başka bir yerde çalışmak istemiyorum. Burada çalışmak benim hayalim.

Junior associate düğün planlayıcısı pozisyonlarından birine girmekten başka seçeneğim yok.

"Şimdi beklentileri gözden geçireceğim," diye devam ediyor Marion.

Defterimi açıp kalemimin kapağını açıyorum. Marion konuşurken, özenle notlar alıyorum ve ilgili sorular sormaya çalışıyorum.

Bu sorularımdan biri, Marion'un dikkatini çekip bana küçük bir gülümseme kazandırıyor.

Toplantının sonunda, geç kalmamı telafi ettiğimi ve daha olumlu bir izlenim bıraktığımı hissediyorum. Marion bizi uğurlar ve stajyer ofisine geri döneriz. Masamda, günün geri kalan programını gözden geçirir ve bugün başka hata yapmayacağıma yemin ederim.

Ayaklarım bu geri döndürölmüş su şişesi ayakkabılara minnettar. Johnathan ve ben bütün sabah dolaştık ve ayaklarım çiçek gibi taze olmasa da en azından beni öldürmüyorlar. Bir toplantıdan diğetine, Upper East Side'dan Lower Manhattan'a, nefes almaya bile zar zor vaktimiz oldu, yanımda getirdiğim elmayı yemek için hiç vaktimiz olmadı, bu yüzden Delphino's'a vardığımızda, açlıktan öfkelenmek üzereydim. Potansiyel bir müşteriyle yapacağım bu toplantıya odaklanmak için zihinsel güce ihtiyacım varken, hiç de iyi bir durum değildi.

Marion ile olan toplantıya geç kaldığım için sabah biraz sarsıntılı başlamış olsa da, verimli geçen sabahım beni daha iyimser hissettiriyor.

Johnathan'ın yanında staj yapabildiğim için minnettarım. Esprili ve enerji dolu, çok neşeli birisi. Durmadan konuşuyor, bana ofis dinamiklerini ve şehrin sosyal hayatını anlatıyor. İşini sevdiğini ve bilgilerini benimle paylaşmak istediğini anlayabiliyorum. Artık neredeyse en iyi arkadaşız.

Garson bizi pencere kenarındaki bir masaya oturttu. Haziran başındaki öğleden sonra sıcak ve nemli. Las Vegas'ın kuru sıcağına alışkınım. Bugün koşturmacadan saçlarım kıvrılmış ve dağınık hale geldi. Çantamdan at kuyruğı lastiğı çıkarıp saçlarımı geriye çekerek, umarım hala profesyonel görünümlü bir at kuyruğı yapabilmişimdir.

"Saçım iyi görünüyor mu?" diye soruyorum.

Johnathan dönüyor ve gözleri beni baştan aşağı süpürüyor, değerlendirmek için zaman ayırıyor.

"Harika görünüyorsun. Bana Keely Jones'u hatırlatıyorsun, ama tüylü topuklu ayakkabılar olmadan."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum, beni sevilen Ted Lasso karakteriyle karşılaştırmasının Johnathan'ın en büyük iltifatı olduğunu biliyorum. Sadece birkaç saat birlikte geçirdik, ama onun dürüst olduğunu biliyorum. Sokakta bir kadına, etiketinin yakasından çıktığını söylemişti. Saçımın iyi görünmediğini bana söyleyeceğinden hiç şüphem yok.

"Tamam, bu hespla ilgili biraz bilgi vereyim. Gelin tanınmış bir sosyetik ve kendi mücevher koleksiyonu var, ailesi emlak geliştirme işinde ve çok zengin. Çok zengin. Damat ise Wall Street'te finansçı." Bir süre durdu. "Harika bir çift. Yakın zamanda nişanlandılar ve gelecek yaz evlenmeyi planlıyorlar. Bütçeleri inanılmaz. Bu iş için çok fazla fikrim var." Heyecan

Johnathan'ın sesinden belli oluyordu. "Bu benim için çok büyük bir iş olacak, o yüzden beni dinle ve bu işi halledelim."

"Tabii ki." Suyumu bir yudum alıp at kuyruğumu düzeltiyorum. Bu benim en sevdiğim kısım. Yeni insanlarla tanışmak, etkinlikleri, özellikle de düğünleri için hayallerini dinlemek. En sevdiğim kısım bu. Hala Emma ve Griffin'i, her ayrıntısını benim planlayabileceğim bir düğün yapmaya ikna etmeye çalışıyorum, ama onlar Vegas'ta yaptıkları spontane düğünlerinden çok memnunar.

Çift gelmeden önce öğle yemeğinde ne yiyeceğime karar vermek için menüye bakarken, Johnathan dirseğiyle bana dokundu.

"Geldiler."

Menüyü indirip, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle masamıza doğru gelen, muhteşem, koyu saçlı bir kadını götüren hostesi görüyorum. Parlak saçları, dar pantolonunun içine sokulmuş krem rengi bluzunun omuzlarından aşağıya uzanıyor. Bir milyon dolarlık bir görünümü var. Sol eliyle tasarımcı çantasının askılarını omzuna tutuyor ve Manolo's ayakkabılarında attığı her adımda parıldayan elması gözden kaçırmak imkansız. Hannah Cartwright'ın parlak ışığına o kadar dalmıştım ki, onun arkasında yürüyen adama dikkatimi vermem biraz zaman aldı.

Ona.

Halüsinasyon gördüğümünden eminim, bir kez daha bakmak zorunda kalıyorum. O zaman emin oluyorum.

Adamın kalın, koyu saçları, keskin çenesi ve dolgun dudakları hepsi orada. Ve bakışları telefonundan kalktığında, tanıdık indigo gözleri benimkilere kilitlenir. Yine kulüpteyiz, ama bu sefer onun gözlerindeki heyecan yerine, farkına vardığımda damarlarımdan soğuk bir korku dalgası geçer.

O damat.

Hannah Cartwright'ın nişanlısıyla yatmışım.

Bu, işten önce bu sabahki gerginliğimi gülünç hale getiriyor. Dört saat önce, New York'ta hayalimdeki stajyerlikte çalışacağım ilk düğünde damatla ateşli, kirli bir seks yaptığımdan habersizdim. *Tanrım.* Bu olamaz.

Bu sabahki his geri dönmüştü. Sanki biri midemi kirli bir bulaşık bezi gibi sıkıyormuş gibi hissediyordum. Bununla mücadele ettim ve Johnathan'a bu keşfi haber verebilecek kadar kendimi tutabilmek için dua ettim.

"Hannah." Johnathan yanımdan seslenir. "Sonunda tanıştığımıza çok sevindim." Kısa bir kucaklaşma ve havada öpücükler alışverişinde bulunurlar. "Bu Sophie, bu yaz MAE'de staj yapıyor ve bana yardım edecek."

"Sophie, seninle tanışmak harika." Hannah gülümsüyor. Deli bir palyaço gibi görünüyor olabilirim, ama sanırım gülümsüyorum.

"Ben de," diyebiliyorum sadece.

"Fikirlerimi paylaşmak için çok heyecanlıyım. Bu çok eğlenceli olacak!"

Hannah çok sevimli görünüyor, tıpkı şu anda çok ihtiyacım olan temiz bir nefes gibi. Cildim sanki 5 mil koşmuşum gibi kızarıyor. Vücudumdaki her bez, içimde biriken sıcaklık cehennemini serbest bırakmak için uyarı sinyali gönderiyor.

Zavallı, masum Hannah, nişanlısının Las Vegas'ta onu aldattığını öğrendiğinde benimle tanışmanın harika bir şey olmayacağını bilmiyor. Başlangıçta hissettiğim korku, bu hoş ve ayakları yere basan kadının hayatını mahvetme düşüncesiyle öfkeye dönüşüyor.

Sanırım mide bulantısını bastırdım, ama Hannah hava öpücüğü vermek için eğildiğinde, parfümünün kokusu mideme yumruk gibi çarptı.

"Bu Hunter..." Hannah tanıtmaya başlar, ama o anda kaçırım. Onun kim olduğunu zaten biliyorum ve son ihtiyacım olan şey restoranın her yerine kusmaktır. Hannah'nın ve pahalı kıyafetlerinin her yerine. İlk günümde *bunu* yapmayı reddediyorum.

"Affedersiniz." Onun tanıtımını kesip, restoranın arkasındaki tuvalet işaretine doğru hızla koşuyorum. Oraya varmam yıllar sürmüş gibi geliyor, ama sonunda tuvaletin güvenli kabinine girdiğimde, içimde hiçbir şey kalmayana kadar kusuyorum. Son kusmamdan beri hiçbir şey yemediğim için bu çok uzun sürmüyor. Tanrım. Kendimi toparlamam ve muhtemelen sıvı takviyesi için Pedialyte almam gerekiyor.

Bu çok tuhaf. Hunter'ı pek tanımıyorum. Bir gece birlikte geçirdik, ama beynimin derinliklerinde, birinin nasıl bir insan olduğunu anlayan içgüdülerimin bağlı olduğu kısım, bana onun öyle bir adam olmadığını söylüyor. Bu gerçekten çok saçma. Kanıtlar gözümün önünde. Ve onu hiç tanımıyorum. Tutkulu, kirli bir seks yaptık, samimi bir sohbet değil. Belki bu, nakit parayı komodinin üzerine bırakma nedenini açıklıyor. Bu durumu haklı çıkarmaz, ama belki de seks için para ödemek, kulüpte tanıştığın ve otel odana götürüp seviştiğin biriyle kimya kurmaktan daha az aldatma olarak görülüyor.

Vegas'taki mükemmel gecem mahvoldu. Kafamda yarattığım anılar ve ek fanteziler silinmeli. Başka bir kadının nişanlısıyla yaptıklarımı düşünmemeliyim. Onu tekrar görebilmeyi dilememeliyim. Artık bu düşüncelere hakkım yok. Ve onların düğününü planlamaya nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Bu lanet bir kabus.

Tuvaleti sifonu çekerim, sonra ellerimi yıkarım. Kağıt havluyla boynumun arkasını ve cildimin nemli olduğu saç çizgimin kenarını kuruluyorum, sonra gözlerimin altındaki maskara lekelerini siliyorum. Lavabonun yanında kağıt bardaklar ve ağız gargarası bulunan güzel bir restoran olduğu için minnettarım. Gargara yaptıktan sonra nefes alıp, tuvaletin kapısına uzanıyorum.

Kusmak beni bitkin düşürdü, az önce hissettiğim adrenalin kayboldu, ama koridorda bekleyen Hunter'ı gördüğümde, elleri pantolonunun ceplerinde ve alnına düşen "becer beni" saçlarıyla, öfkem yeniden yükseldi.

"Sophie, konuşmamız lazım." Duvardan iterek, bir elini dirseğime uzatıyor, ama ben onu itip yürümeye devam ediyorum.

"Bana dokunma," diyorum sertçe.

"Sophie," diye tekrar seslendi, hemen arkamdaydı. "Bekle."

Tuvalette kararımı çoktan vermiştim. Tuvalet çanağına bakarken, midemden çıkan iğrenç mide asidi, yaptığımızın korkunçluğunu kanıtlıyordu. Hannah'ya anlatmam gerektiğini biliyordum. Ona yaptığımızı, Hunter'ın yaptığını anlatmam gerekiyordu. Tango iki kişiyle yapılır ama onun bir ilişkisi olduğunu hiç bilmiyordum ve bu yüzden suçun çoğunu Hunter'a yükleyeceğim.

Kafamda bir alarm zili çalıyor. Bu alarm, çok arzu edilen bir stajyerliğe yeni başlayan ve Hunter ile olan bu kaçamağı itiraf etmenin kariyerime ne gibi bir etkisi olacağını merak eden kız tarafından tetiklendi. Johnathan bu hesabın kendisi ve şirket için ne kadar önemli olduğunu söylemişti. Ama bu aldatan pislik için düğün planları yapmaya devam edemem.

"Sen tam bir pisliksin," arkamdaki Hunter'a fısıldayarak söylüyorum. "Bu çok kötü bir şeydi," diye itiraf ediyor. Hayal kırıklığı göğsümü sıkıştırıyor

. O ana kadar, başka bir kadın onun yüzüğünü takarken benim bedenimi istememesinin bir hata, bir yanlış anlaşılma olabileceğini düşünmüştüm. "Pişmanım."

Birinin seninle seks yaptığını pişman olduğunu söylemesi biraz acı verse de, bu koşullar altında pişman olmasına sevindim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bu adam inanılmaz. Ve çok güzel kokuyor, bu da onu daha da nefret etmeme neden oluyor.

Yemek salonundan geçtikten sonra, Hunter peşimdeyken masamıza geri dönüyorum.

"Hannah," diyorum nefes nefese, onun ve Johnathan'ın konuşmasını keserek.

Bana parlak bir gülümsemeyle bakıyor. "Evet?"

"Sophie." Dikkatim bir anlığına yanımda duran Hunter'a kayıyor. Elimde değil. O benim adımlı söylediğinde, dizlerim titriyor. Sorun da bu. O da o tür erkeklerden biri. Sana baktığında, kendini dünyadaki tek kadınmışsın gibi hissettiren türden. Eminim Hannah her gün böyle hissediyordur. Onun cazibesine o kadar kapılmış ki, onun yalancı, aldatıcı bir pislik olduğunu fark edemiyor. Ama fikrimi değiştirmemi sağlayacak hiçbir şey söyleyemez.

"Hannah, sana bir şey söylemeliyim," diyorum.

Sandalyesinde kıpırdanıyor, yüzünde hala iyimser bir gülümseme var. Kahretsin, bu sandığımdan daha zor olacak. Çok mutlu görünüyor. Gününü mahvetmek istemiyorum. Ya da hayatını.

"Sophie, ben..." Hunter araya girmeye çalışıyor, ama ben sözlerimi daha hızlı söylüyorum.

"Hunter'la yattım." Derin bir nefes alıyorum, umarım bu Hannah'ya tepki verecek zaman verir ve tüm detaylara girmem gerekmez. Ağzının açık kalmasını, gözyaşlarını, küfürleri, dünyasının yıkıldığını gösteren bir şey bekliyorum, ama sadece sessizlik var. Bir an sonra, Hannah'nın kaşları saç çizgisine kadar yükselir.

"Pardon, ne?" diye sorar.

"Seks yaptık," diye açıklığa kavuşturuyorum, belki de bunun platonik bir pijama partisi, uyumlu polar pijamalar ve bir kase patlamış mısırla geçirdiğimiz rahat bir film gecesi olduğunu düşünüyordur diye. "Vegas'ta. Ben eskiden orada yaşıyordum ve o da oradaydı, belki iş için?" diye soruyorum, itirafımla, bir araya gelmeden önce birbirimizi hiç tanımadığımızı ortaya çıkardığım için her dakika daha da utanıyorum.

"Uh, Sophie..." Johnathan'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak, ama ben henüz bitirmedim.

"Ve komodinin üzerine beş yüz dolar nakit para bırakmış. Anlaşılan beni fahişe sanmış, bu yüzden aldatmayı görmezden gelmeye karar versen bile, kadınlara davranış şekli onun karakteri hakkında çok şey söylüyor." Hunter'a dönerek konuşmaya devam ettim. "Hayatım boyunca Las Vegas'ta yaşadığımı ve yaptığımız şeyler için bu paranın yeterli olduğunu hiç sanmadığımı da eklemeliyim."

İşte. Her şeyi söyledim. Söylemek istediğim her şeyi. Grup sessiz, tüm gözler Hunter'a çevrilmiş. Bir tepki bekliyorum, ama herkes şaşkınlıktan sessiz kalmış görünüyor.

Hunter gözlerini kapatıp burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. Şimdi burnunun ne kadar mükemmel olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Boynumun kıvrımındaki hassas eti emmeden hemen önce burnunun ucunu boynumun boyunca gezdirdiğinde ne kadar iyi hissettirdiğini.

Tanrım, Sophie. *Odaklan.*

Hannah, Hunter'a eğlenerek bakar. Johnathan bana inanamayan gözlerle bakar. Bu insanlar çıldırmış mı? Yaklaşan evliliklerinde bu normal bir durum mu, endişelenecek bir şey yok mu? Sonunda Hunter bana seslenir. Yüzündeki ifade, öfke ve eğlenenin karışımıdır. O bir sosyopat olabilir. Ne yazık.

"Yan masadaki para senin için değildi, temizlik hizmeti içindi. Oda..." Hunter boğazını temizliyor, "ekstra ilgiye ihtiyaç duyuyordu." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ne demek istediğini anlıyorum. Anılar tüm vücudumu kızartıyor, tıpkı Hunter'ın içimdeyken penisi gibi, o kadar derine kazınmışlar ki. Onları silmek için hipnoterapiye girmem gerekebilir. "Otel temizlikçilerine her zaman nakit bahşiş veririm."

"Oh," diyebildim sadece. Şimdi o bahsettiğine göre, para otelin zarflarından birinde bu yüzden olabilir. Kahretsin. Del Taco'dan kahvaltı burritosu almak için beş dolar ayırdıktan sonra, otelin personeline vereceğim parayı The Strip'te evsiz bir kadına verdiğim için kendimi kötü hissediyorum.

Hunter hala bana bakıyor. O mavi gözlerin ağırlığı altında küçülmemeye çalışıyorum. Ama asıl mesele para değil. O sadece küçük bir ayrıntıydı.

"Bence asıl sorun... bilirsin... seks." Seks kelimesini ağızla söylüyorum çünkü etrafımızdaki masalar dolmaya başladı ve ben olay çıkaran biri değilim. Ama tam da bunu yaptım. Bir garsonun yakındaki masayı temizlerken gizlice konuşmamızı dinlediğini fark ediyorum ve garsonumuz da yakınımızda dolaşıyor, muhtemelen siparişimizi ne zaman alabileceğini merak ediyor.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Hannah, Hunter'a bakıyor, dudakları, ancak kısıtlı bir gülümseme olarak tanımlayabileceğim bir şekilde birbirine bastırılmış durumda.

Aniden, lacivert takım elbise ve altın rengi benekli kravatlı bir adam belirir. Hannah'ya arkadan yaklaşır ve geldiğinde eğilerek

yanaklarından öpmek için eğilir, elleri sevgiyle omuzlarından kayar. "Selam bebeğim. Geciktiğim için özür dilerim." Geri kalanlarımıza bakarak, "Bir şey kaçırdım mı?" diye sorar.

Hannah adama gülümser ve onu tanıtır. "Bu James McKenzie, nişanlım."

BÖLÜM 3

Hunter

"Bu çok ilginçti." Hannah arabaya biner binmez bana döner. Öğle yemeği grubumuz Delphino's'tan ayrılır ayrılmaz, James şehir merkezine geri döner ve Hannah ile ben benim arabamla doğuya, Flatiron District'teki ofisime gideriz. "Seninle bu konuyu tartışmayacağım."

"Seninle bu konuyu tartışmayacağım." Kısa sürüş sırasında çalışarak Hannah'nın meraklı sorularından kurtulmayı umarak telefonumu çıkarıyorum.

"Bunu benimle nasıl konuşmazsın? O benim düğün planlama ekibimin bir parçası. Bence tam bir açıklık gerekli."

"Sözleşmeyi imzalayacak mısın?" E-postamdan başımı kaldırıyorum.

"Tabii ki. Çok sevimliydiler. Sophie'nin seni beni aldatmakla suçladığı kısım hariç," dehşetle titriyor, "bence toplantı harika geçti." Hannah kompakt aynasında yüzünü kontrol ediyor, sonra onu çantasına geri koyuyor. "Oldukça eğlenceliydi. Gerçi, onu izlemekle geçirdiğin kırk beş dakika, oraya benim düğünümü konuşmak için gittiğimiz gerçeğinden dikkatimizi dağıttı."

Elimi yüzüme götürdüm, çünkü az önce ne haltlar dönmüştü?

Kız kardeşimin potansiyel düğün planlayıcılarıyla buluştuğum restoranda Sophie'yi görmek beni şaşırtmış mıydı? Bu yetersiz bir ifade olurdu. Onu görmekten mutlu muydum? Hayır dersem yalan söylemiş olurum.

Yeniden bir araya gelmemizin bu koşullar altında olacağını tahmin etmemiştim. Onu tekrar göreceğimi hiç beklemiyordum. O gece sadece ilk isimlerimizi paylaşmıştık, başka hiçbir ayrıntı yoktu. Ayrılmadan önce yastığın üzerine kartvizitimi bırakmak son anda verdiğim bir karardı.

"Ondan hoşlandın, değil mi?" Hannah'nın bakışlarını yüzümün yan tarafında hissediyorum. "Ne yapıyoruz, ortaokulda mıyız?" diye karşılık veriyorum. Benden yedi yaş küçük olan Hannah, her zaman benden bilgi almayı başarır. Bu bir karakter kusuru . bu yetenekli yetenekli bir doğduğunda doğduğunda O sezgisel ve karışıklığı karışıklığı sınır tanımıyor.

"Anlayabiliyorum. O senin ahlakını sorgularken, seni kadınlara seks için para ödeyen bir aldatıcı olarak yaftalarken bile, yüzünde bir ifade vardı."

"Ne ifade?" Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de hissettim. Ama Hannah söz konusu olduğunda inkar etmek en iyisidir. O kemik peşinde koşan bir köpek gibidir, bir fikre kapıldığında onu bırakması zordur.

"Bir anlaşmayı kapattığında yüzünde beliren ifadeyle aynı ifade. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Rahatlama mı? Memnuniyet mi? *Mutluluk mu?*"

Kafamı sallıyorum. "Hiçbir ifade yoktu. Onu gördüğümde şaşırdım, hepsi hepsi bu."

"Bir erkekle geçirdiğim bir gecenin ardından uyandığımda, yatağın başucundaki masada para bulsaydım, ben de hemen sonuca varırdım."

"Telefon numarasını yazdığı kartı da görmezden gelir miydin?"

"Yine, kör öfkemle, yastığın üzerindeki not gözden kaçmış olabilir. Sophie'nin durumunda olduğu açıktı."

"Artık önemi yok." Öğle yemeğimiz sırasında Sophie'nin yirmi iki yaşında olduğunu öğrendim. Yirmi iki yaşında. Vegas'ta onun genç olduğunu biliyordum, ama üniversiteden yeni mezun olduğunu bilmiyordum. Ben otuz beş yaşına girdim. Sophie ile birlikte olma fikri, Sophie'nin benim ona seks için para ödediğimi düşünmesi kadar saçma.

Eğer gerçekten seks için para ödüyorsam, çok az ödediğimi söylediğinde haklıydı. O gece Sophie ile olan anılarım o günden beri her gün zihnimde tekrar tekrar canlanıyor.

Duşta mastürbasyon yaparken, genişçe açılmış bacaklarını, süitimin yemek masasının kenarında sallanan bacaklarını, dilimde kalan tatlı tadını ve ağzıma boşaldığında dudaklarından çıkan adımı düşünüyorum. Sophie'nin biraz sert olmasını sevdiğini. Ellerim saçlarını kavrarken, dişlerim hassas tenini okşarken. Odayı baştan aşağı kapladığımızı, dillerimizin yaladığı ve parmaklarımızın keşfettiği, sonra onu yatağa yatırıp sıkı, ıslak sıcaklığına girdiğimizi. Onun ne kadar inanılmaz hissettirdiğini düşününce taşaklarım ağrıyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bitmesini istemediğim için onu gece boyu uyanık tuttuğumu.

İki yabancıнын sekti, ama sanki ilk kez sevişiyormuşuz gibi gelmiyordu. Dürüst ve saf bir duyguydu, sanki ikimizi de birbirimizden ihtiyacımız olanı almaktan alıkoyan hiçbir şey yokmuş gibi. Ona sert ve hızlı bir şekilde vermek istediğim arzum, onun benden alabileceği her şeyi alma ihtiyacıyla karşılanıyordu.

Saatler sonra, gece uçağına yetişmek için otel odamdan çıktığımda, altın saçlı güzel kadın hakkında,

, ama ondan ayrılmaktan nefret ediyordum.

"Sophie ile bir şeyler yaşamak için, asılsız suçlamalar gibi önemsiz bir şeyin sana engel olmasına izin vermeyeceksin, değil mi?" Bir an duraksadı. "Oh, düğünde senin eşin olamazsa, düğünde çalışıyor olabilir. Bu yüzden mi bu kadar sinirlisin? Bekarlar masasına oturtulmaktan mı korkuyorsun?"

"Çok sinir bozucusun." Onun iğneleyici sözlerini görmezden geliyorum.

"Beni seviyorsun," diyor kendinden emin bir şekilde. "Bu arada, benimle geldiğin için teşekkürler. Annem ve babamla çok daha sıkıcı olurdu."

Ailemiz şu anda Güney Fransa'da tatil yapıyor. Babam bir yıl önce Premier Real Estate Group'tan emekli olduğundan beri, annem onu dünyanın dört bir yanını gezerek meşgul ediyor. Hannah onların çok fazla seyahat ettiğini düşünüyor, ama annem seyahat tutkusu ancak torunlarının doğmasıyla azalacak diyor. Bunu söylerken bana anlamlı bir şekilde baktı, nedenini bilmiyorum. Hannah nişanlı olduğu için önümüzdeki on yıl içinde çocuk sahibi olma ihtimali en yüksek olan kişi.

"Benim için bir zevkti derdim, ama sen de benimle aynı öğle yemeğindeydin ve ikimiz de bunun çok garip olduğunu biliyoruz. Bundan sonrasını James'e bırakacağım."

"Sıkıcı. James'i seviyorum ve düğün planlama sürecine dahil olması gerektiğini düşünüyorum, ama aynı zamanda seninle ve Sophie ile birkaç toplantı daha yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Saatlik ücret, ikinizin arasında kıvılcımların uçuşmasını görmek için değer."

"Buna gerek yok. Kişisel hayatımı bundan sonra kendim yöneteceğim." "Yani, onu tekrar göreceksin?" diye sorar.

"Hannah, kadın beni gördüğüne hiç de memnun görünmüyordu."

"Şok ve dehşetin arasında sana karşı bir sevgi de vardı bence."

Gözlerimi devirdim. "Teşekkürler."

"En azından ona çiçek gönder. Tiger Lily's'ten güzel bir buket işini görür."

Haklı. Bu hoş bir jest olur. "Jeannie'ye bir buket göndermesini söyleyeceğim."

"Hayır, sen kendin seçeceksin." Kız kardeşim sosyal görgü kurallarının kraliçesidir. "Stefan, Hunter'ı 72. Cadde'deki Tiger Lily's'e bırakır mısın?"

"Tabii ki, Bayan Cartwright."

"Ben halledeceğim demiştim," diye itiraz ettim.

"Gerçekten mi?" Hannah'nın dudakları kıvrılır, yüzünde şüpheli bir ifade belirir. "Sen tam olarak kadınları tavlama konusunda ünlü değilsin. Kariyerine evlendiğin için kaç tane mükemmel kadının senden ayrıldığını hatırlatmam mı gerekiyor?"

"İronik olarak, bana göğüs ve Cartier bilezikler almamı isteyen kadınlar. İkisini birden elde edemezler."

"Mesele para değil, bunu sen de biliyorsun." Hannah başını sallar. "Babam işkolikti. Mutsuz bir yalnızlık yaşamamasının tek nedeni, şirketini kurmadan önce annemle tanışmış olmasıydı."

"Şimdi adama bir bak." Annemin bize az önce gönderdiği fotoğrafı göstermek için telefonumu ona uzatırım. "Hayatının en güzel günlerini yaşıyor."

"Evet, sevgi dolu karısı ve ruh ikiziyle." Bana anlamlı bir şekilde bakar. Ailemin mükemmel ilişkisini hatırlatmasıyla göğsüm sıkışır. Bir yandan, her çocuğun isteyeceği şey, ebeveynlerinin arasındaki sevgi ve bağlılığı görerek büyüektir.

Öte yandan, ulaşılması imkansız gibi görünen bir ilişki standardı belirlemişlerdir. Sanki Adirondack Dağları'ndaki Marcy Dağı'nda antrenman yapmışken Everest Dağı'na tırmanmaya çalışmak gibi.

Son on yılımı işi öğrenmeye ve Premier'in CEO'su olarak görev almaya hazır olduğumu kanıtlamaya adanmışım için, romantik ilişkileri ikinci plana attım.

Kariyerime o kadar odaklanmış durumdayım ki, haftada birkaç gece yatakta ve ara sıra bir etkinliğe çıkmaktan başka bir şey sunamıyorum.

"Bütün bunlar şu anda düğün planları yaptığın için mi? Senin aşk yaşıyor olman herkesin aşk yaşaması gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Genel olarak evet, ama senin için endişelendiğimi de itiraf etmeliyim." "En azından dürüstsün."

"Sen benim ağabeyimsin, ama bu konuda sana tavsiyede bulunmam gerektiğini hissediyorum. Hepimizin dünyaya sunabileceği yetenekleri vardır. Bu benim sana sunabileceğim yetenek."

"Tavsiyenin istenmemiş ve muhtemelen dikkate alınmayacağını anladığın sürece."

O tatlı bir gülümsemeyle, "Tuğla duvarlar bile gözeneklidir," der.

Onun esprisine başımı sallayarak, gözlerim hala telefonumda, hızlıca bir e-posta yanıtı yazıyorum.

"Oh, durağınız burada." Hannah, arabanın şu anda kaldırımında durduğu kapıya doğru eliyle bir hareket yapar.

"Ne?" Pencereden dışarı bakıp Tiger Lily'nin çiçekçisinin vitrinini arıyorum. "Hayır, gitmem gereken bir toplantım var."

"Tamam, o zaman çabuk ol." Parmaklarını iki kez şıklatır. "Bu yüzden sana 'kaza' diyorum."

Hannah ile benim aramdaki yedi yaş farkı planlı değildi. Hannah'nın doğumu, başarısız bir vasektomi ameliyatının sonucuydu. Babam çok çalıştığı için, bir çocuklarının olması yeterli olduğunu düşünüyorlardı ve ben de Hannah gelene kadar tek çocuk olacağıma razı olmuştum.

Hannah gülüyor. "Benim mucize bir bebek olduğumu zaten belirlemiştik."

Stefan'ın tuttuğu açık kapıya doğru dönerken hoşnutsuzluğumu mırıldanırım.

Çiçekleri seçeceğim ve kartı imzalayacağım, yanlış anlaşılmanız için özür dileyeceğim, ama Sophie ile olan bu ilişki burada sona erecek. Biz farklı yollarda ilerliyoruz. O üniversiteden yeni mezun olmuş, şehri ve yeni işini keşfediyor. Ben on üç yaş daha büyüğüm ve kendi hayatımı yaşıyorum.

İlişkilerle uğraşmam. Kalpsiz ve duygusuz olduğum için değil, tam tersi. Bir kadının, benim değişmeyeceğimi anladığında yüzündeki hayal kırıklığına dayanamıyorum. Başından beri söylediğim her şeyin doğru olduğunu. Kariyerime tüm dikkatimi veriyorum ve önceliğim asla bir ilişki olmayacak.

Benim ilgilendiğim şey, geçici seks. Beklentiler ve duyguların karmaşık ilişkilerine girmeden ihtiyaçlarımı karşılıyor.

Aklım Sophie ile geçirdiğim o geceye geri dönmeye başlıyor, ama şu anda ne kadar inanılmaz olduğunu düşünmenin sırası değil.

Seksin ne kadar ateşli olduğu da önemli değil. Mesele bu değil. Sophie ve ben birbirimize uygun değiliz.

Hannah yavaşça çıkışıma dikkat ediyor. "Toplantın var, değil mi?" Bana el sallıyor.

Çiçekçinin içinde, satış elemanı bana yaklaşıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Bir kadına, ona seks için para ödediğini düşündürdüğün için özür dilemek için ne tür çiçekler alırsın?"

"Anlamadım?" Gözleri fal taşı gibi açılır.

"Boş ver." Yeşil dallarla süslenmiş büyük bir beyaz ve sarı çiçek aranjmanına uzanıyorum. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama bana Sophie'yi hatırlatıyorlar. Güneş ışığı. Tatlılık. Yaramaz bir tarafı olan bir melek. "Bunları teslimat için alacağım."

"Harika bir seçim." Çiçekleri vazoya yerleştirirken bana doldurmam için küçük beyaz bir kart uzattı.

Kalemin kapağını açtım, ama boş kartın üzerinde tereddüt ettim, beynim ne yazacağımı bulmaya çalışıyordu.

Bugün seni görmek güzeldi.

Seni düşünmeden duramıyorum. Seni ne zaman tekrar görebilirim?

Senin amının tatlı tadı beynime kazındı.

Beynimin bir anlığına hayal kurmasına izin veriyorum, Sophie'yi takip etmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Çıplak vücudunun yatağının çarşaflarına sarıldığını, ben onun vücudunu boydan boya öperken, dudaklarım onun orgazmıyla ıslakken, onun memnun gülümsemesini hayal ediyorum.

Hepsini görmezden gelip daha az kişisel bir mesaj yazmaya karar verdim. Mesajı tekrar okudum. Sınırdan mesafeli, benim uzmanlık alanım.

"Bunları bugün teslim ettireceğim."

İmzamızı atıp kartı ona uzattım.

"Teşekkürler," diyorum ve dükkandan çıkıp arabaya dönüyorum.

"Bitti," diyorum Hannah'ya, kaldırımdan uzaklaşırken. O bunu çiçeklerin gönderildiğini anlıyor, ama ben de Sophie'yi düşünmeyi bırakmam gerektiğini kendime söylüyorum. *Bitti.*

Babam Marshall Cartwright, 1980'lerin başında New York'ta inşaat patlaması yaşanırken Premier Real Estate Group'u kurdu. Şehrin terk edilmiş binalarını ve depolarını yeniden geliştirmek istemesi, şirketin planını şekillendirdi. Son zamanlarda, eski Long Island Demiryolu depolama sahası olan Hudson Yards Genişletme projesinin ikinci aşamasının geliştirilmesi için kazandığımız ihale de dahil olmak üzere yeni inşaat projelerine genişledik.

İlk yıllardan, babam ve bir avuç diğer kişiden, Premier'in mimari ve yeniden geliştirme planlaması, yeni geliştirme ve kendi butik aracılık firmamızı kapsadığı bugüne kadar.

Bedenim burada ama zihnim, Sophie ile Vegas'ta geçirdiğim gece ile öğle yemeğinde karşılaştığımız an arasında bir yerde.

"Ne düşünüyorsun, Hunter?" Tyrell'in sorusu beni konferans odasına geri getiriyor.

Neyse ki, bu projeyi içten dışa biliyorum.

"Mahalle derneğinin taleplerini kabul etmezsek, yeni bir site planına ihtiyacımız olacak. Bu da bizi tekrar geriye götürecektir ve daha fazla paraya mal olacak."

Bu, planlanması yıllar süren ve geliştirilmesi daha da uzun süren devasa bir proje. Yıllardır bir adım ileri, iki adım geri gidiyoruz. Babam, tüm proje tamamlanana kadar emekliliğini ertelemek niyetindeydi, ancak ikinci aşama için sayısız izin gecikmesi yaşandıktan sonra, annemle birlikte bana yetki devretme zamanının geldiğine karar verdiler.

Babamın çabalarını projeyi tamamlayarak onurlandırmak istesem de, bu süreçte birçok kez projeyi bırakıp, baş ağrısını başkasına devredip diğer girişimlere odaklanmak istedim. Şirkette kendi izimi bırakmak istedim.

"İmtiyazı kabul edip ilerleyelim."

Grup başını sallıyor ve toplantı devam eder. Günümün geri kalanı böyle geçer. Bir toplantı diğerine geçer. Ofisime döndüğümde saat neredeyse altıdır.

Asistanım Jeannie hala masasında çalışıyor.

Bilgisayarından başını kaldırır. "Carmine toplantısı nasıl gitti diye sorardım, ama zorlu geçmiş gibi görünüyor." Jeannie saçlarıma doğru başını sallıyor. Bir şey hakkında yoğun bir şekilde düşünürken saçlarımı elleriyle tarama alışkanlığımı bilir.

Bu, hazırlık okulunda sınavlar sırasında başlayan ve iş okulunun yoğunluğu ve şimdi de zorlu kariyerim boyunca devam eden eski bir alışkanlık.

Elimi kaldırıp, huzursuz parmaklarımın yarattığı dağınık saçları düzeltirim.

"Muhtemelen bir e-posta ile halledilebilecek bir şey olması dışında mı? İyi."

Genelde, toplantılar ne kadar gergin veya sıkıcı olursa olsun, sakın ve soğukkanlı davranırım, ama bütün öğleden sonra huzursuz hissettim. Bunun Sophie'yi görmekle hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen işle ilgili olduğunu söylemek istiyorum, ama bunun doğru olduğuna ikna olmuş değilim.

"Çoktan gitmiş olman gerekmez miydi?" Ofisin tavan ışıklarının çoğu kapatıldığı için artık lambasının aydınlatıldığı masasını işaret ediyorum.

Bir eşi ve iki çocuğu olan Jeannie'nin aile zamanına değer verdiğini biliyorum.

Onun benim kadar geç saatlere kadar kalmasını beklemediğimi açıkça belirttim.

"Bu sabah seni yakalamak istedim, ama Steph'in acil bir işi çıktı, ben de Milo'yu ortodontiste götürmek zorunda kaldım." Bir yığın mektubu kaldırıyor. "Bazı RSVP'leri ve programını gözden geçirmemiz gerekiyor."

Onu ofisime davet ediyorum. İşimi bitirmeden önce bir saat daha çalışmam gerekiyor, bu yüzden o misafir koltuğuna yerleşirken ben de bilgisayarımı açıyorum.

"Milo'nun diş teli takacak yaşa geldiğine inanamıyorum. Daha dün sekiz yaşındaydı."

"Şimdi on iki yaşında." Burun kıvrıyor. "Ve ergenlik çağında."

"Oh, kahretsin." Kıkırdayarak gülüyorum. "Ben de eskiden on iki yaşında bir erkek çocuk olduğum için, bundan sonra olacaklar için özür dilemek istiyorum. Huysuzluklar. Koku. Kokulu ayaklarla ilgisi olmayan kirli çoraplar."

O güldü. "Zaten o aşamadayız. Steph için zor bir süreç ama ben üç erkek kardeşle büyüdüm, bu yüzden benim için o kadar da şok edici değil."

Jeannie'nin ailesinden bahsetmesini dinlemek her zaman yüzüme bir gülümseme kondurur. yüzüme bir gülümseme kondurur.

Jeannie, tabletindeki takvimi kullanarak benim uygun olduğum zamanları belirleyerek çeşitli etkinlik ve partilere davetiyeleri göndermeye başlar. tabletindeki takvimi kullanarak benim uygunluğumu belirliyor.

"Cuma günü Midtown West Towers'ın tamamlanma kutlaması için her şey hazır. Çalışanların akşam yemeği saat altı buçukta, ardından saat sekizde açık ev ve tanışma etkinliği olacak." Notlarından başını kaldırıyor. "Yarın son katılımcı sayısını bilmek istiyorlar. Birini getirmeyi düşünüyor musun?"

Bu etkinlik için birini bulma seçeneğini değerlendiriyorum. Normalde birini getirirdim. Ara sıra görüştüğüm bir kadın, ama Las Vegas'ta Sophie ile birlikte olduğumdan beri kimse olmadı.

Bir an düşünmeye daldım. Ne kadar zaman oldu? Masamdaki takvime baktım. Sadece birkaç hafta. *Bu bir şey ifade etmiyor. Meşguldüm.*

"Hayır. Bu sefer yalnız geleceğim."

Kaşları kalkar. "Emin misin? Natasha hala hızlı arama listesinde. Programında boşluk olursa onu aramamı istedi."

Natasha iyi bir kadın, ama onda sıradan bir yan yok. Otuzlu yaşlarının başında, yerleşmek isteyen bir Park Avenue prensesi. Bunu ikinci randevumuzda öğrendim ve ona, birlikte geçireceğimiz zamanın bu yönde olmayacağını hemen söyledim.

Birkaç gün önce bana bıraktığı sesli mesajı hatırlıyorum.

"Söylediklerini düşünmek için biraz zaman ayırdım ve senin kesinlikle haklı olduğunu anladım, ilişkimizi rahat tutmalıyız. Yakın zamanda bir ilişkiye bağlanmak istemiyorum." Bir süre durakladı, sonra gergin bir şekilde güldü. "Yani, yakın zaman ne demek ki? Bir yıl mı, belki iki yıl mı? Ama cidden, bir zaman çizelgesi belirlememeliyiz, değil mi? Aceleye gerek yok. Birkaç yıl önce yumurtalarımı dondurdum, bu yüzden şu anda bir aile kurmak için hiçbir baskı hissetmiyorum. Birbirimizi tanımalıyız, belki bir veya iki tatil yapmalıyız, sonra daha büyük bir taahhütte bulunmak isteyip istemediğimize karar vermeliyiz. Barbados eğlenceli olabilir diye düşünüyorum..."

Natasha, çıktığım birçok kadın gibi. Benim fikrimi değiştirip sonunda daha fazlasını isteyeceğimi düşünerek geçici bir ilişkiye razı oluyorlar. O an gelmediğinde, işler karışıyor.

Yerleşmek, daha ciddi bir ilişki yaşamak istemememin kesin nedenini tam olarak belirleyemiyorum, tek bildiğim tek bir kişiye bağlı olma düşüncesine içgüdüsel bir tepki verdiğim.

Ona sıkı bir gülümseme atıyorum. "Hayır, yalnız gideceğim."

O da başını sallar ve listenin geri kalanına devam eder.

Düşüncelerim Sophie'ye geri dönüyor. Yeşil elbisesi gözlerini nasıl ortaya çıkardığı. Nişanlımı aldattığımı düşündüğünde bana yönelttiği tiksinti dolu bakış, sonra Hannah ile gerçek ilişkimizi öğrendiğinde yaşadığı şok.

Hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiş ve aynı zamanda bu kadar tahrik olmamıştım.

Şu anda onu düşünmemem gerekirdi, ama bugün öğle yemeğinde onun karşısında oturmak Vegas'taki tüm anıları daha da canlı hale getiriyor.

"Çarşamba günü Hannah'nın açılış töreni var. Tebrik çiçekleri göndermemi ister misin? Şampanya?"

"İkisini de lütfen."

"Anlaşıldı." Notunu aldıktan sonra ayağa kalktı. "Şimdilik hepsi bu kadar. Sabah görüşürüz."

"Tamam." Başımı sallayarak bilgisayarıma dönüyorum. "İyi geceler."

Jeannie kapıya ulaşmadan önce dönüp bana bakar. "Bu arada, benim için fazladan bir hafta tatil izni verdiğin için teşekkür ederim. Çocuklar Disney World'e gitmek için çok heyecanlılar."

"Sorun değil. Aldığım en kolay kararlardan biriydi."

Gülümser. "Kişisel olarak önceliğiniz olmasa da aile zamanına değer verdiğiniz için teşekkür ederim."

Cevap veremedi, Jeannie'nin gözleri büyür.

"Bunu kötü bir şey gibi söylemek istemedim. Herkesin farklı öncelikleri vardır, ama patron olarak bunu fark ettiğiniz ve iş dışında bir hayatı olanlara anlayış gösterdiğiniz için minnettarım." Elini başının yanına koyar. "Sizin bir hayatınız olmadığını kastetmedim. Üzgünüm, uzun bir gün oldu ve sanırım durumu daha da kötüleştiriyorum. Sadece teşekkür etmek istedim." Ona küçük bir gülümseme ve başımı sallayarak cevap veriyorum. "Anlıyorum ve rica ederim."

Ofisimin kapısına uzanıyor. "Açık mı, kapalı mı?"

Temizlik personeli dışında burada benden başka kimse yok. "Açık olsun."

Birkaç dakika sonra, Jeannie'nin lambası söner ve onun çıktığını duyarım. Ofis, klavyemin tıklama sesleri dışında sessizdir. Bir an durup, sandalyeme yaslanarak yazdığım e-postayı nasıl bitireceğimi düşünürüm.

Ofisimde geç saatlere kadar tek başıma çalışmak genellikle bana rahatlık verir.

Zihnim yine dalmaya başlar. Sophie hakkında daha fazla düşünme dürtüsünü bastırırım ve bu sefer, öğleden sonra arabada Hannah ile yaptığım konuşma aklıma gelir. Babam Premier'i kurarken, anne babamızın ilk yıllarda birbirlerine sahip oldukları hakkında yaptığı yorumlar.

Babamın tüm bu süreç boyunca bir partneri olduğu.

Kariyeri hayatının büyük bir bölümünü kaplasa da, annem ve biz de vardı.

Babam gibi ben de kariyerime odaklandım. Onunla birlikte ofise geldiğim ve işinin ne kadar önemli olduğunu gördüğümünden beri istediğim şey buydu.

Onun çalışırken ben bu ofiste oynadığımı hatırlıyorum. Dekorasyon ve mobilyaların çoğu yenilenmiş, ama o eski deri koltuğu sakladım. Hot Wheels arabalarımı defalarca üzerinde sürdüğüm ve Spiderman çizgi romanlarını okumak için kıvrılıp oturduğum koltuk.

Bu şirket her zaman bir aile şirketi olarak düşünülmüştü. Babam çocuklarına bir miras bırakmak istiyordu.

Ve gelecek nesillere.

Bu düşünce, gözlerimi köşedeki o eski deri koltuğa çeviriyor.

Aniden, ofisimin sessizliği bunalıcı gelmeye başladı. Boşluk yıkıcıydı.

Ama istenmeyen duyguları görmezden gelip e-postamı bitiriyorum, sonra bir sonrakine geçiyorum.

BÖLÜM 4

Sophie

Arkamdaki kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum. Daire sessiz. Tam da sekiz saat önce, potansiyel bir müşteriyle öğle yemeğinde kendimi rezil etmeden önce bıraktığım gibi. Hayır, resmi bir müşteri. Bu durumun tek iyi yanı bu olmalı. Nişanlısını aldatmakla suçladıktan ve seks karşılığı para aldığını söyledikten sonra bile, Hannah ve gerçek nişanlısı James, Johnathan ile düğünleri için sözleşme imzaladılar. Bugün kovulmamamın tek nedeninin bu olduğuna eminim.

Johnathan tüm bu olaya çok sakin yaklaştı. Ofise dönerken bana "bu en iyilerimizin başına bile gelir" diye moral vermeye çalıştı. Beni bu durumdan kurtarmaya çalışması çok hoştu, ama gerçek şu ki, ben her şeyi mahvettim. Doğru olanı yapmak istedim ve tüm gerçekleri öğrenmeye bile zahmet etmeden hemen harekete geçtim. Hunter'ın Hannah'nın kardeşi olduğunu söylemesini bekleseydim, tüm bu durumdan kaçınabilirdim.

Bu, öğle yemeğinde onun yanında oturmak, göz teması kurmaktan kaçınmak ve onun varlığının vücudumu titretip iç çamaşırlarımı ıslatmasını görmezden gelmeye çalışmak zorunda olduğum gerçeğini değiştirmezdi.

Çantamı kapının yanındaki kancaya asıyorum ve düz ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ayaklarım şişmiş ve yorgun. Yanımda getirdiğim topuklu ayakkabıları giymeye çalışsaydım ne olurdu, sadece tahmin edebilirim. Daha önce net değildi ama, bu şehirde bir iş günü geçirdikten sonra, Carrie Bradshaw'ın New York sokaklarında topuklu ayakkabılarla yürüyen kötü bir kaltak olduğunu anladım.

Şu anda tek istediğim, elbisesini rahat kıyafetlerle değiştirmek ve yatağıma uzanmak. Oturma odasından geçerken fısıltı gibi sesler duyuyorum. Olamaz. Griffin ve Emma'nın seks yaparken onları yakalamak, ihtiyacım olan son şey. Bu, aşağılanma dolu günümü tamamlayacaktır.

"Ben geldim!" diye sesleniyorum, umarım bu onlara pantolonlarını giymek için yeterli zamanı verir.

"Sürpriz!" Emma yemek odasının duvarının arkasından atlar, ardından Griffin gelir. Arkalarında yemek masasının kurulduğunu, en sevdiğim yerden gelen Çin yemeği kutularını görebiliyorum

Çin yemeği kutuları görüyorum (burada bir haftadan az süredir yaşıyorum, ama Emma bana burayı tanıttı ve ben de en sevdiğim yer ilan ettim, başka yerleri denemeye gerek yok).

"Arkadaşlar, bu ne?" diye soruyorum, sürprizin masadaki akşam yemeği olması ve onları uygunsuz bir durumda yakalamamış olmamdan memnunum.

Emma beni kucakladı. "Bu, hayalindeki stajın ilk gününü kutlamak için hazırlanan akşam yemeği."

Emma beni bıraktığında, Griffin büyük kollarıyla beni sarar ve kulağıma fısıldar, "O kutlama için her türlü sebebi bulur. Ama ciddi Soph, seninle gurur duyuyoruz."

Gözlerim doldu ve zar zor bir kelime çıkardım. "Teşekkürler."

Emma'nın hazırladığı akşam yemeğine bakınca, bugün kovulmadığım için hemen şükrediyorum. Bu büyük bir hayal kırıklığı olurdu. "En sevdiğin yemekleri hazırladım." Emma, denediğim ve sevdiğim üç yemeği sıralıyor. "Şimdi otur ve bize gününü anlat."

Oturup kapları masada dolaştırıyoruz. Griffin'i iş kıyafetleriyle görmeye hala alışamadım. Düğmeli gömleği ve pantolonu onu tamamen farklı bir insan gibi gösteriyor.

"İyiymiş," diyorum, tabağıma biraz pirinç koyarak.

"Sadece iyi mi?" Emma ısrar ediyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bu akşam yemeği ve sorgulama, sanki ebeveynlerin çocuğuna okulun ilk günü nasıl geçti diye sorması gibi. Griffin bu düzenleme için Emma'yı suçlamak isterken, koruyucu ağabeyin tüm dikkatini bu konuya verdiği açıkça belli.

Onları eğlendirmek için, sınıf arkadaşım Johnathan, June, çeşitli toplantılar için şehirde koşturmanın heyecanı, mekanları kontrol etmenin ve satıcılarla görüşmenin heyecanı hakkında hikayeler anlatıyorum.

"Delphino's'ta öğle yemeği yedik."

"Delphino's'ı çok severim," diyor Emma.

"Hiç duymadım," diyor Griffin ağzı doluyken. Altı haftadır şehirde yaşıyor, bu yüzden bu şaşırtıcı değil.

"Yeni bir müşteri toplantısıydı." Detayları atlıyorum. Tuvalette kusmuş olduğumu, damatla yattığımı sandığımı, onun gelinin kardeşi olduğunu öğrendiğimde onu seks için para ödediğimi suçladığımı.

Ofise döndükten bir saat sonra, bana müstehcen büyüklükte bir buket çiçek gönderildiğini de söylemiyorum. İlk başta bunun bir hata olduğunu düşündüm.

Johnathan bu sabah bana, şirketin tedarikçi listesine girmek isteyen birçok çiçekçi, catering şirketi ve kırtasiyeci, işlerini göstermek için ücretsiz ürünler göndereceğini söylemişti. Fırınların gerçek düğün pastaları göndereceğini ve ücretsiz pastadan daha tehlikeli bir şey olmadığını söyledi. Bu yüzden, çiçekler masama geldiğinde, bir şekilde bana yanlış gönderilmiş, yeteneklerini göstermek isteyen bir çiçekçi olduğunu düşündüm.

Resepsiyondaki Sabrina, kartta benim adımın yazdığını söyledi.

Öyleydi. Zarfın üzerine erkek el yazısıyla Sophie yazılmıştı. Erkek el yazısının ne olduğunu bile bilmiyorum, ama gördüğüm anda kimin gönderdiğini anladım.

Sophie,

Las Vegas'taki yanlış anlaşılma için özür dilerim. Stajın için tebrikler.

İyi dileklerle, Hunter

Çiçekleri işyerinde bıraktım. Griffin ve Emma'nın onları sorgulamasına gerek yoktu ve işyerinde herkes, stajımın başlamasını kutlamak için arkadaşlarımla veya ailemin gönderdiğini düşündü. Teknik olarak öyleydi.

Kartı beş bin altı yüz kırk yedi kez okudum. Yine de, "iyi dileklerle"nin ne anlama geldiğini hala anlayamıyorum.

Kesinlikle "seni tekrar görmek istiyorum" ya da "seni düşünüyorum" anlamına gelmiyor. Bugün öğle yemeğinde Hunter'la karşılaşmamın bir sonuca varacağı da yoktu. Başka bir şehirde tanışmıştık ve birbirimizle iletişime geçmek ya da tekrar görüşmek için bir plan yapmamıştık.

"Aç değil misin?" Emma tabağıma bakıyor. Üzerine yığdığım yemeklere dokunulmamış.

"Üzgünüm." Yemek yemediğimi fark edince, yemeği takdir etmediğim izlenimi verdiğim için yüzümü buruşturuyorum. "Şu anda açlıktan çok yorgunum galiba."

"Önemli değil." Özrümü eliyle savuşturdu. "Çin yemeğinin en iyi yanı, artıkları da çok lezzetli olmasıdır."

"Hey, Soph, yarın öğle yemeği için programım boş," diyor Griffin bana. "Eğer vaktin varsa, ofisime gelmek ister misin? Sokağın aşağısındaki sandviççiden sandviç alabiliriz."

Kafamı sallıyorum. "Evet, olur. Sabah Johnathan'a sorup sana haber veririm."

"Harika."

Griffin'in yemeğini tıkmamasını izlerken, ben de birkaç lokma almaya çalışıyorum. Emma ve Griffin, günlerini ve hafta sonu için planlarını rahatça konuşmaya başlarlar. Griffin'in cuma akşamı bir iş etkinliği var ve beni de onlara katılmaya davet ediyor. Hala boş hafta sonlarım varken bundan yararlanmam gerektiğini biliyorum. Düğün planlayıcısı olmanın bir parçası sadece düğünü planlamak değil, düğün gününde de orada olmak. Çoğu çift hafta sonları evlendiği için, düğün sezonu başladığında sosyal hayatımın pek kalmayacağını biliyorum.

Şu anda işime odaklanmam gerekiyor, bu yüzden Hunter'ın çiçekleri ve notları hakkındaki düşüncelerimi bir kenara bırakıp yemeğime odaklanmaya çalışıyorum. Beynime onun uzun boylu, geniş omuzlu vücudunu ve yetenekli ağzını unutmasını söylesem de, bu gece rüyalarımı kontrol edemeyeceğimi çok iyi biliyorum.

"Günaydın," boş elimle Johnathan'ın açık ofis kapısını hafifçe tıkladıyorum. Diğer elimde Johnathan'ın en sevdiği içecek, köşedeki kahve dükkanından aldığım buzlu karamel yulaf sütü latte ve bir kağıt torba var.

Dün sabah en sevdiği kahveyi söylediğinde, bu bilgiyi ileride kullanmak üzere aklımda sakladım. Dün öğle yemeğinde yaptığım yanlış suçlamalar ve profesyonelce olmayan davranışlarımdan sonra, o "ileride" geldi.

Johnathan ofise dönerken her şeyin yolunda olduğunu söylemişti, ama bence ikimiz de şoktaydık. Huzursuz bir gece uykusundan sonra, her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Ayrıca Griffin'in pazar günü yaptığı birkaç yaban mersinli çörek de getirdim. Onun en iyi eserlerinden bazıları.

"İçeri gel." Beni misafir koltuğuna doğru yönlendirdi. "Bir e-postayı bitirmem için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tabii, acele etme."

Oturup ofisine göz gezdiriyorum. Yatay bir kitaplık var, raflarında ajandalar ve renk kodlu klasörler düzgünce dizilmiş. Üstünde, onun ve başka bir adamın çerçeveli bir fotoğrafı var. Johnathan kollarını diğer adamın boynuna dolamış ve yanağına bir öpücük konduruyor.

Çift çok çekici. Resmin yanında, birçok ödül ve plaket var.

Lux Magazine'in dikdörtgen şekilli cam ödülünün üzerindeki yazıyı okumak için eğiliyorum.

En İyi Kişiselleştirilmiş Düğün Planlayıcısı 2022, Johnathan Murray'e sunulmuştur.

Bir dakika sonra işini bitirip dikkatini bana çeviriyor.

"Tamam. Ne var?"

"*Lux Magazine* tarafından En İyi Kişiselleştirilmiş Düğün Planlayıcısı." Ödülü işaret ediyorum. "Bu çok etkileyici."

"Her düğünü çifte tamamen özel hale getirmekten gurur duyuyorum. Trendler nedeniyle veya bir öğeyi kopyalamak kolay olduğu için aynı fikirleri tekrar tekrar kullanan planlamacılar var, ama ben her seferinde sıfırdan başlamak istiyorum."

"Boş sayfa demişken." Ona buzlu latte ve çörek torbasını uzattım. "Dünkü olaydan dolayı hala çok utanıyorum."

"Bu suçluluk duygusundan içtiğin bir buzlu latte mi?"

Gülüyorum. "Bu, bütçeye uygun bir özür." Pipeti dudaklarına götürüp emiyor.

"Harika," diyor, gözleri geriye doğru kayıyor. "Bunlar da ne?"

"Kardeşimin spesiyalitesi. Yaban mersinli çörekler."

Çantadan bir tane çıkarır ve bir ısırık alır. Gözleri kapanır ve dudaklarından memnuniyet dolu bir inilti çıkar.

"Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi yaban mersinli çörek."

Onun sevincine gülümserim. "Sanırım her birinde bir paket tereyağı var."

"Şşş. Mahvetme." Çiğner ve içkisini bir yudum daha içerek yutkunur. "Kahvaltı servisini çok seviyorum, ama dün de söylediğim gibi, herkes hata yapar."

Gülümserim. "Anlayışınız için teşekkür ederim ve Hannah ile James'in sözleşmeyi imzalamış olmalarına minnettarım, ama başka türlü de olabileceğini düşünmeden edemiyorum ve bunun için üzgünüm. Sizi temin ederim ki niyetim tamamen iyiydi ve böyle bir şey bir daha asla olmayacak."

"Neyin bir daha olmayacağı? Tek gecelik ilişki mi, yoksa tek gecelik ilişkinin kız kardeşini aldattığını suçlayan mı?" Kıkırdar. "Hesap konusunda endişelenmemiş olsaydım, seni kaydetmiş ve

YouTube'a yüklerdim. Sanki raydan çıkacağını bildiğin ama durdurmanın imkânı olmayan bir tren izlemek gibiydi."

Ben yüzümü buruşturdum. "Evet, en iyi anım değildi."

"Sorun değil. Hannah ve James sözleşmeyi imzaladılar, ayrıca Hannah bu sabah bana bir not gönderdi." Bilgisayarını işaret ediyor. "Bizi yarın akşam SoHo'daki yeni mücevher mağazasının açılışına davet etti."

"Vay canına. Bu harika."

"Normalde iş saatleri dışında zamanını nasıl geçireceğini sana dikte etmem, ama dünkü olaylardan sonra en iyisi bizim de gitmemiz olur diye düşünüyorum."

Johnathan bana anlamlı bir bakış attı. Hunter da orada olacak mı acaba? Midem gergin bir beklentiyle kıpır kıpır oldu. Belki onu görmek ve havayı temizlemek iyi olur. Çiçekler için ona teşekkür ederim.

Ve Johnathan haklı. Dün olanlar için kendimi çok kötü hissediyorum, bu yüzden Hannah'nın şık mücevher etkinliğine katılmak, durumu düzeltmek için en azından yapabileceğim bir şey.

İçkisini masasına koyduktan sonra beni inceledi. "Bu sabah stajyer ofisinin önünden geçerken masadaki muhteşem çiçek aranjmanını fark etmeden edemedim."

"Hunter'dan."

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Öyle hissetmiştim."

"Düşündüğün gibi değil." Hunter'la aramızda bir şey olduğunu düşündüğünü düzeltmek için acele ediyorum. "Yanlış anlaşılma için özür dilemek için gönderdi. Hepsi bu."

Omuzlarını silkiyor. "Sen öyle diyorsan öyle olsun, ama ben oradaydım. İkinizin arasında gerginlik olduğunu hissettim."

Ona sıkı bir gülümseme atıyorum.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Vegas'ta da öyleydi, ama önümüzdeki üç ay boyunca bu staj benim önceliğim olacak."

"Muhtemelen en iyisi budur." Ellerindeki çörek kırıntılarını silkelerken gülümsemesi genişledi. "Tamam, sana bir projem var."

Yüzüm aydınlanır. "Evet?"

"Delancey-Kilgore düğünü için bir iyilik."

"Oh, ne güzel!"

O sırttı. "Fazla heyecanlanma. Onlara zaten bir milyon seçenek verdim ve hepsini beğenmediler. Notlarım dosyalarında. Üç yeni fikir hazırla ve cuma gününe kadar bana getir."

Beynim çoktan çalışmaya başladı, bu zorlu görevi denemeye hazırım. "Tamam." Heyecanla başımı salladım.

"Ama önce, Bradshaw-Gonzales'lere istedikleri çiçek süslemelerinin çiçek kıtlığı nedeniyle iki kat daha pahalı olacağını haber vermeliyiz. Yedek seçeneklerim var, ama her şeyi kesinleştirmek için çiçekçiyle başka bir randevu almamız gerekecek."

Johnathan'ın ikna edici konuşması sayesinde Bradshaw-Gonzales'lerle yapılan telefon görüşmesi iyi geçtikten sonra, düğün hediyesi projesine başlamak için masama döndüm.

Stajyer ofisine geri döndüğümde, June'un koltuğu boştu. Toplantıya gitmiş olmalı.

Telefonumda, dün Hunter'la karşılaştığımı söylediğimde çılgına dönen Coco'dan birkaç yeni mesaj var. O bunun kader olduğuna emin olsa da, ben dünün kötü bir şans olduğunu düşünüyorum.

Gözlerim Hunter'ın gönderdiği çiçek aranjmanına kayıyor.

Onlar yabani çiçekler. En sevdiğim çiçeklerden oluşan bir aranjman. Beyaz düğme krizantemler, aslanağzı çiçekleri, İnka zambakları ve altın başak. Bu bir tesadüf, çünkü bir gecelik ilişkimizden bunu bilmesinin imkanı yok, ama yine de beni gülümsetiyor.

Hunter'ı düşünerek dikkatim dağılmadan önce, dikkatimi bilgisayarıma verip işe koyuluyorum.

"Onu yiyecek misin?" Griffin yarısı yenmiş sandviçimi işaret ediyor. "Sen dipsiz bir kuyusun." Ona veriyorum.

"Biliyorum. Sorun şu ki, masa başında dans ettiğim kadar egzersiz yapamıyorum. Umarım Emma, göbeğim olduğunda da beni sevecektir."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Kardeşim hayatında bir gün bile formunu kaybetmedi. Öğle yemeğinde on sandviç yese bile karın kasları hala belirgin olur.

"Sen çok komiksin."

Griffin'in ofisinin yakınındaki popüler bir sandviç dükkanındayız ve iki sıradan New Yorklu gibi öğle yemeği molası veriyoruz. Gözüm sandviç sipariş eden müşterilerin sırasına takılıyor. Yirmili yaşlarında bir bisikletli kurye, bebek arabasında bir çocuğu olan bir anne, iki

iş elbiseli iki adam ve iki büyük poşet yiyecek alan bir inşaat işçisi.

Şehrin hareketliliğini, sürekli hareketini ve seslerini seviyorum. Bu beni canlı hissettiriyor. Hala burada yaşadığıma şaşırıyorum. Burada yaşadığıma. Griffin'in koruyucu tavırları beni rahatsız etse de, burada birlikte olmak rahatlatıcı.

Dikkatimi, sandviçimin kalanını yiyen kardeşime çeviriyorum.

"Özlüyor musun?" diye soruyorum.

"Sahneyi değil, ama bazen Emma'ya dans hareketlerimi yapmak hala eğlenceli."

"Evet. Bunu bilmek istemiyorum." Burnumu kırıştırıyorum. "Vegas'ı kastettim."

"Hayır. Vegas'ı özlemiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Rita ve Terrence'i özlüyorum. Chad'i ve revüdeki birkaç arkadaşı, ama burada mutluyum."

Son yedi yıldır Griffin, Las Vegas'ın önde gelen erkek revü gösterisi *Rainin' Men*'de erkek revü dansçısı olarak çalışıyordu. Orada çalıştığı süre boyunca, gösterinin koreografı Rita ve UNLV'de kadrolu hukuk profesörü olan kocası Terrence'ın teşvikiyle Griffin lisans derecesini aldı ve hukuk fakültesinden mezun oldu. Emma ile tanışıp evlendiğinde Terrence'ın hukuk bürosunda bir işe girmeye hazırды.

Evliliklerinin bir hata olmadığını ve birbirlerine aşık olduklarını anladıktan sonra, New York'a taşınması mantıklı geldi.

Çok sevinçliydim. Benim için çok şeyden vazgeçen, mutlu ve memnun bir kardeşimin şimdi en iyi hayatını yaşarken, ben de onu geride bıraktığım için suçluluk duymadan hayallerimin peşinden gidebiliyordum... Her şey mükemmel gidiyordu.

Griffin bir lokma daha alırken, ben de şaşırtıcı derecede lezzetli bulduğum limonlu zencefilli buzlu çayı yudumluyorum.

"İkinci günün nasıl geçiyor?" diye sordu.

"İyi. Dün kadar yoğun değil." Ayrıca, bugün potansiyel müşterilerle herhangi bir hata yapmadım, bunun için minnettarım.

"Alışmaya başladığına sevindim."

"Evet, iyi." Bir an durup çayımı bir yudum daha içiyorum. "İkinci bir iş bulmayı düşünüyordum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor.

"Gerçekten mi? Neden?" "Bu şehir pahalı."

"Ve masrafları azaltmak için bizimle yaşıyorsun."

“Sen ve Emma'nın beni kalmam için izin vermeniz çok nazik, ama siz yeni evlisiniz ve kendi alanınıza ihtiyacınız olduğunu biliyorum. Kendi evim için para biriktirmek iyi olur diye düşünüyorum.”

"Senin burada olmandan memnunuz. Ayrıca bu bana huzur veriyor."

"Tamam, ama ne zaman huzurlu olacaksın? Yirmi beş yaşına geldiğimde mi?"

Otuz yaşında mı? Sonsuza kadar sizinle yaşayamam."

Griffin benden sekiz yaş büyük, ama aşırı koruyucu yapısı ve hayatımdaki her şeyi kontrol etme ihtiyacı aramızda bir sorun haline geldi. On iki yaşındayken sorun yoktu. Artık üniversiteden mezun oldum ve bir iş buldum, o da Emma'ya aşık oldu ve yeni bir kariyer yoluna başladı, bu yüzden durumun biraz rahatlayacağını düşünmüştüm. Benim bir yetişkin olduğumu, metroda yolumu bulmak için bir uygulama kullanabileceğimi ve kendi kararlarımı verebileceğimi anlayacağını düşünmüştüm, ama sanki yıllardır aynı yerde takılıp kalmışız gibi hissediyorum.

O ve Emma, ayaklarımın üzerinde durup kendi dairemi yönetebilecek veya ev arkadaşları bulabilecek duruma gelene kadar benimle yaşamama izin verdikleri için minnettarım, ama buraya taşındığımızdan beri onun gözetiminden kurtulma ihtiyacım daha da arttı.

"Bu sonsuza kadar sürmeyecek," diyor. "Beş gün oldu."

Griffin'in benim ikinci bir işte çalışmamdan hoşlanmadığını anlayabiliyorum, özellikle de bu, daha erken taşınacağım anlamına geliyorsa. Ama taşınmak ve kendi kendime yetebilmek için daha fazla paraya ihtiyacım var. Garsonluk tecrübem var, bu yüzden haftada birkaç gece çalışabileceğim bir servis işi bulup birikimlerimi artırarak daha erken taşınmayı umuyorum.

Öğle yemeğimizi bitirip Griffin'in ofisine doğru yürümeye başlıyoruz.

"Yukarı çıkmak için vaktin var mı?" diye soruyor.

Saatime bakıyorum. "Geri dönmeliyim. İkinci günümde uzun bir öğle yemeği yemek istemiyorum."

"Çok çabuk olur." Binanın girişini işaret ediyor. "Manzara çok güzel."

Griffin'in hevesine karşı çıkamam. Aramızda sekiz yaş fark olsa da, aynı zaman çizgisindeyiz. İkimiz de yeni bir şehre taşındık ve kariyerimize başlıyoruz. Onun heyecanı benim hissettiklerimle aynıysa, yeni ofisini benimle paylaşma hevesine kapılmak istiyorum.

Onu binanın içine takip ediyorum ve asansörle yirmi üçüncü kata çıkıyoruz. Ofisin düzeni Marion Adler Events'inkine benziyor. Cam kapılar resepsiyona açılıyor ve her iki tarafta uzun koridorlar

Ofislerin dekoru daha çok ahşap ve metalden oluşuyor, keskin ve temiz çizgiler var, Marion Adler Events ofisi ise romantik ve tuhaf.

Griffin beni resepsiyonist Rebecca ve ofisine giderken karşılaştığımız birkaç iş arkadaşıyla tanıştırır.

Ofisinde, masasının arkasına oturur ve ben de karşısındaki misafir koltuğuna otururum, pencerelere bakacak şekilde. Midtown ve Flatiron District'teki binaların mimarisi en sevdiklerimden. Kartpostal gibi ve onun her gün bu manzarayı izlemesini çok seviyorum.

Düşük bir ısıklık sesi çıkarırım. "Çok etkileyici."

"Evet, oldukça havalı."

Benim ve diğer stajyerlerin paylaştığı iç ofisteki manzaradan milyon kat daha iyi. Karşımda otururken çok mutlu görünüyor. Bu beni çok mutlu ediyor, çünkü o bunu hak ediyor. Beni yetiştirmek için yaptığı fedakarlıkların karşılığını ona ödeyemem, ama onun yükünü hafifletmek için elimden geleni yapacağımdan eminim. Sıkı çalışıp onu gururlandıracağım. Hayatımda bir kez olsun kendi kendime yeten biri olacağım.

Ayaklanıp, evinden getirdiği kitaplığındaki fotoğrafları inceliyorum. Birinde o ve Emma düğünlerinde. Emma'nın tasarımcı slip gelinliği sade ama zarif, Griffin ise siyah kot pantolonu ve tişörtüyle deli gibi mutlu görünüyor.

Onların alışılmadık aşk hikayesini düşünerek iç geçiriyorum. Ve belki de genel olarak aşkı. Benim aşına olmadığım bir şey. Okulda en yüksek notları almak için kendimi parçalamıyorsam, part-time bir işte çalışıyordum. Ve bir erkek bana yaklaşırsa, Griffin'in ağabeyinin "kız kardeşime bulaşırsan seni mahvederim" bakışı onları korkutup kaçırıyordu.

Şimdi ise erkeklerle dolu bir şehir var. Kariyerime başlamakla bu kadar meşgul olmasaydım, New York'un sunduğu flört olanaklarını keşfetmek eğlenceli olurdu.

Hunter.

Beynimin, keskin mavi gözleri ve beni lezzetli bir şekilde acıtan kalın penisıyla muhteşem adama otomatik olarak yaptığı atıfları görmezden geliyorum.

Griffin ve benim çocukluk fotoğrafımız da var. Ben beş ya da altı yaşında olmalıyım, Griffin ise lise birinci sınıf öğrencisi. Bazen rollerimiz tersine dönseydi, onu yetiştirebilir miydim diye merak ediyorum. Kendi ihtiyaçlarımı bir kenara bırakıp bizim için en iyisini yapabilir miydim? Bunun gerektireceği sorumluluk... Sanırım bunu başaramazdım.

Griffin'in açık kapısına gelen bir vuruş, ikimizin de başını kapıya çevirmesine neden oldu. İki gün üst üste, iki kez bakmak zorunda kaldım.

Hunter.

Onu orada dururken görünce, kalbim bir an durdu, sonra hızla atmaya başladı.

"Hey, Griffin," Hunter, elinde bir dosya tutarak Griffin'e dikkatini veriyor. Ne oluyor? Griffin'in masasının altına saklanmak istiyorum, ama beynim kısa devre yapıyor ve titrek elim rafta duran fotoğraf çerçevelerinden birini düşürüyor ve Hunter'ın dikkatini çekiyor.

Hunter'ın gözleri bana takıldığında, gözlerinde tam bir şok ifadesi var. Sonuçta, bu iki gün içinde ikinci kez oluyor, *beni* görmeyi beklemiyor, ama çabucak toparlanıyor.

"Misafiriniz olduğunı fark etmemiştim." Hunter'ın sözleri Griffin'e yönelik, ama bakışları benden hiç ayrılmıyor.

Hayal gücümün ürünü olabilir, ama Hunter'ın gözleri hafifçe kısılır ve çenesi gerilir.

Beni gördüğüne memnun görünmüyor. Burada olduğum için sinir mi oldu? Beni onu takip etmeye çalışan takıntılı bir kadın mı sanıyor?

Göz teması kurmayı bırakıp düşen çerçeveyi alıp rafa geri koyuyorum.

"Hunter," diye başlıyor Griffin, "bu benim kardeşim Sophie."

Çenesindeki şişkin kaslar biraz gevşiyor, sonra Hunter kendinden emin bir şekilde üç adım atarak durduğum yere geliyor.

"Sophie, bu Hunter Cartwright. Premier Real Estate Group'un CEO'su."

Şaşkınlıktan konuşamıyorum. Aslında, Hunter'ın büyük eli benim elimi kavradığında ciyaklayabilirim. Dünkü aşağılanmam yetmezmiş gibi, ikinci raunt başlıyor gibi görünüyor. Belki de Coco'nun ısrarına rağmen, Hunter ile aramda kozmik bir şeylerin olduğunu inkar etmem, evrenin *bana "birayı tut"* demesine neden olmuştur. Şu anda bunların hiçbirisi önemli değil, önemli olan bu keşfe nasıl tepki vereceğimi bulmak. Beynim içinde ping pong oynuyor, düşüncelerim her yere sıçırıyor.

Neden burada? O

Griffin'in patronu.

Kahretsin.

Ne demeliyim?

Griffin'e Hunter'ı tanıdığımı söylemeli miyim?

*Hunter'ı nasıl
tanıdığımı? Hayır,
olmaz.*

"Tanıştık," diyor Hunter. "Ne-ne?"
diye kekeliyorum.

Gözlerim panikle büyüdü, Hunter'ın nasıl tanıştığımızı açıklayacağından korktum.

Sophie'yi tanıyorum. Onunla Vegas'ta bir kulüpte tanıştım ve bana testislerimi yalamak istediğini söyledi.

En iyi anım değildi, ama tekila ve bastırılmış cinsel enerji insana bunu yapar. Ve bir arkadaşımın meydan okumasını kabul etmek.

"Dün. Restoranda." Hunter kaşlarını kaldırır. Elini elimden çeker ve Griffin'e döner. "Sophie, kız kardeşimin düğün planlamasına yardım ediyor."

"Hadi canım. Dünya ne kadar da küçük," diyor Griffin, ikimize bir bakıp.

Kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımla sesini bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Daha küçük olamazdı." Gergin bir şekilde gülüyorum. Bu şehirde sekiz milyondan fazla insan yaşıyor olmasına rağmen, Vegas'ta tek gecelik ilişkim olan adamın müşterimin kardeşi ve kardeşimin patronu olması beni çok heyecanlandırıyor. Ağzımdan kelimeler dökülürken, endişem resmen kontrolü ele geçiriyor.

"Bu ne kadar olası bir şey ki? Şimdi bir dahaki sefere nerede ortaya çıkacağını merak edeceğim. Mesela, çalırların arasından çıkmaya başlayacak mısın? Sürpriz!" Yüzüme doğru ellerimi açarak vurgulu bir şekilde gülerek "Bu çok tuhaf olurdu" dedim.

Hunter benim saçma sapan sözlerime cevap vermedi. Bunun yerine, dudakları hafifçe seğirdi ve başını salladı.

"Seni tekrar görmek güzel, Sophie."

Yanımda, Griffin elini omzuma koyarak dikkatimi kendine çekti.

"İyi misin?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Harikayım," diye bağıriyorum ve boğazımı temizliyorum. "Sizi görmek güzel, Bay Cartwright," diyorum, sesimi daha derinleştirmeye çalışarak daha az etkilenmiş gibi görünmeye çalışıyorum, ama sonunda çılgın bir telefon seks operatörü gibi ses çıkıyor.

"Bana Hunter de, lütfen."

Başımı sallayıp isteğini onaylarım. "Hunter." Sesimi sağlam ve net çıkarmak isterim, ama adı beklediğimden daha nefesli çıkar. Ve

kelime ağzımdan çıktıktan sonra, dudaklarımda onun isminin tetiklediği zihin-beden bağlantısını durdurmak mümkün olmaz.

Onun da bunu fark ettiği anı görüyorum. Burun deliklerinin genişlemesi, dolgun dudaklarının arasından aldığı kısa nefes.

Hunter'ın gözleri yüzümü inceliyor. Gözlerinin aşağıya kaymasını bekliyorum, ama o bunun yerine dikkatini Griffin'e çevirip ona manila klasörünü uzatıyor.

"Colson ile öğle yemeği toplantısından yeni döndüm. İşte önerdikleri güncellenmiş sözleşmeler." Hunter saatine bakar. "Saat üçte Tanya ile toplanalım."

"Tabii ki. Sophie'yi dışarı çıkaracağım, sonra bir bakacağım."

"Onu ben uğurlayabilirim," diyor Hunter, bana bakma zahmetine girmeden.

Griffin başını sallar. "Bunu başlatmak istiyorum." Bana döner. "Sorun yok mu, Soph?"

"Tabii." Kaygısız görünmeye çalışıyorum, ama o hindi sandviçi boğazımda takılmış gibi hissediyorum, bu yüzden sesim düşük ve neredeyse duyulmaz çıkıyor.

Griffin masasının arkasına dönmeden önce bana sarılır. "Evde görüşürüz."

"Görüşürüz." Ona son bir kez el salladım, sonra ofisinden çıkıp Hunter'ı koridorda takip ettim.

Artık Griffin'in etrafında olmadığım için rahatladım. Onunla ve Hunter'la aynı odada durmak, hiç planlamadığım bir şeydi. Ve kesinlikle bilmeden bu duruma düşeceğimi de beklemiyordum.

Daha önce hiç tek gecelik ilişkim olmamıştı, ama Vegas'ta yattığın adamın yeni bir müşterinin kardeşi ve kardeşinin patronu olması normal bir şey değil. İstatistiksel olasılık milyarda bir falan olmalı. Öyle bir şey. İstatistikte hiç iyi olmadım.

Bir an için Hunter'ın yanında yürümeye başladım, ama koridorda bize doğru yürüyen bir grup çalışan, onların geçmesi için onun arkasına geçmemi gerektirdi. Koridorun resepsiyon alanına çıktığı noktaya neredeyse varmıştık ki Hunter aniden arkasını döndü. İleriye doğru hareketimin ivmesi beni doğrudan ona doğru itti.

"Ah." Burnuma dokunuyorum, sanki çelik bir kapıya çarpmışım gibi, yani Hunter'ın kaslı göğsüne. Burnum keskin sarsıntıdan kurtulurken, o gece ellerimi başımın üstüne tutturup bana sertçe girdiğinde göğüs kaslarının nasıl gerildiğini hatırlıyorum.

"Kahretsin. Özür dilerim." Hunter, ellerini üst kollarımın üzerine koyarak beni dengeledi. "İyi misin?"

"Evet, çoğunlukla sadece şaşırdım ama göğsün çelik duvar gibi. Bunu bir tehlike olarak kaydetmek isteyebilirsin."

Dudakları benim yorumuma alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyor, ama gözleri ciddi bir şekilde eğilip yüzümü inceliyor. Başparmağı nazikçe burnumun ucunu okşuyor, parmakları hafifçe çenemi okşuyor.

Kan veya morluk izi bulamayınca tekrar doğruldu. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Arkamı dönüp Griffin'in izini aradım. Onun patronuyla birlikte olduğumu öğrenirse çılgına döneceğinden emindim. Vegas'ta onunla yattığımda Hunter'ın patronu olduğunu bilmiyordum. Ama bu, Griffin'in bilmemesi gereken bir şeydi.

"Buz torbalarım var." Dudakları gülümsemeye uzanır ve aniden, artık hiçbir şey acıtmaz. Tanrım, o dudakları hatırlıyorum. Cildime sıcak baskıları. Emip alay ettikleri şekilleri. Sadece düşünmek bile cildimi karıncalandırıyor.

Muhtemelen konuşmalıyız. Belki birbirimiz hakkında daha fazla bilgi paylaşmalıyız, böylece bu tür karşılaşmaları daha iyi öngörebiliriz.

"Evet, tamam." Başımı sallıyorum.

Dün restoranda, etrafımızdaki insanlar baş başa konuşmamızı imkansız hale getirmişti, ama sonra bana çiçek gönderdi ve ben ne anlam çıkarmam gerektiğini bilemedim. Notu resmiydi, biraz belirsizdi. Vegas için bir özür müydü, dün öğle yemeğinde yaptığım utanç verici açıklamadan sonra bir barış teklifi miydi, yoksa başka bir şey mi?

Önünde durduğu açık kapıyı işaret etti. İçeriye baktım ve Doğu Manhattan'ın panoramik manzarasına sahip büyük bir ofis gördüm. Koridora son bir kez baktıktan sonra, eşiği geçip ofisine girdim.

Griffin'in manzarası muhteşemdi, ama Hunter'ınki kat kat daha muhteşem. Koridordan yürüdüğümde Hunter'ın penceresinden görünen manzara ne kadar farklı, inanılmaz.

"Buna nasıl dayanıyorsun? Bu manzara korkunç," diyorum, burnumu camın üzerine neredeyse yapıştırmış halde, koridorda çarpışmamızın acısı çoktan geçmiş. "Empire State Binası tam orada!" Heyecanla işaret ediyorum, sanki Disney World'de en sevdiği prensesi bulan beş yaşındaki bir çocukmuşum gibi.

Hunter arkamda kıkırdıyor. "Yeni bir bakış açısıyla görmek güzel."

"Çünkü her gün ona bakıp, o büyük bina engel olmasaydı ne güzel bir manzara olurdu diye mi düşünüyorsun?" diye alay ediyorum.

Dönüp baktığımda onun beni izlediğini görüyorum. Beni bir turist sanıyor olmalı. Her şeyin bir filminden çıkmış gibi gelmeyeceği zaman ne zaman gelecek acaba? Bu muhteşem şehirde yaşadığım. Artık hayatım bu.

"Son derece ifade dolu yeşil gözler."

Şu anda bana bakışları, beni makyaj masasına eğip, amıma sikini, kıcıma parmağını sokarak beni boşaltırken aynada gözlerimizin kilitlendiği anı hatırlatıyor. Gözlerimi açık tutmamı, onunla dolup taşmaktan ne kadar hoşlandığımı görebilmesi için söylediği anı.

Elini uzattı ve ben de bana uzattığı buz torbasını aldım. Soğuk buz, Hunter'ın yanına her yaklaştığımda vücudumu saran sıcaklığı hiç de soğutmuyordu. Açıkçası, Vegas'ta Hunter ile aramızdaki gerilim sadece içtiğimiz tekiladan kaynaklanmıyordu. Alkol beni cesur ve kaygısız yapmıştı, ama onun yatağında bulmamın tek nedeni bu değildi.

Bir yabancıнын yanına gidip onun taşaklarını yalamak istediğimi söylemekle çok cesur davrandığımı düşünmüştüm. Bu kadar cüretkar davranmanın heyecanıyla, Hunter'ın tepkisini beklemiyordum.

Bu, benim yatağında kığın havada, bacaklarından spermim damlarken mi, yoksa ondan sonra mı?

Ağzından çıkan her kelime klitorisime bir vuruş gibiydi. O zaman Hunter'ın yanında kontrolün bende olmadığını ve olmak da istemediğimi fark ettim.

Onun varlığında bir şey var. Kibir olarak algılanmayan bir özgüven. İsteddiğini istiyor ve bunu söylemekten çekinmiyor. Vegas'ta tanıştığımız gece de böyleydi. Kolaydı. Oyun yoktu. Sadece açık bir arzu ve sınır tanımayan şehvet bizi Hunter'ın otel odasına fırlattı. Belki de bu yüzden ona başka bir erkekle hiç yapmadığım şeyleri yapmasına izin verdim.

O otel süitinden kendimi çekip onun ofisine geri dönüyorum.

"Ofisinde buz torbaları mı tutuyorsun? Yaralanmaya yatkın mısın?" "Dizim ağrıyor. Koştuktan sonra buz koymam gerekiyor."

Gülümsüyorum. Hiçbir yerinde bir "sorun" olduğunu sanmıyorum.

"Nerede koşuyorsun?" diye soruyorum. Şehir, işe gitmek için bile yeterince korkutucu, henüz burada tek başıma koşmayı denemedim.

"Haftada üç kez Central Park'ta koşuyorum." Elini çenesine götürüp beni incelemeye devam ediyor. "Sen koşar mısın?"

"Vegas'ta koşuyordum. Burada henüz bir rutinim yok."

"İstersen sana bazı rotalarımı gönderebilirim."

"Harika olur." Elimde tuttuğum buz torbasını dalgın dalgın ovuşturuyorum, sonunda ona çiçekler için teşekkür etmek istediğimi hatırlıyorum. "Çiçekler için teşekkür ederim. Çok güzeller."

"Beğendiğine sevindim." Hunter gözlerini bana çevirdi. "Vegas için üzgünüm. Komodindeki parayla ilgili karışıklık... ve veda etmeden ayrılmam."

"Önemli değil. İkimiz de Vegas'ta olanların ne olduğunu biliyoruz."

"Peki neydi o, Sophie?" Hunter'ın gözleri dudaklarıma düşer, sonra tekrar gözlerime döner.

"Eğlenceli bir geceydi. Stres atmak için." Onun yakınlığının beni etkilememesi için çaresizce gülümsüyorum.

"Haklısın. Eğlenceli bir geceydi." Ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalkar ve bana yaklaşarak fısıldar, "O geceden beri her gün o geceyi düşündüğümü bilmek ister misin?"

Düşük ses tonu ve kulağıma değen nefesinin sıcaklığı kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Geri çekildiğinde, bir an için dudaklarımız milimetrelerce uzaklıkta ve beni öpecekmiş gibi hissediyorum. Gözleri ağzıma kayıyor ve ben içgüdüsel olarak gözlerimi kapatıyorum.

"Bay Cartwright?" Bir kadın sesi sessizliği bozar. Gözlerim birden açılır ve Hunter bir adım geri atar. Orada kimse yoktur, bu yüzden ses onun masa telefonundaki hoparlörden gelmiş olmalıdır.

Hunter masasına doğru yürür, bir düğmeye basar ve kadınla konuşur. Derin bir nefes alırım. Ona bu kadar yakın olduğum için mahrum kaldığım hava.

"Carmine Grubu geldi."

"Teşekkürler, Jeannie. Beş dakikaya gelirim." Hunter düğmeyi bırakır ve bana bakar. "Bir toplantım var."

Anladığımı belirten bir hareketle başımı sallayıp ofisinin kapısına doğru yürümeye başlıyorum. "Sophie, bekle." Bir an beni inceledikten sonra devam ediyor. "

Bulduğumuz durum, senin kız kardeşimin düğününü planlayan ve benim de kardeşinin patronu olmam, bir daha bu sıfatlarla birbirimizi görmememizi gerekli kılıyor."

Dudakları aşağı doğru kıvrılır. Sanki bir cenaze konuşması yapıyormuş gibi çok ciddi görünür. Tek gecelik ilişkimiz gömülecek ve bir daha asla dirilmeyecektir. Vücudum onun yaramaz dilini, o muhteşem saçlarını parmaklarımla okşadığım anları ve onun

içime girmesini hissederken, onun haklı olduğunu biliyorum. Buraya bir erkeğin peşinden gelmedim, kariyerim için buradayım. *Ve* Hunter'ın Griffin'in patronu olduğunu bilerek onunla yatmak kötü bir fikir.

"Haklısın." Başımı sallayıp omzumdaki çantamı düzeltiyorum.

Bir anlığına gözleri kısıılır ve normalde sarsılmaz olan özgüveninin kaybolduğunu görürüm, sanki benimle aynı fikirde olduğum için şaşırmış gibidir.

İnan bana, vücudumdaki her hücre bu konuda olgun bir yetişkin gibi davranmaya isyan ediyor. Ama mesele de bu. Burada kendimi düşünemem. Bu Griffin'in patronu. Griffin'in beni büyütüp okula gönderirken askıya aldığı yeni kariyeri için yeni işindeki patronu. Bunun büyük bir sorun olmaması gerektiğini söyleyebilirsiniz, ama Griffin benim Hunter'la ilişkili olduğumu öğrenirse, Hunter'la konuşan Griffin'in çalışanı değil, ağabeyi Griffin olacağından endişeleniyorum. En son ihtiyacım olan şey, Griffin'in benim yüzümden patronuyla kavga etmesi.

Boğazını temizler ve başını sallar. "Öyleyim."

Bu bir ifade, ama içinde bir yerde, yemin ederim bir soru duyuyorum.

Hunter bir kart çıkarmak için masanın çekmecesini açar. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için iki adım atar ve kartı bana uzatır.

"Numaram. Bir şeye ihtiyacın olursa."

"Teşekkürler."

Kartı almak için uzanıyorum ve parmaklarımız kısa bir süre birbirine değiyor. Bu kısa temas sırasında aramızda geçen elektrik akımı, iç çamaşırlarımı ateşe verecek kadar güçlü.

Yetişkin olmakla ilgili ne diyordum?

Beni parmağının basit bir dokunuşuyla tahrik edebilen bu adamla ilişkiye girmemek hakkında. Bu bir porno olsaydı, Hunter masasındaki her şeyi tek bir hareketle süpürür, sonra beni masanın üzerine kaldırır ve yüzünü bacaklarımın arasına koyardı.

Bunun porno film olmaması hoşuma gitmiyor. Bu gerçeklik. Hunter'ın ofisinden çıkıp, vücudumun onun tarafından tapınılmasının nasıl bir his olduğunu unuttuğum bir gerçeklik.

Kartvizitini çantama koyup ofisinden çıkıyorum.

İşe dönerken, yerel bir fırından dev bir çikolatalı kurabiye alıp her bir ısırığı yiyorum. Bugün kendime izin verdiğim tek suçluluk duygusu bu.

BÖLÜM 5

Hunter

Saatime bakıyorum. Bir saat geç kaldım, ama neyse ki butik dolup taşıyor, bu yüzden Hannah farkına bile varmayabilir. İş yerinde zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Premier'in Las Vegas'taki yeni projesi için tasarımlar saat beşe doğru posta kutuma düştü ve onları incelemekten duramadım.

Kalabalığın arasından geçerek, bara ulaşmadan önce tanıdık birkaç yüzü selamlıyorum.

"Viski, sek lütfen."

"Hemen geliyor."

Barmen içkimi doldururken ben de salonu gözden geçiriyorum. Kalabalık çoğunlukla kadınlardan ya da çiftlerden oluşuyor. Hannah'nın birçok arkadaşını tanıyorum.

"İşte viskiniz."

"Teşekkürler." Cüzdanımı çıkarır ve içkimi almadan önce kavanoza bahşiş atarım.

Cebimde telefonum titremeye başlar. Annem FaceTime'dan beni aramaya çalışıyor.

Cevap veriyorum, çünkü cevap vermezsem aramaya devam edeceğini biliyorum. "Merhaba anne."

"Merhaba, sana ulaştığıma çok sevindim. Hannah'nın açılışında mısın? Onu arıyorum ama cevap vermiyor."

Kalabalığı görebilmesi için kamerayı çeviriyorum. "Şu anda biraz meşgul."

"Aman Tanrım. Ne kadar da kalabalık. Keşke biz de orada olabilseydik."

"Bu sadece ön açılış. Büyük açılış için geri geleceksiniz."

"Biliyorum, ama böyle şeyleri kaçırmayı hiç sevmiyoruz. Her zaman destek olmak için orada olmak istiyoruz."

"Ruhen buradasınız. Ve FaceTime aracılığıyla."

"Butiği görebilmem için kamerayı çevirir misin?"

"Herkes merhaba diyebilmen için seni gezdireyim mi?" Sevinçle nefesini tutar. "Bu harika olur."

"Şaka yapıyorum. Bunu yapmayacağım."

"Tamam, ama tam bir rapor istiyorum. Ve Hannah'ya beni aramasını söyle." "Eminim senin yirmi cevapsız aramanı ve mesajını alacaktır."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapatıp cebime koyuyorum. Sağ omzumun üzerinden adımı duyuyorum.

"Hunter. Hey dostum, sen olduğunu anlamıştım. Rahatsız etmek istemedim." Sağıma döndüğümde, Princeton'daki eski kürek takım arkadaşlarımdan biri olan

Connor Whitlock'u gördüm.

"Connor, selam." Eğilip sırtına bir şaplak attım. "Seni burada göreceğimi ummuyordum."

"Alice'in ailesi çocuklara bakıyor, biz de randevuya çıktık. Hannah'nın açılışını görmek için uğramak istedi, sonra da akşam yemeğine ve gösteriye gideceğiz."

Alice, Connor'ın yanında belirir. "Tamam, doğum günü hediyelerimi seçtim." Bana bakmadan önce, daha önce durduğu vitrine doğru işaret eder. "Hunter," gözleri şaşkınlıkla parlar. "Aman Tanrım, çok uzun zaman oldu." Bana sarılır. "Burada olacağından emin değildim. Ne haber?"

Cevap veremedi Alice konuşmaya devam eder.

"Oh, geçen yıl o makaleyi gördüm. Baban emekli oldu ve şimdi sen Premier'in CEO'sun. Tebrikler."

"Teşekkürler," derim ve içkimi yudumlarım.

"Seni şehrin en zengin CEO bekari ilan eden makale kadınlar arasında büyük ilgi görmüştür eminim. Bu gece yanında kimse var mı?" Etrafı gözden geçirir.

"Hayır. Hannah'ı desteklemek için tek başıma geldim." "Oh, ne güzel," diyor Alice.

Odayı tarayarak Hannah'yı arıyorum ve *onu* görüyorum. Odanın diğer ucunda, mücevher vitrinlerinden birinin yanında Sophie var.

Yanında Johnathan ve başka bir adam var. Konuşurken ve mücevherleri incelerken kokteyl yudumluyorlar.

Daha önce onun benim için yasak bölge olduğunu düşünüyorsam, Sophie'nin Griffin'in kız kardeşi olduğunu öğrenmek onun hakkında düşünmemi sona erdirmeliydi, ama ne yazık ki öyle olmadı. Aksine, o benim düşüncelerimi daha da meşgul ediyor.

Yanlarındaki grup yer değiştirerek Sophie'yi görmemi engelliyor. "Hannah'ı arayacağım. Sizi görmek çok güzeldi."

Veda edip odanın diğ er tarafına doğru ilerliyorum. Hannah'ı bulmam gerek, ama ayaklarım beni Sophie'nin yönüne doğru götürüyor.

Johnathan beni önce görüyor.

"Hunter Cartwright." Yüzünde kocaman bir g l msemi belirir. "Seni tekrar görmek güzel."

"Johnathan." Başı ı salladım, sonra bakışlarımı Sophie'ye çevirdim. "Sophie." Adı boğuk bir sesle dudaklarımdan döküldü.

Geniş pa a pantolon ve dolgun göğüslerini ve ince belini vurgulayan dar bir tişört giymiş.

"Bu Marco Diaz." Johnathan beni Sophie'nin yanındaki adama tanıtıyor. Elini sıkı ı tım ki Johnathan onu uzaklaştı ıyor. "Biz de bir içki daha alacaktık."

Sophie'nin ağzı açık kalır, muhtemelen itiraz etmek için, ama Johnathan ve Marco, o bir kelime bile söylemeden gitmişlerdir.

Gözlerim onun özelliklerini inceliyor. Yüzünü çevreleyen ipeksi sarı saçları, bana sabitlenmiş duyarlı yeşil gözleri. İ kisini içmek için pipeti saran dolgun pembe dudakları.

"Hannah bizi davet etti."

Dudaklarımın bir köşesi yukarı kalkar. "Sanırım hepimiz bu yüzden buradayız."

"Doğru." Başını sallar. "Sadece başka bir nedenle burada olduğumu düşünmeni istemedim."

Dili alt dudağına kayıyor ve gözlerim bu hareketi takip ediyor.

"Ne gibi bir neden olabilir?" diye sordum.

"D n ofisinde konuşt ğumuz şey." Başı ı salladım.

Ona, hiçbir şekilde g r şmememiz gerektiğini, özellikle de Vegas'ta yaptığımızı tekrarlamamamız gerektiğini söylemek doğru bir şeydi, ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz onlardan nefret ettim.

Sophie'nin artık her döndüğümde orada olması, bunu hiç de kolaylaştırmıyor.

Yakındaki vitrine işaret ediyorum. Ben gelmeden önce onun baktığı vitrine. "Mücevherler hakkında ne düşünüyorsun?"

" ok güzeller. Hannah çok yetenekli." Gülümsüyor.

"Evet,  yle."

"Bu benim favorim." Tezg hın  zerindeki mücevher standından sarkan kolyeyi parmaklarıyla okşuyor. "Yabani  i ekli

kolye ucu."

"Denemelisin."

Sophie başını sallar. "Önemli değil. Şu anda bütçem yetmez."

Onun reddini görmezden gelip kolyeye uzanıyorum. Toka açıp, boynuna uzanmak için öne eğiliyorum.

Bu kadar yakın olduğumuzda, kokusu beni sardı. Hafif bir koku. İncir ve narenciye.

Yumuşak ve zarif, yeni bir kaşmir kazak gibi.

Kolyeyi taktıktan sonra, bir elimle Sophie'nin saçlarını toplayarak zincirin halkasından çıkardım. Zinciri boynunun dibine nazikçe yerleştirdikten sonra, elimle saçlarını tutmaya devam ettim. Parmaklarım kolyenin ön kısmına ulaşana kadar zincir boyunca kaydı. Sophie'nin göğsünün pürüzsüz tenine parmak uçlarım değdi, kolyeyi oraya yerleştirdim.

Yeşil gözleri benimkilere doğru yükseldi ve birlikte geçirdiğimiz gecenin anıları zihnime akın etti.

Sophie'nin bana bakarken dudaklarını benim penisima doladığı görüntüsü. Kadifemsi dilinin penisimin ucundaki ön sıvıyı yaladığı anı, saçlarını daha sıkı tutmama neden oluyor.

Sophie keskin bir nefes alırken dudaklarını ayırıyor ve yemin ederim ki aynı anının onun ateşli bakışlarında yansıdığını görebiliyorum.

Cinsel çekim bir şey, ama vücudumun bu kadına karşı artan farkındalığı, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Onu tekrar sahip olma arzusu, çok güçlü. Her karşılaşmamızda, beynimin sinapsları Sophie ile olan bağımı güçlendiriyor. *Benim*.

Bakışlarım o mükemmel pembe dudaklara düşüyor. Dolgun ve tam. Beni içine çeken bir siren gibiler.

Sophie'nin gözleri kapanıyor. Bu, ne kadar yakın olduğumuzun bir işareti olmalı. Dudaklarımızın ne kadar yakın olduğunun.

"İşte buradasın." Hannah'nın sesi anı keser.

Gözlerimi kırıştıırıp Sophie'den uzaklaşıyorum. Bir oda dolusu insanın içinde olduğumuzu unutmuş muyum?

Sophie'nin saçlarını bırakıyorum. Elleriyle saçlarını düzeltmeye çalışıyor, yanakları şimdi pembe bir renge bürünmüş.

"Merhaba," diyor Sophie, sesi gergin. "Hunter bu kolyeyi denememe yardım ediyordu."

"Kardeşim çok yardımseverdir."

Bana anlamlı bir bakış attıktan sonra, Hannah eğilip Sophie'ye taktığım kolyeyi inceledi.

"Ah, bu benim en sevdiklerimden biri," diyor Hannah.

"Çok güzel." Sophie kolyenin ucunu parmaklarıyla okşadı. "Yabani çiçek desenini çok beğendim. Bu fikri nasıl buldun?"

Hannah ve Sophie kolyeyi tartışırken, ben Sophie'ye bakakaldım. Gözleri, gülümsemesi. Parmaklarını kolyenin zincirinde gezdirirken parlak renkli tırnakları. Mercan rengindeler. Vegas'ı hatırlıyorum, o zamanlar ne kadar güzel gök mavisi renkte olduklarını. Elinin ve o mavi tırnaklarının benim penisini saran görüntüsü beynime kazınmış. O gece giydiği ışıltılı gümüş elbise. Dans ederken kulübün ışıklarında parıldayan, sonra vücudundan kolayca kayarak süitimin zeminine düşen elbise.

Onunla ve o geceyle ilgili her şey kolayca hatırlanıyor. Son zamanlarda rüyalarımı süslüyor.

"Ne düşünüyorsun?" Hannah bana dönüyor, ama ben kafamda takılıp kaldığım için onların tüm konuşmasını kaçırmışım.

"Ha?" diye anlaşılmaz bir şekilde söylüyorum. "Kolye mi?"

"O çok güzel. Yani, *çok* güzel."

Freudyen kaymam üzerine Sophie'nin yanakları kızardı ve Hannah'nın dudakları seğirdi.

Bu da neydi böyle?

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim," der Sophie, kolyeyi açarak vitrine geri koyar. "Butiğiniz muhteşem ve bir gün sizin mücevherlerinizden bir tane sahibi olmak istiyorum."

"Çok tatlısın. Teşekkür ederim." Hannah Sophie'ye sarılır.

Sophie benim yönüme bakarak hafifçe başını sallar ve ayrılır. "Çok ustaca." Hannah bana sırtarak bakar. "Ne oluyor sana?"

"Hiçbir şey." Omuz silkiyorum, kokteylimden bir yudum alıp Sophie'nin yönüne bakma içgüdüleriyle mücadele ediyorum. "Yorgunum, hepsi bu. Yoğun bir hafta geçirdim."

Onun kahkahası hafif ve şefkatlidir. "Her zaman böyle değil mi?"

Haklı. Bu hafta iş açısından diğer haftalardan farklı. Tek fark, zihnimin, odanın diğer ucunda olsa bile hala radarımda olan belli bir sarışınla meşgul olması.

"Tamam. Ben dolaşmaya devam etmeliyim." Bana sıkıca sarılır. "Oh, *The Post*'tan bir köşe yazarı burada ve bizim fotoğrafımızı çekmek istiyorlar. *Cartwright çocukları, şu anda ne yapıyorlar* gibi bir şey. Gitme. Birazdan gelip seni bulurum."

Başımı salladım, sonra etrafta dolaşarak, arkadaşlarla konuşarak ve Hannah'nın fotoğraf çekme isteğini yerine getirerek zamanımı geçirdim.

Gecenin geri kalanında Sophie'den uzak durmaya özen gösteriyorum. Ama onun yokluğu bana bir şeyler yapıyor, bu çok açık.

Yaş farkımız ve Griffin'in kız kardeşi olması nedeniyle Sophie'yi istememeliyim, ama her karşılaşmamızda ondan uzak durma iradem parçalanıyor.

BÖLÜM 6

Sophie

Bu hafta çoğu zamanımı Delancey-Kilgore'ların düğün hediyesi arayışıyla geçirdim. Johnathan haklıydı. Neredeyse tüm geleneksel fikirleri reddettiler. Konferans odasında toplandık ve Johnathan kontrol listesini gözden geçirdikten sonra, hediye fikirlerimi sunma sırası bana geldi.

"Hiçbir şey." Demi Delancey kaşlarını kaldırmak için elinden geleni yapıyor, ama Botox kaşlarını sabit tutuyor. "Önerin *bu mu*?"

Johnathan gergin bir şekilde güldü. "*Hiçbir şey* değil. Onlara Botanik Bahçeleri'nde unutulmaz bir akşam yaşatacağsın."

Johnathan'ın gözleri bana kayıyor, yüzünde panik belirgin. Söylenmemiş sözler var.

Ne düşünüyorsun, Sophie?

"Düğününüz Botanik Bahçeleri'nde olacak. Açıkça görülüyor ki doğayı seviyorsunuz," diyorum, Demi ve Bryce bana sanki boynuz çıkmış gibi bakmaya başlamadan önce hissettiğim özgüvenimi sesimde korumaya çalışarak. "Botanik Bahçeleri'ne değil, genel olarak gezegenimize olan sevginizi anmak için, her konuğun adına bir bağış yaparak daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Bağış mı?" diye soruyor Bryce.

"Bu, çevreye önem verdiğinizizi gösterecektir. Sadece atık üretebilecek geleneksel düğün hediyesinden vazgeçmekle kalmayacak, aynı zamanda vakit geçirmekten hoşlandığınız bir yere de katkıda bulunmuş olacaksınız."

"İnsanlar hediyelerimizi çöpe atacak mı diyorsun?"

Devam ediyorum. "Sana verilen tüm düğün hediyelerini sakladın mı?"

Demi bir an düşünür. "Haklısın." Benim fikrimi sevmese de, bu küçük bir zafer.

"Vergi indirimi var mı?" diye sorar Bryce. "Bağış için. Vergi indirimi biz mi alacağız, yoksa bağışın yapıldığı kişi mi?"

"Vergi durumundan emin değilim. Her ikisini de yapabileceğinden eminim. Ya düğün konuklarınız adına toplu bir bağış yaparsınız ya da

her bir konuğa ayrı ayrı bağış yapabilirsiniz. Bağış departmanına danışıp seçeneklerimizi öğrenebilirim."

Bryce alt dudaklarını dışarı çıkarır, düşünürken gözlerini kısar.

"İşe yarayabilir," der sonunda.

Demi'ye döner. "Ne dersin?"

"Bu, Maven Manchester'ın Barn Owl'u Kurtar kampanyasına gönüllü olmam konusunda beni rahat bırakmasını sağlayabilir. Katılmadığım için sürekli beni eleştiriyor. Barn Owls'a karşı bir şeyim yok, sadece Hamptons'da olmak istiyorum."

"Önemli olan denge, değil mi?" diyorum.

Demi bana bir bakış attı. "İyi düşündün." Johnathan'a döndü. "Onu sevdim."

Johnathan'a baktığımda, kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor.

"Evet, ben de de."

"Bunun bir parti olduğunu sanıyordum." Az önce geldiğimiz çatı katına bakıyorum.

Dün, çalıştığı emlak geliştirme şirketi hakkında derinlemesine sorular sormaya başladığımda, Griffin işine ilgi gösterdiğim için çok sevinmişti. Hunter hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umduğumu bildiğim için biraz suçluluk duydum. Griffin'in ondan bahsetmesini veya hayatı hakkında bir şeyler anlatmasını umuyordum. Tek bildiğim, Premier Real Estate Group'un eski, bakımsız ticari veya konut binalarını satın alıp loft ve apartman dairelerine dönüştürdüğü, sonra da bunları çılgın paralar karşılığında sattığı. Bu yerin fiyat etiketi gibi. On yedi milyon dolar.

"Bu bir öğrenci yurdu değil." Griffin gülüyor. "Hiç öğrenci yurduna gitmedim."

"İyi," der ve memnuniyetle başını sallar.

"Demek istediğim, daha fazla insan olacağını düşünmüştüm." Burada dolaşan on iki kişiyi işaret ediyorum.

Griffin beni davet ettiğinde ve Emma iki saat boyunca benim için elbise seçtiğinde, bunun benim gibi genç profesyonellerle tanışabileceğim eğlenceli bir sosyal etkinlik olacağı düşüncesiyle kabul etmiştim.

Griffin'in bana tanıttığı ilk kişi, Premier'in baş danışmanı Walt ve eşi Jan. Walt ve Jan altmışlı yaşlarındalar ve bana Karayipler'den tatilden yeni döndüklerini ve yedinci torunlarının her an doğabileceğini söylediler.

Sanırım Griffin ve Emma, şehirdeki ilk Cuma gecemde beni evde bırakmaktan vicdan azabı duymuşlardı. Dürüst olmak gerekirse, yorucu bir hafta geçirdim. Kanepede kıvrılıp film izlemek ya da dairede yalnız kalıp vibratörümle ateşli bir randevuya çıkmak, sonra da saat on gibi yatağında sızmak hiç de fena olmazdı.

Bunun 22 yaşında birine yakışmadığının farkındayım. Hayatı yaşamalıyım. Yeni restoranları denemeli ve sabaha kadar kulüplerde eğlenmeliyim. Griffin muhtemelen bundan hoşlanmazdı, ama ben yeni şehrimi keşfetmeye başlamaktan heyecan duyuyorum. Araştırdığım tüm turistik şeyleri yapacağım.

Ama bu gece, ben buradayım. Destekleyici kız kardeş görev başında.

Odayı hızlıca tarıyorum, rahat görünmeye çalışıyorum, ama vücudum Hunter'ı aramak için yüksek alarımda.

Belki de bu yüzden bu gece gelmek için çok fazla ikna edilmeye gerek kalmadı. Bu onun şirketi. Ortaya çıkması gerek, değil mi?

Ama ben böyle hayal etmemiştim.

Dolu bir salon olmasını ummuştum. Arka planda kaybolabileceğim, kalabalığın arkasında saklanarak Hunter'ı uzaktan izleyebileceğim bir salon.

Hunter bütün hafta boyunca aklımdaydı. Gerçekten sinir bozucu.

Tabii, gün içinde bütçe tabloları üzerinde çalışmak veya bir gelin için satıcı toplantıları ayarlamakla o kadar meşgul olduğum zamanlar oldu ki, o aklımın ön saflarında değildi. Ama her gece yatağıma girdiğimde onu düşündüm.

İki gece önce Hannah'nın mücevher butiğinin açılışında beni öpmeye hazırlandığını düşündüm. Bu çok saçma, çünkü Vegas'ta birlikte olduğumuzu kimsenin öğrenmesini istemiyoruz, bu yüzden halka açık yerlerde öpüşmemeliyiz, özellikle de tek gecelik bir ilişki olacağına karar verdikten sonra.

Ve sonra dün gece, Vegas'ta beni becerdiği anıyı hatırlamaya zorladım kendimi.

Başka bir grup insan içeri giriyor.

"Bak, şimdi yirmi kişi oldular," diye alay ettim.

"Sakin ol. Akşam yemeği için erken geldik. Daha sonra başka insanlar da gelecek."

Akşam yemeği hakkında bir not aldım mı? Gözlerim elbisenin eteğine düşüyor.

Emma'nın benim için seçtiği elbise deli gibi kısa. O benden kısa, bu yüzden onda normal görünüyor. Ama bende? Kıcıımı zar zor örtüyor. Griffin beni bu elbiseyle görünce kaşlarını çatdı, ama Emma kollarıyla onun beline sarıldı, yanına sokuldu ve bana güzel göründüğümü söylemesini istedi. Griffin sevgiyle Emma'nın gözlerine baktı, sonra isteğini yerine getirdi. Emma'nın, kardeşimin aşırı koruyucu tavırlarına merhem olduğu açık. Birbirlerine sahip oldukları ve benim hayatımda Emma gibi tatlı, şefkatli bir kadın olduğu için mutluyum.

Akşam yemeği sorun olabilir. Ayakta durduğumda elbise uyluklarımın üst kısmına kadar geliyor. Oturduğumda ise muhtemelen pelvisimin üstüne kadar gelecek. Bir de iç çamaşırı giymediğim küçük bir sorun var. Emma iç çamaşırı giymememi istedi. Balmain marka bir elbise olduğunu, iç çamaşırı izlerinin affedilemez olacağını söyledi. Kardeşimin iş arkadaşlarına kadınsı bölgelerimi göstermek de affedilemez olabilir.

"Griffin," tanıdık bir erkek sesi düşüncelerimi bölüyor ve dönüp Hunter'ın bize doğru geldiğini görüyorum, yanında krem rengi bir elbise giymiş bir kadın var.

Gözlerim Hunter'ınkilerle buluştuğunda, bir anlık şaşkınlık ifadesi, çenesinde hafif bir seğirme görülüyor, sonra gevşiyor ve gülümsüyor.

Hunter eğilip Emma'nın yanağına öpücük kondurur. "Seni görmek güzel, Emma." "Kız kardeşim Sophie'yi hatırlıyor musun? Ofiste tanışmıştık."

"Seni tekrar görmek güzel, Sophie." Yanağıma değecek dudaklarının hissini

, ciltlerimizin temasının bana vereceği kaçınılmaz heyecanı hissetmeye hazırlanırım, ama o sadece başını sallar, sonra elini kadının beline koyar ve onu nazikçe oluşturduğumuz çemberin içine yönlendirir.

"Bu Madeline," diyor Hunter. Gerisini bekliyorum. Madeline'in kim olduğuna dair bir açıklama.

Bu Madeline, benim randevum... kız arkadaşım... Hannah ve bana hiç benzeyen, uzun zamandır kayıp olan kız kardeşim. Etrafa bakıyorum. Emma ve Griffin başlarını sallayıp gülümsüyorlar. Görünüşe göre, bu ayrıntıları öğrenmek için can atan başka kimse yok.

Herkes sırayla kendini tanıtır ve Madeline'in manikürlü elini sıkar. Griffin ve Hunter iş hakkında birkaç kelime konuşur, sonra Hunter, arkasına bakmadan Madeline'i alıp diğerleriyle sohbet etmeye gider. Hiç sorun değil, diyorum kendime, sonra fuayenin yanındaki oturma odasında kurulan bara doğru yöneliyorum.

"Ne alırsınız?" diye sorar barmen.

"Tekila shot." Bir adam yanımda belirir. "İki tekila shot."

Ona dönerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu tekila shot içilecek bir partiye benzemiyor."

"On milyon dolarlık iki daireyi sattığını kutlarken öyle olur." Mega watt'lık bir gülümsemeyle bana bakar ve ilk kez ne kadar yakışıklı olduğunu fark ederim. Tıraşlı, sıcak kahverengi gözleri ve dalgalı, kestane kahverengi saçları vardır. Burnu ortasından hafifçe eğridir, sanki daha önce kırılmış gibi, ve gülümsemesi asimetriktir ama çekicidir.

"Andrew Bachman," diye kendini tanıtarak elimi sıkıyor.

"Sophie Hart."

"O zevk bana ait." Dudakları yine kıvrılır ve ben gülmekten kendimi alamam. "Daha önce tanışmamış olmamıza şaşırdım. Ben bu mülkün satış temsilcisiyim. Hunter ile mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır. Ben Griffin'in kız kardeşi." Odanın diğer tarafında başka bir çiftle sohbet eden Griffin ve Emma'ya doğru başımı salladım. "Bu şehre yeni taşındım ve o da bu gece insanlarla tanışmam için beni buraya getirdi."

Andrew'un gözleri parlar, kendini gösterir. "Ben insanım," der, ifadesiz bir yüzle.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Barmen iki tekila shot'ı getirdiğinde, onunla shot bardaklarını tokuşturup birini kolayca içiyorum. Tekila midemi yakıyor. Bugün pek bir şey yemediğimi hatırlatıyor bana. Birkaç kraker, bir yoğurt, yarım fıstık ezmesi ve reçelli sandviç ve bir paket cips.

Mezun olup seçkin bir etkinlik planlama şirketinde işe başlamış olsam da, hala bir çocuk gibi besleniyorum. Yetişkinlerin yapması gerekenler listeme sağlıklı beslenmeyi de ekliyorum.

Aniden, sıcak bir kızarıklık omurgamdan aşağı doğru yayılır. Bunun tekiladan kaynaklandığını düşünüyorum, ama sırtımı yakıcı bir şekilde saran bu sıcaklık, beni bardan dönüp odanın etrafına bakmaya zorluyor. Bir an sonra, Hunter'ın gözlerine bakıyorum. O, odanın diğer tarafında bir grupta birlikte. Bir elinde kokteyl bardağı var. Uzun, erkeksi parmakları bardağın kenarını kavrarken, diğer elini cebine sokmuş, kolu Madeline'in ellerine ait. Madeline, grupta gülümseyip gülerken, onun ön kolunu samimi ve sıcak bir hareketle kavıyor.

Hunter'ın bakışları benimkinden ayrılmıyor. Gözlerimizi kırpmıyoruz. Bu bir bakışma, tekila shot'ın karnımı ısıttığı için bana yeterince güven veren bir bakışma. Birbirimizle hiçbir şeyi keşfetmemenin en iyisi olduğu konusunda anlaşmıştık

. Salı günü ben de buna katılmışım. Sadece Hunter'ı başka bir kadınla görmek zorunda kalacağımı fark etmemiştim. Onun bana dokunduğu gibi o kadına dokunduğunu düşündüğümde, o kadının gözlerini oymak isteyeceğimi.

Ona dilimi çıkarmak için ani bir dürtü hissediyorum. Bu çok yetişkinçe bir davranış olurdu.

Kendimi toparlamalı ve Hunter'ı unutmalıyım.

Yanımda Andrew hala konuşuyor.

"Pardon, ne dedin?" diyorum, bakışlarımı Hunter'dan ayırarak ve bu gecenin geri kalanında onu görmezden gelmeye yemin ederek.

"Daireyi gezmek ister misin?"

"Evet, çok iyi olur," diyorum, çünkü bu gece Hunter'ı görmezden gelmenin bir yolu varsa, çoğu zaman ayrı odalarda olmak yardımcı olacaktır.

Andrew beni daireyi gezdirmeye başlar, birkaç misafir de turuna katılır. Dairedeki detaylar hakkında bilgi verir ama bu sıkıcı bir emlakçı turu değildir.

Bütün o çekici ifadeleri ve komik hikayelerinden, Andrew'un önceki hayatında stand-up komedyeni olduğunu düşünüyorum. Ya da bir çizgi film karakteri. Komik ve sevimli, yaşına uygun ve kardeşimim patronu değil. Andrew bana elektriksel bir heyecan, şok dalgası gibi bir his vermiyor, ama tanışmak eğlenceli olacağını düşündüğüm bir adam.

"İşte ikinci ana yatak odası." Andrew bizi içeriye götürüyor. "Tavandan tabana pencereler, banyoda traverten fayanslar, falan filan." Duvardaki bir kapıyı açıyor. "Bu evi gerçekten harika yapan şey bu."

"Andrew, buradasın." Hunter'ın sesi beni alarma geçirir. Keşke bu tavandan tabana pencerelerde yangın merdiveni olsaydı. "Yemek neredeyse hazır."

"Harika." Andrew ellerini çırpır, sonra benimle Hunter'a bakar. "Sophie, Hunter'la tanıştın mı?"

"Evet," diye aynı anda cevap veriyoruz.

Andrew başını sallar, benimle Hunter'a bakar. "Tamam. Harika. Sanırım yemek odasına dönmeliyiz."

"Tuvalete gideceğim," diyorum.

"Koridorda bir toz var. Sana gösterebilirim." Andrew, beni odadan çıkarmak için elini belime koymak üzere hareket eder. Hunter'ın gözlerinin Andrew'un eline odaklandığını izlerim.

"Aslında, Andrew," diye araya girer Hunter. "Nessa seninle konuşmak istiyor."

"Ne hakkında?" diye sorar.

"Dünkü kapanışı takip etmek istiyor. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyor."

Andrew omuz silkiyor. "Her şey yolunda."

"Bir kez daha kontrol etsen iyi olur." Hunter gülümser, ama bu gülümseme pek dostça gelmez. Bu ikisinin arasındaki ilişkiyi bilmiyorum, ama bu işin içine girmek istemiyorum.

"Kendi yolumu bulurum." Odadan çıkıp birkaç kapı ilerideki tuvaleti buluyorum. İşimi hallettikten sonra ellerimi yıkıyorum, ama kapıyı açtığımda Hunter'ın koridorda beklediğini görüyorum.

BÖLÜM 7

Hunter

Banyo kapısı açılır ve Sophie ortaya çıkar. Bu gece ilk kez, ona bakmaya izin veriyorum. Onu gerçekten içime çekiyorum. Emma, Griffin ve Madeline ile olan selamlaşmamız kısa sürmüştü, ama aynı zamanda, ona istediğim gibi bakamayacağımı da biliyordum. Kardeşi orada dururken olmazdı.

Şimdi doya doya bakıyorum.

Sophie'nin bacakları, elbisesinin kısa eteğinin altında kilometrelerce uzanıyor. O bacakları düşündüm. Onu omuzlarıma kaldırıp tatlı amını yaladığımda, uyluklarının pürüzsüzlüğünü. Belime dolandıklarında ne kadar iyi hissettiklerini, ona sertçe girdiğimde kaslarının beni ne kadar sıkı sıktığını.

Gözlerim ince belinden yukarı, dolgun, dik göğüslerine kayıyor. Ellerim, avuçlarımda göğüslerinin ağırlığını tekrar hissetmek, sertleşmiş uçlarını ağzıma alıp emmek için can atıyor. Ve lanet olsun, gerçekten göğüslerine boşalmak istiyorum. Bu Vegas'tan bir anı değil, bu hafta onu düşünerek kendimi okşarken uydurduğum bir fantezi. Kafamdan çıkaramadığım birçok fanteziden biri.

Sophie'nin altın sarısı bukleleri omuzlarına gevşek dalgalar halinde dökülüyor. Vegas'ta tanıştığımız gece olduğu gibi. O gece onları elimle toplayıp, istediğim yere ağzını yönlendirmek için kullandım.

Gözlerim onun güzel ağzına kayıyor. Şu anda, dolgun dudakları benim varlığıma şaşkınlıkla açılmış durumda. O dudakların benim sikimi sardığı haliyle ne kadar güzel görüldüğünü hatırlıyorum. O, benim adımı haykırarak hızlı ve şiddetli bir şekilde boşaldığında oluşturdukları şekli.

Bu anı, sikimi daha da şişiriyor, şişkinlik fermuarımı rahatsız edici bir şekilde bastırıyor. Siktir. Şimdi burada ereksiyonla duruyorum.

Tuvalet kapısına doğru koşuyorum.

"Merhaba. Sanırım tuvaleti gerçekten kullanman gerekiyor," diyor şaşkın bir şekilde. Yolumdan çekilmeye çalışıyor, ama ben dirseğini yakalayıp onu tuvalete geri çekiyorum ve arkamızdan kapıyı kapatıp kilitliyorum.

Sophie ile banyoda yalnız kalmak... Şirket etkinliğinde olmam gereken son yer burası, ama kendime engel olamıyorum. Bu hafta işkence gibiydi. Aklımda sadece Sophie var. Onun bu şehirde olduğunu ve ona dokunamadığımı bilmek beni delirtiyor.

"Hayır." Kapıya yaslanıyorum. "Tuvalete gitmem gerekmiyor."

"Oh." Küçük alanı gözden geçirdikten sonra gözlerini bana dikti. "O zaman neye ihtiyacın var?"

Sözleri nefes nefese çıkıyor. Onlarda arzusunun titremesini duyabiliyorum. Onu sadece bakarak, sesini duyarak ve bu kadar yakın olmak bile vücudumu hazırlamıştı, ona olan özlemimi daha da yoğunlaştırıyor. Sophie'nin bana verdiği cevap, dönüp gitmem gerektiğini söylemiyor. Beni sadece daha da çekiyor.

Kapıdan uzaklaşıp bir adım daha yaklaşıyorum.

Sen. Onun sorusunun cevabı bu, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

Sophie aynaya geri dönüyor ve çantasından bir ruj çıkarıyor. Bir an onu izliyorum, sonra bakışlarımı ondan ayırıyorum. *Burada ne halt ediyorum ben? Bu uygunsuz bir durum.* Parmaklarım saçlarımı tarıyor, şekillendirilmiş saç tellerini çılgın bir hale gelene kadar çekiyorum.

"Seninle burada olmamalıyım," diyorum, gergin olduğumu belli ederek. Burası tehlikeli bir yer. Ondandır sadece birkaç adım uzakta ve etrafta kimse yok.

"Tamam." Dudaklarını birbirine vurur, sonra ruju çantasına geri koyar. "Kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Gülümsüyorum, içeri girdiğim anda nefesinin hızlanmadığını iddia eder gibi davranmasını izliyorum. Bu şekilde hisseden tek kişinin ben olmadığımı bilmek bana biraz rahatlık veriyor. "Vegas'ta o gece senin hakkında sevdiğim şeylerden biri de buydu."

"Ne?" diye sordu, ben arkasına yaklaşırken gözleri aynada beni takip ediyordu.

"Ağzın." Kendimi ona yasladım, göğsüm sırtına değiyordu, ama ellerimi cebimde tuttum. "O ağzından çıkan küstah sözleri, onu doldurmayı sevdiğim kadar sevdim."

Sophie'nin gözleri tekrar kalktığında, bakışlarımız aynada çarpışır.

Sözlerimin ona etkisini görebiliyorum. Gözlerinin büyüdüğünü ve elbisesinin altında meme uçlarının sertleştiğini görebiliyorum. Yemin ederim, makyaj aynasının ışığının gölgesinde boynundaki hızlanan nabzını bile görebiliyorum.

"Benim sikimi emerek bacaklarının ıslanmasını, seni yatağa yatırıp sertçe sikmeden önce yemek masasında dilimi yalarken sırtının kavislenmesini sevdim."

Onun ince boynunda yutkunmasını izliyorum, sonra aniden oraya elimi koyma isteği duyuyorum.

Bu hafta hissettiğim işkence aynada bana yansıyor. "Seni düşünmeden duramıyorum Sophie."

"Yine de, başka bir kadınla buradasın." Gözlerimizi birbirinden ayırıp saçlarını karıştırıyor. "Bu ilginç."

Madeline'i partiye getirdiğimi çoktan unutmuşum. Beni arabayla götürmemi istedi ve ben de kabul ettim.

"O bir arkadaş."

"Evet, koluna asılıp göğsünü okşarken çok dostça görünüyordu."

"Birbirimizi görmememizin en iyisi olacağını söylediğimizi biliyorum..." diye başlıyorum, ama o bana dönerek yüzünü bana çeviriyor.

"Aslında, bunu *sen* söyledin." Kapıya doğru ilerliyor.

"Ve sen de kabul ettin." Ben de onun hareketine uyuyorum. Onun yanından ayrılmasına izin vermeli, onun yanında olmanın neden olduğu işkenceye son vermeliyim, ama ona dokunmadan bu odadan çıkarsam bunun sona ermeyeceğini biliyorum. "Sonra, bu gece seni burada görüyorum ve gözlerimi senden ayıramıyorum."

Bu duvarların güvenliği arkasında, açgözlü gözlerim doyuma ulaşmaya çalışıyor. Sophie'nin teninin her santimini içime çekersem, vücudunun her kıvrımını izlersem, bu anılar beni ayakta tutmaya yetecek diye umuyorum. Yeterli olmayacağını zaten biliyorum.

"Fark ettim," diyor, kendini beğenmiş bir tavırla, ama gözlerinde benim hissettiğim açlığı görebiliyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onu tezgaha yaslayıp ellerimle soğuk mermerin kenarını kavıyorum.

"Seni o kadar çok düşündüm ki, dikkatim dağıldı." "Ne düşündün?" diye soruyor.

Alnım onun şakağına değiyor. Dudaklarımla çenesini okşuyorum.

"Sana dokunmaya ihtiyacım var. Seni tatmaya. Bu beni delirtiyor." Ellerim onun üst kollarını kavrar, parmaklarım pürüzsüz teninde hafifçe gezer. "Sıkı amının benim sikimi tekrar sardığını görmek için can atıyorum."

"*Hunter*," diye nefes nefese söylüyor.

"Siktir. Dudaklarından çıkan adımın sesi bile bana yetiyor." İnliyorum. Sophie başını çeviriyor ve dudaklarım boynundaki o hassas yeri keşfediyor. Durmalıyız. Ama aslında hiçbir şey yapmıyoruz. Gerçekten. Burada duruyoruz, ikimiz de arzuyla doluyuz. "Tekrar söyle."

Beni geri itip kapıdan çıkmasını, birbirimize tekrar dokunmanın iyi bir fikir olmadığını hatırlatmasını bekliyorum, ama o bunu yapmıyor. Elleri yüzümü buluyor, parmakları çenemi okşuyor ve gözlerimiz kilitlenene kadar yüzümü yukarı doğru çekiyor.

Dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrılıyor. "Beni zorla," diyor meydan okurcasına. Dudaklarım memnuniyetle seğiriyor.

Neler olacağını dile getirmeden önce, arzularımız üstün gelir. Sophie'nin elleri saçlarıma kayar. Bir saniye sonra dudaklarımız birbirine çarpar, birbirimizi soluruz. Dillerimiz savaşıırken, beline uzanır ve onu tezgahın üzerine kaldırırm.

O oturduğunda, elbisesinin eteği yeni bir yüksekliğe ulaşır. Kahretsin. Ona dokunmak için can atıyorum. Ellerim pürüzsüz uyluklarının dışından aşağıya doğru kayar, elbisesinin eteğini daha da yukarı çeker. Onu *görmem* lazım.

Sophie, çabalarımın yardımcı olmak için tezgahın üzerinde ileri geri sallanıyor. Sonunda elbise yerinden çıkıyor ve kıcı tezgahın üzerine düşüyor. Aç gözlerimle onu izlerken, tezgahın üzerine yaslanıp bacaklarını açıyor.

Önümdeki manzarayı içime çekiyorum. Vegas'tan beri hayalini kurduğum manzara. Küçük bir sarı saç şeridi ve onun altında Sophie'nin muhteşem çıplak amcığı.

"Sophie. Lanet olsun. İç çamaşırı giymiyor musun?" Çenem gerilir ve sikim fermuarımın içinde titrer.

"Bu elbiseyle hiçbir şey giyemedim." Omuzlarını silkiyor. "Emma bunun günah olacağını söyledi."

Sophie'yi bu tezgahın üzerine eğip kıcına şaplak atma isteği duyuyorum. Aklımı kaçırdığı için onu cezalandırmak için. Beni ne kadar tahrik ettiğini biliyor mu? İç çamaşırı giymeden dolaştığını bilmek beni ne kadar daha kötü hale getirecek?

Ama bunun için vaktim yok. Şu anda tek bir amacım var. Ellerim iç uyluklarına dokunur ve onu daha fazla açmak için bastırır, sonra dizlerimin üzerine çökerim. İkimiz de aklımızı başımıza toplayamadan, onu öne doğru çekerim ve dilimi onun merkezine bastırırm.

Sophie dudaklarını sıkıştırır, ama bu inlemesini engelleyemez.

"Hatırladığım gibi, çok tatlı," diyorum yalarken. "Güneş ışığı, brendi ve *benim* gibi tadı var."

Sophie pelvisini yüzüme sürüyor. Dilime ıslaklık akıyor. Her damlayı yalıyorum.

Bir parmağımı içine soktum, sonra bir tane daha.

Üzerimde, Sophie bir eliyle musluğu, diğer eliyle havlu askısını tutarak dik durmaya çalışıyor.

"Yüzüme boşal Sophie," diyorum, sözlerimin klitorisine değmesini sağlayarak. Vücudunun tepkisini hissedebiliyorum. Ne kadar yakın olduğunu.

Klitorisini okşuyorum ve parmaklarımı içine sokuyorum. "Oh, lanet olsun. *Hunter*."

Sert bir şekilde boşalırken çığlıklarını bastırmak için elini ağzına kapatıyor. Kapı çalındığında hala parmaklarımın etrafında titriyor.

BÖLÜM 8

Sophie

"Sophie?" diye bir erkek sesi kapının diğerk tarafından geliyor.

Orgazm sonrası mutluluğumun sisinden, Griffin'in sesini tanımam bir anımı aldı ve sesimin titrememesi için kendime güvenim gelmesi üç nefesimi aldı.

"Evet?" Sonunda cevap veriyorum, gözlerim Hunter'ın bacaklarımın arasında duran pozisyonunda. Dudakları benim ıslaklığımla parlıyor ve vücudum dehşetle aşırı tahrik arasında savaşıyor. Griffin kapının hemen dışında olmasaydı tahrik olurdum sanırım. Hunter tezgâhtaki mendil kutusuna uzanıyor, sonra bacaklarımın arasını temizlemeye başlıyor.

"İyi misin?" Kapının diğerk tarafında Griffin'in endişesini duyabiliyorum.

"Evet. Bitirmek üzereyim. Bir dakika sonra çıkarım."

Hunter elbiseyi uyluklarımdan aşağı indirmeye başlar, sonra tezgahın inmemeye yardım eder ve sessizce ellerimizi yıkarız. Sonuçta biz medeni insanlarız, ancak kontrol edilemeyen hormonlarımız başka bir hikaye anlatıyor. Bacaklarımın arasını silsede, klitorisimin ne kadar şiştiğini, orgazmdan sonra hala ne kadar hassas ve ıslak olduğumu hissedebiliyorum.

O sabunlanırken, Hunter'ın sabunlu ellerine bakıyorum, bir dakika önce parmaklarının içimde olmasına tamamen şok olmuş durumdayım. Az önce olanlara inanamıyorum. Ne halt ediyorduk biz?

"Sen önce çık. Ben birkaç dakika bekleyeceğim," diyor Hunter kulağıma fısıldayarak.

Onaylayarak başımı salladım, sonra Griffin kapıyı açtığımda onu göremez diye dolabın arkasına geçmesini bekledim.

"Selam!" Griffin'e coşkuyla selam veriyorum. Biraz fazla coşkulu olduğumu düşünüyorum, çünkü bana tuhaf bir bakış atıyor.

"Merhaba. Her şey yolunda mı?"

diye soruyor. "Evet. Harikayım.

Sadece tuvalete gidiyorum."

"Tamam." Griffin yemek odasına doğru başını sallar. "Yemek servisi başladı.

Emma sana yer ayırdı."

Beni geçip banyoya gitmek için hareket ettiğinde, onu engellemek için onu engellemek için sürünerek ilerliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye suçlayıcı bir şekilde soruyorum. Sanki tuhaf davranan ben değil de oymuş gibi.

"Tuvaleti kullanmam lazım." Tuvaleti işaret ediyor ve tekrar ilerliyor.

Kahretsin. Oraya giremez. Mekan güzel dekore edilmiş olsa da minimalist bir tarza sahip, bu yüzden Hunter 1,90 metrelik vücudunu tuvaletin üzerindeki rafın üzerine katlayamazsa, saklanabileceği hiçbir yer yok. Kapı kolunu tutup kapıyı kapatıyorum, neredeyse Griffin'in elini kapı pervazına sıkıştırıyordum.

"Tanrım, Soph! Ne yapıyorsun?"

"Yalan söyledim. Orası gerçekten çok kötü." Burnumun önünde elimi sallayarak kötü kokuyu işaret ettim. "Bir şey mideme dokundu. Birkaç aydır süt ürünleri yemiyorum ve brie peynirli meze mideme iyi gelmedi diyelim." Bu tuvalette az önce meydana gelen volkanik patlamayı göstermek için ellerimi dramatik bir şekilde havaya kaldırdım. "Hemen midemden geçti."

"Bu iğrenç. Eve gitmen gerekiyor mu?"

"Şimdi iyiyim. Silme işleminden dolayı biraz tahriş oldu."

Griffin başını sallar. "Detayları bilmeme gerek yok."

İçimden utanç duyuyorum ve Hunter'ın bu konuşmayı duymadığını umuyorum. Tuvaletteki buluşmamızı örtbas etmek için kendimi bu aşağılama durumuna soktuğum için bana minnettar olmalı. İkimiz de tuvalette birlikte ne yaptığımızı açıklamak istemiyoruz.

Griffin burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. "Ortalık dağınık mı?"

"Hayır." Kafamı kararlı bir şekilde sallıyorum. "Sadece korkunç bir koku var. Biraz parfüm sıktım ve vantilatörü açtım. Beş ila on dakika içinde temizlenir."

Kolumu onun koluna takıp onu tuvaletten uzaklaştırıyorum. Neyse ki, isteyerek geliyor.

"Tamam. Ana banyoyu kullanacağım." "Harika."

Kolunu bırakıyorum, böylece koridordan geçip ana yatak odası ve banyosuna doğru ilerleyebiliyor. O odaya girip kaybolduğundan emin olduktan sonra, tuvaletin kapısını hafifçe tıklatıp "her şey yolunda" diye fısıldayarak bağıríyorum, sonra koridordan geçip yemek odasına çıkıyorum.

Küçük akşam yemeği grubunun geri kalanı masada oturuyor ve ben de Emma'nın yanındaki yerimi buluyorum.

"Biftek yemediğini bildiğim için sana tavuk sipariş ettim."

"Teşekkürler." Clutch çantamı masanın üzerine koyup, yüksek sırtlı deri koltuğa oturdum.

"Hey, barda Andrew ile konuştuğunu gördüm." Kaşlarını oynatıyor.

Birinin bakışlarının ağırlığıyla yüzümün bir tarafı ısınır. Dönüp Andrew'un masanın ucunda oturduğunu görürüm. Gülümser ve bana hafifçe el sallar.

Elimi kaldırarak selam verdim.

"Evet. Bana etrafı gezdirdi."

"Çok yakışıklı ve iyi birine benziyor." "Evet." Başımı salladım, sonra bir yudum su içtim.

Andrew'a hiçbir borcum yok, ama Emma'nın onunla çıkma olasılığından bahsetmesi, Hunter'la tuvalette yaptıklarımız konusunda beni daha da strese sokuyor.

Ve her şey yolunda gidiyor, ta ki Hunter birkaç dakika sonra odaya girene kadar. Muhteşem görünüyor. Saçları benim ellerimden dolayı dağınık, ama sanki kasıtlı olarak öyle şekillendirilmiş gibi. Ellerini ceplerinde tutarak koltuğuna doğru ilerliyor, masanın ucundaki insanlara hızlıca başını sallıyor ve rahat, çekici bir gülümseme atıyor. O gülümseme midemi kıpır kıpır ediyor ve kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

O anda, tuvalette her şeyin çok hızlı gerçekleştiği ve ona hiç dokunamadığım aklıma geliyor. Beni memnun etmeye o kadar odaklanmıştı ki, sonra Griffin'in kapıyı çalmasıyla kesintiye uğradık. Hunter, randevusunun yanındaki koltuğuna otururken gözlerim onu takip ediyor. Evet, tuvalette başka bir kadınla birlikte olan bir adamla birlikte oldum.

Bunu nasıl tamamen unutmuşum?

Orgazmın etkisiyle hala vücudum gevşekken, Hunter'ın randevusunun ona yaslanıp elini koluna koyduğunu ve kulağına bir şeyler fısıldadığını izliyorum ve tüm o mutluluk verici duygular vücudumdan akıp gidiyor.

Ben bir aptalım. Ne düşünüyordum ki? Hunter'la birlikte olmak büyük bir hataydı.

Hunter benim onu izlediğimi hissedebiliyorsa, dönüp benimle göz göze gelmemek için benden daha güçlü bir iradeye sahip olmalı. Belki de bana sessiz bir mesaj, aramızda olanları onaylayan özel bir bakış gönderirse daha rahat hissederim. Andrew burada bana tüm sinyalleri veriyor ve tek yaptığımız birlikte tekila içmek.

"Kime bakıyorsun?" Emma, Madeline ve Hunter'ın her hareketini takip ettiğim masanın ucuna dikkatini çeviriyor. "Lütfen Hunter Cartwright olmadığını söyle."

"Oh, hayır," diyorum, bir cevap bulmaya çalışarak. "O kadının hardal rengi elbisesini beğendim." Yalan söylüyorum, sonra çatalımı alıp tabağımdaki bir parça lahanayı saplıyorum.

Emma, hardal rengi elbise giyen kadına doğru dönüp bakıyor.

"Dior marka. Geçen sezonun modeli, ama hala bulabilirsin. Asistanım bulabilir mi diye bakmamı ister misin?"

"Hayır." Kafamı sallarım. "Ona çok yakışmış, ama bana yakışmayacaktır. Ve eminim çok pahalıdır."

"Sana her şey yakışır." Emma, bu gece giymem için ödünç verdiği elbiseyi işaret eder. Hunter'ın ağzı bacaklarımın arasında pislik yaptıktan sonra kuru temizlemeye göndermem gereken elbise.

"Peki, Hunter Cartwright ile durum nedir?" Onun tam adını söyleyerek, bu resmiyetin sorularımın kişisel görünmesini engelleyeceğini umuyorum. Ve çünkü *"Oh, Hunter mı? Tuvalette bacaklarımın arasında yüzünü bulunduran adam"* demek, Emma'ya söyleyebileceğim en son şey. Emma'yı seviyorum, ama ona bir şey anlatıp Griffin'e söylememesini istersem öleceğini biliyorum, bu yüzden şehirdeki tek kadın arkadaşım olmasına rağmen, Hunter'la olanları ona anlatma riskini alamam.

"O, bu şehrin en gözde bekarlarından biri." Emma, şarabından bir yudum almak için duraksıyor. Benim koltuğumun kenarında oturduğumu bilmiyor. *Ve? Ve? VE? Konuşmaya devam et, kadın!* diye bağırarak istiyorum.

"Onu kuzenim Barrett aracılığıyla tanıyorum. Hunter, sürekli yeni kadınlarla çıkmasıyla tanınıyor ve her zaman kolunda yeni bir kadın var."

"Öyle mi?" Başımı sallayarak, ilgileniyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Sanki bir kamu spotu duyuruyormuş gibi, New York'un en gözde bekarlarından biriyle birlikte olduğumu ve onun tam bir çapkın olduğunu söylemiyor gibi.

"O kesinlikle bir kalp kırıcı. Senin yerinde olsam ondan uzak dururdum." Emma gülümsüyor. "Bu nedenle olmasa bile, Griffin'in patronuyla ilişkiye girersen kafası patlayacağı için. Ve o senin için çok yaşlı."

"Oh, kesinlikle." Gülerek, ikna edici gelmesini umuyorum. "O çok yaşlı. Otuz yaşında falan, değil mi?"

"Otuzlu yaşların ortasında, ama yakın zamanda yerleşecek gibi görünmüyor."

Emma'nın dudakları seğirir ve başını Hunter'ın yönüne doğru yana doğru sallar, Madeline'in eli şu anda onun ensesini ovuşturmaktadır, ama

Onun dikkati masanın diğer tarafında onunla konuşan başka bir kadında. İki kadının onun dikkatini çekmek için rekabet ettiğini görüyorum, ama tuvalette onunla birlikte olan benim ve o bana bir kez bile bakmadı. Bu da onun söylediklerinin samimi olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Beni düşünüyor muydu, yoksa bana yalan mı söylüyordu?

Bu önemli mi ki?

Hunter'ı elde etmek istemiyorum. Buraya kariyer fırsatı için taşındım ve dikkatimi dağıtan hiçbir şeyin buna engel olmasına izin veremem. Şu anda sadece bir stajyer olabilirim, ama kendimi kanıtlayıp bunu değiştirmek istiyorum. Yaz sonunda kalıcı pozisyonlardan birini elde etmek için.

Tuvalette Hunter'la birlikte olmak o anda kaçınılmaz gibi gelse de, bunun büyük bir hata olduğunu anlıyorum. Sadece Hunter'ın kim olduğu için değil, bunun ailemi ve hedeflerimi nasıl etkileyebileceği için de.

Hunter'a olan ilgimin, tuvaletten dönüp Emma'nın diğer tarafındaki koltuğuna oturan Griffin için önemli bir akşamı mahvetmesine izin vermemeliyim.

Bir dakika sonra, Hunter herkesin dikkatini çekmek için ayağa kalkar ve masadaki sohbetler kesilir.

"Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Bir an için Hunter'ın bakışları benimkilerle buluştu ve o tanıdık sıcaklık beni sardı. Kadınların onun ilgisini çekmek için kavga etmelerine şaşmamalı, bu çok baş döndürücü. Ve sonra bu his kaybolur. "Bu anlaşmayı gerçekleştiren ekibe teşekkür etmek istiyorum. Walt, Rachel, Kip ve Tanya. Ve Griffin, sen sonlara doğru aramıza katıldın, ama devreye girip hızlı bir şekilde işleri yoluna koyduğun için minnettarız."

Griffin övünmeyi veya duygularını göstermeyi seven biri değildir, ama Hunter'ın onu takdir etmesinden onur duyduğunu anlayabiliyorum.

"Ayrıca, çıtayı bir kez daha yükselterek ve bu binayı mahalleye bir başka metrekare artışıyla satarak büyük başarı elde eden Andrew ve Madeline'e de büyük bir alkış." Hunter kadehini kaldırarak kadeh kaldırır. "Harika iş çıkardınız, ekip. Hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Bana sonra teşekkür edersin." Madeline, Hunter'a göz kırpar.

Onun bu kadar açık sözlü olmasına şaşıyorum. Masanın diğer ucunda oturuyorum, yani ben duyduysam, diğerleri de duymuştur. İğrenç.

Yapboz parçası yerine oturuyor. Madeline ve Hunter birlikte çalışıyorlar. Ve Hunter'ın tuvalette açıkladığı gibi, Madeline onun "arkadaşı", ama açıkça daha fazlasını istiyor.

Midem bulanıyor. Bu gece onunla yatacak mı?

Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Hunter üzerinde hiçbir hakkım yok. Kafası bacaklarımın arasına girmeden önce birbirimize hiçbir söz vermedik. Ya da Vegas'ta onun süitine koştığımızda da.

Ama bu, burada oturup onların birlikte olmalarını izlemem gerektiği anlamına gelmez. Akşamın geri kalanının nasıl geçeceği konusunda daha fazla zihinsel görüntü topluyorum. Griffin'i seviyorum ve onu desteklemek istiyorum, ama sanırım sınıma geldim.

"Gitmem gerek," diye Emma'ya fısıldıyorum.

"Ne?" Emma dikkatini Hunter'ın masanın diğer ucundan ayırır. "Neden?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Midem rahatsız."

Griffin'in dikkatini çekmek için koluna dokunur ve durumu ona bildirir.

Griffin sandalyesine yaslanarak gözlerime bakar.

"Mide problemi." Karnımı işaret ediyorum ve az önce tuvalette söylediğim küçük yalanın ardından onun anlayacağını umuyorum.

"Eve tek başına gidebilir misin?" diye sorar.

Başımı sallayıp masadan çantamı alırım.

"Eve vardığında bize mesaj at, tamam mı?" Emma koluma rahatlatıcı bir şekilde elini koyar.

"Evet, gönderirim."

Hunter'ın yönüne bakmaya zahmet etmiyorum, ama masanın onun tarafını geçip hızla ön kapıya doğru ilerlerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

BÖLÜM 9

Hunter

Serin sabah havası ciğerlerimi dolduruyor, ancak yüksek nem oranı yüzünden alnımda ter damlaları birikmiş, saç çizgime yapışmış ve tişörtümü nemlendirmiş durumda. Cumartesi sabahı erken saatler, ama Central Park'ta koşan ve yürüyen pek çok insan var. Bethesda Terrace'ı geçip sola dönerek üst döngüye giriyorum. Ayaklarım otomatik pilotta ilerlerken, beynim dün geceyi tekrar tekrar oynatıyor.

Sophie'yi kardeşi ile görmek beklenmedik bir şeydi. Onu Andrew ile gülüp konuşurken gördüğümde hissettiğim kıskançlık da öyle. Bu beni rahatsız etmemeliydi. Madeline ve Sophie ile oradaydım ve bu şartlar altında mesafemizi korumamızın en iyisi olacağını konuşmuştuk, ama bu beni tuvalette onu köşeye sıkıştırıp dizlerimin üzerine çökerek onu tatmaktan alıkoymadı.

Peki ya o gittiğinde? Ayağa kalkıp onu takip etmek istedim. Hiç şüphesiz, o akşamki olaylardan memnun değildi. Neden olsun ki? Ona orgazm yaşattıktan sonra, akşam yemeği boyunca neredeyse ellerini kasıklarına süren Madeline'in yanındaki koltuğuma geri döndüm. Sophie'nin birkaç dakika önce dilimde patlamasından dolayı neredeyse pantolonuma boşalacağımı bilmeden, onun yüzünden sertleştiğimi sandı.

Madeline ile birlikte olmamamızın önemi yok. Partiden sonra Madeline'i evine bıraktığımda ona ilgilenmediğimi, aramızdaki ilişkinin platonik kalması gerektiğini söylediğim de önemi yok. Madeline ile ilgilenmesem bile, Sophie ile ilgilenmemem gerekir.

Ayrıca, Sophie'ye bu sabah mesaj attığında ona söylediğim aynı rotada koşmamam gerekirdi. Dün gece olanlardan hiç bahsetmedi. Basit bir mesajdı: *"Üç millik iyi bir koşu rotası neresi var?"*

Yatakta uzanmış, Sophie'yi düşündüğümde sürekli sertleşen penisimi rahatlatmak için boxer şortumun içine elimi sokup sokmamayı tartışıyordum. Son zamanlarda bu, her lanet günün her lanet dakikasında oluyordu.

Sophie'yi takip etmek için iyi bir neden yok. Bu konudaki sorunları zaten belirlemiştik. Kardeşi benim iş arkadaşım ve arkadaşım olmasıyla bir çelişki olmasa bile, onun yirmi iki yaşında olduğu gerçeği var. Ben otuz beş yaşındayım. Benim sikimi onun sıkı küçük amına soktuğumda ikimizin de bundan hoşlandığı gerçeği dışında başka ne ortak noktamız olabilir ki?

Öyleyse, burada onu aramak için ne yapıyorum? İyi soru. Önceki tüm ifadeleri görmezden gelip, sadece sonuncusunu düşünüyorum.

Yol açılıyor ve uzaktan sallanan altın rengi bir at kuyruğu görüyorum. Kadının boyu ve her adımında zarifçe hareket edişi, onu hemen Sophie olarak tanıyorum. Ona yetişmek için adımlarımı hızlandırıyorum ve kısa sürede birkaç metre uzaklıkta oluyorum. O at kuyruğu beni zaten yeterince tahrik etmemişse, Sophie'yi sıkı kışını saran küçük spandex şort ve sırtının neredeyse her santimini gösteren askılı spor sütyeniyle koşarken görmek, adımlarımı kesmeye yeter. Neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum. Yavaşladım ve birkaç adım daha onu takip ettim. Ne halt ediyorum ben? Yoldan geçenlere, muhtemelen onu kesen pis bir sapık gibi görünüyordum.

Dönüp geldiğim yöne doğru gitmek üzereyken, onun seslendiğini duydum.

"Hunter?"

Dönüp Sophie'yi orada dururken buluyorum, göğsü inip kalkıyor, göğüslerinin üzerinde ter damlaları parlıyor. Göğsünden dar bir yol izleyerek göğüs çukuruna doğru kayan bir ter damlasını izlerken neredeyse salya akıtıyorum.

"Hunter." Sophie seslenir ve ben burada bir aptal gibi durup göğüslerine baktığımı fark ederim, bu beni aptal yapmaz, çünkü gören gözleri olan her erkek aynı şeyi yapardı, ama bu kabalıktır ve onun sinirlendiğini anlayabiliyorum.

"Hey." Gözlerimi yüzüne kaldırdım. Bu, kirli düşüncelerime hiç yardımcı olmadı. Yüzü terden parlıyordu, yanakları eforundan kızarmıştı, yeşil gözleri uyanık ve pembe dudakları üst dudağındaki teri yaladığı için ıslaktı. "Sen olduğunu düşünmüştüm."

Gülüyor. "O zaman neden arkanı döndün?"

Omuz silkiyorum. "Eşlik etmemi isteyip istemediğinden emin değildim. Dün gece olanlar yüzünden bana kızgın mısın diye."

"Sana kızgın mıyım? Hayır." Başını sallar. At kuyruğu sallanır ve ben de onu tutup ağzını tam istediğim yere çevirmeyi hayal etmekten kendimi alamam. "Belki kendime kızgınım."

Dudaklarını ısıyor ve bu bana, banyo tezgahına yaslanmış, yüzümü güzel bacaklarının arasına sıkıştırmış, zevk çılgınlıklarını bastırmaya çalışan halini hatırlatıyor.

"Anlayabiliyorum." Dalgın dalgın, gömleğimin eteğini terli alnıma doğru çekip silerim. Gömleğimi bıraktığımda, Sophie'nin gözlerinin hızla karnımdan başka yere kaydığını fark ederim. Pembe yanakları bir ton koyulaşır. Memnuniyet göğsümü doldurur. Burada mücadele eden tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel.

"Şimdi hangi yöne gideceğimi bilemedim." Önündeki yolun çatallandığı yeri işaret ediyor. Parkın merkezine girdiğinizde, çok fazla işaret olmadığı için kafa karıştırıcı olabilir. "Bana gösterir misin?"

"Evet." Sophie'nin yanında koşmanın, arkasında koşmaktan daha az dikkat dağıtıcı olacağına karar verdim. Öyle de oldu. Ancak onun tonlu bacaklarının adımlarını, kalçasının sallanışını veya at kuyruğunun sallanışını izlemek yerine, onun yumuşak nefesini dinledim. Bunu, çaba gerektiren başka senaryolarda hayal edin.

"Şimdiye kadar şehir hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum, Sophie'nin görüntülerini kafamdan atmak için sohbet etmeye çalışıyorum.

"Çok yoğun ve kaotik, ve her metro yolculuğu en büyük korkumu yenmişim gibi hissettiriyor, ama burayı seviyorum."

"En büyük korkun mu?"

"Küçük, kalabalık alanlarda kapalı kalmak."

"Ah, yani şu anki durum," diyorum ve etrafımızdaki açık alanı işaret ediyorum. "Burası benim mutlu olduğum yer." O gülümsüyor.

"Bunu bilmek güzel," diyorum ve sonunda onun yanına oturuyorum.

"Şu anda burada yaşamak biraz gerçeküstü geliyor. Kendimi turist gibi hissediyorum, ama henüz turistik şeyler yapma fırsatım olmadı."

"Listenin başında ne var?" diye soruyorum.

"Top of the Rock, bale, Empire State Building," omuz silkiyor, "her zamanki şeyler. Görülecek ve yapılacak o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Oraya varacaksın," diyorum.

"İşim sayesinde birçok harika yer görmeyi umuyorum." Loeb Boathouse'un yanından geçen yolu kestirerek koşmaya başladık.

"Aman Tanrım! Bunu pek çok filmde görmüştüm!" Sophie heyecanla zıplıyor, at kuyruğu saçları başının etrafında sallanıyor. "Ne kadar harika!"

"Hannah ve ben her pazar ailelerimizle buraya gelirdik. Öğle yemeği yer, sonra Hannah ve ben bir kayıkla denize açılırdık."

"Ne eğlenceli bir gelenek."

Yolu koşmaya devam ediyoruz. "Bir keresinde kürekleri suya düşürdüm ve babam bizi almak için suya atlamak zorunda kaldı. Eve sırlıklam yürüdü. Hiç memnun değildi."

Sophie kıkırdar ve ben bu sesi çok severim, bu yüzden yol boyunca her nokta hakkında bir hikaye anlatmayı kendime görev edindim.

"Peki ya ailen? Sen ve Griffin şehre taşındığınız için üzüldüler mi?"

"Annemiz on iki yıl önce bir trafik kazasında öldü. Babalarımız farklı ama ikisi de uzun süre bizimle kalmadı."

"Üzüldüm." Ailemi ve onlar olmasaydı hayatımın ne kadar farklı olacağını düşünüyorum. Ailem beni desteklemeseydi ya da hayatımda hiç olmasaydı nasıl olurdu, hayal bile edemiyorum. Hannah'yı taklit edip anılarımı paylaşacak birisi olmasaydı.

"Önemli değil. Bence buraya taşınmak, hayatımıza devam etmemiz için son adımdı. Uzun zamandır birbirimize destek olduk, sahip olduğumuz tek aile biziz, bu yüzden birlikte şehre taşınmamız gerekiyordu." Sophie bir an sessiz kalır. "Sanırım bunun için kısmen sana teşekkür etmeliyim."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Griffin'in buraya taşınmak istemesinin ana nedeni Emma'ydı, ama Premier Real Estate Group'ta iş bulduğu için de heyecanlı olduğunu biliyorum. Bu, ona Emma ile bu adımı atma cesaretini verdi, aşık olduğu kadınla şehirde kalarak kariyerine devam edebileceğini bilmek."

"Kardeşin yetenekli ve çalışkan. Premier'e girmesaydı, başka bir yere girerdi. Ona sahip olduğumuz için şanslıyız."

Bir sonraki kilometre boyunca sohbetimiz aralıklı olarak devam ediyor. Sophie'ye bir simgeyi gösteriyorum ya da o, geçtiğimiz bir bina veya cadde hakkında soru soruyor. Daha önce hiç koşu partnerim olmamıştı. Canım istediğinde veya programıma uydurduğumda koşmak her zaman en kolayıydı, başkalarını beklemek zorunda kalmıyordum, ama Sophie ile koşmayı seviyorum.

"Ah!" Sophie aniden geriye düşer ve tek ayak üzerinde topallayarak yürür. "İyi misin?" diye sorarım ve ona bakmak için geri dönerim.

"Baldırımda kramp girdi."

Ayağını yere koyar ve dikkatlice yürümeye başlar. "Kahretsin, acıyor."

Ayağını tekrar kaldırır.

"Bekle."

Etrafa bakındıktan sonra onu kucağıma alıp patıkada yürümeye başlarım.

"Hunter, beni eve taşıyamazsın."

"Seni eve taşımayacağım. Seni bu bankın üzerine oturtacağım." Birkaç metre ötedeki bankı işaret ettim.

"Oh."

Sophie'yi oturtunca, yanına çöküp bacağını kucağıma alıyorum. Başparmaklarımla gergin kaslarını yoğururken, Sophie'ye baldırını çalıştırırken ayağını uzatıp bükmesini söylüyorum. Sert ama nazik hareketlerle.

"Vay canına," diye iç geçirir, "Seni tekmelemek mi yoksa eriyip bir su birikintisine dönüşmek mi istediğimi bilmiyorum."

Gülümserim. "Basınç uygun mu?"

"Evet. Çok iyi geliyor."

Gözlerimi Sophie'nin bacağından kaldırdığımda, onun bana baktığını fark ettim. Odaklanmış, heyecanlı, belki biraz da sinirli. Dün akşam yemeği terk etmeden önce bana baktığı gibi.

"Dün gece Madeline ile yatmadım."

Sophie bacağını çekmek için hareket eder, ama ben onu kucağımda tutmak için sıkıca tutarım.

"Tamam." Omuz silkiyor, sonra başka yere bakıyor. "Bu beni ilgilendirmez."

Öyle diyor, ama çenesinin gerildiğini ve gözlerinin kısıldığını görebiliyorum.

"Onunla hiç yatmadım. O benim iş arkadaşım ve dostum." "Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü dün gece iş yemeğinde banyo tezgahında seni dilimle becerdim ve seni düşünmeden duramıyorum derken ciddiye aldım."

Sophie bacağını geri çeker. Bu sefer onu bırakırım. Ayağa kalkar ve yolun hemen yanındaki bir ağaca doğru yürür. Kollarını göğsünde kavuşturur ve bana bakar.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorar.

Ben de bankta kalkıp onun ağaca yaslandığı yere doğru yürüdüm. Ona yaklaşarak, sözlerimi sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım.

"Sophie, yüzünü yastığa bastırıp arkadan sikmek, göğüslerine boşalmak ve kışına el izimi bırakmak istiyorum." Boğazımı temizlerim. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Dürüstlüğüme nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Bana tokat atabilir, ama ona ne istediğimi söylemekten kendimi alamıyorum. Sophie'ye olan ilgim çoktan geçti. Artık onu elde etmek için çaresizim.

Başını eğerek gözlerime bakıyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

"Umutsuz bir romantik, ha?"

"Dürüstüm," diye cevap veriyorum ve onu tekrar tümüyle görebilmek için geri çekiliyorum. Artık koştuktan değil, ona yapmak istediklerimi duyduğundan dolayı yanaklarında beliren kızarıklığı görüyorum. Belki de Vegas'ta yaptıklarımızı düşündüğünden. Birbirimize karşı ne kadar çekincesiz olduğumuzu. Yoğun bir bağ kuran iki yabancı. "Vegas'ta sende en çok sevdiğim şey buydu."

Gülüyor. "Tekiladan sarhoştum ve seni bir daha asla görmeyeceğimi düşünüyordum."

"Ama işte buradayız, her fırsatta birbirimize rastlıyoruz." Elimi saçlarıma sokuyorum, yataktan kalkmış saçlarımı daha da kötü hale getiriyorum, eminim.

O dudaklarını ısıtır.

"Emma senin bir çapkın olduğunu söyledi," beni bir kez süzdü, "sorun değil, ben erkek arkadaş aramıyorum. Kariyerime odaklanmak ve şehri keşfetmek istiyorum."

Sophie'yi görmek beni zaten tahrik etmemiş olsaydı, sözleri bunu yapardı. Seksi bir kadın bana ilişkiye ihtiyacı olmadığını mı söylüyor? O, yukarıdan gönderilmiş bir melek.

"Sorun değil. Ben de kariyerime odaklanmak ve *seni* keşfetmek istiyorum," diye cevap veriyorum.

"Ama ben birçok kadından biri olmayacağım. Dün geceki his hoşuma gitmedi."

"Birden fazla kadınla uğraşacak zamanım ve enerjim yok. Devam etmeye hazır olduğumda, onlara haber veririm."

Sophie kaşlarını kaldırır. "Bu yeterince basit."

Bir an orada durup birbirimize bakarız.

"Basit olmayan şey, Griffin'in senin için çalışması ve benim kız kardeşinin düğününü planlamam."

"Bu bizim işimiz. Bunu aramızda tutacağız." Bu sözler kolayca çıkıyor, onu o kadar çok istiyorum ki.

"Ne değişti? Dört gün önce, aramızda mesafe koymamız konusunda ısrarcıydın."

Haklı. Ama onu tekrar elde etme isteği olarak başlayan şey, aşılamaz bir dikkat dağınıklığına dönüştü. Sophie'yi kafamdan silmek ne kadar sürer, kim bilir. En mantıklı çözüm, onu sistemimden silene kadar onunla yatmak.

“Aynı şehirde olduğumuzu bildiğimiz dört gün daha geçti. Dört gece boyunca kendi elimle mastürbasyon yapıp seni düşündüm. Vegas'ta bir şeyler olduğunu inkar edemezsin.” Elimi kalçasına kaydırıyorum, parmak uçlarım şortunun bel kısmında dans ediyor, başparmağım onu kendime doğru çekerken karnının pürüzsüz tenine dokunuyor. Dudaklarım çenesine yumuşak öpücükler konduruyor. “Bunu hissetmediğini söyle.”

O iç çekerek bana yaslandı.

"Hannah'nın açılışından sonraki gece seni düşünerek mastürbasyon yaptım," diyor.

Şaşıarak, gülmekten boğuluyorum.

"Neden gülüyorsun?" Kızgın bir ifadeyle uzaklaşmaya çalışır.

O çok uzaklaşmadan ona uzanır ve onu ağaca yaslarım. "Hey, bunu duymak çok hoşuma gitti. Sadece bunu benimle paylaşacağını beklemiyordum, hepsi bu."

Başparmağımı belinin altına kaydırıp dudaklarımı kulak memesine yaklaştırdığımda nefesi kesildi.

"Ne düşünüyorsun Sophie? Bunu istiyor musun?"

"Ben..." Sophie'nin elleri göğsümü bulur, parmakları bana mesafeye ihtiyacı olduğunu söyleyecek kadar gerilir. Geri çekilirim, aramıza mesafe koyarım ve parmaklarım hemen ona tekrar dokunmak ister.

Onu izliyorum, dişleri alt dudağını ısıyor, gözleri etrafta dolaşüyor, yanımızdan geçen yabancıları izliyor. Hayır diyecek ve ben bir kez ve sonsuza kadar uzaklaşmak zorunda kalacağım. Siktir. Neden bu düşünceden nefret ediyorum? Çünkü elimi sikmektense onu sikmeyi tercih ederim. Mastürbasyon yapmaktan başka çözümler olduğunu biliyorum, bunu seve seve yapabilecek başka kadınlar var, ama bu da bana çekici gelmiyor.

Ağaçtan uzaklaşıp yürümeye başladığında, yenilgiyi kabul etmeye hazırım.

Ama yine beni şaşırttı.

O dönerek gözlerimi bulur. Dudaklarında gizemli bir gülümseme vardır. "Nerede yaşıyorsun?"

BÖLÜM 10

Sophie

"Kramp girmesin diye bunu ye." Hunter bana bir muz uzatır, sonra dolaptan iki su bardağı alır.

"Ne tatlı." Kabuğunun bir kısmını soyarken onun kıcını inceliyorum, onun dairesine gelme kararımdan şimdiden memnunum. Aynı fikirdeyiz. Seks yapmak istiyoruz ama bir ilişkinin zaman yükümlülükleriyle uğraşmak istemiyoruz.

"Bu aynı zamanda çenen için iyi bir ısınma egzersizi." Kaşlarını kaldırıyor, gözleri dudaklarımın muzun etrafını sardığı yere yapışmış durumda.

Geri çekilip dudaklarımı büzüyorum. "Söylemeyi unuttum, oral seks anlaşmanın bir parçası değil."

Onunla dalga geçmek için, dilimi muzun ucuna doladım ve büyük bir ısırık aldım. Hunter benden korkmuş gibi görünüyordu ve bu hoşuma gitti. Ama sonra ağzı seksi bir sırtışıya dönüştü.

"Beni ne kadar derine aldığını hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Senin tatlı ağzını sikerken dilinin bana ne kadar iyi geldiğini? Topaklarımı yalama sözünü nasıl yerine getirdiğini."

Omuz silkiyorum, sonra gözlerimi onun koşu şortunun kasık kısmına indiriyorum. "Terli taşaklarını kesinlikle yalamayacağım."

Bir saniye sonra, ben tepki veremedim, Hunter tezgahın etrafından dolanıp beni omzuna atıyor. Ağzımdan çıkan tiz çılgılığı engelleyemiyorum. Yarısı yenmiş muzumu tezgahın üzerine atıyor.

Baş aşağı pozisyonumda, oturma odasından geçiyoruz; koyu renkli deri kanepeler, sehpa, lambalar ve halı, şık, modern, erkeksi, ama hepsi bulanık. Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum. Açıkçası, bu onun evine ilk kez geliyorum. Bu standart tur mu?

"Bunun bir ceza olmadığını biliyorsun, değil mi?" Her iki elimle kalçalarını kavrayıp sıkıyorum. Hunter'ın kalçaları yuvarlak ve sıkı. O benim içime derinlemesine girerken avuçlarımın altında kaslarının gerilmesini hatırlıyorum.

"Hayır, ama bu öyle."

Hunter, yine yıldırım hızıyla hareket ederek şortumun bel kısmını aşağı çekip çıplak kıkırma avucuyla bir şaplak attı.

"Ne..." Sözlere ağızından çıkamadan, ya da elinin cildimde bıraktığı keskin acıyı tam olarak hissedemeden, Hunter'ın kalın parmağı amımın içine girer ve ben hemen o anda boşalmak üzere olurum. Aman *Tanrım*. Bu beklenmedik ve çok seksi bir şeydi.

Hunter durur, elini çeker ve beni ayağa kaldırır. Baş aşağı durmaktan ve parmağını içime soktuğunda tüm kanımın başıma hücum etmesinden dolayı başım dönüyor. Parmağını özlüyorum ve dürüst olmak gerekirse, kıkırma tekrar vurmasını umuyordum. Bunu beklemiyordum, bir yanım kıkırma iz bırakmak istediğini şaka olarak düşündü, ama şimdi o karıncalanma hissini ve vajinamın buna tepki olarak nasıl ağrıdığını hissettiğim için, bunu tekrar yapmasını istiyorum.

Şu anda onun banyosundayız. Baş aşağı durduğum için mi, yoksa bana verdiği uyarılma yüzünden mi yıldızlar gördüm, baş dönmem geçmesi biraz zaman alıyor.

Banyosunun beton zeminleri soğuk gibi görünüyor, ama ayaklarımın altında sıcak, siyah fayanslı duş, mat siyah lavabo ve muslukları olan gri mermer tezgahlar var. Makyaj masasının üzerinde pirinçten aydınlatma armatürleri asılı. Erkekçe, ama sıcak.

Hunter beni kendine çekiyor, elleri sırtımda kayarak daha önce sıcak ve karıncalanmış bıraktığı cildimi okşuyor.

"Hoşuna gitti mi Sophie?" diye kulağıma fısıldadı. "Seni şaplakladığımda hoşuna gitti mi?"

Onun bunu tekrar yapmasını istiyorsam, bunu kabul etmem gerektiğini anlıyorum. "Evet."

"İyi, çünkü çok hoşuma gitti."

Hunter kalçalarını bana doğru sallıyor ve sert penisinin karnıma bastırdığını hissediyorum. Sonra geri çekiliyor ve tişörtünü çıkarıyor. Saçlarının dağınık bir şekilde dikilmesi, onu daha önce gördüğüm tüm hallerinden çok daha çocuksu gösteriyor.

"Saçın..." Kıkırdamaya başlıyorum.

Hunter şortunu ve boxerını çıkarır, sonra ereksiyonunu sıkıca kavrar ve kendini okşamaya başlar. Saçları biraz dağınık olsa da, bu adamda çocukça hiçbir şey olmadığı gerçeği beni susturur.

Vegas'ta birlikte yatmıştık, ama loş ışıklar ve alkol, Hunter'ın vücudunun sert hatlarını görmeyi imkansız hale getirmişti. Formda olduğunu biliyordum,

ama kaslı uyluklarının kendini desteklemek için gerildiğini ve kol kaslarının, penisini okşarken kasıldığını görmek... Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı. Bu hareket beni büyüledi. Ve kendine karşı ne kadar sert davrandığı.

"Soyun Sophie," diyor Hunter, koyu mavi gözleri bana sabitlenmiş ve ateşle dolu.

Soyunmayı seksi hale getirmeye yönelik her türlü girişimim, giydiğim her şeyin spandeks olması ve çıkarmak için vücudumu esnetmem ve garip açılar vermem gerektiği gerçeğiyle boşa çıkıyor. Bitirdiğimde Hunter'ın gülmekten ikiye katlanacağını bekliyorum, ama o hala bana dikkatle bakıyor.

"Arkanı dön ve ellerini tezgaha koy."

Hunter'ın teklif ettiği her şeyi kabul etmeye hazır olduğum için dediğini yapıyorum. Ama sonra onun neyden hoşlandığını tam olarak bilmediğimi fark ediyorum ve bunun çabucak sapkın bir hal alabileceğini düşünüyorum. Hunter dışında sadece iki erkekle seks yaptım, bu yüzden yeni şeyler denemeye hazırım, ama sınırlarım var. Sanırım. Eminim vardır. Sadece hiç test edilmediler.

"Bekle," diye geri dönerek, "Bunun için bir güvenlik kelimesi gerekiyor mu?" Hunter şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sanmıyorum. İster misin?"

"Sadece senin nelerden hoşlandığını tam olarak bilmediğimi ve garip bir şey olursa hazırlıksız yakalanmak istemediğimi düşünüyordum."

"Garip bir şey mi?" O gülüyor ve ben deneyimsiz bir aptal gibi hissediyorum. "Boş ver." Geri dönmek için hareket ediyorum, ama Hunter beni kendine çekiyor.

Sert vücudu şimdi benim yumuşak vücuduma bastırıyor, en azından göğüslerim granitten yapılmış göğüs kaslarına sıkışmışken öyle hissediyorum ve o beni öpüyor. Güçlü elleri başımı okşuyor, sert dudakları benimkini yalıyor. Hunter beni tadıyor, dilini kullanarak beni tahrik ediyor, nefesim kesilene ve dizlerim titreyene kadar.

"Sana yapmak istediğim tüm o müstehcen şeyleri inkar edemem. Seninle," diyor dudaklarımız nihayet ayrıldığında. "Eğer benim istediğim gibi olsaydı, seni yere yatırıp sertçe becerirdim," parmakları uyluklarımın arasına kayarak klitorisimi dairesel hareketlerle okşuyor. En hassas yerime uyguladığı mükemmel baskı nedeniyle bacaklarım titriyor, "ama yavaş gideceğiz ve sen bana neyi sevdiğini söyleyebilirsin."

"Tamam," diyorum, Hunter'ın sihirli parmaklarının büyüüne tamamen kapılmış olarak.

Kulak mememi dudakları arasına alıp emiyor, sonunda bırakıp kulağıma fısıldıyor. "Arkanı dön ve ellerini tezgaha koy, Sophie."

Bunu yaptığımda, önümdeki aynada Hunter'ın yansımasını görebiliyorum. Bir el omurgamdan aşağı doğru kayıyor ve vücudumda bir titreme yaratıyor. Ve bu sefer Hunter'ın avucunun kıcıma değdiği anda, onu daha da tahrik edici kılan keskin acıya hazırlıklıyım. Ayrıca, aynada Hunter'ın elinin kıcıma vurduğunu izlerken yüzündeki arzuyu görmek klitorisimi zonklatıyor.

"Hoşuna gitti mi, Sophie?" Hunter bir eliyle cildimdeki acıyı yatıştırırken, diğer eliyle tek parmağını içime sokar.

"Evet," diyorum, kalçalarım onun parmağına doğru sallanırken. Onun okşamaalarının verdiği zevk, yanağıma yayılmaya başlayan öfkeli ateşi ortadan kaldırıyor.

"Anlıyorum." Hunter parmağını çıkarır, sonra onu kullanarak ıslaklığımı yayar. Klitorisimin üzerinde birkaç kez daireler çizer, sonra çekilir. "Seni tokatladığımda göğüslerinin sallanışını seviyorum. Neredeyse kıcının ne kadar pembe olduğunu görmekten hoşlandığım kadar."

Avuç içi diğer yanağıma çarparak cildime bir şaplak atar. İnlememi bastırmak için alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırmam gerekir. Bu sefer parmağını içime bastırdığında ıslaklığımın etrafına sızdığını hissedebiliyorum.

Hunter her iki tarafımı da tekrar tokatlar, her seferinde avucuyla okşayarak ve parmağını içime sokarak acıyı dindirir. Sırtım kavisli, kığım geriye doğru itilmiş, onun dokunuşunu daha fazla arzulayan halimi sadece hayal edebiliyorum.

Omurgam boyunca öpücükler bırakıyor, elleri şimdi yanlarımdan kayarak beni kaldırıp tezgahın üzerine oturtuyor. Soğuk mermer, kıcımın ıslısına karşı harika bir his veriyor.

"Hepsi bu mu?" diye soruyorum, bu kadar çabuk şaplak atmayı bitirmesine şaşırılmışım. "Güven bana, o şekilde eğilmiş halini görmek beni boşaltmak üzere olmasaydı beni boşaltacak olmasaydı devam ederdim."

Aynı anda iki parmağını bacaklarımdan arasına kaydırırken, bir meme ucumu ağzına alıyor ve neredeyse boşalmak üzere olduğumu anlıyorum.

"Onu boğazın için saklıyorum."

"Göğüslerim ne olacak?" diye inleyerek kalçalarımı tekrar salladım. Çok yakındım. "Onlara boşalmak istediğini sanıyordum?"

Hunter, diğer meme ucunu ağzına almak için cildimi yalıyor. Yüzünde şeytani bir gülümsemeyle durup bana bakıyor. Omuzlarını kavriyorum ve

pelvisimi parmaklarına doğru kıvrıyorum.

"Bugün planın yoktu, değil mi?" diye sorar.

Parmaklarını içime soktuğunda ve orgazm olduğumda kahkaham kesilir. Sinir uçlarının patlaması, merkezimden kollarıma ve bacaklarıma yayılır ve zihnimi değiştiren bir varlık yaratır. Kahretsin.

Mutlu bir iç çekişle gözlerimi açtım ve Hunter'ın beni izlediğini gördüm. Gülümsüyordu. "Senin orgazm olmanı izlemeyi seviyorum."

Ben de ona gülümserim. "Senin beni orgazm etmeni seviyorum." Onunla böyle olmak çok kolay geliyor.

Dürüstlük. Birbirimizden ne istediğimizi tam olarak bilmek, karmaşıklık yok.

Hunter beni kucaklar, ben vücudumu onun vücuduna sararım ve o bizi duşa götürür. Sıcak su, koşudan tuzlu olan cildime iyi gelir. Birkaç dakika sessizce köpürürüz. Sırtım ona dönükken, Hunter parmak uçlarıyla şampuanı saç derime masaj yapar.

"Bu işte çok iyisin."

"Duş almakta mı?" O gülümsüyor.

"Hayır, tatlı olmaktan." Ona yaslanıyorum, ıslak vücudumun onun vücuduna sürtünmesine izin veriyorum, onun devasa ereksiyonu kıcıma bastırıyor.

"Hmm, şu anda ağzın hakkında ne tür düşüncelerim olduğunu bilseydin, böyle bir şey söylemezdin herhalde."

Raftan vücut şampuanını alıp elime biraz sıkıyorum, sonra dönüp göğsünü yıkamaya başlıyorum. Ellerim sert göğüs kaslarını okşuyor, karın kaslarının dalgalarını aşağıya doğru, belini ve seksi V kaslarının çöktüğü kalçalarını okşuyor. Bu adamın sünger banyosuna ihtiyacı olursa, tüm hemşireler bu şerefi elde etmek için birbirleriyle kavga ederler.

Sonunda hedefime ulaştığımda, kalın penisi aramızda yukarı doğru çıkıntı yapıyordu, sabunlu elimle onu kavradım ve okşadım. Onun kendine yaptığı kadar agresif değildim, ama okşadıkça kendime güvenim arttı.

"Evet." Başparmağımı başının etrafında döndürdüğümde tıslar.

Titiz olmak istediğim için, diğer elimle testislerini nazikçe masaj yapıp köpürttüm. Dedğim gibi, terli testisleri yalamayacağım. Hayır, vücut şampuanının etiketine göre, kıyı selvi ve deniz rezene kokulu olacaklar. Bunların ne olduğunu bilmiyorum, ama Hunter gibi kokuyorlar ve bu kokuyu çok seviyorum.

Duruladıktan sonra dizlerimin üzerine çöküyorum, ama Hunter beni dirseğimden yakalıyor.

"Ne..." diye itiraz etmeye başlıyorum.

"Seni dizlerinin üzerinde görmek isterim, ama bu fayansın üzerinde değil."

Beni köşedeki küçük üçgen bir bankın yanına götürüyor.

"Burası daha rahat olacak."

Ona gülümserim. "Ve şövalyelik öldü derler."

Hunter gülüyor ve beni su sıçramasından korumak için önüme geçiyor. Elleriyle ıslak saçlarımı toplayıp yüzümden çekiyor.

"Acı çekmediğini bilsem, sikimi ağzına sokmaktan daha çok zevk alırım."

Onun tatlı jesti beni bayılttı. *Buraya bunun için gelmedin*, diye kendime hatırlatıyorum.

Hunter başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirirken bana gülümser.

Başımı eğip şişmiş başının etrafını daireler çizerek yalıyorum ve dilimde hemen ön sıvının tuzlu tadını alıyorum. Başparmağımla nemi sapının etrafında aşağıya doğru kaydırıyorum, sonra dilimle büyük damarı takip ediyorum. Hunter'ınki uzun ve kalın, bu yüzden bir elimi sapının etrafına doluyorum. Ağzımı onun çevresine indiriyorum, dilimle ucunu daireler çizerek şaftı aşağı doğru ilerliyorum. Daha fazla ilerleyemediğimde, elimi ağzımın bittiği yere kadar kaldırıyorum, sonra sert bir el hareketiyle tabana doğru geri iniyorum.

"Tanrım, Sophie."

Hunter'ın bir eli başımı okşarken, diğer eli duş duvarına dayanıyor. Onu çılgına çevirme görevime odaklanırken, onun kendini kaybetmesini izlemekten de uzak durmak zor. Onun zevki doruğa ulaşırken bacaklarının titrediğini ve çenesinin sıkıldığını bilmek. Hunter'ın kendi ilahisini söylemeye başladığı ritmimi sürdürüyorum. *Sophie, Sophie, Sophie*. Tam da ritmimi bulduğumu hissettiğim anda, onun penisinin zonklamaya başladığını hissedebiliyorum.

"Boşalacağım. Sophie, ben..." Hunter geri çekilmeye çalışıyor, ama ben onu daha derine çekiyorum ve bir elimle kalçasını yakın tutuyorum. İçime girmek için çok sabırsız olan Hunter, Vegas'ta ağzımda boşalmamıştı. *Şimdi* ağzımda boşalmasını istiyorum. Boşalması dilime çarptığında penisinin nabzını hissetmek istiyorum. Hunter patladığı anda gözleri benimkilere kilitleniyor. Bu

Şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Çenesi sıkı, mavi gözleri zevkten uyuşmuş, su oyulmuş vücudundan aşağı akıyor.

"Siktir!"

Sıcak sıvı boğazımın arkasına çarptı. İçgüdüsel olarak öğürmek istedim, ama burnumdan derin bir nefes alıp hepsini yutmayı başardım. Bunun bu kadar tahrik edici olacağını bilmiyordum, ama elim bacaklarımın arasına kayarsa, heyecandan kayganlaşacağını biliyorum.

Hunter başparmağını ağzıma bastırır, sonra nemli parmağıyla dudaklarımı okşar. Dudaklarım gerilmeden dolayı şişmiştir ve hafif baskı hoşuma gider.

"Siktir, Sophie. Ağzın çok tatlı."

Daha önce ona tatlı dediğim için benimle dalga geçiyor olabileceğini düşündüğüm için gülüyorum. Son durulama için ayağa kalktığımda, ağzımı ağzıyla kapattı ve beni fayanslı duvara bastırdı, hala sert olan penisi aramızda sıkışmıştı.

"Nasıl hala sert olabiliyorsun?" Onun uzunluğu klitorisime sürtündüğünde nefesim kesiliyor.

Kalçalarını eğiyor, sonra tekrar içime giriyor, penisinin başı girişime dokunuyor.

"Bütün hafta seni sikmek için can atıyordum. Bu fırsatı kaçıramam."

Onu arzuluyorum, daha derine girmesini istiyorum, ama o suyu kapatıp raftan bir havlu uzatıyor. Islak, titrek vücuduma havluyu zar zor sardığımda, beni tekrar kucaklayıp yatağa taşıyor.

"Yürüyebileceğimi biliyorsun," diyorum, beni yastık yığınınca bıraktığında, sonra üstüme çıktığında. Bulut kadar yumuşak bu yatakta, o bir kas yığını gibi.

"Seni sertçe sikmemi engelleyebilecek bacak kramplarını önlemeye çalışıyorum."

"Gerçek bir beyefendi."

Hunter bana gülümsüyor, sonra yüzümü elleriyle kavrayıp nefesim kesilene kadar beni öpüyor. "Bunu yapmaya karar verdiğimiz için mutluyum."

"Ben de." Gülümsüyorum, çünkü orgazmlar harika olsa da, kan bağı ya da evlilik nedeniyle ya da birlikte çalıştığımız için benimle takılmak zorunda olmayan biriyle bağlantı kurmak da güzel. Hunter ve benim arkadaş olduğumuzu söylemek doğru mu bilmiyorum, ama bir şekilde

o, New York'ta kendi başıma edindiğim ilk arkadaşım. Onunla Vegas'ta tanışmış olsam da. Semantik, değil mi?

Komodinden prezervatif almak için uzanıyor. Bir dakika sonra, girişime yerleşiyor. Yavaşça içime girerken yüzü acı çekiyor gibi görünüyor.

"Lanet olsun, Sophie. Bu," diye içime girerken, beni tamamen gererek, "her gün düşündüğüm şeydi. Senin kaygan, sıcak amın beni çok sıkı sarıyor."

O haklı. Çok güzel. Mezuniyet, taşınma ve yeni işime başlama ile meşgul olmasaydım, muhtemelen ben de sadece bunu düşünürdüm.

Kıçımın altına bir yastık sıkıştırdı, sonra dizimi omzuna kaldırarak daha derin bir açı elde etti. Mükemmel bir açı, ben zaten çok yaklaştım.

"İnanılmaz hissettiriyorsun. Hatırladığımdan bile daha iyi."

Kollarımı boynuna doluyorum ve onu imkansız bir şekilde kendime çekiyorum. Boynunu öpüyorum ve dişlerimi omzuna nazıkçe bastırıyorum. Parmağını yalıyor ve aramıza sokuyor. Klitorisime baskı yapmasını bekliyorum, ama Hunter'ın kıçıma zaafı olduğunu artık bilmem gerekirdi. Parmağının sadece ucu içime giriyor, ama sertçe iten penisinin baskısı beni doruğa ulaştırmaya yetiyor.

"Hunter!" Duvarlarının iyi yalıtılmış olup olmadığını sormadan bağıyorum. "Tanrım, amının sikimi sıvazlaması çok hoşuma gidiyor.

Tekrar hissetmek istiyorum
tekrar hissetmek istiyorum."

Hunter homurdanarak beni ters çevirir, böylece ellerimin ve dizlerimin üstüne çökerim, sonra tekrar içime girer ve onun isteğini yerine getireceğini bildiğim acımasız bir ritim başlatır.

Nedenini bilmiyorum. Göğüs uçlarımı okşayıp çimdiklemesi, kulağıma ne kadar güzel görüldüğümü söylerken sıcak nefesini üflemesi, ya da avucuyla kıçıma vurması... Ama parmağı klitorisimi okşadığında, hiç olmadığım kadar şiddetli bir orgazm yaşıyorum. Hunter son bir kez daha içime giriyor ve titreyerek içimde boşalıyor.

"Sophie."

Kemiklerim yerinden çıkmış gibi yatağa yığılıyorum, Hunter ise içimden çıkıp prezervatifi banyoya götürüyor. Bir an sonra, ağırlığı yatağı çökertiyor ve bir kalçama tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor, sonra diğerine geçip aynısını yapıyor. Bu, birkaç dakika önce aynı yere attığı sert şaplaqla tam bir tezat oluşturuyor.

"Hayatta mısın?" Hunter yüzümün yanında kıkırdayarak, elini sırtımda gezdirir, parmak uçları yumuşak bir okşama gibidir.

"Zar zor," diye mırıldanıyorum, yüzüm hala yorganın içinde. Hareket etmek için çok yorgunum, ama bedenim Hunter'ın yatağına kalıcı olarak yapışmadan önce kalkıp gitmem gerektiğini biliyorum. Bedenimi hareket ettirecek enerjiyi ararken, Hunter beni sırt üstü çevirir.

Dizimin iç kısmına hafifçe bastırır. "Benim için aç."

Bu üç kelime vücudumu yüksek alarm durumuna geçirir, çünkü gerçekten bir daha yapabileceğimi sanmıyorum, ama sonra elindeki bez parçasını görürüm.

Bacaklarımı açtım ve uyluklarımın arasını temizlemesine izin verdim. Sıcak bez, kaygan tenime cennetteymiş gibi hissettiriyor. Ve nedense, Hunter'ın çıplak ve üzerimde dururken beni temizlediği görüntüsü, birkaç dakika önce terden kayganlaşmış ve içime girerkenki görüntüsünden bile daha seksi.

İşini bitirdiğinde, başparmağı pelvik kemiğimin yanındaki hassas cildi nazikçe okşuyor. "Günün geri kalanı için planın var mı?"

"Emma, onunla ve arkadaşı Chloe ile alışverişe gitmemi istedi. Alışverişi pek sevmem ama eğlenceli olabilir. Kızlar arasında kaliteli zaman geçirmek." Elimi göğsüne koyuyorum, avucumun altında atan kalbinin hissini seviyorum. Parmaklarım göğsünden ve oradaki seyrek koyu renkli kıllardan hafifçe aşağıya doğru kayıyor.

O gülümser. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Sen bugün ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Hunter saate bakmak için dönüyor. "Çalışıyorum."

"Oh," diyorum, aniden kendimi garip hissederek. "Gitmeliyim."

Küçük bir gülümsemeyle başını sallar. Belli ki misafirliğimi uzatmışım. Son orgazmımdan bu yana altı dakika geçti, belki de benim bilmediğim beş dakikalık bir mühlet vardır. Onun planları olduğunu kafama takmamaya çalışıyorum. Bu sabahın tamamı plansızdı, Hunter'la sadece cinsel bir ilişki kurmaya karar vermemiz de dahil. Odaklanmam gereken şey bu. Bu seks, sarılma ya da kucaklaşma yok.

Yürümeyi yeni öğrenmiş bir bebek zürafa kadar zarif bir şekilde yataktan kayıyorum ve terden ıslanmış koşu kıyafetlerimi giymek için banyoya koşuyorum. Hunter, koyu mavi bir eşofman altı giymiş olarak dolabından çıkıyor. Eşofman altı kalçalarına düşük oturuyor ve bacaklarımı birbirine sıkıştırmak istememe neden olan V kaslarını vurguluyor. Bir dahaki sefere onları dilimle keşfetmek için daha fazla zaman ayırmam gerektiğini zihnimde not ediyorum.

Elinde bir tişört var. Onu giyip manzaramı mahvetmesini bekliyorum, ama o bunun yerine tişörtü başımdan geçiriyor.

"Bu ne için?" diye soruyorum, kollarımı kollara sokarken. Gri tişörtün üzerinde PRINCETON yazıyor ve bana çok büyük geliyor, eteği neredeyse şortumu kaplıyor. Ayrıca Hunter'ın kokusu var. Harika.

"Artık spor sütyenini giyen sana bakan erkekleri düşünmek zorunda değilim
"

"Ama şimdi sanki altında hiçbir şey giymiyormuşum gibi görünüyor." Açı yapıyorum.
bacağımı yana doğru çevirerek orada şortun görünmediğini gösterdim.

Hunter bir saniye kaşlarını çattı, sonra gömleğin bir köşesini tutup düğümledi.

"Gerçekten mi?"

Omuzlarını silker. "Ben doksanlarda büyüdüm." Gözlerimi deviririm.

"Tanrım, sen yaşlısın."

"Ben 'deneyimli' demeyi tercih ederim." Gömleğin düğümünü kullanarak beni kendine yaklaştırır. "Yarın aynı saatte?"

"Koşmak için mi, seks için mi?" diye sorarım.

Diğer eliyle ıslak at kuyruğumun ucunu kavrar ve onu kullanarak ağzımı ağzına doğru çeker. Geri çekilir, ama sonra dudaklarıma bir öpücük daha kondurur.

"İkisi de."

BÖLÜM 11

Sophie

"O elbiseyi almalısın," Emma, soyunma odasından çıktığımda haykırır, elindeki şampanya kadehini ağzının önünde durdurur ve beni süzer.

"Ben de aynı fikirdeyim," diyor Chloe, bordo renkli koltukta otururken.

Bergman's adlı, çılgınca pahalı bir mağazada alışveriş yapıyoruz. Bu mağaza yakında Emma'nın markası Emma Belle Bridal'ın özel olarak tasarladığı gelinlikleri satmaya başlayacak. Emma ve Chloe alışveriş yaparken, ben ise bir elbiseye bu kadar para vermeyi nasıl haklı gösterebileceğimi düşünerek fiyatlara şaşkın şaşkın bakıyorum. Emma, "*işlevsel ve muhteşem*" olduğunu söylese bile.

"Bu elbiseden daha ucuz öğrenci kredisi ödemelerim var," diye haykırıyorum. Emma eliyle beni susturuyor. "Arkadaş ve aile indirimi alacaksın." "Bergman's'ta arkadaş ve aile indirimi mi var?" diye soruyorum.

"Hmm?" Kaşlarını kaldırıyor.

Sanırım "arkadaşlar ve aile" derken, masrafları kendisinin karşılayacağını kastediyordur. Chloe'ye bakıyorum.

O, anlamış gibi başını salladı. "Daha çok Emma Warner'ın taksitli ödeme planı gibi."

Onunla sadece bir saat önce tanışmış olmama rağmen, inanılmaz derecede konuşkan ve onun tuhaflığını ve hızlı zekasını seviyorum. St. Clair Press'te yardımcı kitap editörü ve Toskana'daki balayından yeni dönmüş. Birkaç hafta önce, Emma'nın kuzeni, medya devi St. Clair Media'nın CEO'su Barrett St. Clair ile evlendi.

Emma, Chloe ve Barrett'ın geçmişini bana anlattı. Birbirlerinden hoşlanmadıklarını, aslında Chloe'nin Barrett'ın huysuz, işkolik kişiliğinden hoşlanmadığını, ancak Barrett'a bir iş anlaşmasında yardımcı olmak için sahte bir flört planı sırasında birbirlerine aşık olduklarını söyledi.

"Bu elbiseyi almama izin vermeyeceğim." Soyunma odasına geri döndüm.

"Ağabeyin gibisin. Paraya karşı çok pratik ve muhafazakarsın. O bana hiçbir şey almama izin vermez." Emma soyunma odasının dışında dudaklarını büküyor.

Yan fermuarı aşağı indirip elbisenin kollarını kollarımdan aşağı çekiyorum, sonra elbiseden çıkıyorum. Emma, Griffin konusunda haklı. O her zaman kendi yolunu çizmek istemiştir, kimseden yardım veya sadaka kabul etmek istememiştir. Sanırım ben de aynıyım.

Emma, ara sıra birkaç lüksün tadını çıkarmasına rağmen, parası olan biriyle birlikte olmayı umursamıyor. Ailesinden başlangıç sermayesi almış olsa da, gelinlik işini kendi başına başarıya ulaştırdı.

Bu yönünü takdir ediyorum ve bir gün kendi işimi kurmak istiyorum. Şu anda, Marion Adler Events'in çalışanlarından tüm bilgileri emmeyi planlıyorum.

T-shirt elbisemi giyip, kot ceketimi giydim ve çantamı aldım.

"Beni eğlendirdiğin için teşekkürler," diyor Emma, şampanyasını içip alışveriş çantasını kapıyor. "En azından artık doğum gününde sana ne alacağımı biliyorum."

"Altı ay sonra."

"Ooh, yarım doğum günün mü?" Komplocu bir gülümsemeyle.

Chloe ayağa kalkar ve kolunu koluma geçirir. "Onun bir nedene ihtiyacı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Emma'nın bana almamasını söylediğim elbiseyi alıp satış görevlisine bir şey söylediğini izleyerek gülümsüyorum. Emma çok tatlı bir insan, her zaman başkaları için bir şeyler yapmak istiyor. Griffin'in onu bulduğuna minnettarım çünkü yaptığı onca fedakarlıktan sonra, hayatında ona bakmak istediği kadar ona bakmak isteyen birine sahip olmayı hak ediyor.

"Öğle yemeği yiyelim mi?" diye sordu Emma.

Chloe'nin yüzü aydınlanır. "Felice 56 hemen köşede. En iyi fettuccine Bolognese orada."

"Evet, lütfen. Kulağa harika geliyor," diyorum. Bu hafta beni rahatsız eden mide rahatsızlığının geçmesine sevindim ve şimdi kendi ağırlığım kadar makarna yemeye hazırım.

"Bu sabah koşun nasıldı?" Emma, Beşinci Cadde'ye çıkarken sorar. "Uzun süre yoktun."

"Evet, yolumu kaybettim ve geri dönmek zorunda kaldım." Ve seks için Hunter'ın dairesine uğradım. Oupsie.

"Ben pek koşucu değilim. Griffin'in senin tek başına koşmanı sevmediğini biliyorum. Belki bir kulübe falan katılıp bir partner bulabilirsin?"

Griffin'in bana karşı koruyucu tavrının Emma'ya da yansımasına gülümsüyorum. Muhtemelen ona bu sabah sadece koşu partneri değil, aynı zamanda seks partneri de bulduğumu söylememeliyim. Hayır, bu muhtemelen iyi karşılanmaz.

"Koşu partneri konusunda yardımcı olamam ama tenis veya raketbol oynamak istersen seni kulübe götürmekten memnuniyet duyarım," diyor Chloe.

"Daha önce hiç oynamadım, ama eğlenceli olabilir. Yeni şeyler denemeye her zaman açıgım," derim, 56. Cadde'ye dönerken.

"İlk başladığımda hiç becerim yoktu, ama kesinlikle geliyorum. Geçen gün Barrett'ı neredeyse yeniyordum." Chloe gülümser, sonra yanakları kızarır ve gözleri parlar. "Maçlarımız oldukça yoğun geçiyor. Sonrasında her zaman doğruca eve gitmek zorundayız, anlarsın ya."

"Ne demek istediğini anlıyorum ama Barrett hakkında bunu duymak istemiyorum." Emma burnunu kırıstırır. "O benim kuzenim olabilir ama benim için neredeyse bir kardeş gibidir."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "O zaman, seni ve kardeşim Griffin'i kanepede oynasırken bulduğumda neden paniğe kapıldığımı anlayabilirsin."

Emma utanmış görünüyor. "Sanırım bu adil."

"İşte geldik!" Chloe restoranın kapısını açar ve biz de onu takip ederiz.

Garson bizi dört kişilik bir masaya oturtur ve Emma fazladan sandalyeyi alışveriş poşetleriyle doldurur. Garson içecek siparişlerimizi almak için masamıza gelir. Menüye dalmış, hangi lezzetli makarna yemeğini seçeceğime karar vermeye çalışırken, masamızın yanında bir erkek sesi duyarım.

"Bayanlar."

Menüyü bırakıp, dün gece Hunter'ın akşam yemeğinde gördüğüm adamın masamızın başında durduğunu görüyorum. Koyu renk kot pantolon ve düğmeli gömlek giymiş.

"Merhaba," diyorum, ama aklımda onun adı yok.

Emma beni kurtardı. "Merhaba Andrew. Seni tekrar görmek ne güzel." "Emma, benim için bir zevk."

Doğru. Andrew. Komik ve tatlı biriydi ve ben tuvalette Hunter'la ilgilenirken, onun sattığı daire hakkında konuşuyorduk.

"Chloe Anderson, yani St. Clair." Chloe sol elindeki devasa yüzüğü gösterir, "Henüz tüm evrak işlerini halledemedim."

"Doğru. Barrett St. Clair'in karısısın. Düğün ilanını gördüm. Tanıştığımıza memnun oldum, Chloe."

Andrew dikkatini bana çevirir.

"Sophie, dün gece erken ayrılmak zorunda kaldığın için üzgünüm." "Kendimi iyi hissetmiyordum." Ona küçük bir gülümseme atıyorum.

"Umarım tekila içtiğin için değildir."

"Hayır, sanırım yeni işimde ilk haftam olduğu için yorgundum."

."

"Peki, eğlenceli bir geceyi kaçırdın." Andrew bir an durdu, Emma'ya baktıktan sonra bana döndü. "Sophie, bir ara dışarı çıkmak ister misin diye merak ediyordum? Akşam yemeği? Belki bir gösteri?"

Emma ve Chloe'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve yanaklarım kızarıyor. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Sadece birkaç saat önce Hunter ve ben seks yaptık ve bağlanmadan cinsel ilişkiye girmeye karar verdik. Başkalarıyla yatmayacağımızı söyledik ama başkasıyla çıkıp çıkamayacağımızı konuşmadık. Arada bir fark var, değil mi? Ve eğer yoksa, seçim yapmam gerekirse, Hunter'la seks yapmaktan daha çok Andrew'la çıkmak ister miyim? Andrew hoş birisi, ama onun yanında olmak beni en iyi şekilde tahrik etmiyor. Hunter'ın yanında olduğumda vücudumdaki her hücre titriyor. Hunter avuçlarımı terletiyor ve kalbimi hızla attırıyor. Dudakları o yıkıcı gülümsemelerinden birini yaptığında yumurtalıklarımın bayılmasından bahsetmiyorum bile.

Diğer bayanların önünde hayır diyerek onu utandırmak istemiyorum, ama evet demenin doğru olup olmadığını da bilmiyorum. Tereddütümü fark etmiş olmalı.

"Seni zor durumda bıraktığım için üzgünüm." Andrew cüzdanına uzanıp bir kartvizit çıkarır. "Düşün ve bana haber ver."

"Tabii," diyorum, kartını alıp çantama güvenle koyuyorum. "Öğle yemeğinizin tadını çıkarın bayanlar." Masadan uzaklaşıyor.

"Teşekkürler," diyorum.

"Hoşça kal, Andrew." Emma, Andrew ayrılmadan önce ona coşkuyla el salladı.

O gittikten sonra, Emma su bardağına uzanırken kaşlarını kaldırır. "İlginçti."

Omuz silkiyorum, durumu açıklamak için bir yol bulmaya çalışıyorum. durumu *açıklıyor*.

"Yakışıklı ve tatlı birine benziyor," diyor Chloe. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

"O iyi biri. Sadece şu anda biriyle çıkmak istediğimden emin değilim. Şehre ve işime yeni başladığım için, kariyerime odaklanmak en iyisi sanırım."

"Ama yine de biraz eğlenebilirsin." Emma'nın gözlerinde kalpler olduğunu yemin ederim. O, bir romantizmin başlangıcına tanık olduğunu düşünüyor. Onun teşvikiyle, Andrew ve ben bir sonraki büyük aşk hikayesi olabiliriz. "Ve şehri görmek istediğini söyledin. Seksi bir erkekle şehri keşfetmekten daha eğlenceli ne olabilir ki?"

Haklı. Yeni şehrimi keşfetmek istiyorum. Buraya taşınmadan önce New York'a zaten aşkıttım ve şu ana kadar sadece birkaç yere gittim. Çoğunlukla iş ve metro. Her şeyi yapmak için zamanım olduğunu biliyorum, ama bana etrafı gezdirecek biri olması güzel olurdu.

"O iyi biri. Bence arkadaş olabiliriz."

"*Ahh*, arkadaşstan sevgiliye hikayesi. Bunlar her zaman en tatlı olanlardır. Yani, müstehcen bir aşk romanının yapabileceği kadar tatlıdırılar."

Chloe'nin yorumuna gülüyorum. Bana kitap kurdu olduğunu ve aşk romanlarını çok sevdiğini söylemişti.

"Düşüneceğim," diye cevap veriyorum.

Garson gelir ve menüleri toplayıp çekilmeden önce siparişlerimizi veririz.

"Bu hafta işler nasıldı? Seninle pek konuşamadım sanki." "Yoğun.

Öğrenmem gereken çok şey var ama eğlenceli, biliyor musun? Bana atanan asistan planlamacı Johnathan'ı çok seviyorum. Diğer stajyerler de iyi insanlar, ama aynı bölümde çalışanlar arasında biraz gerginlik var. Yaz sonunda sınırlı sayıda iş teklifi için rekabet ettiğimizi biliyoruz. June, etkinlik planlama bölümünde staj yapanlardan biri. Biz

bir çalışma alanı ve o çok nazik."

"Alışmana sevindim. İş teklifleri için rekabetin stresli olacağını tahmin edebiliyorum, ama endişelenecek bir şey yok. Başaracaksın ve o pozisyonlardan birini alacaksın."

"Teşekkürler. Umarım öyle olur." Bir iş teklifi almak için umuttan fazlası gerektiğini biliyorum. Çok fazla çalışma gerekecek, ama bu zorluğun üstesinden gelmek için heyecanlıyım.

"Aynı sektörde olmamızı çok seviyorum. İçeriden haberleri konuşacak birinin olması çok eğlenceli olacak. Griffin iyi bir dinleyicidir, ama

bizim düğünlere olan tutkumuzu paylaşmıyor, bu yüzden birbirimize sahip olmamız heyecan verici," diyor Emma ve Chloe'ye bakıyor. "Üzgünüm, Chloe."

Chloe omuz silkiyor. "Düğün sektöründe olmayabilirim ama kurgusal türdeki birçok mutlu son hakkında söz hakkım var."

"Doğru," diyor Emma.

Emma'nın heyecanı bulaşıcıdır. "Belki aynı gelinlerle çalışırız bile. Hannah, elbise seçenekleri hakkında seninle görüşeceğini söyledi."

"Evet, özel bir gelinlik istiyor ve stil hakkında konuşmaya başladık bile. İsteddiği kumaş türü inanılmaz pahalı, o bunu karşılayabilir ama ürün kıtlığı nedeniyle zamanında temin etmek zor olabilir. Chloe'nin gelinliği için dantel bulurken de benzer sorunlar yaşamıştım ama sonunda hallettik."

Chloe hayranlıkla iç çeker. "Elbisemi çok sevdim. Hâlâ ona takıntılıyım. Daha fazla yararlanmak için evde giyebilirim."

Gülüyorum.

Birkaç dakika sonra yemekler geldiğinde, dinlemeye başladığım gerçek suç podcast'inden bahsetmeye başlıyorum ve bu, çantamdan dudak kremi almak için uzandığımda yanlışlıkla yere düşürdüğüm pembe biber gazı anahtarlığı da dahil olmak üzere bir dizi başka konuya yol açıyor. Anahtarlık, Griffin'in mezuniyetim için bana aldığı kadınların kişisel güvenlik ürünleri koleksiyonunun bir parçasıydı.

"Sana bu kadar koruyucu mu davranıyor?" diye Emma'ya soruyorum.

"Kesinlikle koruyucu, biliyorsun, caddeye en yakın tarafta yürüyor ve söylediğimden daha geç kalırsam beni kontrol ediyor, ama aynı zamanda şehirde büyüdüğümü ve çevreme daha aşina olduğumu da biliyor. Biber gazı anahtarlığı koruyucu olmak mıdır sence?" Chloe'ye işaret eder. "Barrett, Chloe'nin eski apartmanını daha güvenli hale getirmek için yeniden yaptırdı."

Chloe başını sallar. "Ve tadilat sırasında onun evine taşınmamı istedi."

"Sanırım bir fare de vardı, değil mi?" Emma yüzünü buruşturur. "Evet, ama o sadece ilk görüldüğü zamandı. Sanki Barrett'in varlığı onu kışkırttı sanki."

Makarnamı yemeye devam ederken, Emma ve Chloe'nin kocalarıyla geçirdikleri ilk günlere dair hikayelerini dinliyorum. Emma'nın Griffin ile ilgili hikayesini dinlemek özellikle eğlenceli. Griffin'in yerde nasıl uyduğunu

Odasında çünkü ailesiyle birlikte yaşıyordu ama aynı odada yatarak evliliklerinin gerçekmiş gibi davranmaları gerekiyordu.

"Bu neden sen yapmalısın ver Andrew bir şans diyor Emma diyor. "Çünkü bir şeyin nasıl sonuçlanacağını asla bilemezsin."

"Bu doğru," Chloe kabul ediyor. "Ama aynı zamanda çıkmak için de bolca vaktin var, bu yüzden şu anda seni mutlu eden ne varsa onu yapmalısın."

"Hey. Az önce Andrew'un tarafında olduğunu sanıyordum?" Emma, Chloe'ye sinirli bir bakış atar.

Chloe başını sallar ve güler. "Ben Sophie'nin tarafındayım."

Çatalımı Chloe'ye doğrultup onaylayarak başımı sallarım.

"Amin."

Öğle yemeğini bitiririz, Emma çantalarını toplar ve ben üçümüzü kapıdan dışarıya, sokağa çıkarırım. Sokağı baştan aşağıya süzerim, nerede olduğumuzu hatırlamaya çalışırım. Restoranın kapısının hemen dışında, doğuya mı batıya mı gitmemiz gerektiğini tartışırken, bakışlarım caddenin karşısındaki siyah bir SUV'ye takılır. Daha da önemlisi, onun yanında duran adam.

Trafik hızla akıp giderken ve yayalar önümden geçerken bile onu net bir şekilde görebiliyorum.

Hunter.

Ve kapıyı güzel bir kızıl saçlı kadına açıyor.

O benden daha yaşlı, hatta Hunter'dan bile daha yaşlı. Tasarımcı elbisesi ve çantası, beni indirim reyonundan aldığım Old Navy elbisesiyle on iki yaşında bir çocuk gibi hissettiriyor.

Kadının gülerek avucunu Hunter'ın göğsüne koyup yanağından öptüğünü, sonra da arabanın arkasına oturduğunu izliyorum. Güneş gözlüğü gözlerini kapatıyor, ama onun da gülümsediği belli.

Midem düğümleniyor.

İş. Hunter bugün bunu yapacağını söylemişti. Ani duruşum Chloe'nin sırtıma çarpmasına neden oldu.

"Oh, özür dilerim Sophie. Durduğunu fark etmedim."

Karşıdaki arabadan gözlerimi ayırıp Emma ve Chloe'ye odaklandım.

"Evet, üzgünüm. Hangi yöne gitmemiz gerektiğini bilemedim."

"Sorun değil. Yedinci Cadde'de bir sürü giyim mağazası var. Alışverişe devam etmek ister misin?" diye sordu Emma.

"Sonra dondurma alabiliriz ve belki Andrew'u aramaya ikna edebilirim." Chloe göz kırıyor.

Karşıdaki caddeye gizlice bir bakış attım, ama araba gitmişti. Sorun değil, dedim kendime. Hunter Cartwright'ın bana bir borcu yok, benim de ona bir borcum yok.

"Ne yapmak istersin Sophie?" diye sorar Chloe.

Geri dönüp gülümserim. "Evet, gidelim."

Ertesi sabah, Hunter'ı tam da söylediği saatte, söylediği yerde buluyorum. Ama önceki gün o kadınla birlikte olduğunu hatırlayınca, kan dolaşımda adrenalin patlaması oluyor. Ona ikinci bir bakış bile atmadan yanından koşarak geçiyorum. Beni fark edip etmediğini görmek için arkama bakmıyorum.

Sadece adımları seslendiğini duyduğumda, beni yakalamaya çalıştığını anlıyorum. Hunter'a kızmamam gerekir. Aslında geçici bir anlaşma olması gereken bir şeyin beni bu kadar etkilemesine kendime kızıyorum.

"Sophie!" Bir el dirseğimi kavradı. Hunter'ın adımları daha önce de seslendiğini duymamış olsaydım, yol boyunca neredeyse koşmaya başlamadan önce irkilir miydim?

"Oh, merhaba." Masumiyet takınıyorum, içinde hiçbir şey çalmayan kulaklığı çıkarıyorum. Onları takmıştım ki, kadınları beceren, sonra da diğer kadınlarla yanak öpüşüp arabalara binen kendini beğenmiş pislikleri görmezden gelebileyim. Bu tip insanları bilirsin. Saçma sapan yakışıklı, büyük penisli, tüm duyularını yitirip, evreni değiştirecek bir seks içeren gizli bir cinsel ilişkiye girmeyi kabul etmeni sağlayan, ama bir saat sonra her şeyi sorgulamana neden olan tipler.

"Tanrım. Sprint çalışması mı yapıyorsun?" Nefesini toplamak için bir anlığına ellerini dizlerinin üzerine koyar.

"Bugün yeni bir tempo deniyorum." Kirpiklerimi kırıyorum. "Dizin nasıl?"

Ayağa kalkar, sonra yaklaşır ve ben onun kokusunu içime çekerim. Temiz ve erkeksi. Vücudum hemen tepki verir. O benim önümde değilken kayıtsız davranmak çok daha kolay.

"88. Cadde ile Central Park'ta buluşacağımızı sanıyordum?" Daha önce beni beklediği bloğu işaret eder.

"Oh, doğru. Dün seni gördüğümünden beri başka bir koşu arkadaşı bulmuş musun diye emin olamadım."

Gözlerini kısarak bana bakar. "Neden bahsediyorsun?"

"Kızıl saçlı kız mı? Onun seni yanağından öptüğünü gördüm, sonra birlikte arabaya bindiniz." Hunter'ın yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi var, ben de açıklığa kavuşturuyorum. "Emma ve Chloe ile Felice 56'da öğle yemeği yiyorduk ve dışarı çıktığımızda sizi caddenin karşısında birlikte gördüm."

Yüzünde bir anlama geldiği belli oldu ve dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. "Maggie teyzem mi?"

"Kim?"

Kafasını sallar. "Teknik olarak teyzem değil, ama Maggie, hatırlayabildiğim kadarıyla annemin iyi bir arkadaşı. Gayrimenkul yatırımı yapmak istiyor, ben de ona birkaç gelecek vaat eden Premier projesini gösterdim."

"Oh."

Onu *yine* başka kadınlarla birlikte olmakla suçladığım için kızacağını sanıyordum, ama aksine bu durumdan mutlu görünüyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyorum.

Bana yaklaşıp, elini vücudumun yan tarafına, spor sütyenim ve koşu şortumun açıkta kalan kısmına koyar. Başparmağı şortumun bel kısmının altına girer.

"Çünkü o düşünceyi kafandan silip atmaktan zevk alacağım."

Onun sözlerinden etkilenmemiş gibi görünmek istesem de, vücudumu saran titremeyi engelleyemiyorum. Başparmağının karnıma her yavaş dokunuşunda amım ağrıyor.

"Sana söyledim, ben tek kadınlı bir erkeğim. Ve şu anda istediğim tek kişi sensin."

İşte bu. Hunter ve benim ilişkimizin geçici olduğunu hatırlatan şey. Şu anda, istediği kişi benim. Kim bilir bu ne kadar sürecek? Birkaç gün? Bir hafta? Belki bir ay. Sorun değil. Ben de bunu kabul ettim. Bir gün aşkı bulmak istesem de, bunun şimdi olmasını beklemiyorum. Beş yıllık planımda yok. Olsa bile, bu kişi benden on üç yaş büyük, kötü şöhretli bir bekar olan Hunter Cartwright olmazdı.

"Belki fikrimi değiştirmişimdir," diyorum.

"Ne hakkında?" Benim umursamaz tavrım onun özgüvenini sarsmıyor.

"Andrew Bachman bana çıkma teklif etti."

Çenesindeki kaslar gerilir. "Erkek arkadaş aramadığını söylemiştin."

Omuz silkiyorum. "Bana şehri gezdirmeyi teklif etti."

Hunter bakışlarını kaldırıp sol omzumun arkasını izliyor.

"Hadi gidelim."

Elimi çeker, yanına gelene kadar beni sürükler. Şimdi kafam karıştı. Sessizce koşuyoruz, ağır nefeslerimiz şehrin sesleri, kuşların cıvıltıları ve yanımızdan geçen bir grup patencilerin çıkardığı sesler tarafından hafifçe bastırılıyor.

Parkın güney ucuna vardığımızda, yol boyunca devam edeceğimizi düşünürken, Hunter ışıklardan geçip Sixth Avenue'ye geçmemizi işaret ediyor. Birkaç blok boyunca yayaları ve sokak satıcılarını atlatıyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, nefes nefese. Pazar sabahı olduğu için normalde olduğu kadar yoğun değil, ama burası New York. Turistler haftanın her günü doya doya gezmeye kararlılar.

Hunter sonunda geri dönerek West Fiftieth Street'te sola dönüyor. "Göreceksin," diyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Bir binanın önünde durduğunda, bacak kaslarım yanıyor. Nerede olduğumuzu fark etmem biraz zaman alıyor.

Top of the Rock, oyulmuş tabelada yazıyor.

"Şehri sana gösterecek biri mi istiyorsun?" diye soruyor, dün bahsettiğim turistik yeri bulduğu için açıkça kendiyse gurur duyuyor.

"Evet, ama en üst kattan manzarayı izlemeyi umuyordum." Üzerinde çalışma saatlerinin yazılı olduğu tabelaya başımı sallıyorum. Saat sekiz kırk yedi. Bina saat ondan önce açılmıyor.

Hunter kapıya doğru yürür ve parmak eklemleriyle kapıyı tıklar. Gülmek istiyorum. Ne yapacağını sanıyor? Bizi yukarı çıkarabilirler mi diye soracak mı? Kendine güveni şaşırtıcı, ama dürüst olmak gerekirse, bu da biraz çekici.

Bu saatte burada kimse yoktur herhalde, belki bir temizlikçi ve güvenlik görevlisi, bu yüzden isimlik takmış bir kadın kapıyı açtığında şaşıyorum.

"Günaydın, Bay Cartwright." Bize gülümsüyor. "Sizi bekliyorduk."

HUNTER

"Teşekkürler, Sharon." Ona başımı salladıktan sonra Sophie'ye göz kırptım.

Yüzümdeki kendini beğenmiş ifadeye gözlerini kısıyor. Kapıyı onun girmesi için açık tutuyorum, sonra yanımdan geçerken şakacı bir şekilde poposuna vuruyorum.

"Ah." O da bana kaburgalarımı dürterek misilleme yapar.

"Acıyor mu?" Sharon'ı asansöre kadar takip ederken kulağına fısıldarım, avucumla spandex şortunun üzerinden poposunu nazikçe okşarım. Parmaklarım poposunun etini hissetmek için kaşınıyor, ama şu anda dar şort da iyi bir alternatif.

Bu koşu kıyafeti beni öldürüyor.

Onu yaklaştığını gördüğüm anda, bu gezintiyi iptal edip onu daireme geri götürmeye hazırdım, ama sonra Andrew'un ona çıkma teklif ettiğini söyledi ve ben de en iyi halimi göstermem gerektiğini anladım. Bachman ile Sophie'nin ilgisini çekmek için rekabet ettiğimden değil. Sophie ve ben onun ilgisinin nerede olduğunu biliyoruz. Ve eğer gizlice görüşmeseydik, Andrew da bilirdi.

"Evet. Her gün çıplak kışıma şaplak yemiyorum," diye fısıldadı.

"Hmm, bunu düzeltmemiz gerekecek." Dudaklarım kulak kepçesine yapışıyor. Sözlerimin kollarında tüylerin diken diken olmasına neden olduğunu izliyorum.

Asansör kapıları açıldığında içeri giriyoruz, sonra Sharon anahtar kartını pedin üzerine tutuyor ve altmış yedinci katı seçiyor.

"Don sizi geri kalan yolu götürecekt," diyor.

"Teşekkürler, Sharon." Başımı sallıyorum.

"Rica ederim, Bay Cartwright."

Kapılar Sharon'ın parıldayan gülümsemesiyle kapanır ve Sophie'yi asansörün karşı tarafında, bana dönük olarak bulurum. Duvara yaslanırım, ellerim arkamdaki metal tırabzana hafifçe dayanır, Sophie ise kollarını göğsünde kavuşturur.

"Buraya sık gelir misiniz?" diye sorar, gülümsemeyi zor tutarak. "Asla," derim, ifadesiz bir yüzle. "İlk kez geliyorum."

Kafasını sallar ve güler.

"Sıradan bir pazar sabahı Top of the Rock'ta özel tur mu yapıyorsunuz?"

Omuz silkiyorum. "Birkaç tanıdığım var." Kollarını indiriyor.

"Bu gerçekten çok hoş. Zahmet etmene gerek yoktu."

"Kolaydı." Sophie dün dairemnden ayrılır ayrılmaz telefon ettim.

"Keşke bana bundan bahsetseydin." Açıkta kalan karnını ve spor sütyeninin dekoltesini işaret ediyor. "Bir sweatshirt falan getirirdim."

"Üşüdün mü?" diye soruyorum, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerimi kaldırarak üst kollarını ısıtmak için ovuşturuyorum, ama bu hareket onu titretmekten başka bir işe yaramıyor. Göğüs uçları sertleşiyor ve spor sütyeninin kumaşına baskı yapıyor.

"Bu durumun düzelmesine yardımcı olmuyor." Gülerek kollarını göğüslerinin önüne getirir.

Elini itip, başparmağımla sütyeninin kumaşını, sertleşmiş meme ucunun hemen üzerinde ovuşturuyorum.

"Eminim ağzım seni hemen ısıtacaktır," diyorum ve Sophie'nin çenesine dudaklarımı bastırmak için eğiliyorum. Elimi boynunun arkasına koyarım. Dudaklarımız birleşir ve o benim dokunuşuma karşı yumuşar. Asansör yolculuğu ona yapmak istediğim her şeyi yapmak için yeterince uzun değildir, bu yüzden onun ağzını okşamakla yetinirim. Pelvisi benimkini arayana kadar onu nefes nefese öperim. Kalçasını avuçlayarak vücudunu bana sürtün, ona ne kadar hazır olduğumu hissettiririm, sadece bir dakika sonra asansör durduğunda onu serbest bırakmak için.

Kapılar açılır ve siyah güvenlik kıyafeti giymiş bir adam bizi karşılar.

"Bay Cartwright. Bayan?"

"Hart," diye tamamlıyor Sophie, boğazını temizlemeden önce sesi titriyor.

Adam başını sallar. "Ben Don. Sizi seyir katına çıkaracağım."

Don'u takip ederek başka bir asansöre giriyoruz, o anahtar kartını okutup düğmeye basmadan önce içeri giriyoruz.

"Bugün manzara muhteşem. Hiç bulut yok," diyor o, ben de Sophie'nin avucuna parmaklarımı kaydırıp parmaklarımızı birbirine doluyorum. Sophie bana dönüp bakıyor, dudakları birbirine bastırılmış, gözleri beklentiyle parlıyor.

"Bunu duymak güzel," diye cevap veriyorum ve Sophie'ye göz kırpmıyorum.

Sessizce güler, sonra dikkatini, binanın tarihi ve mimarisi hakkında bilgi veren tur rehberi moduna girmiş Don'a çevirir. Ben bunu daha önce birçok kez duymuştum, bu yüzden Sophie'nin onu dinlemesini izlemeyi tercih ederim. Gördüğüm şey saf mutluluktur.

Yetmişinci kata çıktığımızda, Don bizi açık hava terasına götürür. Hâlâ elimi tutan Sophie beni ileri doğru çeker, ama ben ona devam etmesini işaret ederim ve bir dakika Don'la kalırım.

BÖLÜM 12

Sophie

Güneş o kadar parlak ki, New York şehrine bakarken gözlerimi korumak zorunda kalıyorum. Empire State Binası tam önümde duruyor, ama ikonik binadan çok, daha küçük olanları fark ediyorum. Yüzlerce penceresi olan apartmanlar. Burada yaşayan insan sayısından hâlâ çok etkileniyorum. Artık ben de onlardan biriyim.

Özgürlük Heykeli, Hudson Nehri'nde kilometrelerce uzakta, minicik görünüyor.

Diğer tarafa geçip, birkaç dakika önce Hunter ile koştuğumuz Central Park'ın manzarasını seyreliyorum. O da beni orada buluyor.

Elinde, hediyelik eşya dükkanından aldığı, üzerinde Top of the Rock logoları bulunan bir sweatshirt ve beyzbol şapkası var.

"Senin için." Sweatshirt'ün baş kısmını tutarak giymem için bana uzatıyor. Kollarımı soktuğumda, at kuyruğunu kaldırıp şapkanın arkasına geçiriyor, sonra kafama oturtuyor. "Daha iyi mi?"

"Teşekkür ederim."

Gülümsüyorum. "Paketin bir parçası." Gülüyorum.

Bir an için, onun bu tatlı jesti içimi yumuşattı.

Ama sonra Hunter'ın kim olduğunu kendime hatırlatıyorum. Bu onun için kolay. Dairesinden, şirketinden ve ailesinden anlaşıldığı üzere, Hunter'ın harcanabilir geliri var. Ve bağlantıları. Görüştüğü herhangi bir kadın için bunu yapabilir. Ya da gizlice seks yaptığı herhangi bir kadın için. Bildiğim kadarıyla, pazar sabahları düzenli özel turlar düzenliyor olabilir. Hunter Cartwright özel turu. Eminim Don, Hunter'la birlikte gelen bir sürü kadın görmüştür.

Bu düşüncenin deneyimimi mahvetmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bugün bundan faydalanan benim ve bunun tadını çıkarmak istiyorum.

"Umduğunuz gibi mi?" diye soruyor.

"Harika. Burası insanlarla dolduğunda farklı bir deneyim olur herhalde. Bunu yapmak zorunda değildin."

Hunter omuz silkiyor. "Ben istedim."

"Daha önce sana çok huysuz davrandığım için şimdi kendimi kötü hissediyorum, sen bunu başından beri planlamıştın."

"Önemli değil. İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz." Gözlerimi ona dikiyorum. "Ne?"

"Kıskançlık." Sesi kulağımın yanında çakıl taşları gibi. "Kıskandın mı, Sophie?"

Gülüşümü hafif tutmak istiyorum, ama düz, hatta savunmacı çıkıyor.

"Hayır. Sadece y a r a r l a n ı l m a k istemiyorum. Sırf ben Daha genç olmam, naif olduğum anlamına gelmez."

"Benim daha yaşlı olmam seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

"Pek değil. Yaptığımız şey için bunun bir önemi yok. Seni rahatsız ediyor mu?"

"Senden uzak durmam gerektiğini kendime söylediğim bir sebepti. Hayatlarımızda farklı noktalarda olduğumuzu. Ama haklısın, yaptığımız şey için bu beni rahatsız etmiyor."

Başımı sallayıp manzaraya bakıyorum.

"Park çok güzel. Çok yeşil. Ben çöle alışkınım, her şey bej ve kumtaşı renginde."

"Vegas'ı özlüyor musun?" diye sorar.

"Arkadaşlarımı özlüyorum, ama üniversiteden sonra ayrılmak istediğimi biliyordum." Gözlerim uzaktaki yüksek bir binaya takılır. "Manzarayı engelleyen o uzun, ince bina ne?"

Hunter gülüyor. "Premier'in yeni binalarından biri. Yeniden geliştirme projelerimize ek olarak, yeni geliştirme projelerine de genişliyoruz. Park manzaralı lüks daireler olacak."

"Tabii ki, senin." Gülümsemeyi zor tutuyorum. Bu şehrin her yerinde Cartwright adının ve etkisinin olduğunu fark etmeye başlıyorum.

"Binaların daha küçük bir alana, örneğin bir şehir bloğuna inşa edilmesine rağmen yirmi sekiz kat yüksekliğe ulaşmasını sağlayan yeni bir teknoloji var." Heyecanla anlatıyor, ama bana baktığında utandığını anlayabiliyorum. "Bunu duymak istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, duymak istiyorum." Kafamı sallıyorum. "Bakakaldığım için özür dilerim. Heyecanlandın ve bu çok sevimliydi."

"Sevimli, ha?" Elini sweatshirtimin eteğinin altına kaydırıyor ve parmaklarının çıplak tenime değmesiyle irkiliyorum. Rahatlamak için nefes alıyorum ve sonunda vücudum Hunter'a geri dönüyor.

"Sonbahar yapraklarını ve karı sabırsızlıkla bekliyorum. Tatil için süslenmiş şehri görmeyi hayal ediyorum. Rockefeller ağacını görmek ve sıcak kakao içerek buz pateni yapmak istiyorum."

"Central Park'ta at arabası gezintisi?" diye sordu. "Tanrım, hayır. O atlar için çok üzülüyorum."

"At arabası yok. Not aldım."

Gülüyorum. "Not mu alıyorsun? Tatil gezisi için mi? Ona daha altı ay var." Kaşlarımı kaldırarak ona dönüyorum.

"Kız kardeşimin Bridezilla'ya dönüşeceğini ve bu yüzden benden nefret edeceğini mi düşünüyorsun?"

Kafamı sallıyorum. "O öyle bir tip gibi görünmüyor. Bu yüzden senin nişanlısı olduğunu sandığımda onun için çok üzuldüm. Beni sevmesini istedim ve ona bizim hakkımızda konuşarak hayatını mahvedeceğini düşündüm."

Hunter başını sallar, dudaklarında bir gülümseme belirir. "O senden hoşlanıyor.

Sana çiçek göndermem için ısrar eden oydu."

"Oh, gerçekten mi?" Hunter'ın Hannah'nın etkisi olmasaydı bana çiçek göndermeyeceğini bilerek hissettiğim hayal kırıklığını bastırırım.

"İlişkiler konusunda benden çok daha akıllıdır. Bu yüzden o evleniyor, ben ise gizli seks arkadaşı olmaktan memnunum. Ailem, Cartwright soyadını devam ettireceğimi ummaktan vazgeçti. Soyadını devam ettirmek için Hannah'dan, James'in soyadını da soyadına eklemesini istediler."

Acı bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Sen de bunları istiyor musun Sophie? Bir koca? Bir aile?"

Şehri tekrar seyrediyorum. "Bir gün. Daha önce de söylediğim gibi, ben daha yirmi iki yaşındayım. Gerçekleştirmek istediğim birçok hedefim var."

"Mesela?"

Omuz silkiyorum. "Öncelikle kendi kendime yetebilmek."

"Bunu başaran çok az yirmi iki yaşındaki genç tanıyorum. Ben o yaşta başaramamıştım."

"Beş yıllık planımda var."

"Beş yıllık planda başka neler var?" diye soruyor.

"Kendi dairemi almak. Seyahat etmek. Belki kendi işimi kurmak."

"Düğün planlamak?" diye sordu.

"New York City'nin elit kesiminin lüks ve görkemli düğünleri muhteşem olsa da, gelinlere maliyetleri düşürmek için düğün malzemelerini paylaşabilecekleri benzersiz bir hizmet sunmak istiyorum. Yeniden kullanılabilen sürdürülebilir masa süsleri ve diğer dekorasyonlar yapmayı çok seviyorum. Ve birçok insan düğün bittikten sonra dekorasyonlarını ne yapacaklarını bilmiyor ya da

satmakla uğraşmak istemezler, bu yüzden çöpe atarlar. Benim işim bu konudaki tahminleri ortadan kaldıracak. Ve atıkların azaltılmasına yardımcı olacak.”

Bana gülümsüyor. "Bu çok akıllıca."

İşimle ilgili konuşmamız, bu hafta sonu güzel geçse de, bundan sonra hafta sonlarımda çoğunun dolu olacağını hatırlatıyor bana.

Gözlerimi manzaradan ayırıp Hunter'a dönüyorum.

"Peki, bu nasıl işleyecek?" diye soruyorum.

Ellerini kalçalarımın indirir. "Dün sana gösterdim sanıyordum.

Birkaç kez."

"Demek istediğim o değil. Bir program falan yapmalı mıyız?

Böylece ikimiz de ne bekleyeceğimizi biliriz."

Belki Hunter'ı takvimime, tamamlanması gereken bir görev, yerine getirilmesi gereken bir ihtiyaç olarak ekleyebilirim, yaptığımız şeyi bölümlere ayırabilirim.

"Hafta içi günlerim çok yoğun. Uzun saatler çalışıyorum," diyor. "Ve çoğu hafta sonu da çalışacağım."

Daha dün, seks yapmadan önce, Hunter ile bir ilişkiye girmeye kesinlikle karşıydım. Programlarımızın uyuşmaması, bu işe gerçekten düşünmeden atladığımızın ve bunun en iyi fikir olmayabileceğinin kanıtı. Ona bunun yürümeyeceğini söylemeliyim, ama onun bir daha bana dokunmayacağı düşüncesi içimde bir hayal kırıklığı yaratıyor.

Ama şu anki hayal kırıklığı, yaptığımız şeyin kariyerimin önüne geçmesinden daha iyidir. Ya da Hunter'ı seksten daha fazla sevebileceğimi fark etmekten. Bu olasılığı düşünmek bile istemiyorum.

Her halükarda, onunla başa çıkamayacağımı düşünmeye başlıyorum.

Hunter seri bir flörtçü. Geçici ilişkilerde usta. Ben neredeyse hiç flört etmedim,

sadece seks amaçlı ilişkiler yaşamadım. Hunter'ı seviyorum ve onunla seks yapmayı seviyorum, ama bu durumu, bu düzenlemeyi nasıl idare edeceğimi bilmiyorum. O ilgisini kaybedip başka birine yöneldiğinde nasıl hissedeceğim? Bana bunun olacağını neredeyse garanti etti.

Ben onun sahip olmak için çaresizce peşinde olduğu parlak yeni oyuncağıyım. Ama parlaklık eninde sonunda kaybolacak. Hayatımı kimse için yeniden düzenlemeyi reddediyorum, hele ki birkaç hafta, en fazla birkaç ay sonra yoluna devam edecek bir erkek için...

"Belki de bu en iyi fikir değildir," diyorum, ellerimi sweatshirt'ün kollarına sokup kollarımı belime doluyorum.

Hunter beni kendine doğru çeker.

"Sen şehri görmek istiyorsun, ben de seni çıplak görmek istiyorum. Yaratıcı olmam gerekecek."

Benim düşündüğümün sadece lojistik olmadığını fark etmiyor, ama planının ne olduğunu merak ediyorum.

"Nasıl?" diye soruyorum.

Kötü bir gülümsemeyle beni seyir platformunun kenarına çeker. Beni duvara yaslar, güçlü elleriyle kalçalarımı kavrar.

"Ben seni orgazma ulaştırırken sen manzarayı izle."

"Burada mı?!" Şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum. "Olmaz." Göğsünü itiyorum ama o kıpırdamıyor. "Yapamayız."

"Don asansörle lobide. O dönmeden seni orgazm ettirebileceğime eminim. Aslında, bu meydan okumayı kabul ediyorum."

Onun yakışıklı yüzünü inceliyorum. Bu adam Top of the Rock'ta özel bir tur ayarladı ve şimdi bana orgazm yaşatmak mı istiyor? Bunun arkasında ne var?

Başparmakları kalça kemiklerime baştan çıkarıcı daireler çizerek, başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyor. Bir eli bacaklarımın arasına kayarak beni avuçladığında, inliyorum. Hunter, şortumun kumaşı üzerinden parmağını merkezime doğru ileri geri hareket ettiriyor. Burnu boynumun ortasına sürtünyor. Hem baştan çıkarıcı hem de tatlı. Bu tam bir işkence.

"Bu küçük şortun altında amının ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum. Islandın, değil mi Sophie?"

Dişlerimle alt dudağımı ısırarak inlememi bastırırken, onaylamak için başımı salladım. Eli bol sweatshirt'ün altından şortumun beline doğru kaydı. Şortum dar ama eli şortumun içine girerek zaten bildiği şeyi doğruladı... Sırılsıklam olmuşum.

"Lanet olsun, Sophie. Çok ıslaksın." İki parmağını dikişimin üzerinde gezdiriyor, sonra yavaşça klitorisime doğru sürüklüyor. Ağzı boğazımın ve çenemin boyunca öpücükler bırakıyor. Kulak mememi dişlerinin arasına alıyor, sonra homurdanıyor. "Ve hepsi benim."

Hunter uzun vuruşlar ve nazik dairesel hareketlerle beni tahrik ediyor. Parmak uçları içime girmeden beni çevreliyor.

Klitorisimi okşadı ve kalçalarım ileri doğru sıçradı, çaresizce parmaklarını arıyordu.

Tam hayal kırıklığından ağlayacağım derken, Hunter iki parmağını içime sokar.

"Gözlerini aç, Sophie. Elime boşaldığında manzarayı izlemeni istiyorum."
Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Sokaktan yetmiş kat yukarıda, gözlerim Central Park'a bakarken, Hunter'ın parmaklarının etrafında sertçe boşalıyorum.

Elini yavaşça şortumdan çıkarır, sonra işaret parmağını ağzına alır.

"Çok iyi."

Nefes nefeseyim ve duvara yaslanmış durumdayım. "Ağzını aç," diyor.

Çenemi düşürdüm ve Hunter'ın orta parmağını dudaklarımın arasından geçirmesi için yer açtım.

"Tadın tatlı değil mi?" diye sordu ve parmağını çıkarmadan önce dudaklarımın parmağını sıkıca kavramasına izin verdi.

Kendi misk kokulu tadı dilime çarptığında başımı salladım. Sweatshirt'ümü indirdi, sonra elimi tuttu. "Gitmeliyiz. Yapacak işlerim var."

"Tabii." Başımı salladım ve Hunter'ı takip ederek Don'un bizi ana kata götürmek için beklediği asansörlere doğru yürüdüm. Lobide Sharon bizi kapıya kadar geçirdi.

Kaldırımda, Hunter akıllı saatine bakar ve üzerinde gezinmeye başlar. Dün seks yaptıktan sonra hissettiğim aynı duyguyu hissediyorum, onun dairesinden ayrılmam gerektiğini hissediyorum.

Şortumun yan cebinden telefonumu çıkarır ve Griffin ve Emma'nın dairesine nasıl döneceğimi planlamaya başlarım.

Hunter kolunu indirir ve bana bakar. "Hazır mısınız?"

"Evet, ama eve gitmek için bu tarafa gitmem gerektiğini düşünüyorum." Sağa doğru işaret ediyorum. Hunter'ın gittiği yönün tersi.

Bana şaşkın bir şekilde bakar. "Neden eve gidiyorsun?"

"Yapacak işlerin olduğunu söylemiştin."

"Evet, seninle ilgili olarak, yapmam gereken bir sürü şey var. Şu anda, koşumuzu bitirmek, sonra seni evime götürüp içime girmek var. Ve göğüslerine boşalmak. Bugün bunu listeden silebileceğimizi düşünmüştüm."

Onun açık sözlülüğüne keskin bir kahkaha attım.

"Geliyor musun?" Kaldırımda geriye doğru yürümeye başlarken kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı.

"Bilmiyorum. Sen söyle," diye şakacı bir şekilde cevap veriyorum.

Hunter'ın dudakları kötücül bir gülümsemeye bükülür. "Evet, kesinlikle öyle olacaksın."

Dudaklarım kıvrılır ve onun küstahlığına başımı sallarım. Benim yerime kararı veren vücudum, Hunter'ın adımlarına uyum sağlamak için harekete geçer. Bu adamda beni uzaklaşmamı imkansız kılan şey nedir? Beni çekip götürürken kıkırdarım ve bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini söyleyen içimdeki sesi görmezden gelmeye çalışırım.

BÖLÜM 13

Hunter

Pazartesi sabahı toplantılarla dolu. Öğleden hemen önce ofisime geri dönüyorum.

Penceremin dışında, güneş Empire State Binası'nda parıldıyor. Bu, geçen hafta Sophie'yi ofisime davet ettiğimde manzaramı görünce ne kadar sevindiğini hatırlatıyor bana. Onun yasak bölge olduğuna emin olmuştum, ama o gün ofisimde bulunması, ona burada neler yapabileceğime dair aklımı kirli düşüncelerle doldurarak beni baştan çıkarmaya yetti. Onu masamın üzerine yatırıp tatlı amını yalamak. Onu masanın üzerine eğip, yanakları pembeye dönene ve uyarılması uyluklarından aşağı damlayana kadar kışını şaplaklamak. Onu pencereye dayayıp, göğüslerini cama bastırarak sikmek. Yaklaştığında çıkardığı nefesli inlemeleri bastırmak için elimi ağzına kapatmak.

O kadar çok seçenek var ki.

Pencereden uzaklaşıp bilgisayar ekranıma döndüm.

Kendimi işe vermek benim için her zaman kolay olmuştur. Benim için çalışmak nefes almak gibidir. Geçen hafta Sophie'nin düşünceleri dikkatimi dağıttı. Artık onunla olanlar hallolduğuna göre, dikkatimi işe verebilmeliyim.

Tam da bunu yapmak üzereyken Hannah arar.

"Ne istiyorsun?" diye selam veririm.

"Sana da merhaba, sevgili kardeşim," diye alay ediyor. "Sadece hafta sonun nasıl geçti diye merak ediyorum."

"İyiydi." İyiden de öteydi.

Dün Top of the Rock'ta durduktan sonra, Sophie ve ben parkta kısa bir tur attık, sonra benim evime döndük. Kapıdan zar zor geçebildim, bu yüzden koridordaki duvara yaslayıp amını yaladım, sonra mutfak tezgahında onu siktim. Yine kışını tokatlamamı istedi ve lanet olsun, bunu yaptığımda çok ıslanıyor. Heyecanı uyluklarının içinden aşağıya damlıyordu. Onu yatağa yatırıp tekrar temizlemek için yalamak zorunda kaldım. Sonra yatağın üzerinde onun üzerine eğildim, böylece beni emebilsin, sonra sıkı amına sertçe girdim ve söz verdiğim gibi göğüslerine boşaldım.

"Orada mısın?" Hannah soruyor, sessizliğim onu meraklandırıyor.

Yu

kar "Evet." Kendimi toparladım ve kız kardeşimle telefonda konuştuğum

1. gerçeğini

Sophie'yi düşünerek sertleşen ereksiyonumu durdurmaya çalışıyorum.

"Hafta sonum çok güzel geçti. Cumartesi sabahını butikte geçirdim, sonra James'le parkta piknik yaptık. Sorduğun için teşekkürler."

"Üzgünüm." Ona kısa cevap verdiğim için suçluluk duydum. "Güzel bir hafta sonu geçirdiğine sevindim."

"Tamam. Senden bir ricam var," diyor.

İnlerim, az önce hissettiğim suçluluk duygusu buharlaşır. "Demek bir şeye ihtiyacın var."

"Küçük bir iyilik."

Burun deliklerimden keskin bir nefes çıkar. "Küçük ne demek?"

"Arkadaşım Allison, cuma günü Two Ten galası için şehre gelecek.

Bir eşe ihtiyacı var."

"Bana arkadaşlarınla asla çıkma demiştin."

"Bu bir randevu değil. Erkek arkadaşından yeni ayrıldı. Biraz morali bozuk ve James'le benim aramda üçüncü tekerlek olmak istemiyor. Tabii götürmeyi planladığın başka biri yoksa?"

Yüzünü göremiyorum ama kaşlarını kaldırmanın bir tonu olsaydı, bu olurdu. "Hayır." Sophie'nin cuma gecesi için ne planladığını bilmiyorum ama

Eğer müsait olsaydı, Two Ten galasına birlikte gitmezdik. "Lütfen, bir şişe Balvenie ile birlikte?"

En sevdiğim viski. Ama kendi içkimi almakta hiç sorun yaşamıyorum.

"Bu çok aşağılayıcı bir teklif."

O da homurdanıyor. "Peki. 4 Temmuz hafta sonu için göl evini alabilirsin. James ve benim tüm çift arkadaşlarımızı eve davet ettiğimizden şikayet ettiğini biliyorum, bu sefer ev tamamen senin olacak."

Ailemizin Adirondacks'taki Lake George'da bir evi var. Yaz aylarında şehirden kaçmak için gittiğimiz yer orası. Özellikle de 4 Temmuz hafta sonu. Eğer bunu teklif ediyorsa, çaresiz durumda olmalı.

Normalde bu teklif ilgimi çekerti, ama o hafta sonu Lake George'a gideceğimi bilmiyorum. Sophie şehirde çalışıyorsa, ben de burada kalmayı tercih edebilirim. Bu düşünce birdenbire aklıma gelir. Huh. Çenemi ovuştururum, Sophie'ye olan ihtiyacımın hayatımı ne kadar çabuk etkilediğini düşünürüm. Bunu hiç yapmam.

"Hadi ama, daha iyi bir teklif yapmalısın." Hannah iç çeker.

"Fiyatını söyle."

Düşünmek için bir dakika bekliyorum. Göl evini alıp o hafta sonu Sophie ile plan yapmayabilirim. Bu, olayları doğru perspektifte görmeme yardımcı olur. Biz sevişiyoruz, randevu geceleri ve tatil hafta sonu kaçamakları yapan bir çift değiliz. Ama Sophie'ye şehri göstermek görevimde bana yardımcı olacak bir şey de alabilirim.

"Aslında, 4 Temmuz hafta sonu için Lake George'daki evi alacağım ve sen de gelecek hafta balo biletlerini ekleyebilirsin."

"Bale biletlerimi mi istiyorsun? Ne için?" Şüpheli bir ses tonuyla sordu. Yine, kemik peşinde koşan bir köpek gibi.

"Soru sormaya gerek yok. Anlaştık mı?"

"Evet," diye hemen onayladı. "Güzel görünmeye özen göster; fotoğraflarını çekip sosyal medyada paylaşarak eski sevgilisini rezil etmek istiyor."

"Bu kolay olacak," diye cevap veriyorum ve Sophie'ye önümüzdeki Salı akşamı baleye gelip gelemeyeceğini sormak için bir mesaj yazmaya başlıyorum.

"Hunter, iyi misin?" diye sordu Hannah.

"Neden?" diye soruyorum, Sophie'ye mesaj yazarken dikkatim dağılmış durumda. "Allison'ın neye benzediğini bile sormadın."

Parmaklarım klavyenin üzerinde durur. Haklı. Bu durumda, o kadınla bir ilişki kurma şansı olduğunu düşünseydim, fotoğraflarını görmek isterdim. Hannah arkadaşlarıyla yatmamı istemese de, ara sıra böyle şeyler olduğu bilinir. Ama aklımda Sophie varken, bu durumda bunu hiç düşünmedim bile. Bunun nedeni, kız kardeşimin benim çapkınlığımı yüzüme vurması mı, yoksa Sophie ile geçirdiğim bir hafta sonu yüzünden alışkanlıklarımı değiştirdiğim için kendime kızgın olmam mı, bilmiyorum.

"Bunun ne önemi var?" diyorum, sesimdeki savunmacı tavrı gizlemek zor. "O senin arkadaşın ve yeni bir ayrılık yaşamış. Ona asılmayacağım."

"Bu kadar sinirlenme. Sadece dalga geçiyorum. Bugün çok hassassın."

"Bir toplantım var. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

"Hepsi bu," diyor, neşeli ve memnun bir şekilde. "Biletler sinemada senin adınla olacak."

"Teşekkürler."

Veda edip telefonu kapatıyoruz.

Sophie'ye yazdığım bitmemiş mesajıma bakıyorum, göndermeli miyim diye tereddüt ediyorum. Normalde kadınlarla plan yapmam, ama Sophie bunu istemişti. Yoğun programlarımızı düzenlemek ve planlamak. İkimiz için de işe yaraması için. Onu karmaşasız bir şekilde altında istiyorum, o ise orgazm olmak ve şehri görmek istiyor. Bale, onun giderek uzayan listesindeki maddelerden biriydi.

Detayları yazmayı bitirip gönder tuşuna basıyorum.

Sophie: *Aman Tanrım! Bu harika olur!*

Harika. Bu kelime yeniden moda mı oldu? Sophie'nin doğduğu yıl benim bir genç olduğumu hatırlamayıp görmezden gelmeye karar verdim.

Hunter: *Heyecanlandığın için sevindim. Giyecek elbisen var mı?*

Sophie: *Emma'dan bir tane alabilirim sanırım.*

Sophie: *Spor sütyeni ve şort giymemem için bana haber verdiğin için teşekkürler.*

Hunter: *Lütfen iç çamaşırı giy.*

O cevap vermeden önce, başka bir mesaj yazdım.

Hunter: *Ya da giyme.*

Sophie: *Ha! NYC balesinde seninle yatmayacağım. Burası medeni bir yer. Komik işler yok.*

Son mesajına sırtarak bakıyorum. Onu becermek için ne kadar ileri gidebileceğimi fark etmiyor olmalı. Sophie'ye dokunmak için bir fırsat olursa, onu kaçırmayacağım.

BÖLÜM 14

Sophie

Marion Adler Events'teki ikinci haftam çok daha sorunsuz geçiyor. Sinirlerim ve midem yatıştı. Hunter'la geçirdiğim hafta sonu beni doyurduktan sonra, dünyayı fethedecek gibi hissediyorum.

Salı öğleden sonra, Johnathan'ın takviminde yer alan yaklaşan düğünlerin tüm dosyalarını gözden geçirmiş oldum. Marion'un planlamayı denetlemesi, asistan planlamacıların ise tedarikçileri belirleme ve bütçe yönetimi gibi ayrıntıları yürütmesi gelenekseldir. Stajyer olarak, kahve getirmek, ofis malzemeleri sipariş etmek ve müşteri planlama toplantılarından notlar girmek gibi görevlerle uğraşıyorum. Bu iş pek göz alıcı değil, ama diğer stajyerlerden anladığım kadarıyla, Johnathan beni sürecin tüm aşamalarına dahil etmekte en iyisi, bu gerekli olmasa bile. Bana işin inceliklerini öğretmek istemesi için minnettarım. Ve geçen haftaki toplantıda olanları Marion'a anlatmayacağına dair bana güvence verdi.

Hannah, James ve Hunter ile öğle yemeği toplantısı sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Hunter ile yattığımı itiraf etmenin verdiği garip hissi neredeyse unutmuştum, ta ki Johnathan bana Hannah ile bir toplantımız olduğunu söyleyene kadar. Marion, Hannah ve Johnathan'ın oturduğu konferans odasına girdiğim anda, Hannah'nın bir şey söylemesinden endişelendim. Hannah, Hunter ile gizli bir ilişki yaşamaya karar verdiğimizizi bilmiyordu, ama yine de gergindim.

"Sophie, bize katıldığın için teşekkürler." Marion, Hannah'nın karşısına, yanına oturmam için işaret etti. "Toplantı notlarını alır mısın lütfen?"

"Tabii ki." Başımı sallıyorum.

"Merhaba Sophie." Hannah bana gülümsüyor. "Seni tekrar görmek ne güzel."

Yanaklarımın kızarmasını engellemeye çalışıyorum. Hannah, kardeşi ile bu hafta sonu ne yaptığımızı bilmiyor, ama nedense sanki aklımı okuyabiliyor gibi hissediyorum. Sanki her ayrıntı yüzüme yazılmış gibi. Kardeşinin bana verdiği şaplaqlar, müstehcen sözler, terli, her şeyi tüketen seks ve akıl almaz orgazmlar.

Hunter'ı unutmaya çalışıyorum ve toplantının ayrıntılı notlarını almaya odaklanıyorum.

Prova yemeğinin yapılacağı yerler hakkında konuşurken, heyecana kapılıyorum.

Aklıma gelen ani fikirle nefesim kesiliyor. "Akşam yemeğini Loeb Boathouse'da yapmalısınız. Çocukluğunuzda aileniz her pazar öğle yemeğini orada yedi." Ne dediğimi anlamadan sözler ağzımdan çıkıyor. "Ben, şey," başımı kaldırıp üç çift gözün bana baktığını görüyorum, "Sanırım bunu bir yerde okumuştum. Bilirsin, büyük günün için ne isteyebileceğini daha iyi anlamak için yaptığım araştırmada."

"Vay canına. Yaptığın araştırma beni çok etkiledi." Hannah gülümsüyor, ama gözlerinde bir şey bildiğine dair bir ışıltı olduğunu yemin edebilirim. "James'in ailesi de fikirlerini belirtmek isteyecektir, ama bence Central Park'taki Loeb Boathouse mükemmel olur. Benim 'su üzerinde' temama çok uygun."

Bana yaptığım araştırmayı sormadığı için minnettar olarak ona coşkulu bir gülümseme atıyorum.

Toplantı sona erdiğinde, Marion Hannah'yı resepsiyon alanına kadar geçirirken, Johnathan beni koridordan ofisine doğru yönlendirir.

"Etkileyiciydi, ama biraz da sapıkça." Sırıttı. "Evet, en iyi sunum değildi."

"Kaynağını bilmek ister misin?" Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırır. Başımı sallarım. "Sana söylersem, seni öldürmek zorunda kalırım."

Johnathan ellerini omuzlarına koyar. "O zaman bilmemem daha iyi."

"Oh, unutmadan, sana bunu vermek istiyorum." Bana bir kart uzattı. "Arkadaşımın kuzeni, Wall Street çalışanlarının uğrak yeri olan şık bir kokteyl salonu olan The Penrose'un müdürü. O bir garson arıyor ve sen ikinci bir iş aradığını söylemiştin. Çarşamba ve perşembe geceleri çalışacak biri arıyor. Ona senden bahsettim. Senin programına uyar mı?"

"Teşekkürler. Bu mükemmel," diyorum ve kartın ayrıntılarını okuyup ajandama koyuyorum.

Masama döndüğümde, Hannah ile yaptığım görüşmenin tüm notlarını onun dijital dosyasına girip Johnathan ve Marion'a e-posta ile gönderiyorum. Sonra telefonumu alıp Hunter'ın mesajlarını tekrar okuyorum. Onunla baleye gitmek için çok heyecanlıyım. Elbise konusunda Emma'nın en iyi kaynağım olacağını biliyorum, ama nereye gittiğimi sorup durur mu diye merak ediyorum.

Telefonumu kaldırmak üzereyken, ondan başka bir mesaj daha geliyor.

Hunter: *Bu hafta sonu planın var mı?*

Cevabımı yazıyorum.

Sophie: *Cumartesi günü bir düğünde çalışacağım. Sen?*

Mesajı geldiğinde ona cuma akşamı birlikte takılmak isteyip istemediğini sormalı mıyım diye düşünüyorum.

Hunter: *Cuma akşamı bir etkinliğim var. Pazar günü Hannah ve James ile akşam yemeği var.*

Salı gününe kadar onu göremeyeceğim için hayal kırıklığına uğradığımdan nefret ederek iç çekiyorum. Kendime, özleyeceğim şeyin seks olduğunu söylüyorum. Son zamanlarda bu kadar azgın olmam çok saçma. Ama dün gece mastürbasyon yapmaya çalıştığımda, her zamanki kadar tatmin edici olmadı. Hunter'ın parmaklarının beni okşamasını, penisinin beni gerilmesini istedim.

June içeri girip sandalyesine oturur. Bilgisayarını uyandırmak için faresini şiddetle sallarken derin bir iç çekişi vardır.

"Orada durumlar nasıl?" diye soruyorum.

"Pek iyi değil. Erkek arkadaşım bu hafta sonu Michigan'dan buraya uçarak bana sürpriz yapacaktı."

"Neden iyi bir şey değil? Sürpriz mahvolmuş gibi görünüyor."

"Cuma gecesi çalışacağımı söylediğimde bana planını anlattı. Aslında çalışmayacaktım, ama Vesper ailesi ziyarete gittiği için onun yerine çalışmayı teklif ettim."

"Oh, hayır."

Vesper masasından kalkıp yanımıza geliyor.

"Üzgünüm, June. Sasha ve Chris'e sordum ama yapamayacaklar."

"Etkinlik stajyeri olması şart mı? Benim başka planım yok. Ben yapabilirim." June'un gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor.

Ellerini birleştirip göğsüne bastırır. "Sana çok büyük bir borcum olur. Ne zaman yerine bakmam gerekirse."

Cuma günü iş çıkışı biraz gezintiye çıkmayı düşünmüştüm. Sonuçta görülecek bir şehir var, ama June'un gözlerinde çaresizliği görebiliyorum. Başka bir eyaletten erkek arkadaşım ziyarete gelseydi, ben de birinin bana yardım etmesini isterdim.

"Etkinlik ne?" diye soruyorum.

"Chelsea Piers'da bir gala. Sadece birkaç saat sürecek, misafirleri girişte karşılayıp bağış uygulamasını kurmalarını sağlayacağım."

"Tabii." Omuz silkiyorum. "Kolay gibi görünüyor."

Ayağa kalkıp bana sarılır. "Aman Tanrım, Sophie! Teşekkürler! Teşekkürler! Teşekkürler!"

Vesper heyecanla alkışlar.

"Sorun değil. Ben de bir ara izin almam gerekecek." "Tabii ki.

Ne zaman istersen, ben oradayım."

June masasına geri döner. Telefonum okunmamış bir mesajla titrer. mesajla titrer.

Hunter: *Salı gününü iple çekiyorum.*

Ona cevap yazmaya başlıyorum, ama belki de sakın davranıp birkaç saat beklemem gerektiğini fark ediyorum. Sonra bunun anlaşmamızın güzelliği olduğunu hatırlıyorum. Hevesli görünsem de fark etmez. İkimiz de ne istediğimizi biliyoruz. Oyun oynamaya gerek yok.

Sophie: *Ben de.*

Cevap verdikten sonra telefonumu kaldırıp işime geri döndüm.

Cuma gecesi, Pier 60'ın girişindeki masada oturuyorum. Bu işin ne kadar havalı olduğunu düşününce kendimi çimdiklemek istiyorum. Ünlüler ve sosyetiklerle konuşmak için para alıyorum. Konukları kayıt etmek kolay ve eğlenceli, konukların gelip kırmızı halıda yürümelerini izlemek ise en keyifli kısmı. Herkes muhteşem görünüyor. Smokin giymiş erkekler, şık elbiseler giymiş kadınlar nefes kesici ve rüya gibi görünüyorlar. Bu, baloya ne giyeceğimi düşünmemi sağlıyor. Emma alışveriş konusunda harika bir kaynak olurdu, ama şimdi düşündüm de, onu bu işe karıştırmamak en iyisi. Çok fazla soru sorardı. Cevaplamak istemediğim sorular. Bir sonraki konuk grubunun check-in masasına gelmesini beklerken, June'a kısa bir mesaj gönderiyorum.

Hemen cevap veriyor.

June: *Mükemmel bir yer buldum. Pazartesi öğle arasında oraya gideriz.*

Sophie: *Teşekkürler!*

June: *Etkinlik nasıl gidiyor?*

Sophie: *Ne güzel! Tüm elbiseleri görmek çok hoşuma gidiyor. Allen'la harika bir gece geçirmenizi dilerim!*

Pazartesi günü elbise bulmak için fazla vaktim yok, ama June'un bu aşırı pahalı şehirde bütçeyi aşmamak konusunda bilgisi işime yarayacaktır umarım. Telefonumu çantama geri koyup başımı kaldırdığımda

sonraki grubun geldiğini gördüm. İlk başta, beynimin onun görüntüsünü yarattığını sandım. Şeytani gülümsemesi ile şeytani derecede yakışıklı adamı konukların arasına yansıtmıştım, ama ikinci kez baktığımda onun gerçekten o olduğunu anladım.

Salı günü balede Hunter'ı görmek için heyecanlandığım smokin mi? Noel erken geldi. Kahretsin, çok yakışıklı görünüyor. Smokin giymiş Hunter Cartwright'ın mükemmelliğini içime çekerken, yeni bir şehvet dalgası vücudumu sarsıyor. Pürüzsüz çenesi, indigo gözleri ve dağınık siyah saçlarıyla yıkıcı derecede yakışıklı. Gözlerim Hunter'da, önümde check-in yapmamı bekleyen insanları unuttum.

Adam boğazını temizledi.

"Kusura bakmayın. Check-in işlemlerinizi yaptım." Vardiyamın başında bana verilen tabletin ekranına dokunuyorum, sonra adama paddle raise için ona verdiğim numarayı veriyorum.

Hunter'ın masama yaklaşmasını bekliyorum, ama sonra onun Cartwright olduğunu ve A-L masasına gitmesi gerektiğini hatırlıyorum. Hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama mı hissettiğimi bilmiyorum. Onu görmek istiyorum, ama nasıl davranacağımı tam olarak bilmiyorum. Gülümsemeli ve el sallamalı mıyım? Tanışmıyormuşuz gibi soğuk davranmalı mıyım? Bunu düşünürken o masama yaklaşır. Yanında kız kardeşi Hannah, nişanlısı James ve çok güzel bir esmer kadın vardır.

"James McKenzie, dört kişilik grup," diyor James, sonra bir an durup bakıyor. "Bir dakika. Seni tanıyor muyum?"

Hannah, Hunter'ın koluna girmiş olan esmer kadından dönüyor. "Sophie." Beni havada öperek selamlıyor. "Seni görmek ne güzel."

"Sophie, Marion Adler'da çalışıyor," diye Hannah, James'e hatırlatır ve esmer kadına söyler. "O, düğün planlama ekibimin bir parçası."

Esmer kadın beni baştan aşağı süzer. "Ne kadar hoş."

Gözlerimi tablet ekranına indirip hızlıca check-in işlemlerini yapıyorum. İşaret parmağımla rezervasyonun altındaki isimlerinin yanındaki kutucukları tıklıyorum. James McKenzie ve Hannah Cartwright. Hunter Cartwright ve Allison Mulvaney.

En coşkulu karşılama gülümsememi takınıyorum. "Bu akşam hepinizi görmek ne güzel." İki numaralı kürek çekiyorum ve göz teması kurmadan James ve Hunter'a veriyorum.

"Ben ayrı bir numara alacağım," diyor Allison, sonra Hunter'a eğilerek, "tabii bu gece bana sponsor olmuyorsan."

Hunter ona sıkı bir gülümseme atıyor, ama sözleri nazik. "Benim için sorun değil."

Allison kıkırdar. "Ne kadar uyumlu bir randevusun."

Hunter'dan ne beklediğimi bilmiyorum, ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Sonunda ona baktığımda, başını sallar. "Sophie."

Ona küçük bir gülümseme atıyorum. Grup masamın önünden geçip galaya doğru ilerlerken içimde duygular savaşıyor.

Bir dakika sonra, çantamdaki telefonum titrer. Çıkarıp Hunter'ın mesajını okurum.

Hunter: *Allison, Hannah'nın arkadaşı. Hannah, erkek arkadaşından yeni ayrıldığı için benden onunla çıkmamı istedi. Onunla burada olmamın tek nedeni bu.*

Bu bilgiyi sindirirken bir sonraki grubu kontrol ediyorum. Bu durumun beni sakinleştirdiğini söylemek isterdim ama tam tersi oldu. Hunter'ın bu kadar çabuk bir açıklama yapması beni daha da temkinli hale getirdi. Eğer burada olmasaydım, bana bunu söyler miydi? Ondan bir mesaj daha geldiğinde daha da sinirlendim.

Hunter: *Dün konuştuğumuzda bundan bahsetmeliydim. Seni hazırlıksız yakaladığım için özür dilerim. Kızgın olduğunu anlayabiliyordum.*

Mesajını sindirmek için bir dakika bekliyorum. Hatasını kabul ediyor ve özür diliyor. Bu konuyu kapatmam için gereken tek açıklama bu olmalı. Ama bu durumda beni daha çok rahatsız eden, vücudumun buna verdiği tepki. Onu caddenin karşısında bir kadının yanağına öperken gördüğümde olduğu gibi, ki şimdi onun annesinin arkadaşı olduğunu biliyorum. Midem bulanıyor ve kendimi rahatsız hissediyorum.

Ona kızgın olmadığımı söylemek istiyorum. Onun benim üzerimde öyle bir etkisi olmadığını, ama bunların hepsi yalan olur. Ve benim sinirlendiğimi fark etmesi? Bu beni daha da sinirlendiriyor.

Hunter'ın bu akşam bir randevusu olmasıyla beni hazırlıksız yakalamasından daha çok, aniden kendimi güvensiz hissetmeye başlamamdan nefret ediyorum.

Onunla birkaç kez özel olarak görüştüğümde, Central Park'ta koşarken ya da kapalı kapılar ardında, Hunter Cartwright'ın bu şehirde önemli biri olduğunu unutmuştum. Birlikte olduğumuzda, o sadece beni güldüren ve küçük bir kasabanın geçit töreninde şeker dağıtan itfaiyeciler gibi orgazm dağıtan inanılmaz seksi bir adam.

Smokin giymiş CEO Hunter, daha da çekici. Onun ne kadar yakışıklı ve zarif olduğunu görmek, birlikte geçirdiğimiz zamanın sadece her an uyanacağım bir ateşli rüya olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

O adam *beni mi* istiyor?

Beynim bunu anlamaya çalışıyor.

Grubun görünüşü, Hunter'ın galalara ve hayır etkinliklerine katılan zengin bir adam olduğunu, benim ise masanın diğer tarafında onu selamlayan yirmi iki yaşındaki bir stajyer olduğumu hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Ama mesele de bu zaten. Ben yirmi iki yaşındayım ve kariyerime yeni başlıyorum. Bedelini ödemem ve hatalarımdan ders almam gerekiyor. Hunter bunu çoktan yaptı. Sonuç, birkaç dakika önce buraya giren etkileyici iş adamı. Kendimi onunla karşılaştıramam. Hayatın farklı noktalarındayız. Otuz beşe hızlıca geçmek istemiyorum. Zamanımı almak, her anın tadını çıkarmak istiyorum.

Vardiyamı bitirmek için Hunter ve randevusunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Otuz dakika sonra, tüm konukların check-in işlemleri tamamlandı ve görevim bitti.

Check-in masasında çalışan diğer etkinlik planlama stajyeri Andrea, toplanmaya başladığı masasına beni çağırır.

"Ben burayı temizlerken bu tabletleri Will'e götürür müsün?

O, sana daha önce tanıttığım adam."

"Tabii." Onun tabletini ve kendiminkini alıp, Will'i bulmak için etkinlik merkezinin içine giriyorum. Kel kafalı, koyu kırmızı gözlüklü uzun boylu bir adam, odanın diğer ucunda kolayca fark ediliyor. Mavi halı ve tavandaki neon mavi ışıklandırmayı inceleyerek odanın içinden geçiyorum, ama en güzel kısmı Hudson Nehri'ne bakan terasa açılan dört buçuk metrelik kapılar.

Will'e tabletleri bıraktıktan sonra, bir an durup manzarayı seyreliyorum. Orada dururken, bir kadın beni garson sanıp boş bardağını bana uzatıyor. Sade siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymişim, ama gece elbisesi giyen diğer kadınlara kıyasla, kıyafetim bir katılımcıdan çok garsona benziyor. Bardağını bara bırakıp çıkışa doğru yöneliyorum.

Neredeyse dışarı çıkmıştım ki, güçlü bir el kolumu tuttu ve beni yan tarafa, etkinlik salonu ile çıkış arasındaki bir boşluğa çekti.

Ağzım açık, çılgın atmaya hazırlanırken, onun Hunter olduğunu görüyorum.

"Ne oluyor?" Sözlerim keskin, ama bu kadar yakınında, bu küçük alanda, vücudum yumuşuyor. "Bir kadına, özellikle de *Up and Vanished*'ın son sezonunu izleyen bir kadına, gizlice yaklaşılmaz."

"Cevap vermedin." Elini çenesine sürter, ama kaşlarını çatarken gözleri benimkilere kilitli kalır. "*Up and Vanished* nedir?"

Kulaklarına bakarak onun büyüüne kapılmamaya çalışıyorum. Kulaklar seksi değildir, değil mi? Yanlış. Bu adamla ilgili her şey beni eritiyor.

"Çözülmemiş kaybolma olaylarını anlatan bir podcast. Kaybolan kadınları."

Gülümsemesi gözlerinin köşelerinde kırılganlıklar oluşturuyor. "Peki bunu dinlemenin sebebi nedir?"

"İlginç ve yoğun bir günün ardından rahatlamama yardımcı oluyor."

Eğlenerek dudaklarını birbirine bastırır. "Evet, rahatlatıcı geliyor."

"Ayrıca, güvenli olmak ve çevrenizde olup bitenlerin farkında olmak için iyi ipuçları veriyor."

çevrenin farkında olmanın iyi ipuçları veriyor."

"Bu çok önemli. Özellikle büyük şehirlerde."

"Karanlık köşelerde gizlenen seksi iş adamları hakkında hiç uyarıda bulunmuyor." O da buna sırtarak karşılık veriyor. "Beni seksi mi buluyorsun?"

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Ben gidiyorum."

Benim hareketimi takip ederek bir adım geri çekilir, ama hala çıkışı engelliyor. "Üzgünüm. Burada olacağını biliyordum."

"Yani, sen ve Allison'ın burada oynaşacağınızı bilmediğim sürece, her şey yolunda mı?"

O gülümser. "Aşk yaşayacağınızı mı? Büyükannem gibi konuşuyorsun."

"Büyükannen seksenli yaşlarında olmalı, bu yüzden bunun bir iltifat olduğunu sanmıyorum."

"Büyükannen çok neşeli biridir. İkiniz çok iyi anlaşırdınız." "Onunla tanışamayacağım için çok yazık."

"Hmm. Çok yazık." Elini sırtıma dolayarak beni kendine yaklaştırır.

Vücudumuz birbirine yaklaşır ve bir an için Hunter'ın etkisinde kalırım. Sert vücudunun benimkine bastırıldığı hissi bana zevk verir. Baharatlı kolonyasının kokusu iç çamaşırımı ıslatır. Sonra elini itip köşe çıkışına doğru yürümeye başlarım.

"Seni randevuna bırakayım."

BÖLÜM 15

Hunter

"Bu gerçek bir randevu değil. Bir iyilik," diyorum Sophie'ye ve onu bu özel alanda benimle tutmak için bileğine uzanıyorum. "Hannah, arkadaşıyla birlikte gelmemi istedi."

Bana bakmak için geri döner.

"Ve sen de iyi kalpliliğinden kabul ettin, öyle mi?" diye sorar.

"İyi bir adam olduğumu düşünüyorum, ama hayır, karşılığında bir şey aldım."

"Ne?" Gözlerinde şüpheyle bana bakar.

"Haftaya balo biletleri. Biletler tükenmiş, ama Hannah'nın sezonluk biletleri var. Yeniden satışa çıkan biletler bulabilirdim, ama onun locası var ve mahremiyet açısından en iyisi bu olur diye düşündüm."

Sophie'nin yüzü yumuşar. "Oh." Kollarını indirir. "Biletler konusunda çok düşüncelisin, ama önceden haber versen iyi olurdu. Burada olacağını bilmiyordum ve seni başka bir kadınla görmek daha da büyük bir sürpriz oldu."

"Üzgünüm. Anlıyorum. Sen başka bir erkeğin kolunda gelseydin ve ben durumu bilmesem, ben de aynı şekilde hissederdim."

"yle mi?" diye sorar, sesi inanmaz gibi.

"Evet, birlikte olduğumuz sürece başkasıyla grşmeyeceğimize karar vermiştik."

şimdi sessiz, savunmasız, ben de ona yaklaşıyorum. Bu durum ve Allison'la birlikte grnmemle ilgili yanlış anlaşılma olsa da, onu gördüğüme seviniyorum. Bütün hafta onu grmedikten sonra, bu özel anı birlikte yaşayabilmekten mutluyum.

Elimi boynunun arkasına doladım. Başparmağım çenesinin pürüzsüz çizgisini takip ederek çene ucuna ulaştı ve aşağıya doğru bastırarak bakışlarını bana çevirdi.

"Seni görmek güzel." Boş elim vücudunun yanından, kaburgalarına, belinin kıvrımlarına doğru kayıyor.

Dudaklarını emiyorum, sonra ağzını ağzımla kapıyorum. Hafta sonunun geri kalanında onu göremeyeceğim gerçeği, vücudumu daha da yaklaştırıyor, daha derine dalmak istiyor.

Sophie kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekince, bu beni daha da teşvik ediyor.

Onu hissetmeye can atıyorum ve elbisesinin altına elimi sokup külotunun danteline parmağımı kaydırduğım da hiç de nazik davranmıyorum. Sırılsıklam olmuş.

"Benim için çok ıslak. Bu amcığı böyle seviyorum Sophie. Kaygan ve şişmiş. Her zaman benim sikmem için hazır."

Parmağımı içine soktuğumda çıkardığı nefes nefese inilti beni mahvediyor. Lanet olsun, inanılmaz hissettiriyor.

Hırıldıyorum ve kalçalarımı ona doğru sallıyorum. Şu anda çok sertim. Ona dokunmayı bırakmazsam, gece boyunca sertleşmiş bir şekilde dolaşacağım. Tabii o, burada onu sikmeme izin vermezse. Kafam, oyuk girişine doğru dönüyor. Ana gala salonu karanlık ve bu unutulmuş alan daha da karanlık.

Konukların konuşma sesleri ve arka planda çalan müzik, küçük alanımıza sızıyor. Kapı yok, bu yüzden risk alıyoruz. Yatak odasındaki becerilerimle tanınsam da, bir etkinlikte hiç kimseyle sevişmedim. Yirmili yaşlarımda bile, kilitli bir kapının arkasında yapmayı başardım. Sophie bana bir şey yapıyor. Beynimin mantıklı kısmını kapatıyor. Ona sahip olmalıyım. *Şimdi*.

"İçinde olmak istiyorum," diyorum ona. İhtiyacıyla nefesini tutuyor, ama onu susturmak için elimi ağzına koyuyorum. "Şşş." Çenesini, boynunu öpüyorum, dilimi kulak kepçesinin kenarında gezdiriyorum. "Sessiz olabilir misin, tatlım? Eğer yapabilirsen, sana çok iyi hissettirebilirim."

Yeşil gözleri büyür ve acilen başını sallar.

Cüzdanımdan prezervatifi çıkarır, sonra kemerime uzanırım. "Seni burada sikeceğim. Benim için boşalacaksın, ama ses çıkarmayacaksın."

Sophie dudağını ısırır ve sessizce başını sallayarak kabul eder.

Prezervatifi takıyorum, külotunu kenara çekiyorum ve penisimin başını girişine bastırıyorum.

Nefesini tutar. Gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek sertçe girerim.

O beni sardığı anda, onun verdiği hissin içinde kayboluyorum.

Sophie'nin içinde olmak kadar iyi hissettiren başka bir şey yok.

"Hmm." Sophie inlemesini bastırmak için dudaklarını sıkıştırır. Kalçalarını kavrar ve onu duvara daha yükseğe kaldırarak daha derine girerim.

O inliyor ve ben ona sert bir bakış atıyorum. "Herkesin sana ne kadar iyi yaptığımı duymasını mı istiyorsun? Bunu ister misin? Herkesin duymasını

Biliyorsun, bu tatlı amcığa bağımlıyım, doyamıyorum." O başını sallar.

Saçını bir avuç dolusu tutup kafasını tam istediğim yere sabitleyerek dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Sonra bırakıyorum. Ritmim acımasız. Sert olduğunu biliyorum ama elimde değil. O beni çılgına çeviriyor. Beni tükettiği gibi onu da tüketmek istiyorum.

Bir an geri çekilip ona bakıyorum.

Elim boynundan aşağıya doğru kayıyor, parmaklarım köprücük kemiği üzerinde kayıyor, elbisesinin yakasından içeri giriyor. Onun tenine daha fazla ulaşamadığım için sinirleniyorum. Göğsünü sıkıyorum, sütyeninin ince kumaşı üzerinden meme ucunu okşuyorum, sonra aşağıya doğru ilerliyorum.

Fazla yer yok, ama yine de poposunun yan tarafına sert bir şaplak atmayı başarırım.

Sophie iniltiyi bastırıyor. Cildinin kızardığını göremiyorum, ama bundan ne kadar hoşlandığını hissedebiliyorum. Onu tokatladığımda ne kadar ıslandığını hissedebiliyorum.

Kalçalarımı sallayarak pelvisimi klitorisine sürüyorum. O inliyor, kalçaları bana doğru itiyor. Aminin benim sikimi sıkmaya başladığını hissedebiliyorum. Çok yaklaştı.

"Açgözlü amcığının benim sikimi ne kadar sevdiğini hissedebiliyorum. Benim için boşal Sophie."

Ve sonra kendini bırakıyor.

"Oh... Tanrım..." Ağzını tekrar ağzımla kapatıyorum, orgazmının seslerini yutuyorum.

Beni sıkıca kavradığında, beni çok sıkı sıkıştırdığında, başımı boynunun kıvrımına gömmekten ve kendi boşalmamı inlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Sophie'nin sıkı, ıslak aminin derinliklerinde nabız gibi atarken, ecstasy damarlarımdan akıyor.

Bu kadını lanet olasıca sahiplenmek istiyorum.

"Siktir." Boynu ve omzunun birleştiği hassas deriyi ısıırıyorum, onu bu şekilde almanın verdiği adrenalin patlamasından kurtulmaya çalışıyorum. Geri çekiliyorum ve Sophie'nin gözlerinin kapalı olduğunu, göğsünün inip kalktığını görüyorum, ama ses çıkarmıyor. "İyi misin?"

Gözleri açılır, yeşil bakışları beni delip geçer. Şok geçirmiş gibi görünüyor. Eğer benim evimde olsaydık, onu kucaklayıp temizlerdim ve nefes almaya vaktimiz olurdu. Ama burada, galadan gelen sesler küçük oyuğa sızarak şehvet balonumuzu patlatıyor.

Sophie'ye dokunduğumda, onu mutlu etmekten başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Şehvet, onu elde etme arzusunun itici gücü olsa da, şimdi burada bunu yapmamam gerektiğini anlıyorum. Ben galada bir misafirim ve Sophie iş için burada. Eğer yakalanırsak, bunun sonuçlarına katlanacak olan ben olmayacağım. Sophie'nin stajının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

"Siktir." Alnımı alnına dayıyorum. "Kendimi kaptırdım. Özür dilerim." Ben içinden çıkıp onu yere bıraktığımda boğazını temizliyor. "Önemli değil," diye fısıldıyor.

"Önemli. Bu... lanet olsun... bu," doğru kelimeyi arıyorum, "yoğun"du.

"Evet." Başını sallar, dağınık saçlarını yüzünden çeker.

Sophie'nin bacaklarının arasına cebimdeki mendili kullanarak elimden geldiğince temizlik yapıyorum, sonra onu bağlanmış prezervatifi sarmak için kullanıyorum. Sophie iç çamaşırını düzeltip elbisesini düzeltir.

"Sana su getireyim. Taksi. Bir şey."

"Hunter," Sophie elini göğsüme koyar, "Ben iyiyim."

Çantasını yerden alır ve omzuna atar. "Ben gidiyorum."

Buraya etkinlik için gelmediğini biliyorum, gelmiş olsa bile onunla vakit geçiremezdim. Allison'la buradayım ve Sophie'yle olan ilişkimiz sır.

"Eve vardığında bana mesaj at," diyorum

ona. Kaşları meydan okurcasına çatılıyor.

"Lütfen," diye ısrar ediyorum.

O da başını sallar, sonra çantasını iki eliyle sıkıca tutup beni karanlık köşede yalnız bırakır.

Gizlice dışarı çıkıp tuvaleti kullanmayı başarırım. Ellerimi yıkar ve prezervatifi atarım.

Hannah, James ve Allison'ı bulduğumda, dışarıda terasta, blackjack masalarından birinde, galadaki Vegas temasına uygun bir oyun oynuyorlar. Allison bana gülümsüyor. İlgi duymadığım kadınlarla çıkmaya alışkınım, bu gece de bir istisna değil. Tek fark, kollarımda olmasını istediğim bir kadın var ve ona sahip olamıyorum. En azından bu şekilde değil.

İstediğimi elde etmeye alışkınım. Sophie ile yaptığım anlaşmada da bunu elde edeceğimi sanıyordum, ama onu becerdikten sonra onun gitmesini izleyince, artık o kadar emin değilim.

Otuz dakika sonra mesajı geldiğinde gülümsedim ve cevap yazdım.

"Neden gülümsüyorsun?" Hannah dikkatle bana bakarak sorar. "Hiçbir şey." Telefonu cebime koyarım.

Gecenin geri kalanında Sophie'yi düşünmemeye çalışıp Allison'a karşı düşünceli bir erkek arkadaş olmaya odaklanıyorum.

O gece geç saatlerde, uyanık kalırım, uyuyamam.

Gece yarısı geçmişti, ama şansımı denedim ve Sophie'yi aramak için telefonuma uzandım.

Üçüncü çalınıştta telefonu açar.

"Seni uyandırdım mı?" diye sorarım.

"Evet." Uykulu sesi çok sevimli. Onu yatakta kıvrılmış halde hayal ediyorum. Bu görüntü göğsümü sıkıştırıyor.

"Üzgünüm. Kapatabilirim." "Ne istiyordun?" diye soruyor. "Ne mi istiyordum?" diye tekrar ediyorum.

Neye ihtiyacım vardı? Sesini duymaya. İyi olduğunu ve onu korkutmadığımı bilmeye.

"Neden aradın?" diye fısıldadı. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim, Hunter. Az önce söylediğimde samimiydim."

"Tamam." İç çekerim. "Uyuyamadım. Seni düşünüyordum."

"Uyuyamadığın için üzgünüm," diyor, sesi artık daha uyanık geliyor.

"Genelde uyku sorunu yaşar mısın?"

"Hayır. Bu yeni bir şey. Sanırım senin suçun. Bu yüzden seni aradım." "Benim suçum mu?" Sessizce gülüyor.

"Bana kendinden biraz daha bahset."

"Sıkıcı olacağını ve uykuya dalabileceğini düşündüğün için mi?" "Çünkü sesini seviyorum. Rahatlatıcı."

Yumuşak bir mırıldanma çıkar. "Ne bilmek istiyorsun?"

Her şeyi.

The düşünce gerçekleşir dışarı hiç hiçbir Bunun bir bir bununla kafam karışıyor. Belki de düşündüğümden daha yorgunum. *Basit tut.*

"Ne zaman koşmaya başladın?" diye soruyorum.

"Lise yıllarında. Ben kros takımındaydım. Griffin'in planının bir parçasıydı, beni meşgul tutup erkeklerle ilgilenmeye vaktim kalmasın diye.

Birinci sınıfta takımdaki bir son sınıf öğrencisine aşık olmuştum, bu yüzden plan başarılı olmadı."

"O çocukla çıktın mı?"

"Hayır. Ben bir inektim, hep ders çalışıyordum. Ayrıca bacaklarım çok uzun, göğüslerim yoktu, popüler erkeklerin ilgisini çekecek bir tip değildim."

"Hmm. Uzun bacaklarını seviyorum. Bu gece anladığımız gibi, ayakta sevişmek daha kolay oluyor."

"Hayranın olduğun için mutluyum."

"Birçok şeyin hayranıyım. Göğüslerin de onlardan biri."

Çıkardığı ses yarı gülme, yarı iç çekme gibi.

"Peki ya sen? Ne zaman koşmaya başladın?" diye soruyor.

"Hazırlık okulunda ve üniversitede kürekçiydim, ama kondisyon için koşardık."

"Kürekçi mi? Kürek çekmek çok snob bir spor gibi geliyor. Princeton'da mı?" Düşük bir ısıklık çalar.

Onun değerlendirmesine gülümsüyorum. "Sana karşı çıkamam."

"Şu anda bu kadar gerçekçi olman iyi bir şey. Upper West Side'daki penthouse'unda yaşıyor ve özel jetiyle uçuyorsun."

"Basit bir hayat."

Şimdi daha uyanık olan kız kıkırdar ve ben bu sesi çok severim. "Hâlâ kürek çekiyor musun?"

"Arada sırada suya çıkıyorum, ama koşmak bu günlerde çok daha kolay. Artık bir koşu partnerim olduğu için daha da keyifli."

"Artık koşu partneri miyiz?" diye sordu. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Sesi sessizleşir. "Beni baleye davet ettiğin için tekrar teşekkür ederim. Çok heyecanlıyım."

"Seni uyarmalıyım, harika bir randevu partneri olmadığım konusunda bir geçmişim var."

"Harika bir randevu olmana gerek yok. Ben baloya gidiyorum, sana değil." Gülerek, "Bunu bilmek güzel" diyorum.

"Bu gece Allison'a iyi davrandın mı?" diye sorar.

"Tabii ki iyi davrandım, ama çoğunlukla seni düşünerek dalgındım."

O iç çeker.

"Sen değil gidiyorsun

gideceksin

Feldman-Weiser Feldman-Weiser

düğüne

gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"Tanrıya şükür." Sessizce gülüyor. "Aslında işime odaklanabileceğim."

Ne demek istediğini anlıyorum. O yakınlarda olursa, başka bir şeye odaklanmak zor oluyor başka bir şeye odaklanmak zor. Ve şimdi, onu göremediğim halde, ikimiz de bu gece hiç uyuyamayana kadar onunla kolayca konuşabilirim.

Nefesini verirken, bastırılmış bir esneme sesi çıkar. "Uykuna ihtiyacın var. Seni bırakayım." Bir başka bastırılmış esneme. "Tamam."

"Salı günü görüşürüz."

"Görüşürüz," diye fısıldadı.

Telefonu kapatıp, telefonumu komodinin üzerindeki şarj cihazına atıyorum. Sophie ile konuşmak beni daha da uyanık hale getirdi. Hiçbir kadından bu kadar hoşlanmadığımı daha da fark ettim.

Yüzüstü yatıp ellerimi yastığımın altına gömüyorum. Bunu analiz etmemeye ve sürerken tadını çıkarmaya karar veriyorum.

BÖLÜM 16

Sophie

June'un pazartesi günü beni götürdüğü konsinye dükkanı bir altın madeni. Markalar tasarımcı markaları ama fiyatlar makul. Bale için, gözlerimin rengini ortaya çıkaran uzun, dalgalı bir zümrüt yeşili elbise buluyorum. Ayrıca, kaçıramayacağım dar kesim kırmızı bir elbise buluyorum, umarım onu giyebileceğim başka bir fırsat olur.

"Cuma gecesi benim için çalıştığın için tekrar teşekkürler," diyor June, soyunma odasının kapısından.

"Tabii ki. Memnuniyetle yaptım. Erkek arkadaşınla hafta sonun nasıldı?" diye soruyorum.

Onun iç çekişi kapıdan duyuluyor. "İyiymi, ama Allen Michigan'a taşınmamı istiyor. İki yıldır uzun mesafeli bir ilişki yaşıyoruz." Bir süre duruyor. "Bunun istediğim şey olup olmadığından emin değilim. Ailem ve hayatım burada. Ve her şey bu stajın nasıl sonuçlanacağına bağlı. Tam zamanlı bir iş teklifi alırsam, bunu reddedebileceğimi sanmıyorum."

June'un yaz sonunda karar verilecek tam zamanlı genç asistan pozisyonlarından bahsetmesi midemi gerginleştiriyor. Marion Adler Events'ta tam zamanlı bir pozisyon teklif edilmeyeceğini hayal bile edemiyorum. Bu pozisyonlardan birine girmek, uğruna çalıştığım her şey. Planımın bir sonraki adımı bu.

"Üzgünüm." Tek söyleyebileceğim bu. İlişkiler konusunda pek tecrübem yok. Aslında hiç yok.

"Teşekkürler. Bir yolunu bulurum. Gala nasıldı? Ünlü birini gördün mü?"

Aklım hemen Hunter'ı ve galadaki gizli buluşmamızı hatırladı. Teknik olarak işim bitmişti, ama orada onunla seks yapmak profesyonelce değildi. Öte yandan, bu hayatımın en erotik deneyimiydi.

Bütün hafta sonu bunu düşündüm. Cumartesi günü Feldman-Weiser düğününde çalışırken bile, Hunter'ı düşünerek dikkatim dağıldı.

Sessiz kalmaya çalışırken yakalanma korkusu. Bu, onunla yaşadığım zaten patlayıcı olan sekse başka bir boyut kattı.

Hunter bana karşı çok sert, çok talepkar ve acımasız davrandığından korkuyordu, ama ben onun bana hissettirdiklerini seviyordum. Vahşi ve özgür. Normalde olduğu gibi kontrolü elimde tutmam gerekmiyormuş gibi. Normalde diğer insanların yanında kendimi böyle hissetmeme izin vermem, ama Hunter içimdeyken, nedense her şeyi bırakıyorum.

"Eğlenceliydi. Bravo reality şovlarından birkaç yıldızı tanıdım."

Ödeme yapabilmem için elbiselerimi kasaya götürüyoruz. June'a baleye gideceğimi söylemedim, ama bir etkinlik için giyinmem gerekirse diye dolabımda birkaç elbise bulundurmak istediğimi söyledim.

"Smokin giymiş yakışıklı erkekler olmalıydı. Resmi etkinliklerde en sevdiğim şey budur."

"Evet," diye gülüyorum. "Bakacak çok sayıda smokinli erkek vardı." Hunter'ı smokinli halini hatırlayınca midem düğümleniyor.

Satıcıdan alışveriş çantasını alıp mağazadan çıkıyoruz. "Peki, durumun ne? Biriyle çıkıyor musun?" diye soruyor June.

Hunter ile olan anlaşmamı düşünerek tereddüt ettim ve June bunu fark etti.

"Oh, biri var." Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılır.

"Hayır," kararlı bir şekilde başımı sallarım, "Hâlâ şehri keşfetmeye ve işime odaklanmaya çalışıyorum. Şu anda flört etmek gündemimde yok."

"Tamam, ama bir gün bir arkadaşına ihtiyacın olursa, ben varım."

"Teşekkürler, aklımda tutacağım."

Yakındaki bir bistrodan salata alıp ofise geri dönüyoruz.

"İlk düğünün nasıl geçti?" diye sorar June, sokakta yürürken.

"Dürüst olmak gerekirse, sanki bir film setindeymişiz gibiydi. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama fiyat etiketi bir film bütçesiyle aynıydı."

"Bazı insanların bir günlük bir etkinlik için bu kadar para harcaması çılgınca değil mi? Düğünlerin pahalı olabileceğini anlıyorum, ama şu anda beş yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisi için çalışıyorum. Bütçesi benim altı aylık kiram kadar."

"Vay canına." Dolar miktarını düşünerek gözlerimi kırıştıyorum. Las Vegas'taki The Windsor'da çalışırken birkaç lüks düğüne yardım etmiştim, ama New York City'nin bambaşka bir ligde olduğu açık.

"Düğün neredeydi?" diye sordu June.

"Beşinci Cadde'deki 620 Loft and Garden'da, St. Patrick Katedrali'ne bakan 620 Loft and Garden'da yapıldı."

June nefesini tuttu. "O mekanı görmüştüm, tam bir rüya gibi." "Evet, muhteşemdi," diye onayladım.

Feldman-Weiser düğünü rüya gibi, lüks bir düğünün tüm unsurlarını barındırıyordu ve ben de çiftin bu özel gününün bir parçası olmaktan keyif aldım, ancak aynı zamanda aşırı masraflar ve en önemlisi gecenin sonunda ortaya çıkan israf beni çok etkiledi. Bu, benim pek hazırlıklı olmadığım bir tepkiydi.

Benim rolüm küçük olsa da, Demi ve Bryce'ın düğün hediyeleri için çevre dostu bir çözüm bulmalarına yardımcı olmaktan büyük keyif almıştım. Blogumda en çok sevdiğim şey bu. İnsanlara, özel günlerini sürdürülebilir bir şekilde nasıl özel hale getirebileceklerine dair yeni fikirler vermek. Feldman-Weiser düğünündeki bu zıtlığı görmek, gözlerimi açtı. Ayrıca blogum için yeni bir yazı yazmama da ilham verdi.

June ve ben sohbetimize devam ederek, yaklaşan projelerimizi ve gelecek hafta sonu için planlarımızı tartışıyoruz. Masalarımıza döndüğümüzde, öğle molamın kalan kısa süresini son yazımı düzenlemek ve yüklemek için kullanıyorum. Sonra işime geri dönüyorum.

Hunter'ın beni Griffin ve Emma'nın evinden almamasını, çünkü ikisinden biri onu ya da benim onun arabasına bindiğimi görebilir diye ısrar etmeme rağmen, o beni almaya bir araba göndermekte ısrar etti. Topuklu ayakkabılarımı giymişken, şoförün geldiğini belirten bir mesaj aldım, bu yüzden hemen ön kapıya koştum. Griffin'in mutfak adasında dizüstü bilgisayarında çalıştığını görünce, ayaklarımın sesini kesmeye çalıştım, ama topuklu ayakkabılarla bu imkansızdı.

"Vay canına." Griffin arkasını döndü, ön kapıya parmak uçlarımda gitme girişimim başarısız oldu. "Güzel görünüyorsun. Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı." Bu ukala bir cevap ve hemen suçluluk duydum, ama ben bir yetişkinim. Zamanımı nasıl geçirdiğim konusunda belirsiz ve gizemli olma hakkını kazandım.

"Kiminle?" diye soruyor. Ses tonu suçlayıcıdan çok meraklı olsa da, Hunter'la gizlice buluşmam suçluluk duygumu ve dolayısıyla sinirimi daha da artırıyor. Griffin'le yaşamakla ilgili sorun bu. Her hareketimi bilmesi gerektiğini düşünüyor. İyi niyetli olduğunu biliyorum,

güvenlik gibi, ama bazen bir kızın vahşi ve özgür olması gerekir. Bence bunu hak ettim.

"Bir arkadaşım ile baleye gidiyorum. Tamam. Hoşça kal!" Kapıyı açıp, o daha fazla soru sormadan dışarı çıkıyorum.

Asansörde Griffin'den bir mesaj alıyorum. Daha fazla soruya hazırlıklı oluyorum, ama beklediğim gibi değil.

Griffin: *İyi eğlenceler. Seni seviyorum.*

İç çekiyorum, yeni bir suçluluk dalgası mideme çarpar. Griffin'in ilişkimizin dinamiklerini değiştirmek istediğini biliyorum, daha az ebeveyn, daha çok rahat bir ağabey olmaya çalışıyor, ama kendi başımıza yaşamaya başlayalı on iki yıl oldu, benim için sorumluluk hissetmeye başlamasının üzerinden ise daha da uzun zaman geçti. Bu, bir gecede kapatabileceği bir şey değil.

Hızlı bir cevap yazıyorum.

Sophie: *Teşekkürler! Eve geç geleceğim. Seni seviyorum.*

Aşağıda, şoförün kapıyı benim için açık tutmasını sağladım, böylece arka koltuğa kayabilirdim. Yolda, Perşembe günü Natalie ile The Penrose'da iş eğitimimi teyit ettim. Dün onunla görüştüktan sonra, bana garsonluk işi teklif etti. Emma ve Griffin'in evinden taşınmam için gereken süreyi kısaltabileceğimi umarak bu haftaya başlamak için heyecanlıyım.

Şoför beni Lincoln Center'ın girişinde indirdi ve Hunter'ın bana gönderdiği yol tarifini tekrar telefonumdan kontrol ettim. Beni çıkmaz bir sokağa yönlendirdiler. Yanlış yöne gittiğime eminim, ta ki binanın yan tarafındaki bir kapı açılıp Hunter dışarı çıkana kadar. Smokini cuma gecesi giydiğiyle aynı, ama dört düğümlü kravatını papyonla değiştirmiş ve bu sefer beni görünce yüzü aydınlanıyor. Cuma gecesi kayıtsız davranmak zorunda kaldığımdan farklı olarak, bu gece onunla konuşabileceğimi ve ona dokunabileceğimi bilmek onu kat kat daha çekici gösteriyor.

Yaklaştıkça gözleri vücudumda dolaşıyor.

En üst basamağa ulaşp sonunda onun önünde durduğumda, "Çok güzelsin" diyor. Parmakları kalçalarımı kavrayıp kıcıma doğru kayarak beni kendine çekiyor.

"Teşekkür ederim." Şakacı bir şekilde papyonunu parmaklarımla okşuyorum. "Sen de çok yakışıklısın."

Hunter'ın elleri beni sıkıca kavrar, kaldırır ve bir saniye sonra karanlığa dalarım, tuttuğu kapı arkasından çarpar ve kendimi duvara yapışmış bulurum.

Dudakları benim dudaklarıma iner, dilini kullanarak ağzımı açmaya çalışır. Sonraki bir dakika çılgınlık gibidir. Ağızlarımız birbirine yapışır, derin ve tutkulu öpücüklerin tadını çıkarırız. O geri çekildiğinde, ben nefes nefeseyim ve klitorisim zonklıyor.

"New York City Ballet'e hoş geldin," diyor bana, elleri kalçalarımın göğüs kafesime ve göğüslerime doğru kayarken. Dekolteli yaka nedeniyle sütyen giymemiştım ve Hunter'ın başparmakları sertleşmiş meme uçlarını okşarken, yumuşak bir inilti çıkardım. "Burası sahne ekibi, dansçılar ve gizli seks arkadaşlarının girdiği arka kapı."

Gülmeye başlıyorum, ama o yine ağzımı kapıyor ve sesim onun içinde kayboluyor.

Bir iniltiyle beni bırakıyor.

"Siktir." Kalçamı kavrar, parmakları elbisenin ipeksi kumaşı üzerinde kayar. "Bu elbiseyle. Seni şu anda buradan sürükleyip çıkarmamak çok zor."

Hunter'ın beni ne kadar tahrik ettiğini itiraf etmedeki rahatlığı beni cesurlaştırıyor. Elim onun kasıklarına iniyor. Yumuşak kumaşlı pantolonunun üzerinden sert sikini avuçluyorum. Ne kadar kalın olduğunu hissetmek, amımı arzuyla ağrıtıyor. "Haklısın. Çok zor." Parmaklarım onun üzerinde oynasırken, başımı

başımı kaldırıp bir kez daha ateşli bir öpücük veriyorum.

Bir an için kendimi ona kaptırıyorum. Burada ne yaptığımızı neredeyse unutuyorum.

Tek istediğim ona dokunmak, tadına bakmak. Ama Hunter uzaklaşıyor.

"Tamam. Kamu ahlakına aykırı davranıştan atılmadan gidelim." Elimi eline alır, dikkatlice kendini düzeltir, sonra beni merdivenlere doğru yönlendirir.

Onu takip ediyorum çünkü baloyu görmek istiyorum. Bu gece buraya gelmemin tek sebebi bu.

Merdivenlerin başında, bir görevli Hunter'ın telefonundaki biletleri kontrol eder ve bize programları verir. Bizi bir koridora doğru yönlendirir. Hunter elimi tutar ve beni perdeli bir odaya götürür. İçeri girdiğimde, odanın aşağıdaki tiyatroyu gören bir balkon locası olduğunu görürüm. Yan tarafında, kimse bizi görmeden gösterinin keyfini çıkarabilmemiz için çekilebilen gizlilik perdeleri vardır. Bunu biliyorum çünkü Hunter önüme geçip perdeleri çekiyor.

Sonra bana dönüp, çekilmeden önce dudaklarıma nazıkçe bir öpücük kondurur.

"Siktir. İki saat çok uzun sürecektir."

Ne demek istediğini anlıyorum. Vücudum şu anda beynime performansı bırakıp onun evine dönmemizi yalvarıyor, ama ben baloyu gerçekten görmek istiyorum. Bu yüzden, ıslak külotumu görmezden gelmeye çalışıyorum, koltuklardan birini seçiyorum ve yer göstericinin bana verdiği programı incelemeye başlıyorum.

"Buraya kaç kez geldin?" diye soruyorum.

"Bir düzine kadar, ama yıllar oldu." Kolunu omuzlarımın arkasına uzatıyor. "Baleye neden ilgi duyuyorsun? Dans ettin mi?"

"Hayır." Gülerek cevap veriyorum. "Koordinasyonum sıfır. Vücudumu düz bir çizgide ileriye doğru itmek, atletik yeteneklerimin sınırları. Bu yüzden koşuyorum. Ama bale beni her zaman büyülemiştir. Dansçılar çok etkileyici. Çok fazla çalışma gerektirdiğini bildiğim halde, bunu çok kolaymış gibi gösteriyorlar. Atletizmleri hayranlık uyandırıcı."

"Hannah'nın arkadaşı Colette, topluluğun dansçılarından biri," diyor ben dansçıların profillerini incelerken. "Sonra seni tanıştırdım, ama sonra Hannah öğrenir ve bana milyonlarca soru sorardı."

"Anlıyorum." Programı önümdeki yuvaya koyup bardaklıkta duran su şişesini alıyorum. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim." Hunter'ın yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. Geri çekilmeye başladığımda, beni yakın tutmak için ensemden tuttu. Boynumu tutan sahiplenici tutumu, ateşli bir öpücük beklememe neden oldu, ama dudakları benimkilerin üzerinde hafifçe hareket ettikten sonra geri çekildi.

"Rica ederim." Sesi samimiyetle doludur, beni bırakmadan önce parmaklarıyla boynumu hafifçe sıkar.

Tiyatro ışıkları kararır ve bir an sonra perde açılır.

Performansı izlerken kendimi Hunter'ın omzuna yasladım. Hunter, Hannah'ın arkadaşı Colette'i gösterdi ve dünyanın en prestijli balet topluluklarından birinde tanıdığı olması bana gerçeküstü geldi. Dansçılara hayran kaldım; düşündüğümde daha da zariflerdi. İlk perdenin sonunda neredeyse ağlayacaktım.

Perde indiğinde, Hunter'ın düşünceli bir şekilde bana baktığını fark ettim.

"Harikalar. Colette, şimdiye kadar gördüğüm en zarif dansçı." Gözleri üzerimde dolaşiyor. "İyi vakit geçirdiğine sevindim."

"Sen eğleniyor musun?" diye soruyorum.

"O elbiseyle sana bakarak mı?" Dudakları kötücül bir gülümsemeye büründü. "Kesinlikle."

Hışkırdım. "Gösteriyi izlemiyor musun?"

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. Vücudumun sıcaklığını milyon dereceye çıkararak, onun o tatlı, seksi gülümsemesidir.

"Bale pek benim tarzım değil, ama seninle burada olduğum için mutluyum." Parmakları omuzlarımı kavrayarak beni kendine yaklaştırır.

Buna gülümserim. Hunter, akşamını balede geçirmeyi tercih etmese de, beni buraya getirmek için çaba sarf etmiş olması düşüncesi heyecanla karnımı kıpır kıpır eder.

"Senin ilgilendiğin şeyler nelerdir? Bu gece burada olmasaydın, nerede olurdun?
nerede olurdun?"

"Çalışıyor olurdum." Omuzlarını silkiyor. "Müteahhitlerimizden biriyle veya potansiyel bir müşteriyle akşam yemeği yiyor olurdum."

"O zaman eğlenmek için ne yaparsın?" diye soruyorum.

Başını eğip sorumu düşünür. "Hobi gibi mi?" "Evet."

"Koşuyorum. Bunu zaten biliyorsun. Zamanım olduğunda Hudson Nehri'nde kürek çekmeyi seviyorum."

"Evet, sırt kasların etkileyici." Ellerimi çıplak sırtında gezdirdiğimi, o içime girerken kaslarının dalgalandığını hissettiğimi hatırlıyorum. Bu düşünce omurgamda bir titreme yaratıyor ve konuşmamıza yeniden odaklanmam gerekiyor. "Başka?"

"Arkadaşlarla tenis oynamak." Bir an düşünür, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirir. "Senin amını yalamak en sevdiğim uğraşlardan biri olmaya başladı."

"Bu bir hobi değil." Ona şakacı bir şekilde itiyorum.

"Ciddiyim." "Tamam, ama güleceksin."

Gözlerim eğlenceyle parladı. "Gülmeyeceğimi mi sanıyorsun? Aman Tanrım, neymiş o? Merakımdan öleceğim."

Komik hobiler düşünmeye çalışıyorum, Hunter'ın uzun sopalar üzerinde dengede durmaya çalıştığını ya da tek tekerlekli bisiklet üzerinde kollarını salladığını hayal ediyorum. Boynuna bir dürbün asıp Central Park'ta kuşları izlediğini hayal ediyorum. Bu görüntüler bile komik değil. Hunter sabun oymacılığını bile seksi gösterebilir.

Belki boş zamanlarında aşk romanları okuyordur. Bu komik değil, seksi. Ve yatak odasındaki bilgi ve becerilerini açıklıyor.

"Çalışırken arka plan gürültüsü olarak Food Network'ü açık tutmayı seviyorum."

"Tamam." Hunter'ın *Guy's Grocery Games* ve *Chopped* gibi programlar arka planda çalarken çalıştığını düşünmek beni gülümsetiyor, ama bu onun söylediği gibi skandal bir his değil.

"Birkaç yıl önce tatil döneminde, kurabiye süsleme programlarını izlemeye başladım. Sonra bunun ne kadar zor olabileceğini merak ettim, bu yüzden bunları satan bir fırından bir kit aldım ve denedim."

"Ve?" Hunter'ın kurabiye süsleme denemesinin nasıl gittiğini merak ederek gözlerimi kocaman açtım.

"Çok zordu." Gülüyor. O anıyı düşünürkenki gülümsemesini izlemeyi seviyorum. "Kurabiyeler sanki dört yaşındaki bir çocuk tarafından süslenmiş gibi görünüyordu." Ellerini açıyor. "Ve dört yaşındaki çocukları yeterince takdir etmiyor olabilirim. Her yerim krema olmuştu. Utanç vericiydi."

"Önemli değil. En azından denedin." Onun kaslarının avucumun altında gerilmesini görmezden gelmeye çalışarak, onun uyluğuna hafifçe vuruyorum.

"Evet, denedim. Ve daha iyi olmaya kararlıydım. Dökme tekniğimi geliştirmeye başladım, detayları çizmek için elimdeki titremeyi gidermeye çalıştım. Bu benim için bir meydan okuma haline geldi. Ve ne kadar iyi olursam, kurabiye süsleme sanatı o kadar sakinleştirici hale geldi."

"Bekle. Yani, artık kurabiye süslemede iyisin?" diye soruyorum.

Telefonunu çıkarır ve fotoğraflarını açar. Bana süslenmiş şekerli kurabiyeler gösterir. Hatta bir tanesinin zaman atlamalı videosu bile vardır. Onun yaptığını biliyorum. O elleri her yerde tanırım.

"Vay canına." Daha iyi görebilmek için telefonunu alıyorum. "Bu çok etkileyici."

Omzunu kaldırır. "İşle ilgili stresli olduğumda bunu yapmayı seviyorum. Bu işin gerektirdiği odaklanma, dikkatimi başka yöne çekiyor. Beynimin farklı bir moda geçmesini sağlıyor." Fotoğraflarını geriye doğru kaydırır.

Hunter'a bakarken, yüzümde kocaman bir gülümseme var. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyor. "Çünkü çok tatlısın."

"Sevimli mi?" Hunter kaşlarını kaldırıyor.

"Evet." Öne eğilip onu öpüyorum. Dudaklarına hafifçe bir öpücük konduruyorum. O öne doğru eğiliyor ama ben geri çekiliyorum. "Fırıncılık erkeksi bir iştir. Griffin en iyi yaban mersinli çörekleri yapar. Ortası çok yumuşak, dışı ise çıtır çıtırdır. Ah, ve ben küçükken, her pazar mutlu yüzlü krepler yapardı."

"Mutlu yüzlü krepler mi?" diye tekrarlar, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Yüzü olan krepler. Bilirsin, pastırma ağzı, çilek burnu ve yaban mersini gözleri. Üstüne de krem şanti saçları."

Gülümsedi. "Bunu hiç duymadım."

"Bu bizim geleneğimizdi. *Hala da geleneğimiz,*" diye düzeltiyorum, "ama artık eskisi kadar sık yapmıyoruz."

Son birkaç ayın hem benim hem de Griffin için ne kadar yoğun geçtiğini düşünerek iç çekerim.

Hunter'ın eli ön kolumun üzerinde gezer ve dikkatimi tekrar ona çeker.

"Boş zamanlarını nasıl geçiriyorsun?" diye sorar.

"Bildiğin gibi, koşmayı ve gerçek suç podcast'lerini dinlemeyi seviyorum."

devam etmem için başını sallar. "Ve eski vazo ve kavanozları topluyorum. Gelecekteki sürdürülebilir düğün dekorasyonu işim için geri dönüştürebileceğim eşyalar. Büyük setler bulmak zor, ama zaten onları saklayacak fazla yerim yok. Griffin ve Emma'nın dairesinde, Henderson'daki benim ve Griffin'in evinde olduğundan daha az yerim var."

"Onlarla ne yapıyorsun? Kutularda mı saklıyorsun?"

"YouTube'da DIY öğreticilerinde kullanıyorum." Geçen yıl düğünleri daha sürdürülebilir ve daha az israfli hale getirmek için ipuçları ve püf noktaları verdiğim kanalı açıp Hunter'a gösteriyorum. "Eğlenceli."

Hunter bakışlarını ekrana çevirir ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır.

"107 bin abonen mi var?"

"Evet. Ve kanalın bağlantılı olduğu blogum ayda yaklaşık on bin kez görüntüleniyor."

"Göster bana." Telefonu geri veriyor ve ben de blogumu açıyorum.

Sürdürülebilir Düğün Şıklığı.

Ekrana bir göz atıp geçeceğini düşünürken, o sayfalar arasında gezinip videoları izlemeye başlar, bazılarını sesini kısarak oynatır.

"Bu harika. Neden şu anda buna odaklanmıyorsun? Tam zamanlı olarak yapsan, daha da büyük bir etki yaratabilirdin."

"Henüz buna hazır değilim. Sektörde çalışarak daha fazla deneyim kazanmak ve işi anlamak istiyorum."

"Görünüşe göre zaten biliyorsun," diyor ve telefon ekranını işaret ediyor.

"Merak etme, bir planım var."

Telefonun kendisine ait olduğunu fark etmeden, telefonu bana geri vermeye başlar.

Yine de telefonu alıp kamerasına giriyorum ve ikimizin selfiesini çekmek için telefonu kaldırıyorum. Birlikte geçirdiğimiz zaman gizli ama yine de bunu kaydetmek istiyorum. Bu anı hatırlayacak bir şeyim olsun istiyorum.

"Bekle." O, kadrajın dışına doğru eğilir ve ilk düşüncem, benimle fotoğraf çekilmek istemediği yönündedir, ama sonra beni kucağına çeker. "Çok daha iyi," der ve beni bacaklarının arasına oturtur. Kolları belimi sarar ve ben geriye yaslanarak başlarımızı hizalarım. Hunter dudaklarını yanağıma değdirmeden önce gülümseyen birkaç fotoğrafımızı çekerim.

Aniden ışıklar titrer ve ara neredeyse bittiğini gösterir. Dikkatimi tekrar sahneye çeviririm, ancak yanımdaki adam, ışığı takip ederek sırtımda dairesel hareketler yapmaya başlar ve bu da performansa odaklanmamı zorlaştırır. Yine de zorlayarak ikinci yarıyı daha da çok severim.

Gösteri bittiğinde, Hunter arabayı arka girişte bizi almaya gönderir. Arabada, Hunter'ın eli elbisenin yırtmaçından görünen bacağımin çıplak derisini bulur. Uzun parmakları uyluğumu kavrar. Parmak uçları iç uyluklarımın hassas derisine dokunurken, başparmağı bacağımin dışını nazikçe okşamaya başlar.

"En çok hangi kısmı beğendin?" diye sorar.

Gülümsemeyi bastırıyorum, Hunter'ın aramızdaki gerginliği dağıtmaya çalıştığı çok açık.

"Sadece erkeklerden oluşan bale grubunun performansı muhteşemdi," diye cevap veriyorum, sesimde ondan ne kadar etkilendiğimi belli etmeden. Bacaklarımı biraz açıyorum, Hunter'ın parmaklarının merkezime daha yakın olmasını sağlıyorum. "Peki ya sen?" diye soruyorum, masum bir şekilde ona bakarak.

"Benimle dalga mı geçiyorsun Sophie?" Küçük parmağı külotumun ortasına dokunur ve ben inlememi bastırmak için dudağımı ısırırım.

"Sen de bana aynısını yapmıyor musun?" Kaşlarımı kaldırıp, bakışlarımı tekrar elinin elbisenin altında olduğu yere indiriyorum.

"Hayır, tatlım, benim için hazır olduğundan emin olmak istiyorum." Diye homurdanır. "Kapıdan içeri girdiğimiz anda, bu seksi küçük amcığı sıkmek istiyorum ve senin hazır olmanı istiyorum."

Onun müstehcen sözleri içimi burkuyor.

Parmakları külotumun altına girerken bakışları benimkilerle buluşur.

Parmağı kaygan merkezime daldığı anda, açlığın yüzünü ele geçirdiğini görebiliyorum. O indigo gözleri kararır ve zaten keskin olan çenesi kısıtlama ile gerilir.

"Bunları çıkarmak istiyorum Sophie," diye boğuk bir sesle söyler, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan külotumun kasık kısmını çeker.

Bakışlarım şoföre kayıyor, sonra tekrar Hunter'a dönüyor. Çenesini hafifçe kaldırması, elbisenin altına uzanıp kıcımlı kaldırarak iç çamaşırımı aşağı çekmem için bana cesaret veriyor. Hunter, topuklu ayakkabılarımı çıkarmama yardım etmek için öne eğiliyor, sonra dantelli kumaşı top haline getirip cebine koyuyor.

Yolculuğun geri kalanında benimle oynuyor. Tek parmağıyla merkezimi okşuyor, sonra klitorisimi hafifçe okşuyor, ta ki ben deri koltukta kıvranmaya başlayana kadar. Orgazmım acı verici bir şekilde yaklaşırken, o ritmini değiştirip orgazmı benden uzaklaştırıyor.

Şoför Hunter'ın binasına vardığında, o kadar tahrik olmuşum ki, arabadan indiğimde koltukta ıslak bir leke kalacağından korkuyorum.

Ama kontrol edecek vaktim yok çünkü Hunter beni arabadan çekip, binasının ön kapısından içeri sokup asansöre bindiriyor. Asansörün onun katına ulaşmasını beklerken aramızdaki elektrik, tehlikeli bir şekilde çıtırdayan canlı bir kablo gibi. Arabada biriken gerilim, sanki bunu ilk kez yapıyormuşuz gibi.

Asansör penthouse katına çıkarken, ondan yayılan gergin sabır, sanki Vegas'ta olduğumuzu hissettiriyor. Büyük eli, benim elimi emin ve kararlı bir şekilde kavıyor.

Ve tıpkı Vegas'ta olduğu gibi, asansör Hunter'ın katında açıldığında, beni hızla çekip içeriye soktu. Kapı arkamızda kapandığı anda, çarpıştık.

HUNTER

Kapıyı kapattığım anda dudaklarım Sophie'nin dudaklarına çarptı. Giriş yolunda çarpıştık, öpücüklerimiz ateşli ve dağınıktı, birbirimizin kıyafetlerini tırmalarken dillerimiz ve dişlerimiz birbirine değiyordu.

"Seni o kadar sert becereceğim ki yarın düzgün yürüyemeyeceksin," diyorum ona, ceketimi çıkarıp yere atarak.

"Denemeni görmek isterim." Meydan okurcasına bana bakar, parmakları gömleğimin düğmelerini açmakla meşguldür.

Sophie bunun farkında. Mesele de bu. Biraz sert olmamı istiyor. Bu onu özgür ve kaygısız hissettiriyor ve hoşuna gidiyor. Bunu gala gecesi öğrendim.

Gülüşüm göğsümde bir gürültü gibi yankılanıyor. Ağzından çıkan her küstah sözle bakışlarımın karardığını hissedebiliyorum.

Parmaklarım boynunu sardı. "Şimdi gerçekten hak ettiğini bulacaksın, tatlım."

"İyi," diyor meydan okurcasına.

Beni kızdırmaya çalışıyor. Kahretsin, parmağım arabada onun içine girdiğinde zaten kızgındım.

Diğer elimdeki parmaklarım elbisesinin arkasındaki fermuarla birleşiyor. Bir an sonra, kumaş ayak bileklerinin etrafında birikiyor ve Sophie, topuklu ayakkabıları dışında muhteşem bir şekilde çıplak kalıyor.

Bu manzarayı içime çekiyorum. Uzun, tonlu bacaklarından kalçalarının seksi kıvrımlarına, cömert ölçülerdeki kalçalarından emilmeyi bekleyen sıkı pembe meme uçlarına kadar. Sophie'nin çıplaklığının mükemmelliği testislerimi ağrıtıyor.

Siktir. Onu *görmem* lazım.

Ben onu giriş masasına kaldırdığımda, o benim gömleğimin düğmelerini açmaya çalışıyor. Onun ilerlemesini engellediğim için, hayal kırıklığına uğramış bir nefes alır. Ben de onunla aynı durumdayım. Vücudum onu elde etmek için yarışıyor. Ben gömleğimi çıkarmayı bitirirken, o kemerime uzanır.

"Ayaklarını masanın üzerine koy Sophie. Bana o kaygan amını göster. Beni ne kadar çok sikmemi istediğini göster."

Topukları masanın kenarına ulaşır ve bacaklarını açarak aç gözlerimin arasına yerleşmesine izin verir. Bir elimle sikimi okşarken, diğer elim bacaklarının arasına kayarak hala benim için hazır olduğunu doğrular.

Parmağım onun sıcaklığının içine dalıyor ve boğazımdan derin, gürleyen bir memnuniyet inlemesi çıkıyor. O fazlasıyla hazır.

"Lanet olsun." diye inlerim, parmaklarım onun merkezinde gezer, sonra onları ağzıma götürür ve tadına bakarım.

Sophie'nin dilimdeki uyarılması uyuşturucu gibidir. Ona doyamıyorum. Ondan.

Cüzdanımı alıp prezervatif çıkardım, sonra dişlerimle folyo paketi yırttım.

Sophie'nin amcığı mükemmeldir. Nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu gibi, onun içine girmem gerekiyor. Ama onu kızdırmayı da seviyorum.

Penisimin başını onun girişine bastırıyorum, içeriye doğru itiyorum.

"Sikimin seni ikiye ayırdığını izlemeyi seviyorum." Kalçalarımı sallıyorum, ona sadece birkaç santim veriyorum.

Pelvisinin hareketinden, daha fazlasını istediğini anlayabiliyorum, ama ikimizi de kızdırmaktan zevk alıyorum.

"Hunter, lütfen."

"Daha fazlasını mı istiyorsun, tatlım?"

Onun içine tekrar giriyorum ve o kalçalarını hareket ettirerek benden daha fazlasını almaya çalışıyor.

Tek bir sağlam itmeyle, ikimizi de bu ıstıraptan kurtardım. Bu giriş, Siktir. O kadar sıkı ki, bir an için görüşüm bulanıklaşıyor. "Çok sıkı Sophie," diye hom

Siktir. O kadar sıkı ki, bir an için görüşüm bulanıklaşıyor.

"Çok sıkı Sophie," kontrolümü kaybetmemek için uğraşırken homurdanıyorum.

Elimi göğsüne kaldırıp onu avuçlarım. Parmaklarım yumuşak eti okşarken, başparmağım meme ucunu sert bir tepeye dönüştürür.

O kadar derine giriyorum ki, her itişte taşaklarım kıcına çarpıyor.

"Benim sikimi içine alırken ne kadar güzel görüldüğünü biliyor musun?" diye soruyorum. "*Hunter...*" Sophie yumuşak bir inilti çıkarır.

Lanet olsun, adımın onun dudaklarından duymayı seviyorum. Onu sert ve kirli bir şekilde siktiğimde sesi ne kadar tatlı ve melek gibi geliyor.

Hareketlerimiz masanın köşesindeki lambanın ileri geri sallanmasına neden oluyor.

"Bu masayı kıracaksın." Nefes nefese diyor. "Ve o lambayı da."

"Umurumda değil."

Kıcını kavrarım, açığı değiştirmek için pelvisini hafifçe eğip tekrar içine girerim.

Masa, benim sert ritmimle senkronize olarak hızla hareket ediyor. Sophie'nin eli sallanan lambaya uzanıyor. Sanırım lambayı sabitlemek istiyor, ama hareketiyle lambayı kenardan düşürüyor. Yüksek bir çarpma sesi duyuluyor, ama binanın yanması gerekse bile ben durmam.

Elim aramızda hareket eder ve klitorisine mükemmel basınçla dairesel hareketler yapmaya başlarım.

"Bırak kendini Sophie. Seni hissetmek istiyorum."

Tırnakları sırtıma batarken, sert bir şekilde boşalır, kasları beni inanılmaz bir şekilde sıkar.

"Ahhh." Nefes nefese inlemesi duvarlarda yankılanıyor.

Bir an sonra, onun içinde şişerim ve kendi boşalmamı inleyerek ifade ederim. İkimiz de nefes nefese kalırız. Sophie duvara yaslanır

ben de içinden çıkıp prezervatifi çıkarıp bağlarım.

"Lambanı kırdığıma inanamıyorum," diyor Sophie, girişin parke zeminine dağılmış cam parçalarına bakarak.

"O lambayı zaten sevmiyordum," diye onu teselli ediyorum, bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum.

"Ne kadara mal olmuştu?" diye sorar.

"Hiçbir fikrim yok. Tasarımcım seçti." "Bana söylersen, parasını öderim."

"Lamba umurumda değil, Sophie." Onu kucağıma alıp koridordan geçerek dairemde daha içlere doğru yürümeye başladım.

"Temizlememiz gerekmez mi?" diye sordu, göğsüme yapışarak.

"Sence, sahip olduğumuz değerli zamanı temizlik yaparak geçirecek miyim?" diye gülüyorum. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, seni cezalandırabilirim. Kıçına birkaç sert şaplak atarsam kendini daha iyi hisseder misin?"

Sophie'nin gözleri parlar.

"Bilmiyorum, birkaç tane yetmeyebilir." Dudakları seksi bir şekilde büzülür. "Bu konuda oldukça üzgünüm."

Yatak odama vardığımızda, onu yatağa bırakıyorum.

"Tamam Sophie, dön ve kıçını bana ver."

BÖLÜM 17

Sophie

Ertesi sabah, kahvaltı için bar taburesine oturduğumda, dün gece Hunter'ın beni tokatladığı yanaklarımdaki hassas bölgeyi hatırladım. Otururken acı verecek kadar ağrııyor, sadece kıcıma el izini bıraktığında ne kadar hoşuma gittiğini hatırlatıyor. Birlikte geçirdiğimiz akşamı düşünmek bile külotumu ıslatıyor.

Beynimin dün geceyi tekrar oynatmasına izin vermek üzereyken Emma mutfığa girdi.

"Günaydın!" diyor ve doğruca kahveye yöneliyor. "Bale nasıldı? Griffin bir arkadaşınla gittiğini söyledi?"

"Evet, harikaydı. Çok beğendim." İkinci sorusunu daha çok bir ifadeymiş gibi davranarak, bilerek bir parça muz ısıırıyorum.

Buzdolabının kapısının arkasında kaybolur, elinde bir karton krema ile ortaya çıkar.

Bir dakika sonra Griffin içeri girer ve doğruca Emma'ya yönelir. Onu selamlarken, bir kolunu beline dolayarak onu kendine yaklaştırırken, diğer elini de boynunun arkasına kaydırmasını izlerim. Masum bir öpücükle başlayan şey, kısa sürede buzdolabının önünde tam bir öpüşme seansına dönüşür.

Ona izleyicileri olduğunu belirtmek için yüksek sesle öksürdüm.

"Kahretsin." Geri çekilir, ama hala Emma'nın belini tutmaktadır.

"Üzgünüm, Soph.

Orada olduğunu fark etmedim."

"Evet, benim. Üçüncü tekerlekli oda arkadaşın hizmetinde." Selam veriyorum.

Dudaklarını sıkıştırır. "Burada olduğun için mutluyuz." Emma coşkuyla başını sallar.

İkisi de yalancı, ama yine de onlara minnettarım.

Emma, kahvesini bitirmek için ayrılmadan önce Griffin'e hızlıca bir öpücük verir.

"Evet, umarım çok uzun sürmez. The Penrose'da garsonluk işi buldum. Yarın akşam eğitime başlıyorum."

"The Penrose," der Emma. "Ne şık."

"Johnathan'ın bir bağlantısı vardı," derim.

"Hmm." Griffin endişeyle kaşlarını çatır. "Stajınla bir sorunu olmaz mı? Çünkü önceliğin o olmalı."

"Hala benim önceliğim."

"Yumurta?" diye sorar Griffin ve ben başımı sallarım. "İyi misin?" Beni inceler.

"Evet, sadece rutinimi değiştiriyorum."

Emma bana gülümser. "Potasyum eksikliğin olamaz. Çok fazla muz yiyorsun."

Griffin başını sallar, sonra ben de onun ve Emma'nın mutfakta dolaşp kahvaltı hazırlamak için koreografili bir dans yapmalarını izlerim. Griffin bir tava çıkarırken Emma sessizce ona yumurtaları uzatır. Emma, yumurtaları kırmaya başlayabilmesi için ona bir kase uzatır. Çok sevimliler. Uzun süredir tanımadığın halde tamamen uyum içinde olduğun birini bulmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

Sadece birlikte gülebildiğin değil, aynı zamanda o kadar delice çekici bulunduğun ki, yanına yaklaştığında vücudun karıncalanmaya başlayan birini.

Hunter.

Dün gece onunla harika vakit geçirdim. Seks muhteşemdi, ama balede geçirdiğimiz zaman, sohbet edip birbirimizle dalga geçtiğimiz zaman da öyle.

"Bale nasıldı?" diye sordu Griffin, yumurtaları cırparak.

Griffin'in sorusuna gözlerimi kırptıştırarak, kafamı boşaltmaya çalıştım.

"Harikaydı. Dansçılar çok etkileyiciydi. Yani, insan vücudunun o hareketleri yapabildiğine inanamıyorum. Ve loca koltuklarımız vardı, sahneyi tepeden izleyebildik. Büyülüydü. Oh, ve gösteriden önce bana sahne arkasını gezdirdi. Gerçekten çok havalıydı."

"O mu?" Emma bu küçük ayrıntıya takılır. "Yani bir erkekle mi gittin?"

"Um, öyle mi dedim?" Aklım başımda değilken söylediklerimi

Emma bilmiş bir şekilde gülümser. "Andrew mıydı?"

"Hayır, sadece bir arkadaş," diyorum yavaşça, bu sefer sözlerime dikkat ederek. "Andrew'un bir arkadaştan fazlası olduğu anlamına gelmez, ama eğer kastettiğin buysa, o bir randevu değildi." Bir gösteriydi, sonra seks.

"Tamam. Sen ne dersen o." Daha fazla ayrıntı vermeyeceğimi anlayarak iç çeker.

"Dışarı çıkıp bir şeyler yapmana sevindim. Yapmak ve görmek istediğin bir sürü şeyin olduğunu biliyorum." Yumurtaları iki tabağa bölüyor

iki tabağa böler, sonra bana döner. "Haftaya Top of the Rock'a gitmek ister misin? Bir tura kaydolabiliriz diye düşündüm."

Yalan söyleyip Griffin'le bir tur daha yapmayı düşünüyorum. O kadar çok sevdim ki tekrar giderdim, ama yoğun iş programım, ikinci işime başlamam ve Hunter'la çıkmam nedeniyle gün içinde yeterli zamanım yok.

"Aslında, ben zaten gittim."

"Oh, çok güzel." Yanımdaki tabureye oturur, sıcacık yumurtalarının korkunç kokusu bana doğru yayılır.

"Aynı arkadaşınla mı?" Emma kahve fincanının üzerinden bana göz kırpmıyor. Merakına dudaklarım seğiriyor. *O kadar kolay söylemeyeceğim.*

"Gitmem gerek." Ayağa kalkarken, hassas popom deri tabureye sürtünce yüzümü buruşturmamaya dikkat ediyorum. "Sonra görüşürüz çocuklar."

"Görüşürüz Soph." Griffin başını sallar ve yumurtalarından bir ısırık alır.

"İyi günler!" Emma mutfaktan çıkarken bana sesleniyor.

"Sana da!" Ön kapıya doğru giderken ona sesleniyorum.

Ayakkabılarımı giyip çantamı alırken onların konuşmalarından bazı parçalar duyuyorum.

Emma'nın kahkahası yankılanıyor, ardından Griffin'in derin kahkahası geliyor. Birbirlerine çok yaklaşıyorlar.

Emma ve Griffin'i izlerken, ki onların sevgi düzeyi bazen mide bulandırıcıdır, çünkü o benim kardeşim ve onun kimseyle öpüşmesini görmek istemiyorum, sevgi dolu bir ilişkide olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Seni seven ve destekleyen, aynı zamanda sabah saat sekizde kendini tutamayıp seni buzdolabına yapıştırmak isteyen birinin olması ne kadar çekici.

Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Buzdolabı kısmı değil, bunun sırtımı sert ve soğuk tutacağını tahmin edebiliyorum, ama geri kalanı.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. İlişkiler emek ister, değil mi? Dikkat ve sürekli bakım gerektirirler. Şu anda bakacak vaktim olan tek şey, yeni başlayan kariyerim.

Arkamdaki kapıyı kapatıp asansöre doğru yürüdüm.

Normal çalışma saatlerimin ve hafta sonu düğün programımın yanı sıra, yakında The Penrose'da garsonluk yapmaya başlayacağım ve yaz sonunda sunmam gereken staj sunumumu düşünmeye başlamam gerekiyor. Ne sunmak istediğimi ve nasıl sunmam gerektiğini.

Çantamdaki telefonum titrer ve Hunter'dan bir mesaj geldiğini görürüm.

Hunter: *Günaydın güzelim. Nasıl uyudun?*

Onun tatlı sözleri midemi kıpır kıpır ediyor. Onun yatağında tekrar seviştikten sonra, elbisesini giydim ve Hunter şoförüne beni eve götürmesini söyledi.

Sophie: *İyi, ama kığım ağrıyor.*

Hunter: *Üzüldüm dediğinde, kığın ağrması düşüncesi taşaklarımın ağrmasına neden oluyor. Şu anda ıslak mısın?*

Bu adam tüm iç çamaşırlarımı mahvedecek.

Sophie: *Böyle şeyler söylediğinde, nasıl ısınmayayım?*

Hunter: *Sen çok müstehcen bir kızsın Sophie.*

Sophie: *Oh, bir dahaki sefere buzdolabının önünde sevişmeliyiz.*

Hunter: *Bu bir fantezi mi?*

Sophie: *Denemek istediğim bir şey.*

Hunter: *Ne kadar evcil. Açıkça söyleyeyim, istediğin her yerde seninle sevişirim.*

Düşünmeden cevap veriyorum.

Sophie: *Ortamdan mı yoksa vücut parçasından mı bahsediyoruz? *şeftali emoji**

Hunter: *Daha önce anal seks yaptın mı?*

Boğazım kurur. Sanırım bu tuzağa düştüm.

Sophie: *Hayır, ama merak ediyorum.*

Hunter: *Bana vermek istediğin her şeyi alacağım, tatlım. Kığın da dahil.*

Son mesajı yüzünden yanaklarım kızardı. Hunter'ın beni kığımdan sikmesi fikri beni kızartıyor, endişelendiriyor, heyecanlandırıyor ve bunaltıyor.

Sophie: *Bakalım.*

Hunter: **şeftali emoji* *patlıcan emoji**

Saat sabahın sekiz buçuk, bu kadar tahrik olmamalıyım. Telefonumu çantama atıp Hunter'la ilgili tüm müstehcen düşünceleri kafamdan atıyorum.

Perşembe gecesi, The Penrose'da antrenman yapıyorum. Ekstra paraya çok ihtiyacım olduğu gibi, diğer çalışanlar da çok eğlenceli ve dört saatlik vardiyam su gibi akıp gidiyor. Cuma sabahı, yorgunluktan bitkinim. Çoğu insan iş haftasını bitirirken, benim yarın Rhinehart-Van Housen düğününde yine tam bir gün çalışmam gerekiyor.

Johnathan ve ben Guastavino's'ta bir yer kontrolünden döndükten sonra, klavyemin yanındaki Bistro Vendôme'da hızlıca yediğim, neredeyse hiç dokunulmamış salatamla birlikte masamdaki sandalyeye gürültüyle oturuyorum. Onu personel salonundaki buzdolabına koymam gerekirdi, ama bunun için sahip olmadığım enerjiye ihtiyacım var.

Sadece bir saniye gözlerimi kapatacağım. Öğleden sonrasını atlatmak için kısa bir şekerleme.

Gözlerimi kapatmıştım ki June'un yaklaştığını duydum.

"Buna benden daha çok ihtiyacın var gibi görünüyor."

Gözlerimi açtığımda, salatamın yanına küçük bir kahve fincanı koyduğunu gördüm.

"Oh, teşekkürler. Evet, bir hafta oldu."

Güçlü bir şekerleme yapma umudum suya düştüğü için, kahve fincanına uzanmak için öne eğildim.

"Doğru, dün gece The Penrose'da işe başladın. Nasıldı?"

"İş olarak oldukça eğlenceli. İnsanları seviyorum ve eve nakit bahşiş götürmek harika." Johnathan'ın yarın için gönderdiğim çalışma programına herhangi bir yorumu olup olmadığını kontrol etmek için gelen kutumu açıyorum, ardından kişisel e-posta gelen kutuma tıklıyorum. "Gecen nasıldı?"

"İyi idi. Allen ve ben telefon seksi ile ilişkimizi renklendirmeye çalışıyoruz. Biraz zor oldu ama çok garip bir durumdan biraz keyifli bir duruma geldik."

June'u dinlerken yeni bir mesaja tıklayıp okumaya başlıyorum. "Vay canına."

"Yani, *o kadar da* etkileyici değil."

Adrenalin damarlarımdan akarken sandalyemden fırladım. Masayı dolaşıp June'un elini tuttum.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldayarak soruyor, ben onu koridordan tuvalete doğru sürüklerken. İçeri girer girmez kapıyı çarpıp arkamızdan kilitliyorum.

"Öncelikle, Allen'la telefon seksi konusunda bir ilerleme kaydettiğinize çok sevindim. Bu harika. Senin adına çok mutluyum."

"Tamam." Etrafına bakınıyor. "Peki neden tuvaletteyiz?"

"Brides dergisinin yardımcı editöründen bir e-posta aldım. Ağustos sayısında yer vermek istedikleri sekiz popüler düğün blogundan biri olarak benim blogumu seçmişler."

Bunu söylerken hala inanamıyorum. Tüm kalbimi ve ruhumu koyduğum blogum ulusal bir dergi tarafından tanınacak. Bu

Onların yeni serisinin bir parçası ve seçildiğimi öğrenmek için sabırsızlanıyorum. "Bu harika Sophie. Tebrikler!" Beni kucaklıyor.

"Hala neden tuvaletten bir buçuk metre uzakta olduğumuzu anlamıyorum."

"Oh, doğru. Blogumu pek kimse bilmiyor. Bu benim tutkulu bir projem olduğu için pek kimseyle paylaşmadım ve herkesin önünde duyurmak istemedim."

"*Brides* dergisinde yer alıyorsa, bence bu meşru bir şey. Sanki kirli bir sırmış gibi davranıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Bunun bir anlamı olacağından emin değildim. Bu gerçek bir kariyer yolu değil, sadece bir hobi."

"Sophie, blogların nasıl işlediğini bilmiyorum ama bu tanınmanın çok önemli bir şey olduğuna eminim. Hobi olsa bile."

Beni kucaklayarak "Tebrikler. Bu çok heyecan verici!" der.

İçimde bir yerlerde June'un haklı olduğunu biliyorum. Bu yüzden paniğe kapılıp onu özel bir yere götürüp haber verdim. Ama bunun bir başka nedeni de, blogum *Sustainable Wedding Chic*'i hiçbir zaman bir yan işten daha fazlası olarak görmemiş olmam. Sürdürülebilir düğün dekorasyonu ve hizmetlerine olan tutkumu keşfetmek için yaratıcı bir çıkış noktası. Onu kesinlikle potansiyel bir kariyer yolu olarak görmedim.

Oluşturduğum takipçi kitlesinin artmasını görmek heyecan vericiydi. Benimle işbirliği yapmak isteyen reklamcılardan teklifler almak da öyle. Ama ben her zaman dokuzdan beşe (artı hafta sonları) bir kariyerin akıllıca bir yol olduğunu düşünmüştümdür. Griffin, finansal istikrar ve güvenliği sağlamak için beni bu yolu izlemeye teşvik etti.

En çok istediğim şey bu. Kendimi geçindirmek ve bağımsız olmak. "İşten sonra kutlayalım," diyor June.

Brides özelliğinin verdiği adrenalin etkisi geçiyor ve yorgunluğun vücuduma geri dönmeye başladığını hissedebiliyorum.

"Çok isterdim ama bitkin durumdayım. Bu çalışma programı seni yormuyor mu?"

"Kesinlikle çok yoğun, ama ben ikinci bir işte çalışıp blog için içerik üretmiyorum."

İç çekiyorum. "Doğru." Belki de kendi kendime yetebilmek için çalışma programımı aşırı yüklemişimdir.

June kapıya uzanır. "Bir içki. Başarını kutlamalıyız."

"Tamam. Bir içki," diyorum ona geri çekilirken.

İşe dönmem gerek, ama düşüncelerimi toparlamak için bir dakika duruyorum.

Belki Brides dergisiyle olan bu fırsat, blogumun daha büyük bir şeye dönüşebileceğinin işaretidir. Sonunda tam zamanlı bir iş haline gelebilir. Hunter'a söylediğim gibi, kendi işimi kurmak uzun vadeli planlarım arasında, ama ya zaman çizelgesini öne alırsam? Planlarımı değiştirirsem?

Bu düşünce hem heyecan verici hem de bunaltıcı.

Aynada yansımamı kontrol ediyorum.

Benim gibi görünüyorum, ama gözlerimde farklı bir şey var. Gözlerimde belirsizlik var.

İstikrardan rahatlık duyarken, risk almayı seven bir yanım olduğunu keşfediyorum.

Bu, seksi bir yabancıyla eğlenceli bir gece geçirmek isteyen ve Vegas'ta Hunter ile birlikte olan tarafım. Windsor'da tam zamanlı bir işe girip Las Vegas'ta kalabileceğim halde, New York'ta yaz stajına başvuran tarafım.

Her zaman ne istediğimden çok emindim. Doğru yolda olduğumu ve bu yolda devam edersem istediğim yere ulaşacağımı biliyordum.

Ama son birkaç haftadır, her şeyden daha az emin olmaya başladım.

Ve risk almayı seven tarafım, planımdan sapmam için beni zorlayan sesim giderek daha yüksek çıkıyor. *Brides'in* özelliğini öğrenmek, bu sesin daha fazla duyulmasına neden oldu.

Geçmişte aklıma gelen "ya eğer?" ve "acaba yapabilir miyim?" düşünceleri daha sık gelmeye başladı.

Ancak bu düşünce ve arzuları kabul etmek, onlara göre hareket etmem gerektiği anlamına gelmez. Blogumun büyük bir dergide yer alacağı için heyecanlanabilirim, ancak bu, belirlediğim planları bozmam anlamına gelmez.

Bu yüzden, blog özelliği için sessizce heyecanlanacağım, ama stajıma odaklanmaya devam edeceğim. Planım bu.

Yenilenen kararlılığımı saçımı düzeltiyorum, ellerimi yıkayıp işime geri dönüyorum.

BÖLÜM 18

Hunter

Başımı kaldırıp Sophie'nin ofisimin kapısında durduğunu gördüğümde, yorgun gözlerimin bana oyun oynadığını düşündüm. Zihnim en çok görmek istediğim şeyi yaratıyordu. O, geçen hafta boyunca boğulduğum iş çölünde bir serap, bir vaha gibiydi.

Şu anda bile geç saatlere kadar çalışıyorum. Çalışanlarımın çoğunun mesaisi çoktan bitti.

"Merhaba," diyor ve bana doğru yaklaşıyor. Üzerinde bol, çiçek desenli bir etek var, kısa ya da dar değil, ama elimi eteğin altına sokabileceğim düşüncesi vücudumu yüksek alarm durumuna geçiriyor.

Sırtından bir çanta çıkarıyor. "Yiyecek getirdim."

Durmadan mesajlaşıyoruz, ama benim ve onun çalışma programları nedeniyle, bale gecesinden beri onu görmedim.

"Yiyecekleri boş ver," diyorum ona. "Buraya gel." Elim uzatıyorum ki onu masamın etrafında yönlendirebileyim.

Gülüyor. "Ne getirdiğimi bile bilmiyorsun."

Sandalyeyi geri çekiyorum ama o kalkmamı engelliyor. Paket servisi çantasını ve çantasını masamın üzerine koyuyor, benimle bilgisayarımın arasına geçip masanın kenarına yaslanıyor.

"Önemli değil. Senin amından daha lezzetli bir şey yok. Şu anda canım onu çekiyor."

"Herkes gitti mi?" diye sorar. "Rebecca ön tarafta değildi, bu yüzden ortalıkta kimse yok diye düşündüm."

"Burada kalan son kişi benim." Yüzümü boynuna gömmek için öne eğildim. "Lanet olsun. Çok güzel kokuyorsun."

Ellerim uyluklarından yukarı kayarak eteğinin altına girer. Onu normalde yaptığım gibi kızdırmam. Onu elde edeli çok uzun zaman oldu. Bir hafta oldu ve kafayı yiyorum. Parmaklarım külotunun altına kayarak ıslak olduğunu fark ederim.

"Siktir." Onun ağzına homurdanıyorum, sonra iki parmağımı içine daldırıyorum. Kasları etrafımda sıkışıyor ve bu his beni çılgına çeviriyor. Neyi özlediğimi hatırlatıyor bana. "Çok ıslaksın." Parmaklarımı onun içine sokuyorum

"Senin bu kaygan amını özlemişim." Kulağını ısırırım. "Yoksa *benim mi* demeliyim?"

Kulağıma inliyor.

"Bu benim fantezilerimden biri," diyor, ellerini omuzlarıma koyarak vücudunu sabitliyor ve kalçalarını yukarı aşağı kaldırarak parmaklarımı kullanarak kendini tatmin ediyor. "Seninle buraya geldiğim ilk günden beri bunu senin ofisinde yapmayı düşünüyordum."

"Ne düşündün?" diye soruyorum, başparmağımı klitorisine sürterek.

"Beni masanın üzerine eğmeni."

"Bu kolayca ayarlanabilir." Köprücük kemiği ile boynu arasındaki hassas eti ısırırım. "Başka ne?"

"Sen masanda otururken sikini emmek." "*Mmm*, ben de bunu düşündüm."

O geri çekilir, eli bacaklarımin arasında büyüyen şişkinliği keşfeder.

"Şu anda istiyorsun, değil mi tatlım?" Sophie dudağını ısırır ve başını sallar.

Elimi eteğinin altından çekiyorum ve onun uyarılmışlığıyla ıslanan parmaklarımı dudaklarıma götürüp onun tatlılığını emiyorum.

Parmakları hızla kemerimi açar ve fermuarımı indirir. Onun için hazır olup olmadığının sorgulanacak bir yanı bile yok. O odaya girdiğinde, ben kaya gibi sertleşmişim. Eli külotumun içinde, beni tabandan uca kadar okşar.

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Sandalyeyi geri çekiyorum, böylece yeterli alana sahip oluyor ve başını masaya çarpmıyor. İlk gün benim dairemde söylediği gibi, centilmenlik ölmemiş.

"Siktir." Dilini benim uzunluğumun etrafında dolaştırırken homurdandım. Kirpiklerinin yanaklarının üzerinde titremesini, parlak dudaklarının benim etrafında gerilmesini izledim. Uzunluğumun üzerinde yukarı aşağı hareket etti. Bir kez. İki kez. Sonra gözlerini açtı ve benimkilere baktı. "Benim sikimi emirken çok güzel görünüyorsun Sophie."

Sophie'nin önümde diz çökmüş, beni sertçe emmesi beni büyüleyen bir manzara, ama ofisimin kapısının çerçevesine gelen bir vuruş, sesin geldiği yöne gözlerimi kaldırmamı sağlıyor.

Griffin'i görünce vücudum kaskatı kesildi. Onun çoktan gittiğini sanıyordum. Kahretsin, ofis odasında tamamen yalnız olduğumuzu sanıyordum, yoksa onunla hiçbir şeye başlamazdım. Kesinlikle onun masamın altına diz çökmesine izin vermezdim.

"Carmine Group satın alımı için son sözleşmeyi sana e-postayla gönderdim." Kapıya yaslanıyor, elleri cebinde. Sophie'nin tepkisini merakla bekliyorum. Umarım benim aletimi ısırmaz. Ona bakmıyorum, ama çenesinin gevşediğini, dilinin dönmeyi bıraktığını hissediyorum.

Onu koruyabilmemin tek yolu, sandalyemi masaya yaklaştırmak ve onun da benim yaptığımı yapıp masanın altına girmesini ummak.

Yüksek bir gürültü duyulur. Sophie'nin başı masanın üstüne çarpmıştır. Kahretsin. "İyi misin?" diye sorar Griffin.

"Evet. Sadece dizimi çarptım." Acımı inandırıcı kılmak için elimden geleni yapıyorum.

"Şimdi üzerinden geçmek ister misin?" Griffin saate bakar. "Geç oluyor. Emma'ya işimi bitireceğimi söyledim ama..."

Ofisime bir adım atar ve ben gerilirim. Hangisi daha kötü olur bilmiyorum, pantolonumdan dışarı çıkan sertleşmiş penisim mi, yoksa hala ağzında olan Sophie mi?

"Hayır, hayır. Sorun değil. Gözden geçiririm, yarın konuşabiliriz."

"Tabii." Başını sallar. Geri çekileceğini sanırım, ama ofisime bir adım daha atar. "Hudson Yards genişletme projesinin son teslim tarihi hakkında seninle konuşmak istiyordum. Bir dakikan var mı?"

Masamın altından yine bir çarpma sesi geliyor.

Griffin'in bakışları masama düşer. Sonra da paket servisi çantasına ve Sophie'nin çantasına. Kahretsin. Acaba fark edecek mi? Ama birçok kadının siyah çantası var. Gözleri yere düşer. Zihnimde masamın önden nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalışıyorum. Sanırım alt kısmında küçük bir boşluk var.

Griffin bir şey görmüş olmalı ki bir adım geri çekildi.

Ben bir ağabeyim. Hannah'nın bir erkekle sevişirken onu yakalamak ne kadar korkunç olurdu, sadece hayal edebiliyorum. Bu, asla görmek istemediğim bir şey. Şimdi James ile nişanlı olsa bile, onların seks hayatına maruz kalmak istemiyorum.

Ve Griffin benim arkadaşım.

Arkadaşlarımdan biri Hannah'yla birlikte olsaydı, çok kızardım.

Suçluluk duygusu beni çok etkiliyor. Bu anda Sophie'den uzak durmam gerektiğini hatırlıyorum.

Griffin boğazını temizledi. "Yarın seninle konuşabilirim."

Şu anın uygun olmadığını anladığı için minnettar olarak başımı sallarım. "Olur."

"İyi geceler." Kapıya doğru gider ve kapıyı arkasından kapatır.

O gittikten sonra, sandalyemi geri çekip pantolonumun fermuarını çekerim. Odayı geçip kapıyı kilitlerim. Geri döndüğümde, Sophie masanın altından çıkmaya çalışıyor. Ona yardım edip masamın üzerine kaldırıyorum.

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de sessiz. Bu ana kadar, neredeyse yakalanmakla ilgili bir sorun yaşamamıştık.

"Buraya gelmemeliydim. Sana sürpriz yapmak istedim ama Griffin'in hala burada olabileceğini tamamen unuttum."

Sophie'nin beni görmek istemesi ve kardeşinin bizim hakkımızda bir şey bilmesini istemediğini bir an için unutmaması iyiye işaret olarak görmek istiyorum, ama şu anda bu konuda stresli olduğunu anlayabiliyorum.

"Sence biliyor mu?" diye fısıldadı.

Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Masamın altında bir kadının bana hizmet ettiğini mi? Evet."

"Kahretsin." Dudaklarını ısıyor. "Ama benim olduğumu bilmiyordu, değil mi?" Kafamı sallıyorum. "Sanmıyorum."

"Gitmeli miyim?" diye sordu.

"Hayır. Burası daha güvenli. Lobide ona rastlamak istemezsin." Elimle çenesini kavrar ve dudaklarına nazikçe bir öpücük kondururum.

Penisim hala sert. Hala onu arzuluyorum, ama ruh halim değişti. Griffin'in ortaya çıkması, bunu ondan, dünyadan, bir nedenden dolayı sakladığımızı hatırlatıyor. Ayrıca, kısa mesajlar dışında, bir haftadır konuşmadık, bu yüzden onu masadan indirip, paket servisi çantasını açmaya karar verdim.

Şehirdeki en sevdiğim Japon restoranı Momosan'dan ramen. Ramen kaselerini ofisimin köşesindeki küçük konferans masasına koyarım, sonra kalan kutuyu açarım ve onun yapışkan kaburga mezesini de sipariş ettiğini görürüm.

En sevdiğim yemeklerden birini yiyeceğim için boğazımdan bir inilti kaçıyor.

"Hangi rameni sevdiğini bilemedim, o yüzden iki çeşit aldım. Ve sen de bunları sevdiğini söylemiştin..." Yapışkan kaburga kutusunu işaret ediyor ama sesi kesiliyor, yanakları kızarıyor. "Umarım sorun olmaz."

Eğilip dudaklarına hafifçe öpüyorum. "Her şey harika görünüyor. Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Neredeyse yakalanacak olsak da mı?" Acı bir gülümsemeye gülümsüyor.

Göğsümdeki o his geri geldi. Baleden gelen his. Sophie'nin gösteride sevinçle gülümsediğini izlediğimde hissettiğim aynı göğüs kafesimdeki çekişme, ama sonra birlikte görülmek istemediğimiz için onun dansçılarla sahne arkasında buluşmasını engellemek zorunda kaldım.

Artık daha yaşlı olduğumu ve Griffin'in patronu ve arkadaşı olduğumu anlıyorum. Bazı karmaşıklıklar var. Sadece birkaç hafta oldu, ama ilişkimizdeki gizlilik unsuru cazibesini kaybetmeye başlıyor.

Çantadan bir çift çubuk ve peçete çıkarıp bana uzattı.

"Griffin, büyürken senin flört etmeni nasıl karşıladı?" diye soruyorum, çubukları ayırırken.

"Çok fazla flört etmedim. Her zaman en iyi davranışımı sergiledim, yardımcı olmak istedim, okulda veya erkeklerle sorun yaşamak istemedim. Griffin'in endişelenecek yeterince şeyi vardı, benim de genç kız dramalarıyla ona yük olmak istemedim."

Kaşıkla bir parça erişte ve domuz eti alıp yiyorum. Çiğnemeyi bitirince sohbete devam ediyorum.

"Peki, bekaretini nasıl kaybettin?" diye soruyorum. O iç çekiyor. "Neden bunu konuşuyoruz?" "Sohbet ediyoruz, Sophie."

"Üniversitedeki ilk yılımda bir erkekle. Çıkıyorduk, ya da ben öyle sanıyordum, ama sonra birden ortadan kayboldu." Sonunda yemeğini istediği gibi düzenledi ve bir lokma aldı.

"Aptalın teki gibi." O sadece omuz silkiyor.

"Peki ya sen?" diye sorar, kaşlarını oynatarak.

"Hazırlık okulunda. On altı yaşındaydım."

Sessizce çiğniyor, sonra yüzünde kocaman bir gülümseme yayılıyor.

"Yani, yirmi yıldır seks yapıyorsun. Neredeyse benim yaşıma kadar."

İnlerim. "Yine mi bu konu? Yaş farkını sorun etmediğini sanıyordum."

"Önemsiyorum. Sadece düşünmesi komik." Gülüyor. "Ve seni kızdırmak için."

"Dikkatli ol." diye homurdanırım, elim masanın altında onun uyluğunu bulur ve sıkarım. "Avuç içim kaşınıyor."

"Öyleyse, 'çok yaşlısın' şakaları arayayım." Gülerek, telefonuna uzanıyormuş gibi yapar, ama bir saniye sonra yemeğine geri döner. "Şikayet etmiyorum. Senin tüm tecrübenin faydası bana dokunuyor."

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme atıyorum. "Daha sonra sana birçok fayda sağlayacağımdan emin olabilirsin."

"Sabırsızlanıyorum."

Dudaklarını ısırıyor ve gözleri parlıyor. Bu bakış, şu anda onu masanın üzerine yatırmamak için irademi kullanmamı sağlıyor.

Gözlerimi kaçırıp bir ısırık daha alıyorum, sonra konuyu çok daha az tahrik edici bir şeye çeviriyorum.

"İş nasıl gidiyor? Hannah seni deli etmiyor mu?"

"İşler iyi. Ve kız kardeşin tam bir hazine." "Bunu söylemen için sana ne kadar ödedi?" diye sordum, sırtarak.

"O bir müşteri, yani teknik olarak para ödüyor, ama ödemese bile yine de onun harika biri olduğunu düşünürdüm."

"Aynı anda kaç düğün üzerinde çalışıyorsun?" Bir başka yapışkan kaburga alıp Sophie'ye uzatıyorum.

"Mmm." Isırırken inliyor. "Güzel, değil mi?"

"Çok iyi."

"Özel sos sayesinde." Elimi uzatıp Sophie'nin ağzının köşesinde biriken sosu sildim. Başparmağımı dudaklarına bastırdım ve o da ağzını açarak başparmağımdaki sosu yaladı. Onun yanında çok kolay dikkatim dağılıyor. Elimi indirdim ve devam etmesini işaret ettim. "Ne diyordun? Düğünlerin sayısı."

"Doğru. Şu anda planlama aşamasında olan yirmi düğün var. Mekanlara göre takip etmek için renk kodlu bir sistem geliştirdim."

"Bu çok ilginç. Şimdiye kadar en sevdiğin mekan hangisi?"

"Hmm. Botanik Bahçeleri çok güzeldi, ama nemli hava ortamı berbat etti. Bence The Plaza Hotel ideal olacak. Stephens-Lautner düğünü bu Cumartesi orada yapılacak. Orayı sadece bir kez gezdim, ama tam bir sihir gibi. Salonun dekorasyonunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Onun coşkusuna gülümsüyorum. "Plaza güzel bir yer."

O sırttı. "Eminim orada milyonlarca kez kalmışsındır."

"İş yemekleri ve sayısız etkinlik için The Palm Court'a gittim, ama kalmak için bir nedenim hiç olmadı."

O da başını sallıyor. "Sanırım tüm hayatın boyunca burada yaşadıysan, o kadar da büyüleyici gelmez."

Boş kaselerimizi ve kalan çöpleri toplayıp çöp kutusuna atıyorum.

Çan

ta. "Yemek için tekrar teşekkür ederim." Öne eğilip dudaklarını yakalamak için

öpücük hızla açgözlü bir hal alır. Kapı kilitli ve Griffin çoktan gitmişken, kaldığımız yerden devam edebiliriz. Sophie'yi kolayca masamın üzerine eğip bacaklarının arasına girebilirim, ama şu anda onu yatağıma yatırıp onunla yavaşça vakit geçirmek istiyorum. Geri çekilip masadan çantasını alırım. "Hadi, buradan gidelim."

Parmak uçlarım Sophie'nin çıplak sırtını okşuyor. Cildinin her santimi ipeksi pürüzsüzlükte. Omurganın dibinde, parmaklarım kıcının kıvrımlarına ulaşıyor, avucumun bıraktığı pembe eti nazıkçe okşuyor. Cildinin parıldadığını, saçlarının ellerimden dolayı dağınık olduğunu, ne kadar güzel görüldüğünü gözlemlemeye neredeyse hiç vaktim olmadı ki, o hareket edip yatağın kenarına doğru ilerlemeye başladı.

Sophie son birkaç haftadır birçok kez yatağıma girdi, ama her seferinde böyle bittiği için bundan nefret etmeye başlıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum, elimi uzatıp bileğini tutuyorum.

O çok hızlı.

"Eve," diyor. Yerdeki yastıkları kaldırıp altında gömülü olan kıyafetlerini ararken tamamen çıplak.

Onu izlemek için başucuna yaslanıyorum. Sophie'nin vücudunu, doyamayan aç bir adam gibi arzuluyorum. Ona olan arzum sonsuz. Ama onu burada, benimle kalmasını istememin tek nedeni bu değil. O yanımdayken göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. O hissi de arzulamaya başlıyorum. Daha fazlasını arzuluyorum.

Öne atıldığımda, onu belinden tutup yatağın üzerine yatırdığımda, o benim geldiğimi görmüyor.

"Ne yapıyorsun?" O gülerken şakacı bir şekilde göğsümü itti.

Gülüştü dinince, ona dikkatle bakıyorum. "Daha fazlasını istiyorum."

"Oh, özür dilerim, iki orgazm sana yetmedi mi?" Gözlerini devirip başını sallıyor.

"Daha fazla orgazm değil. Yani, buna itirazım yok, ama kastettiğim o değildi."

Gözleri, parmağımla dudaklarını izlediğim yere düşer, sonra tekrar benimkilere döner.

"Senin içinden çıktığım anda kaçman hoşuma gitmiyor."

"Çıkarır çıkarmaz değil," diye tartışıyor. "Kesinlikle orgazmdan en az üç dakika sonra." Gülüyor. "Ayrıca, gizli seks arkadaşlarının kucaklaşması gerektiğini düşünmemiştim."

"Gizli seks arkadaşlarının iyi yanı, kendi kurallarını koyabilmeleridir."

"Ah, yani gizli seks arkadaşlığı demokrasisi mi? Ben hep daha çok penis diktatörlüğü olduğunu düşünmüştüm."

"Ukala." Elimi indirip kıcını çimdiklerim ve o çığlık atarak kaçmaya çalışır ama ben onu sıkıca tuttuğum için başaramaz.

"Sarılmak için vaktin olduğuna emin misin?" Kafasını komodeye doğru çevirir. "Telefonun durmadan çalıyor. Biraz dikkatimi dağıtıyor."

İki elimle arkamdaki çarşafı tutuyorum. Çarşafı çekip üzerimize örtüyorum, altındaki hava bir gölgelik etkisi yaratıyor. Telefonumu kapatmak için hareket edersem kaçacak, bu yüzden amacım onun bahsettiği titremeyi bastırmak. Çarşafı başımızın üzerine örtünce Sophie'nin yüzü aydınlanıyor.

"Annem de bunu yapardı. Ben yatakta uzanırken o çarşafı çekip üzerime örterdi. Sanki balonun içindeymişim gibi. Buna bayılırdım. Kendimi güvende hissederdim."

Hava kaçarken çarşaf üzerimize yerleşir. Sophie'nin bahsettiği balon etkisini yaratmak için çarşafın üst kısmını başımızın üzerinde sabit tutarım. Onun burada benimle güvende hissetmesini istiyorum.

"Onunla ilgili en sevdiğim anı bu. O kadar çok belirsizlik vardı ki, çoğu zaman eve gelip gelmeyeceğinden emin olamazdım. İyi olup olmadığından. Beni umursayıp umursamadığından. O yüzden, beni yatırdığı o geceler, onunla bir bağ hissettiğim nadir anlardı. Onun sevgisini hissediyordum."

Avuç içim yanağına dokunuyor, başparmağım gözünün altındaki nemi siliyor.

"Üzgünüm, Sophie. Hiçbir çocuk böyle hissetmemeli." Onun bakışlarını yakalamaya çalışıyorum, ama o başka yere bakıyor.

"Griffin'in durumu daha kötüydü. En azından ben doğduğumda annem hayatını düzene sokmaya çalışıyordu. Başarısız oluyordu ama en azından deniyordu. Annem öldüğünde

benimle ilgilenmek için hayatını askıya aldı. Genç yetişkinlik döneminin çoğunu kaçırdığını hissediyorum. Benim için çok şey feda etti. Keşke daha fazla yardım edebilseydim."

"Sen on yaşıdaydın, Sophie."

"Evet," dudaklarını ısırıyor, parmakları boynumun çukurunda duruyor. "Yine de bencil davrandığımı hissediyorum. Çok fazla borçlanmadan üniversiteye gittim, hayallerimin peşinden New York'a gittim," gözleri benimkilere bakıyor, "senin peşinden."

Sophie benden on üç yaş küçük olsa da, onu tanıdığım andan itibaren, yaşının ötesinde bir özgüvene sahipti. Bu, onun büyürken geliştirdiği, zorunluluktan dolayı hızlı bir şekilde kazandığı bir olgunluktu. Griffin'e ne kadar kredi verse de, nihayetinde onun azmi ve başarısının sebebi kendisiydi.

Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim, sırtı göğsüme yapıştı.

"Ahem." O, benim büyüyen ereksiyonuma karşı kıcını salladı.

"İlgilenmezsen, sonunda geçer." Penisimi söylemek bile onu alarma geçiriyor. Sophie'nin kıcı benim kasıklarımına sürtünürken, hiç şansı yok. "Belki. Tamam, muhtemelen yok. Boxer giymemi ister misin?"

Esniyor.

"Hmm." Yüzümü Sophie'nin saçlarına gömüyorum. Şampuanının kokusu, hafif bir terli seks kokusu ile karışıyor. Bacaklarımız birbirine dolanıyor. Bacaklarımın arasında büyüyen uzantı Sophie'nin kıcına baskı yapıyor. Onu görmezden gelmek ve bu anın tadını çıkarmak için elimden geleni yapıyorum.

Bu çok güzel. Onu kollarımda tutmak. Onu bütün gece orada tutmak, yumuşak vücudunu benimkine değdirerek hissetmek, sonra sabahleyin onun kaygan sıcaklığına bastırmak. Hareket etmemize bile gerek kalmaz. Arkadan ona bastırabilirim, o kıcını bana doğru kıvrırken parmaklarımla bacaklarının arasını okşayabilirim.

Huzur içindeyim, neredeyse uykuya dalmak üzereyim ki o cevap veriyor.

"Sorun değil. Zaten sadece biraz kalabilirim. Saat 10'da barda çalışmam gerekiyor."

Bu sözleri duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Hangi bar?" diye soruyorum, dirseğimi kaldırarak arkasına eğiliyorum. "The Penrose'da garsonluk için ikinci bir iş buldum." "Neden ikinci bir iş ihtiyacın var?" diye soruyorum.

"Çünkü bu şehirde yaşamak pahalı ve sonunda kendi evime sahip olmak istiyorum." Gülüyor. "Sen on milyon dolarlık daireler satıyorsun; sana buradaki astronomik yaşam maliyetini açıklamama gerek yok herhalde."

burada yaşamın astronomik maliyetini sana açıklamama gerek yok."

Aniden, bütün gece Sophie'yi kollarımda tutmanın verdiği huzur buharlaşıyor.

"Ne zaman başladın?" diye soruyorum.

"Geçen Perşembe günü eğitime başladım. Bu gece ilk resmi gecem."

Bunu sevmediğimi, kontrolcü bir pislik gibi görünmeden söylemek için kelimeler arıyorum.

"Ama sana burada ihtiyacım var." Sonunda sızlanan bir ergen gibi konuşuyorum.

"*Hmm*. Saat dokuz buçuk'a kadar buradayım."

Kolumu kaldırıp saatime bakıyorum. Saat dokuz olmuş bile.

Ona ihtiyacı olan her şeyi sunma isteği dilimin ucunda. Bu gece kazanacağı bahşişleri, şu anda cüzdanımdan kolayca çıkarabilirim. Ama sonra Las Vegas'ta ona seks için para ödediğimi sandığını hatırlıyorum ve bunun doğru bir şey olmadığını biliyorum.

Eğer o başka bir kadın olsaydı, burada kalması için ona yardım teklif ederdim. Zaten çıktığım kadınların çoğu bunu istiyor, bir milyarderle çıkmanın getirdiği nüfuz ve maddi avantajlar, ve benim sikim. Bu her zaman en popüler meta olmuştur. Sik için gel, konfor için kal.

Ama Sophie çoğu kadın gibi değil. Belki de bu yüzden kalmasını istiyorum. Onun azmi ve kararlılığı, beni ona çeken özelliklerdi. Ve onun çok kırılacağını, teklifimi reddedeceğini ve sonra gideceğini zaten biliyorum. Sonunda bu gece gidecek, ama giderken aramızın iyi olmasını istiyorum.

Birkaç dakika önce *gizli seks arkadaşları* diye şaka yaptık, ama bu bana pek uymuyor. Griffin'in kız kardeşi olduğu ve ona saygı duymak istediğim için değil. Hayır, bundan daha fazlası var. Onu korumak, ona bakmak istiyorum. Bunun istemediğini biliyorum. Belki de bu yüzden bu düşünce daha da çekici geliyor.

Gözlerimi Sophie'nin yüzüne indiriyorum. Gözleri kapalı, uzun kirpikleri yanaklarına yayılmış. Dolgun, pembe dudakları huzurlu bir şekilde nefes alırken hafifçe aralanmış.

Bana daha da yakınlaşıyor ve iç çekiyor. "Yirmi dakika sonra alarmı kurar mısın?" diye soruyor, gözlerini bile açmadan.

"Tabii," diyorum ve şakaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Ama alarm kurma zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, sonraki yirmi dakikayı o dinlenirken ona bakarak geçiriyorum.

Saat dokuz buçukta, giyinmesini izlerim ve gitmeden önce onu öperim. Sonra dizüstü bilgisayarımı alıp tek başıma yatağa geri dönerim. Bir kez olsun bir kadının kalmasını istedim ama o gitmek zorundaydı.

BÖLÜM 19

Sophie

Johnathan ve ben, Cumartesi günü yapılacak düğün için mekan kontrolü yapmak ve programın üzerinden geçmek üzere The Plaza Hotel'e gidiyoruz ki, Hunter'dan bir mesaj alıyorum.

Hunter: *İşten sonra gelmek ister misin?*

Sophie: *Adet dönemimdeyim. Bu sabah başladı.*

Teknik olarak şu anda sadece lekelenme var, ama en son ihtiyacım olan şey seks yaparken Hunter'ın üzerine kan bulaştırmak. Bu düşünce çok utanç verici.

Hunter: *Tamam...*

Sophie: *Yani seks olmayacak.*

Hunter bunun sorun olmadığını düşünürse diye açıklığa kavuşturuyorum. Benim için sorun. Yeni şeyler denemeyi severim, ama adet döneminde seks yapmak listemin üst sıralarında değil. Listede hiç yok bile.

Hunter: *Yine de gelmelisin.*

Yapılacaklar listem çok uzun. Ağustos ayında *Brides* blogunda öne çıkan makale yayınlanacağı için, yeni materyalleri takip ettiğimden emin olmak istiyorum.

Sophie: *Gelirdim, ama vlogum için birkaç video çekmem gerekiyor.*

Hunter: *Burada yapabilir misin? Kameramanın olurum. En iyi açıları biliyorum. <göz kırpan emoji>*

Sophie: *Bayağı esprilerin beni gelmeye ikna etmiyor.*

Onunla dalga geçiyorum, ama şimdiden Hunter'ın dairesinin benim daracık odamdan çok daha iyi bir arka plan olacağını düşünüyorum.

Hunter: *Kung Fu Kitchen'dan sipariş*

vereceğim. Sophie: *Peki ya makaronları?*

Hunter: *Bütün makaronları.*

Sophie: *Kabul ediyorum.*

Hunter: *Saat yedide görüşürüz.*

Hunter kapıda beni ateşli bir öpücükle karşılıyor.

"Bunu sevdim," diyor ve parmağını şortlu tek parça bodysuitimin ince askısının altına kaydırıyor.

"Teşekkürler. Tuvalete gitmek biraz zahmetli çünkü tamamen çıplak kalmam gerekiyor, ama çok rahat."

O gülümser. "İşte bu yüzden kadın modası trendlerini hiç anlamıyorum, ama seni mutlu ediyorsa sorun yok."

Arkamdan kapıyı kapatır ve beni mutfığa götürür, yakınlardaki yemek masası sipariş ettiği yemeklerle donatılmıştır.

İlk başta, seks yapma ihtimali olmadan Hunter'ın evinde olmak garip geliyor, ama yemek yedikten ve makaronların yarısını yedikten sonra, seks yapmak için çok tok olduğumu fark ediyorum.

Akşam yemeğinden sonra, mobil kayıt cihazımı kurarken Hunter arkamdan içeri girer.

"Bunun nasıl çalıştığını açıkla."

"Bu bir kamera. Senin neslinin kullandıklarından daha küçük olduğunu biliyorum.

Video kameralar mı deniyordu?"

Alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırmak için döndüğümde, Hunter'ın alaycı bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Kayıt cihazı değil." Şakacı bir şekilde popomu çimdikledi ve ben çılgık attım, sonra kahkahalara boğuldum. "Blogun nasıl çalışıyor? Yoksa video çektiğin için vlog mu?"

"The Sustainable Wedding Chic bir blog olarak başladı, sonra tutorial ve DIY videoları gibi birkaç videomdan daha fazla tepki aldığımı fark ettim, bu yüzden YouTube kanalında daha fazla içerik oluşturmak ve bunu bloguma bağlamak için çalışıyorum."

O başını sallar. "Harika. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Daha çok tek kişilik bir iş ama oturup izleyebilirsin. Ya da gerekirse çalışabilirsin. Kayıt yaparken sessiz olman yeter."

Hunter telefonunu tezgahın üzerine koyar ve tüm dikkatini bana verir. Onun yakışıklı yüzüne bakarım. O büyüleyici mavi gözleri ve seksi gülümsemesi. Belki de bu pek iyi bir fikir değildi.

Hunter beni izlerken kameraya konuşamadığım için bin bir denemeden sonra, sonunda her video için iyi bir çekim yaparım.

"Eğlenceliydi. Düşündüğümde biraz daha uzun sürdü," diyor ve oturma odasına girmek için ayağa kalkıyor.

Ona dönüp sert bir bakış attım. "Bunun senin hatan olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben mi?" diye soruyor masumca, koleksiyonundan bir plak alıp çalar makinesine koyuyor. Yumuşak bir piyano melodisi çalmaya başlıyor.

"Evet. Normalde, kameranın diğer tarafında beni dikkatle izleyen kimse olmaz."

Bir adam derin ve boğuk sesiyle şarkı söylemeye başlar. "Bu kim?" diye soruyorum.

"David Gray. En sevdiğim şarkıcılardan biri."

Hunter elimi tutup tabureden kaldırır, sonra beni oturma odasına götürür. Bir kolunu belime dolayarak, diğer eliyle elimi tutar ve müziğin ritmine göre sallanmaya başlarız. "Çalışmanı izlemeyi sevdim."

Bale gecesinde olduğu gibi, Hunter'ın bloguma olan ilgisi göğsümü ısıttı. Bu yüzden *Brides* dergisinde çıkacak olan haberimi onunla paylaşıyorum.

Bana bakmak için geri çekiliyor. "Sophie, bu inanılmaz."

"Evet." Gülümsayarak başımı sallıyorum.

"Dergilerin satıldığı her rafta bulunan gelinlik dergisinden bahsediyoruz, değil mi?"

"Evet."

"Bir şeyi mi kaçırıyorum?" diye sorar, kafası karışmış gibi.

"Hayır, çok mutluyum."

Beni dikkatle inceliyor. "Evet, yüzünde sevinç okunuyor."

"Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Bu büyük bir olay, ama planımı değiştirmiyor. Blogum bir hobi. Güvenebileceğim güvenli bir iş değil. Marion Adler Events'ta bunun için çalışıyorum. Yani, bu inanılmaz heyecan verici olsa da, planlarımı etkilemesine izin vermeyeceğim."

"Anlıyorum." Bir an sessiz kalıyor, kolunu bana daha sıkı sarıyor, sonra tekrar konuşmaya başlıyor. "Sana bir şey sorayım. Maddi güvencen olduğunu bilseydin, blogunu tam zamanlı olarak sürdürmeye daha meyilli olur muydun? Yoksa Marion Adler Events'ta çalışmaktan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"İkisini de seviyorum. Düğün planlaması ve etkinliklere katılmak yoğun bir iş. Vegas'ta, The Windsor'da, Vegas'ta en iyi düğünü nasıl yapabilecekleri konusunda rehberlik arayan çiftler için daha çok ön planlama yapıyordum, bu yüzden akşamlarımı ve hafta sonlarımı etkinliklerde geçirmemiştım ve çiftlere sürdürülebilir düğün uygulamaları konusunda tavsiyelerde bulunmayı çok seviyordum. Herkes bunu sevmiyor ve ben her çiftin seçimine saygı duyuyorum, ama sonuçta ikisini de yapmaktan keyif alıyorum.

Sürdürülebilir düğün uygulamaları konusunda tavsiyelerde bulunmak ve çiftlerin büyük günlerini planlamalarına yardımcı olmak.”

“O zaman bunun için çalışmalısın. Yakında çıkacak olan özelliği kullanarak platformunu güçlendirebilir ve kendi sürdürülebilir düğün planlama işini başlatabilirsin.”

Midem düğümleniyor. Bu riski göze alamam. "Sen bunu çok kolaymış gibi anlatıyorsun."

"Kolay olmayacak, ama bence yapmaya değer her şeyin zorlukları vardır. Premier ile keşfettiğim yeni girişimler hakkında da böyle düşünüyorum." Hunter bana bakıyor, parmakları şakaklarımdan geçerek yüzümdeki bir saç telini çekiyor. "Bunu bir düşün."

Başımı sallıyorum, sonra başımı onun göğsüne yaslıyorum. Aklım dalgalı düşüncelerle doluyken, vücudumu ona bırakıyorum. Onun sıcaklığını içime çekiyorum, beni saran güçlü kolunun hissini seviyorum, parmaklarım onun saçlarını okşuyor.

"Seni yavaş dans eden bir adam olarak görmemiştin," diye iç çekiyorum.

"Değilim," diyor, beni kendine daha yakın çekerek, sözleri eylemleriyle çelişirken, müziğin ritmine kolayca uyum sağlıyoruz. "Ama bu şarkıyı ve sana dokunmak için her türlü bahaneyi seviyorum."

Bir an sonra, beni döndürdüğünde hala onun sözlerini sindirmeye çalışıyorum. Beni tekrar kendine çektiğinde, beni geriye doğru eğmeye çalışmadan önce, pek de zarif olmayan bir şekilde göğsüne çarpıyorum.

"Şu anda ne oluyor?" Gülüyorum, başımı geriye atıyorum

"Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek," diyor ve beni tekrar dikleştiriyor.

Dudakları şakağımı bulur ve oraya hafif bir öpücük kondurur.

Dengemi biraz kaybetmiş hissederek, dengemi sağlamak için ellerimi boynuna doladım.

"Evet," diyorum, hala beceriksizliğimize gülerek.

Ama bir an sonra gözlerimiz buluştuğunda, orada gördüğüm arzudan midem kıpır kıpır oluyor.

Hunter'ın elleri belimden ayrılıp yüzümü kavrar. Ağzı ağzıma yaklaşırken son kahkahamı yutuyorum, nazik ama tutkulu öpücükleri beni saniyeler içinde sıfırdan yüze çıkarıyor. Ellerim gömleğinin altına kayıyor, tırnaklarım hafifçe karın kaslarını çiziyor, Hunter'ın elleri ise kalçalarımdan ve kalçalarımdan göğüslerime kadar dolaşıyor ve

geri aşağı doğru bir tur atıyor. Öpüşmek, dokunmak, okşamak ve alay etmek, ama bunun sekse yol açmayacağını bilmek farklı bir şey.

Öpüşmemizi bozmadan, Hunter beni kollarının arasına alır. Bacaklarım kolayca beline dolanır ve o bizi kanepeye doğru yürür. Beni sırt üstü yatırır, sonra vücudumu kendi vücuduyla örter.

Seks söz konusu olmasa bile, ona dokunma isteği duyuyorum. Elimi aramıza kaydırıp, ereksiyonunu avuçlarım. O, düşük bir inilti çıkararak, elime doğru sallanıyor. Ama bir an sonra, elimi kasıklarından çekip, başımın üstüne tutturuyor.

"Bu seni rahatsız etmeyecek mi?" diye soruyorum, o boynumu öperken. "Sonra hallederim."

"Benim halletmemi istemiyor musun?" Oturmak için hareket ediyorum, ama rahim kramplarım alt vücuduma keskin bir ağrı yayıyor. "Ah." Alt karnımı tutarak yüzümü buruşturuyorum.

Yine sırt üstü düşüyorum.

"Neren ağrıyor?" Hunter endişeyle kaşlarını çatarak üzerimde eğilir.

"Rahmim." İnlerim. "Adet dönemi en kötüsü. Kadınlara mutlu bir adet dönemi geçirmelerini söyleyen o tampon reklamı... Birisi o pazarlama ekibinin suratına bir yumruk atmalı."

Hunter gülmemek için dudaklarını sıkıştırır. Karnım ağrıyor olsa da, ben de gülmekten kendimi alamam.

Gülüşümüz dinince, "Neren ağrıyor?" diye sorar.

Elimi karnımın sağ alt tarafına koyuyorum. Başını eğiyor ve işaret ettiğim yere dudaklarını değdiriyor.

O kadar tatlı ki, şimdi göğsüm ağrıyor. Muhtemelen orayı da öpmeli.

Hunter, birbirimize bakacak şekilde yan yatana kadar bizi döndürdü, parmak uçları yanağımdan çeneme ve burnuma doğru bir yol çizdi. Bu çok rahatlatıcıydı ve göz kapaklarım kapanmaya başladı.

Ve The Penrose'daki vardiyama gitmek zorunda kalana kadar kalan zamanımızı böyle geçiriyoruz. Kanepesinde sarılıp, dokunup, öpüşerek. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

The Penrose'dan eve döndüğümde saat neredeyse sabahın biri, ama Griffin hala ayakta. Sanki beni bekliyormuş gibi hissediyorum. Bir ebeveynin, çocuğunun eve dönmesini beklemesi gibi.

"Merhaba," diyorum, kapının yanında ayakkabılarımı çıkarıyorum. Okuduğu kitabı bırakıp gözlüklerini çıkarır. "Selam, vardıyan nasıldı?"

"İyi. Yoğun bir gündü, zaman su gibi akıp geçti." Mutfığa gidip bir bardak su almak için kalkınca o da peşimden geliyor.

"Akşam yemeğinde seni özledik. Yemek yedin mi? İstersen lazanya yaptım."

"İyiyim, teşekkürler. Aç değilim, yorgunum."

"Anlıyorum. Benim gecelerim de eskiden öyle geçerdi." "Neden hala uyanıksın?" diye soruyorum.

"Uyuyamadım."

"Üzgünüm. Benim o sorunum yok galiba. Çok yorgunum." Koridora ve yatak odama doğru yürümeye başlıyorum.

"Sophie?" Yatak odamın kapısına varmadan hemen önce seslendi. Geri döndüm. "Evet?"

"Burada her şey yolunda, değil mi? İyi gidiyor musun? İş ve diğer şeyler?"

MAE'deki stajımı ve *Brides* özelliğini düşünüyorum, ki bunu Hunter ve June dışında kimseyle paylaşmadım çünkü gerçek gibi gelmiyor. Korkarım ki bunu hayal ettim. İstedikimi sandığım şeyin net görüntüsü bulanıklaşmaya başlıyor. Ve ona Hunter'dan bahsetmem mümkün değil.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyorum. "Evet, her şey harika." O da başını sallıyor. "Tamam."

"İyi geceler, G." "İyi geceler, Soph."

Odama gidip hızla yatmaya hazırlanıyorum ve yorganı çekiyorum. Griffin ile aramızdaki ilişkinin eskisi gibi olmadığını biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Artık Emma var ve ikimizin de kariyerine başlaması rutinimizi tamamen değiştirdi. Daha bağımsız olmak istediğim için eskisi gibi her şeyi onunla paylaşmamam gerekiyor. Bu iyi bir şey, uykuya dalmadan önce kendime böyle söylüyorum.

BÖLÜM 20

Sophie

Düğün planlama asistanı stajyerinin görevlerinden biri, düğün konukları ayrıldıktan sonra uzun süre kalarak, mekanı temizlemeye gelen ekibe yardım etmektir. Tüm satıcılar toparlanıp ayrılana, son faturalar ödenene ve sarhoş konukların geride bıraktığı tüm eşyaları topladığımda ancak ayrılabilirim. Resepsiyon saat 11 ile gece yarısı arasında bittiği için, bazen işim sabah saat 2'ye kadar bitmez.

Bu geceki resepsiyonun yeri The Plaza Hotel, bu yüzden şikayet etmemeliyim. Gelin odalarından balo salonuna, hatta banyolara kadar, bu otel büyüğü bir yer. Burayı ziyaret etmek benim hayalimdi ve geçen hafta Johnathan ile birlikte gezerken, bugün Stephens-Lautner düğününden sonra tam bir tur yapmış gibi hissediyorum.

Vegan bir misafire akşam yemeğinde yanlışıyla fileto servis edilmesi ve sağdıcin konuşması sırasında panik atak geçirmesi dışında, düğün sorunsuz geçti. Marion birkaç saat önce ayrıldı ve Johnathan son bir kontrol yaptı, geri kalan birkaç işi bana bıraktı.

Yarın odalarına teslim edilmek üzere çiftin kart kutusunu otel personeline teslim ettikten ve gelinin teyzesinin akşam yemeği sırasında kaybettiği takma dişini resepsiyona bıraktıktan sonra, ayakta duramayacak hale geldim.

Burada konaklayan düğün misafirlerinin çoğunun, Plaza'nın en üst düzey hafızalı köpük, bulut gibi yataklarında, boyun ve başınızı destekleyen en yumuşak, en kabarık yorgan ve yastıklarla, ergonomik bir uyku için en iyi şekilde dinlendiğini hayal ediyorum. Biraz kıskanıyorum. Şu anda ayakta uyuyabilirim.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarmak isterdim, ama sabahın ikisi bile The Plaza Hotel'in lobisinde çıplak ayakla yürümek için uygun bir saat değil. Aslında bunun için uygun bir saat yok. Hala on beş dakika uzaklıkta olan bir araç paylaşımını beklemek için lobinin girişine doğru giderken onu gördüm.

Hunter'ı lobideki altın sütunlardan birine yaslanmış görünce topuklarım mermer zeminde kayıyor. Kot pantolon ve tişört giymiş, rahat bir kıyafetle karşımda duruyor.

Saçları dağınıktı, sanki uyuyordu ve yeni uyanmış gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum yaklaşırken. "Seni almaya geldim," diyor ve elimi tutuyor.

Onun varlığıyla rahatlamış bir şekilde vücudum gevşiyor. Evet, bir araç paylaşımı bulup eve gidebilirim, ama şu anda çok yorgunum ve bana yardım edecek birinin olması fikri hoşuma gidiyor. Bu kişinin Hunter olması da bir artı.

Ancak bizi çıkışa doğru yönlendirmiyor. Bunun yerine, lobiden geçerek asansörlere doğru yürüyor.

"Bunu söylediğime pişman olabilirim, ama şu anda o kadar yorgunum ki, gözlerimi açık tutamıyorum. Ne planladığımı bilmiyorum. Eminim daha sonra kaçırdığım için kendimden nefret edeceğim gizli, seksi bir randevu vardır, ama eve gitmem lazım. Yatağıma." Derin bir esnemeyle sözlerimi vurguluyorum. "Uyumaya."

Hunter hiçbir şey söylemiyor, sadece beni asansöre çekip düğmeye basıyor. Asansörün içinde, beni yanına çekip yorgun bedenimi güçlü kollarıyla destekliyor. Kafamın üstüne bir öpücük konduruyor.

"Beni duydun, değil mi?" Yine esniyorum. O kadar şiddetli ki, gözlerim yaşarır. Beni hala dik tutarken, Hunter eğilip topuklu ayakkabılarımı çıkarır.

tek tek. Topuklarım parmaklarında asılı kalırken, diğer koluyla beni kaldırıp önüne oturtuyor. Başımı omzuna yaslayıp kollarımı boynuna doluyorum. Ona bu kadar yakın olmanın verdiği olağan his, sadece çoklu orgazmların yatıştırabileceği tüm karıncalanma, çarpma ve elektriksel enerji, onun beni sakinleştiren kucaklamasının rahatlığıyla bastırılmış durumda. Ona olan arzum hala var, ama şu anda yorgunluğun ağır battaniyesi altında uyuyor.

Çıplak ayakla dolaşıyorum ve kığım şu anda dışarıda kalmış olabilir, ama The Plaza Hotel'de çıplak ayakla yürümeyeceğime yemin ettiğimden bu yana geçen beş dakika içinde çok şey oldu. Katlanarak daha da yorgun düştüm. Hunter'ın yatıştırıcı sesi ve şakağıma verdiği nazik öpücük, endişelerimi bir kenara bırakmam için ihtiyacım olan tek izin.

Asansör durdu ve Hunter beni kucağına aldı. Bu noktada ben neredeyse ölü ağırlığındayım. Kollarında bir çuval patates.

Elektronik bip sesi ve kapının açılma sesini duyana kadar beni nereye götürdüğünü tam olarak anlamadım. Etrafımızda bir oda açıldı.

Oturma alanı. Bir bar. Bir yatak, bulut gibi yorganlar ve hafızalı köpük şilte.

"Ne..." Tek söyleyebildiğim bu.

Hunter beni önce banyoya götürüyor. Altın kaplama armatürleri ve mermer zeminleri inceliyorum. Gerçekten nefes kesici güzellikte. Beni kapalı tuvalet kapağının üzerine oturtuyor ve bana bir diş fırçası uzatıyor. Tezgahın üzerinde kullandığım tüm ürünlerin bulunduğu bir banyo seti görüyorum. Bu tatil için valizimi hazırlarken unutmuş olabilir miyim? Bunun ne anlama geldiğini bile anlayamıyorum. Dişlerimi fırçalayıp ağzımı çalkaladıktan sonra Hunter'ın beni yatağa götürmesine izin veriyorum. Orada elbise ve sütyenimi çıkarıp yerine kendi tişörtlerinden birini giydiriyor. Yorganlar sanki bütün gece sabırla beni beklemiş gibi önceden açılmış durumda. Yatağa uzanıp başımı yastığa koyduğumda içimden bir iç çekiyorum.

Hunter bir dakika sonra yanıma geliyor. Gömleksiz göğsünün geniş çıplaklığı, serin çarşaflarla kontrast oluşturarak sıcaklık sağlıyor. Mükemmel.

Bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum. *Vay canına, bu inanılmaz düşünceli bir davranış. Bunu yaptığın için teşekkür ederim.* Şu anda ne kadar harika bir an olduğunu ifade edecek herhangi bir şey, ama vücudumda hiçbir şey çalışmıyor. Tek yapabileceğim, Hunter'ın koluna uzanıp beni sıkıca sarması ve sonra uyku beni içine çekmesi.

Ölü gibi uyuyorum. Ağızım açık, yanımdan salya akıyor, hiç de zarif değil. En azından uyanınca böyle. Nerede olduğumu hatırladığımda, dönüp yatağın boş olduğunu görüyorum. Hunter, uyurken çirkin olduğuma karar verip gemiyi terk etmiş olmalı. Ama sonra koşu kıyafetleriyle kapıdan içeri giriyor, alnında ter damlaları ve kaslı kollarının kıvrımlarında parıldayan ter damlaları var. Gömleğini çıkarıyor ve terden kayganlaşmış karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Bu büyülü otel yatağında geçirdiğim bir gecenin ardından, libidom tamamen şarj olmuş olmalı çünkü onun yontulmuş göğsünü görünce klitorisim zonklamaya başlıyor.

"Koşmaya mı gittin?" Ses tonumdaki hafif sızlanma, bensiz gittiğini ima ediyor.

Yatağın kenarına oturur. "Seni uyandıramadım. Denedim, ama çok derin uyuyordun."

Gözlerimi ovuşturup uykuyu silkeledikten sonra yatağa uzanıp kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum. Dün gece bana sürpriz yaptığın için teşekkür ederim."

." Yorgun kaslarım ve ayaklarım daha dinlenmiş hissediyor.

Gülümsedi. "Seni görmek istedim. Ve lojistik olarak, bu en mantıklı seçimdi."

"Lojistik olarak, dün gece çalıştığım düğünden beni alabilmen için The Plaza Hotel'de bir oda ayırtmak en mantıklısı mıydı?"

Omuzlarını silkiyor. "Evet."

Hunter üzerime sürünerek yaklaşıyor. "Terlemişsin." Avuç içlerimi karın kaslarına sürerek, tiksinti ile burnumu buruşturmaya çalışıyorum, ama bunu seviyorum. Egzersizden sonra bu kadar güzel kokması rahatsız edici.

Elleri uzanıp bileklerimi kavrar, başımın üstünde sabitler.

"Merak etme, bugün de egzersizini yapmanı sağlayacağım."

Hunter'ın burnu boynumun boyunca kayıyor. Bu şefkatli hareketi en sevdiğim harekettir. Vegas'ta birlikte olduğumuz ilk gece de bunu yapmıştı ve bu hareket hem beni tahrik ediyor hem de kendimi güvende ve önemsenmiş hissetmemi sağlıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor ve elini vücudumdan aşağı kaydırarak popomu okşuyor.

"Ne? Oh, evet, Flo Teyze binadan çıktı."

Adetim normalden daha hafif ve kısaydı, ama bunu strese ve yorgunluğa bağladım.

Zaten bacaklarımın arasında sertleşmiş penisini hissedebiliyorum ve onu çok istiyorum. Kalçalarını bana sürüyor ve bana o lezzetli baskıyı veriyor. O kadar tahrik oldum ki, giysilerimiz aramızda kalmış halde klitorisimi onun penisine sürterek bu şekilde orgazm olabilirdim. Ağzı ağzımı buluyor ve sabah nefesini ve her şeyi kabul ederek onun beni yalamasına izin veriyorum.

Ama sonra kapı çalındı. Hunter geri çekildi ve ben hayal kırıklığıyla inledim. "Yemek geldi," dedi ve üzerimden kalktı.

Başladığımız şeyi bitirebilmemiz için kalmasını çok istiyorum, ama yemekten bahsettiği anda midem yüksek sesle guruluyor.

Dudakları seğiriyor. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum." Onu takip ederek yataktan kalkarım ve benim için hazırladığı çantadan bir sweatshirt alırım.

Kapıyı açmak için tişörtünü giyiyor. Bir dakika sonra, bir garson el arabasıyla içeri giriyor ve odanın köşesindeki masaya yemekleri yerleştirmeye başlıyor. Hunter'ın dün gece beni şaşırtmak için bir oda ayırttığı

, aynı zamanda oda servisi de sipariş etmiş olması, ona daha sonra müthiş bir oral seks kazandıracak.

Garson ayrıldığında, yerimize oturduk ve tabağımın üzerindeki metal ısıtıcı kapağı kaldırdım. Gördüğüm şey karşısında ağzım açık kaldı. Mutlu bir yüz şeklinde bir krep, ağzı pastırma, burnu çilek, gözleri yaban mersini ve saç krem şanti ile yapılmıştı. Hunter'ın tabağına baktım. Onun tabağında da aynısı vardı, ayrıca ıspanaklı ve mantarlı omlet de vardı.

"Ben yapmadım ama Griffin'le olan geleneğin gibi, pazar sabahı için eğlenceli olur diye düşündüm. Doğru mu yaptım? Özel sipariş verdim, umarım iyi olmuştur."

Hunter beni The Plaza Hotel'de bir gece ile şaşırttı ve özel olarak mutlu yüzlü krepler mi sipariş etti? Tabağımdaki çikolata parçacıklı krepe bakıyorum. Şu anda ne oluyor? O hızla en sevdiğim kişi haline geliyor, işte bu.

Ama durum bu değil. Bu ilişkinin geçici olacağı konusunda anlaşmıştık. Sadece seks ve Hunter'ın bana şehri gezdirmesi. Kısa süreli kuru seks denememiz dışında, dün gece bu odaya girdiğimizden beri – hayır, beni taşıdığından beri – bana dokunmadı bile.

"Sophie?"

Başımı kaldırıp Hunter'ın bana baktığını gördüm. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet." Başımı sallıyorum, bu hareketin boğazıma kadar yükselen duygularımı sarsıp atmasını umarak. "Pankek harika görünüyor. Teşekkürler."

Hunter'ın az önce nefesimi kesmediğini gibi davranmak için çatalımı alıp krep ve krem şantiden büyük bir ısırık alıyorum.

"Bugün yapmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Çıkış saatine kadar lüks hafızalı köpük şilteye vücudumu iz bırakmak dışında ne yapmak isteyebilirim ki?"

Hunter gülümser ve ağzımın köşesindeki fazla krem şantiyi silmek için elini uzatır. Dokunuşu vücudumda bir ihtiyaç hissi uyandırır. Ona yakın olma ihtiyacı. Çatalımı bırakıp kucağına tırmanmak için hareket ederim.

"Yemeğini bitirdin mi?" Elleri uyluklarımdan yukarı kayar ve kalçalarımı kavrar, sonra da kıcımlı sıkar.

"Hayır. Sadece bu koltuğu daha çok seviyorum," derim, yerleşip pancakemdeki pastırma dilimini alıp bir ısırık alırım.

Hunter bir kolunu sırtıma dolayarak, omletinden bir parça daha almak için bana uzanır. İkinci kez yaptığında, onu bana uzatır.

Kafamı sallayıp burnumu kıvırıyorum. "Hayır, teşekkürler." "Kaçırıyorsun."

"Evet, sorun değil."

O güldüğünde, gözlerinin etrafındaki deri kırışır ve onu görünce kalbim durur.

Ona burada ne yaptığımızı sormak istiyorum. Bu, Hunter Cartwright'ın New York City gezi turunun bir başka durağı mı?

O bir ısırık daha almak için uzanır, ama ben neredeyse elinden çatalı düşürürüm ve yüzünü kendime doğru çekerim. Ellerimiz ateşli öpücüğümüz sırasında başımı okşar. Sabırsız ellerimizle birbirimizin kıyafetlerini çıkarırız ve Hunter beni yatağa taşımak için ayağa kalkar. Bir dakika sonra kıyafetlerimizi çıkarmışız ve Hunter prezervatifi açmaktadır.

Onu şimdi içimde istiyorum. Burada ne yaptığımızı kendime hatırlatmam gerekiyor.

hatırlamam gerekiyor.

İçime girdiğinde, gözlerimin köşelerinde yaşların biriktiğini hissediyorum. Acıttığı için değil, çünkü bu his kesinlikle mükemmel.

Gözlerimi kapatıyorum ve sıvının buharlaşmasını istiyorum. Tıpkı göğsümdeki düğümü çözmek için çabaladığım gibi. Hunter'ın kalçalarının her sabit sallanışında, elinin yanağıma her okşamasında, kırılacakmışım gibi hissediyorum.

Avuç içlerimi göğsüne bastırıyorum. Ben söylemeden, o bunun ne anlama geldiğini zaten biliyor. Bizi ters çeviriyor, şimdi sırt üstü yatıyor, ben onun üzerine otururken elleri kalçalarımı kavırıyor. Üstte olduğumda, daha fazla kontrol sahibi olduğumu hissediyorum. Gözlerimi kapatıp, Hunter'ın yakınlığının beni yutmak üzere olduğunu hissetmeden orgazmımı kovalayabilirim. Burada, göğsümde onun kalp atışlarını hissetmiyorum ve benim kalp atışlarımın onununkine uyum sağlamadığını varsayabiliyorum.

Orgazm olduğumda, başımı tavana doğru eğip çılgılık atıyorum. Bir an sonra, Hunter'ın içimde nabız gibi attığını hissediyorum.

Bakışlarımı indirip Hunter'ın indigo rengi gözlerinin bana baktığını görüyorum. Eli yanağıma okşarken başparmağı dudaklarımı okşuyor.

"Tanrım, çok güzelsin."

Bunu o kadar saygıyla söylüyor ki, kirpiklerimin üzerinde yine gözyaşları birikiyor.

"Teşekkür ederim." Sweatshirt'ümü alırken tek söyleyebildiğim bu. Ona hızlıca bir öpücük verip, yataktan kalkıp temizlenmek için banyoya koşuyorum.

Tuvalete gidip ellerimi yıkadım. Aynaya baktığımda, dağınık halimden dehşete kapıldım. Dağınık, karışık saçlar ve çatlamış dudaklar.

gözlerimin altındaki koyu halkalar, rimelimi sildikten sonra bile kaybolmuyor.

Sen çok güzelsin. Hunter böyle demişti. Gözlerini kontrol ettirmesi gerekebilir.

"Kontakt lens mi takıyorsun, yoksa gözlük mü?" diye soruyorum, tuvaletten çıkarken dağınık saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Duş alana kadar başka bir çare yok ama henüz duş alacak havada değilim. Hâlâ krep yemek istiyorum.

Hunter şimdi yastığa yaslanmış, ellerini başının arkasına koymuş, etkileyici göğüs kaslarını ve oyulmuş karın kaslarını sergiliyor.

"Hayır. On yıl önce Lasik ameliyatı oldum."

Bacaklarını yatağın kenarına atarak külotunu giyiyor.

Krepimden büyük bir ısırik alıyorum. Artık soğumuş ama hala inanılmaz lezzetli.

"Hmm."

Griffin'e Plaza Hotel'in kreplerinin bizim yaptıklarımızdan daha lezzetli olduğunu asla söyleyemem, bunu düşünmek bile sadakatsizlik gibi geliyor, ama yine de her lokmayı yiyeceğim.

Hunter, elinde bornoz ve terliklerle masaya doğru yürür.

Üzerlerinde işlenmiş belirgin Plaza Hotel amblemini görünce nefesim kesildi.

"Tam bir deneyim yaşamak isteyeceğini düşündüm." "Evet, lütfen!"

Bana bornozu uzatır ve ben de kollarımı yumuşak havlu kumaştan bornoza sokarım. Terlikleri halının üzerine koyar, böylece ayaklarımla içine girebilirim. Cennet gibi.

"Hangisi daha rahatlatıcı karar vermeye çalışıyorum. Az önce bana yaşattığın orgazm mı, yoksa bu bornoz mu?" diye alay ediyorum.

Hunter, aynı model bornozu giyip masaya otururken sırıtıyor.

"Görüşümle ilgili endişelenmen için bir neden var mı?" diye soruyor

"Oh, benim güzel olduğumu söyledin, sonra aynaya bakınca kendimi neredeyse korkuttum, bu yüzden senin için endiş

"Oh, benim güzel olduğumu söyledin, sonra aynaya bakınca neredeyse kendimi korkuttum, bu yüzden senin için endişelendim. Lasik kalıcı değil, değil mi? Bir rötuş gerekebilir mi?"

Hunter gülümser, sonra bana şefkatle bakar. "Birkaç ay önce gözlerimi kontrol ettirdim. Görüşüm mükemmel."

Hunter hakkında fark ettiğim şey bu. Beni güzel olarak nitelendirmeyi haklı çıkarmaya çalışmıyor. Öyle dedi ve ben onu sarsmaya çalışsam bile sözünün arkasında duruyor.

ona mantıklı davranmasını sağlamak. Bu gerçekten sinir bozucu.

Ya da belki de bu, onu etkilemek için çaba göstermeme gerek olmadığını söyleme şekli. Bu tür bir ilişki değil.

Arkadaşlarımın ilişkilerinin ilk aşamalarında, yataktan parmak uçlarında kalkıp saçlarını taradıklarını ve dudak kremi sürdüklerini, sonra da uyanmış gibi davranarak melek gibi göründüklerini anlattıklarını hatırlıyorum. Hayır, ben büyük beden bir sweatshirt giymiş, sersemlemiş bir halim ve Hunter umursamıyor.

Bu yüzden, kalan krepimi yiyip, sonra Hunter'ın krepinin yarısını da yiyorum. Duş alıp tekrar sevişiyoruz. Bu sefer daha uyanığım ve Hunter beni ters kovboy pozisyonuna getirip kıımla oynamaya başladığında o kadar sert boşalıyorum ki, neredeyse onun penisini ikiye katlıyorum.

Gerçekten, mükemmel bir sabah.

BÖLÜM 21

Hunter

Sophie'yi duş alıp giyinmeye ikna ettiğimde öğleden sonra olmuştu. İstediğim ge çıkış gereklıydi.

"Coney Island?" diye soruyor. "Canım corndogekiyor."

Queens Midtown Tüneli'ne girdiğimizden beri nereye gittiiğimizi tahmin etmeyealışıyordu.

"Hala a mısın?" Otelden ayrılmadan önce neredeyse ikimizin pancake'lerini, bir tabak patates kızartmasını veikolatalı milkshake'i yedi.

"Hey," sesi alaycı bir şekilde savunmacı, "bu kadarok seks yapacaksak, beni beslemelisin."

Srcm Stefan'ın önünde patlak veren öfkesinin farkına varınca gözleri fal taşı gibi açılıyor. Yüzündeki utanç dolu ifadeye gülmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Ne istersen alabilirsin," diye kulağına fısıldarken, avucumu spandeks şortla kaplı uyluğuna koyuyorum. Dn geceyi sürpriz yapmak için Jeannie, Sophie için birkaç şey satın aldı. Son birkaç hafta içinde onun stilini öğrendim ve ona bisikletçi şortu, bol tişört ve spor ayakkabı nerdim. Sophie, ona yeni ayakkabı aldığım için ilk başta sinirlendi, ama iş o noktaya geldiğinde, topuklu ayakkabılarını giymek zorunda kalmadığı için mutlu oldu.

Araba dkknın önüne geldiğinde Sophie pencereden dışarı bakarak şaşkın bir şekilde sordu.

"Buraya mı gidiyoruz?" Bana dönüp baktı.

Dudaklarımın kenarından glmsemi sızıyor. Onun tepkisini izlemek, Noel sabahı hediye açmak gibi. Bu, yeni en sevdiiğim şey.

"Vintage eşya dükkanı.okeşitli vazo ve dekoratif eşyalar var."

Stefan kapıyı açar ve ben Sophie'ye yardım ederim. Dükkan, normalde pek sevmediiğim ikinci el eşyalarla doludur, ama Sophie'nin ilgisi nedeniyle Jeannie'ye arama yapmasını söylemiştim.

İçeride bir kadın bize yaklaşıyor.

"Merhaba, yardımcı olabileceiğim bir şey var mı?" diye sorar.

"Hunter Cartwright," elimi uzatıyorum, "Birkaç gün önce aradım. Vintage vazo çeşitleriniz olduğunu söylemişsiniz."

"Doğru. Hatırlıyorum. Bu taraftan."

Dükkan sahibini takip ederek dükkanın arkasına doğru ilerlerken, Sophie koluma dolanır.

"Mağazayı aradın mı?" Heyecandan neredeyse titriyor.

"Evet. Buraya gelmeden önce aradığın şeyi bulabileceklerinden emin olmak istedim."

Jeannie bana listeyi verdikten sonra altı mağazayı aradım ve bu mağaza en iyi seçenek gibi görünüyordu.

Mağazanın arkasında, vazolar ve diğer vazo benzeri cam eşyalarla dolu raflar var.

Sophie, önümüzdeki seçenekleri görünce gözleri parladı.

"Bu harika." Sophie kolumu bırakıp raflara doğru ilerliyor. "Şuna bak! Amber ridged vazoların tüm koleksiyonu."

"Bunlar bir set mi?" diye soruyorum, farklı boyut ve şekillerdeki vazolara bakarak.

"Hepsi bir arada kullanılabilir. Mesela bu büyük olan tek başına bir masa süsü veya yer kartı masasında bir vurgu olarak kullanılabilir. Ve bunlar," diye üç küçük olanı işaret ediyor, "bir masa üzerinde bir set olarak kullanılabilir. Bu renk mükemmel. Son zamanlarda bulduğum şarj edilebilir mini ışık dizileriyle harika görünecektir."

Sophie şeker dükkanındaki bir çocuk gibi, ama aniden gülümsemesi kaybolur.

"Bütün bunları koyacak yerim yok. Emma ve Griffin'in evindeki yatak odam zaten dolup taşıyor."

Aniden Sophie'nin yatak odasını görmediğim aklıma geliyor. Onun kişisel eşyalarını hiç görmedim. Yatak takımının nasıl olduğunu veya mobilyalarını nasıl düzenlediğini bilmiyorum. Diğer ilişkilerimde bu hiç öncelikli olmamıştı, ama onun hakkında bunları bilmemek garip geliyor.

"Benim evimde saklayabilirsin,"

diyorum. "Gerçekten mi?" Yüzü aydınlanıyor.

"Evet. Yeterince yerim var."

"Emin misin? Sana yük olmak istemem."

"Hey." Onu kendime yaklaşıtıyorum. "Sen asla yük değilsin. Bu çok eğlenceli ve onları benim evimde kalmalarını istiyorum." Çenesine bir öpücük konduruyorum. "Bu, seni cezbetmek için bir yol olacak." Dudaklarımı boynuna bastırıyorum ve hafifçe yalıyorum. "Onları görmek istediğinde, beni de görmek zorunda kalacaksın."

seni cezbetmek için bir yol olacak." Dudaklarımı boynuna bastırıp hafifçe yaladım. "Onları görmek istediğinde, beni de görmek zorunda kalacaksın."

"Hmm. Sert pazarlık yapıyorsun, ama sanırım kabul edeceğim." Kollarını boynuma doladı. "Teşekkür ederim."

Arabada benim evime dönerken, parmaklarımı Sophie'nin parmaklarıyla birleştirip elini dudaklarıma götürdüm. Tırnakları lavanta rengindeydi, ama biri kırılmıştı.

"Unutmadan." Jeannie'nin Sophie için satın aldığı çantadan bir şişe oje çıkarıp eline verirken, onun elini benim elimde tutuyorum.

Sophie şişeye bakar.

"Kırmızı, önümüzdeki hafta sonu için uygun olur diye düşündüm."

Bana bakar, dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirir.

"Bana oje mi aldın?"

"Her pazar değiştiriyorsun, değil mi?" Birbirimizi gördüğümüz her hafta yeni bir renk kullandığını fark ettim.

"Evet, değiştiriyorum."

"Bunu da aldım." Kutuyu çıkarırım.

"Olive and June manikür seti mi?" Kutuyu göğsüne sıkıca bastırıp sevgiyle okşadıktan sonra yanağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Yoksa Jeannie'ye mi teşekkür etmeliyim? Beni çok iyi tanıyor. Bence biz çok iyi arkadaş olabilirdik."

Onun şapşal gülümsemesine gülümserim.

Ona ojeyi benim seçtiğimi söylemedim. Dün öğleden sonra, normalde kesinlikle gitmediğim Times Square yakınlarındaki Target mağazasının koridorlarında dolaştım ve onun seveceğini düşündüğüm oje ve manikür setini seçtim.

Övgüye ihtiyacım yok; yüzündeki gülümseme yeterli.

"Tamam... ayak parmaklarımı boyayabilirsin." Sophie'nin ısrarlı isteğine sonunda boyun eğiyorum. Yarın işe tırnaklarım boyalı olarak gitmeyeceğim, ama ayak tırnaklarımın boyanması sorun değil.

Sophie oje şişelerini tezgahın üzerine koyar, yeni boyadığı şeker elma kırmızısı tırnakları, ellerini oje şişelerine doğru sallarken parıldar.

"Hangi rengi istersin?"

"Ne önerirsin?" diye şakacı bir şekilde soruyorum.

Dudaklarını bükerek, derin düşüncelere dalar. "Bence bu güzel gök mavisi, koyu renkli ayak tırnaklarına çok yakışacak."

"Bu çok önemli. Bunu düşündüğüne sevindim."

Sophie tırnaklarını boyarken, ben de çalışırken ona yakın olmak için dizüstü bilgisayarımı oturma odasına götürmeyi tercih ettim. O benim önümde diz çökerken, ben hala oturma odamdaki geniş koltuklardan birinde oturuyorum.

Gülümsüyor, oje şişesini sallıyor, kapağını açıyor ve ayağımı kucağına alıyor.

O tırnaklarımı boyarken, önümde diz çökmüş halini görmek beni tahrik etmeye başladı.

Dizüstü bilgisayarımı yanımdaki masaya koyup koltuğa yaslandım. Yüzü aşağı doğru eğilmiş, burnu konsantrasyondan buruşmuş, sarı at kuyruğu omzunun üzerine dökülmüştü.

Penisim seğiriyor.

Soğuk boya, küçük ayak parmağımın tırnağının etrafındaki cilde değişiyor ve ben irkiliyorum. "Üzgünüm, gıdıklanıyorum."

Diğer ayağıma geçiyor ve ustaca bir kolaylıkla, o tırnakları da aynı hızla boyuyor.

O arkasına yaslandığında, yaptığı işi takdirle izledim. "Güzel olmuş."

"Şimdi kurumasını

beklemelisin." "Yani burada

oturup bekleyeceğim?"

Oje kapağını kapatıp şişeyi dizüstü bilgisayarımın yanındaki masaya koyuyor.

"Hızlı kurur, beş dakika içinde hazır olursun."

"Buraya gel." Onu kucağıma almak için hareket ediyorum, dudakları benim dudaklarımla birleştiğinde beş dakikanın çabucak geçeceğini biliyorum.

Kafasını sallar, yüzünde yaramaz bir gülümseme vardır.

"Geriye yaslan," diyor ve bacaklarımı ayırarak arasına girebilmek için itiyor.

Dediğini yapıyorum. O avuçlarını uyluklarımın üzerinde gezdirirken uyluklarım geriliyor. Kırmızı tırnakları şortumun bel kısmına dalıyor. Kalçalarımı kaldırıp sertleşmiş penisimi serbest bırakması için şortumu aşağı çekmesine yardım ediyorum.

Bir an sonra, Sophie'nin güzel kırmızı tırnaklı ellerinin beni okşamasını izliyorum.

"Tırnaklarını seviyorum bebeğim," diyorum ona. "Sikimi sardıklarında çok güzel görünüyorlar."

Bana gülümsüyor, bir kez daha uzun bir okşama yapıyor, yeşil gözleri arzu ile parlıyor. Başını eğip ağzını bana batırmadan hemen önce dilini çıkarıp dudaklarını ıslatıyor.

Siktir.

Kalçalarım istemsizce ona doğru kalkarken inilti çıkarırım.

Dilini penisimin üzerinde gezdirerek beni daha da içine alıyor. Sophie'nin penisimi emmesini izlemeyi seviyorum, ama bu artık cinsel bir eylemden daha fazlası gibi gelmeye başladı. Sanki bana bir hediye veriyor gibi. Bu, savunmasızlık ve takdirle ilgili.

Elimi uzatıp parmaklarımı at kuyruğuna soktum. Orada tutunarak hızı ayarlamıyorum, sadece bir yerlerine dokunmam gerekiyor. Bağlantının, onun ağzındaki sikimden daha fazlası olması gerekiyor.

Parmak uçlarımın altında yumuşak saç tellerinin hissi bana sakinlik veriyor. Bir dakika sonra Sophie'nin boğazının derinliklerine boşalırken damarlarımdan akan kavurucu sıcaklığın aksine.

Ağzının köşesini silip dudaklarını birbirine bastırmasını izliyorum.

"Zaman doldu. Tırnakların kurumuş olmalı."

Bu kadın beni mahvediyor.

BÖLÜM 22

Sophie

Yakınımdaki kesintisiz bir vızıltı sesi beni uyandırıyor. Hareket ederken, bana bastırılan sert sıcaklığın farkına varıyorum. O kadar hızlı dönüyor ki, dirseğimle Hunter'ın kaburgalarına çarpıyorum.

"Umpff." Darbenin etkisiyle öksürür. "Kahretsin. Özür dilerim."

"Günaydın," diyor, sesi sevimli bir şekilde uykulu.

Başımı çevirip komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Saat sekiz buçuk.

Siktir.

Arkamdan Hunter kollarıyla beni sarar, ama ben kurtulurum. "Çok geç kaldım!"

Bu ani farkındalıkla adrenalın vücudumu sarar. Banyoya koşar, hızla dişlerimi fırçalar, sonra parmaklarımla saçlarımı tarar ve düşük bir at kuyruğu yaparım.

Yatak odasına geri koştuğumda, Hunter'ın sert kalçaları ve etkileyici ereksiyonunun üzerine boxer şortunu giydiğini görmek için tam zamanında geldim. Onu görmek bile vücudumu titretmeye başlıyor.

Şu anda donup kalmış durumdayım, kapıdan çıkmam gerekirken burada durmuş Hunter'ın penisini süzüyorum. *Bana ne oluyor?*

Beni bakarken yakaladı. "Sanırım hızlı bir seks için hazır değilsin?"

Ona kızgın bir bakış attım. "Geceyi burada geçirmemeliydim. Bu senin hatan." Parmağımı havada ona doğru uzattım. "Bana sarılmak ve uyutmakla."

"Suçluyum." Kendini beğenmiş gülümsemesini bırakıyor.

"Şu anda işte olman gerekmiyor mu?" Çantamı karıştırıp giyecek bir şeyler ararken saati işaret ettim.

"Alarmı erteledim. Sen yataktaysan, yataktan çıkmamın imkanı yoktu."

Cevabı tatlıydı, ama bu durumun düzelmesine yardımcı olmuyordu. "Sana nasıl yardım edebilirim?" diye arkamdan seslendi.

"Bir zaman makinesi yap!" Cumartesi günkü elbiseyi giyip onun yatak odasına dönmeden önce banyodan bağıryorum. Eve gitmek için vaktim yok

Neyse ki, cumartesi günkü düğünde giydiğim siyah elbise giyilebilecek kadar temiz.

"Yarım saat geç kaldım ve giyecek kıyafetim yok." Etrafıma bakınıyorum. "İ amaşıırım. İ amaşıırım nerede?"

Hunter dolaptan çıkar ve bana bir i amaşıırı uzatır.

Kaşılarımı kaldırıyorum. "Kadın i amaşıırı mı var sende?" diye alay ediyorum, ama bunlar tam da benim giydiğim marka ve model, dn The Plaza'da benim için paketlediği i amaşıırlarıyla aynı.

O sırtıyor. "Jeannie'ye birkaç çift daha siparişı ettirdim."

Onun dşınceli davranışı kalbimi hoplatır. ıkışıımı engelleyeceğini dşnmeseydim onu perdim.

"Teşekkür ederim." Temiz i amaşıırına minnettar olarak hızla giyerim, sonra çantamı ve telefonumu almak için acele ederim.

"Bazı şeyleri burada bırakmalısın," diyor Hunter arkamdan. "Hiçbir şeyi burada bırakmayacağım. Buraya bir daha asla gelmeyeceğim. Burası Zaman ve mekan kavramının olmadığı bir kara delik gibi. Kapıdan içeri girdiğimde düzgün düşünme yeteneğimi kaybediyorum."

"Bence burada karar verme becerin mükemmel." Gülümser ve bir an için yine onun cazibesine kapılıırım. Beynim bir uyarı gönderene kadar Hunter'ın muhteşem gülümsemesinin sıcak ışığına kapılıırım.

Ona bakmayı bırak ve git!

"Hoşıa kal," diye sesleniyorum odadan çıkarken, ama Hunter peşimden geliyor. "Eninde sonunda vazolarını almaya geri gelmen gerekecek."

Ağızım açık kalırken, dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrılır.

Anladım.

Söylemiyor, ama ne düşündüğünü biliyorum. O, benim vintage cam eşıyalara ve sert penisine karşı zaafım olduğunu bilen şeytani bir dahi. Vazoları saklamayı iyilik olsun diye teklif ettiğini düşünseydim, yanılmış olurdum. O lanet olası bir beyin.

"Tatil hafta sonu ne yapacaksın?" diye sordu, beni mutfağa kadar takip ederek.

"alışıyorum." Yolda bir muz ve bir şişe su alıyorum. "4 Temmuz'da mı? Kimse pazartesi günü evlenmez."

"Haklısın, pazartesi ve salı günleri izinliyim."

"Benimle Lake George'daki aile evimize gel. Sadece ikimiz olacağız."

Zaten geç kaldım, ama kapıdan çıkamıyorum. Hunter, sadece boxer sortuyla orada duruyor, elleri başının üstünde kapı çerçevesine tutunmuş, vücudundaki her kas belirgin ve dalgalı, ben muzı yiyişimi izliyor.

"Düşüneceğim," diye mırıldanıyorum ve kabuğunu kompost kutusuna atıyorum.

Hunter benim önerim üzerine bir tane aldı. Gerçekten bayılmaya değer bir andı. "Jeannie'ye sana bir paket listesi göndermesini söyleyeceğim."

Beni kendine çekip öpüyor ve bu öpücük külotumu ve ona olan kızgınlığımı eritiyor. Bu, onunla yatağı geri dönüp tüm sorumluluklarımı unutmak istememe neden oluyor, ama yapamıyorum, bu yüzden onu itip kapıya doğru koşuyorum.

Derin kahkahası, arkamda kapanan ön kapının gürültüsüyle kesildi.

Hunter ile aramızda biraz mesafe olduğı için, işe geç kalma paniğı işe geç kalma paniğı yeniden başlıyor. İlk gün stajyer toplantısına geç kalmam dışında, hiç geç kalmadım.

Lobide, Hunter'ın kapı görevlisi Francine bana el sallıyor.

"Bay Cartwright, araba servisine ihtiyacınız olduğunu söyledi." Kaldırım kenarındaki siyah arabayı işaret ediyor. "Stefan sizi gitmeniz gereken yere götürecekt."

"Çok teşekkür ederim."

Arabada Hunter'a mesaj attım.

Sophie: Araç hizmeti için teşekkürler.

Hunter: Benim yüzümden geç kaldın. Ve senin gözüne girmek için uğraşıyorum, böylece geceyi yine benimle geçirirsin.

Sophie: Uyuyakalmam senin suçun değil. Son zamanlarda iki işte çalışmaktan ve blogumla uğraşmaktan yorgunum, bir de yaptığımız tüm o seksler var... Tamam, belki de senin suçun.

Hunter: Bu hafta dinlenmene izin vereceğime söz veriyorum... eğer benimle Lake George'a gelirsen.

Sophie: En iyi davranışını sergilersen.

Hunter: İzci sözü.

Ben: Gerçekten izci miydin?

Hunter: Öyle olsaydım, tatil hafta sonunu benimle geçirmek ister miydin?

Sophie: Hayır.

Hunter: *Diyelim ki, bana rozet vermedikleri becerilerim var. Ve senin külotunu ateşe vermeyi biliyorum.*

Hunter'ın peynirli cevabına gözlerimi deviriyorum. Stefan arabayı kenara çekiyor ve ben mesajımı bitirmeden kapıyı benim için açıyor.

"Teşekkürler," diyorum ve çantamı ve telefonumu sıkıca tutarak kaldırıma çıkıyorum.

Binaya girerken kaldırımdaki bir adam bana seslenir. "Sophie!"

Dönüp baktığımda, diğer stajyerlerle sık sık gittiğim kahve dükkanından bir barista, elinde iki tepsi kahveyle bana doğru yürüyor.

"Merhaba," isim etiketine bakarak, "Aaron. Geç kalacağım, o yüzden..." "Biliyorum. Bunlar senin için."

Kahvelere bakıyorum. "Henüz bir şey sipariş etmedim."

Kahvelerin fişine bakar, sonra tekrar bana bakar. "Senin adına buraya teslim edilmek üzere bir sipariş verilmiş."

Telefonum elimde titredi.

Hunter: *Ofis için kahve getirirsem işler daha sorunsuz yürür diye düşündüm.*

Hunter beni göremiyor, ama gülümsüyor ve başımı sallıyorum.

"Yardım ister misin?" diye soruyor Aaron.

"Hayır, ben hallederim. Teşekkürler."

Çantamdan bahşiş için nakit para çıkarıp, tepsileri ondan alıp asansöre doğru ilerliyorum.

Yirmi dakika sonra, resepsiyondaki Sabrina'ya, Marietta ve Johnathan'a ve pazartesi sabahı kafein desteği için heyecanlanan ve geç kalmam hakkında hiçbir şey söylemeyen birkaç stajyer arkadaşşıma kahve dağıttım. June masasında yoktu, bu yüzden bilgisayarının yanına bir kahve bıraktım, sonra tepsiden son kahveyi alıp bir yudum içtim. Ahh. O zaman fincanın yanındaki mesajı fark ettim.

Lake George mı?

Tanrım, baristayı bile işe alıyor. Telefonuma uzanıp

Hunter'a mesaj atıyorum.

Sophie: *Kahve hayatımı kurtardı. TEŞEKKÜRLER!!!!*

Hunter: *Seni Lake George'a davet ediyorum.*

Sophie: *Anladım.*

Hunter: *Ya da belki de ben sadece iyi biriyimdir.*

Sophie: *Sen mi? Nazik mi? Ha! Ağrıyan kığım başka bir hikaye anlatıyor.*

Hunter: *Sen şaplak atılmayı seviyorsun. Bu seni çok ıslatıyor. Ve ben çok iyi bir adam olduğum için, her zaman bacaklarının arasında yaptığın pisliği yalıyorum.*

Hunter'ın sözlerini okurken, kahvemi boğazıma kaçırıyordum. Bu konuşma çok çabuk müstehcen bir hal aldı.

Tam o sırada June masasına geldi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Göğsümü okşuyorum. "Kahvem yanlış boruya gitti." "Bu benim için mi?" Kahve fincanını kaldırıyor.

"Evet, benden. Mutlu Pazartesi!"

"Teşekkürler. Hafta sonun nasıldı?"

"Harikaydı," diyorum, sonra Hunter ve benim hakkımda hiçbir şey paylaşmamam gerektiğini fark ediyorum.

"Hayalperest ve tuhaf konuşuyorsun. Ne yaptın?"

"Şey," tereddüt ettim. Hunter'la bu ilişkiye başladığımdan beri ilk kez, onun hakkında birine konuşabilmeyi diledim. Birlikte geçirdiğimiz muhteşem Pazar gününü anlatmak istedim. Çünkü dün tamamen büyülü bir gündü. June'a ayrıntıları anlatmak üzereydim, Hunter'ın kim olduğunu hariç, ama telefonum çaldı.

Griffin: *İstediğin gibi sakın olmaya çalışıyorum, ama iyi olduğunu bilmem lazım.*

Midemi bir ağrı kapladı. Kahretsin. Dün onun mesajına cevap vermeyi unutmuşum. Hunter'la meşgul oldum, sonra da onun evinde uyuyakaldım.

Griffin'den bana biraz alan tanımasını, beni ev arkadaşı gibi görmesini ve her hareketimi izlememesini istediğimde, bunun onu nasıl hissettireceğini düşünmemiştim. Nerede olduğumu veya eve gelip gelmeyeceğimi bilmemenin ona ne kadar stres yaratacağını.

Hemen cevap veriyorum.

Sophie: *Her şey yolunda. Şu anda isteyim. Dün gece bir arkadaşımda kaldım.*

Griffin: *Tamam. Bu hafta öğle yemeği yiyebilir miyiz? Ya da akşam yemeği? Sadece ikimiz*

?

Sophie: *Evet! Yapalım.*

Yarın akşam yemeği için plan yapıyoruz, sonra telefonumu kaldırıyorum.

"Kusura bakma, kardeşim mesaj attı. Son zamanlarda pek eve gitmedim, beni kontrol ediyordu."

"Ah, demek birisi var. Detayları anlat."

"Sadece eğlence, ciddi bir şey değil." Gülümsememi küçük tutmaya çalışıyorum, ama Hunter'ı düşününce, iznim olmadan yayılıyor. "Tamam, çok eğlenceli."

"Çıkmama kararı ne oldu?" "Çıkmıyoruz."

June kahvesinden bir yudum alır.

"Çok rahat bir ilişki. Akşam yemeği sipariş edip takılıyoruz ve seks yapıyoruz. Bazen turistik şeyler yapıyoruz çünkü ben pek yapmadım. Dün beni eski cam eşya dükkanına götürdü ve çok güzel parçalar buldum. Onları onun evinde bırakmak zorunda kaldım, bu yüzden bu hafta hiçbir şey yapamayacağım, ama çok heyecanlıyım."

June kaşlarını kaldırır. "Bana çıkmak gibi geliyor."

"Çok fazla seks var ve diğer her şey," elimi sallayarak, "ekstra."

"Evet, yine, bence buna *flört* denir."

Ayağa kalkar ve kahvesini alır. "Bir toplantım var, bu konuyu sonra tartışırız. Kahve için tekrar teşekkürler."

O ofisten çıkarken ona el salladım, sonra bilgisayarımı açtım. Ama düşüncelerim kolayca başka yere kaymıyor.

Hayır, Hunter ve benim yaptığımız şey bu değil. Programım, bir ay önce geçici anlaşmamızı yaptığımız zamankinden daha da yoğun. Şimdi, haftada iki gece The Penrose'da çalışıyorum ve bloguma ve içerik oluşturmaya daha fazla odaklanıyorum.

Griffin bana bir restoranın menüsünün linkini mesajla gönderdi.

Griffin: *Hunter yarın akşam yemeği için bunu önerdi. Denemek ister misin?*

?

İtalyan restoranı. Hunter makarnaya olan zaafımı biliyor.

O birçok şeyi bilir. Vücudumun en hassas yerlerini, ve meme uçlarımı sıkması için ideal basıncı. Ama aynı zamanda *Brides* özelliğini ve kendi işimi kurma isteğimi de biliyor. Her sabah kahvemle birlikte muz yemeyi sevdiğimi ve koşu çalma listelerimin sadece Taylor Swift şarkılarından oluştuğunu. Makyajıma fazla zaman ayırmadığımı, ama her hafta düzenli olarak tırnaklarımı boyadığımı.

Geçen gün iç uyluklarımdaki benim ona farklı görünüp görünmediğini sordum ve o, hiç tereddüt etmeden, ilk kez bana oral seks yaptığında gördüğüyle aynı görüldüğünü doğruladı.

İnan bana, fark ederdim, dedi ve bana göz kırptı. Bu benim en sevdiğim an.

Kalbim göğüs kafesime çarpmaya başlar.

Sorun yok. Her şey yolunda.

Bütün bunlar bizim ilişkimizin ciddi olmadığı anlamına gelmez. Birlikte çok zaman geçirdiğinizde bu tür şeyler kaçınılmazdır. Cilt kanseri şaka değil, o yüzden benim benimi takip etmesine seviniyorum.

Griffin'e bir cevap yazıyorum.

Sophie: *Harika!*

Panik ve biraz kafam karışık olsa da, Hunter'la ilişkiyi bitirmem gerektiğini bir an bile düşünmüyorum. Programım daha yoğun hale gelse ve iş dışında hobilerime, aileme ve arkadaşlarıma ayıracak daha az boş zamanım olsa da, yine de Hunter'la çok zaman geçirmeyi başardım. Zamanımı öncelik sırasına koymam ve bir şeylerden vazgeçmem gerekirse, onunla geçirdiğim zaman ilk sırada olmaz. Belki de asıl sorun bu olmalı.

Griffin ile akşam yemeği düşündüğümünden daha garip geçiyor. Yemekler lezzetli — daha sonra Hunter'a Griffin'e burayı önerdiği için teşekkür etmeliyim — ve Griffin rahat görünüyor, ama ona nasıl vakit geçirdiğimi anlatmak için ağzımı her açtığımda, Hunter'dan bahsetmemek için sözlerimi filtrelemem gerekiyor.

"İşler nasıl gidiyor?" diye soruyorum, güvenli bir konu ararken.

"İşler harika. Las Vegas'taki apartman anlaşması üzerinde çalışıyoruz ve birkaç hafta sonra oraya uçup anlaşmayı tamamlamam gerekecek. Oraya geri dönmek garip olacak. Hayatım artık çok farklı. Yine de Rita ve Terrence ile buluşmaya çalışacağım. Onları akşam yemeğine falan davet edeceğim."

"Eğlenceli olur. Onlara benim için sarıl."

"Öyle yaparım." Başını sallayarak parmesanlı tavuğundan bir ısırık aldı.

"Bu hafta sonu çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet, cumartesi günü bir düğün var."

"Tatil için şehir dışında olacağımız için üzgünüm, ama Carl ve Lindsay evlerinde barbekü partisi veriyorlar. Carl'a senin şehirde olacağını söyledim, seni de davet etmek istiyorlar."

Delil A. Pazar günü Hunter'la Lake George'a gidiyorum, ama Griffin'e bunu söyleyemem.

"Sorun değil. Çok çalıştım, biraz dinlenip, belki birkaç dizi izleyeceğim."

"Fikrini değiştirirsen teklifim geçerli."

"Teşekkürler." Trüf mantarlı makarna ve peynirden bir lokma daha alıyorum. *Çok lezzetli.* "Emma hafta sonu gezin için heyecanlı mı?"

"Heyecanlı ve sürekli bana neyi yanıma almam gerektiğini soruyor."

Griffin, tatil hafta sonu için Emma'yı Maine'deki Bar Harbor'a sürpriz bir geziye götürüyor.

Gülüyorum. "Teorik olarak sürprizleri sevdiğini düşünüyorum, ama gardırobuna ve sınırlı valizine gelince durum farklı olabilir."

"Haklısın." Suyundan bir yudum alıyor. "Ama bence çok sevecek. Hunter'ın bize kullandığı yer muhteşem görünüyor."

Hunter'ın adı geçince stresim bir kat daha artıyor.

"Evet, bu harika." Konuyu başka bir konuya çevirmeliyim, ama merakım galip geliyor. "O nasıl?" En kayıtsız sesimle soruyorum ve bir büyük lokma daha alıyorum.

Omuzlarını silkiyor. "İyi."

Bu bir erkek cevabı. Sanki tek bir kelime bir insanı tamamen özetleyebilirmiş gibi. Tüm düşüncelerini ve duygularını. Sadece *iyi*.

"Aslında, sanırım biriyle görüşüyor."

Keskin bir nefes alırım ve bir makarna boğazımın arkasına takılır, boğulmama neden olur.

Griffin koltuğundan fırlayarak bana Heimlich manevrası yapmaya hazırlanır, ama ben elimi kaldırarak onu durdururum ve suyumu alıp makarnayı çıkarmak için bir dikişte içerim.

"Ben iyiyim," derim, nefes almam yeterince açık olduğu için kelimeleri boğuk bir sesle söyleyebiliyorum.

Derin bir nefes alıp kalp atışlarımın sakinleşmesini sağladım. Griffin *benim* ve Hunter'ın ilişkisini bilseydi, "*biriyle görüşüyor*" demekten daha fazlasını söylerdi.

"Gerçekten mi? Neden böyle düşünüyorsun?" diye soruyorum, bu sefer daha küçük bir lokma almaya dikkat ederek.

"Geçen gün çiftler maçı yapıyorduk ve o molada telefonuna gülümsüyordu. Ben fark etmemiştim ama Barrett bunu fark etti ve Hunter'a bununla ilgili laf attı. İkimiz de konuşamıyoruz çünkü biz de eşlerimize aynısını yapıyoruz ama bu yüzden onun bir kadın olduğunu düşündüm."

"Oh, bu ilginç." Şimdi, benim ve Hunter'ın bu hafta yaptığımız mesajlaşmaları hatırlıyorum. Mesajlar tatlı ve masumdan, düpedüz müstehcene kadar değişiyor. Beni telefonunda Sophie olarak mı kaydettiğini, yoksa bir kod adı mı verdiğini merak ediyorum. Griffin bir ara Hunter'ın telefon ekranını görürse diye bunu kontrol etmeyi aklımda tutuyorum.

"Önemli değil. Biz o kadar iyi arkadaşız ki, kişisel hayatıyla ilgili bir şey paylaşmak istese, paylaşırdı."

"Evet, eminim."

Konuyu orada bırakıyorum. Griffin'in, Hunter'ın kişisel hayatıyla ilgilendiğini düşünmesi için bir nedeni olmasına gerek yok. Zaten onun kişisel hayatının bir parçası olduğumu biliyorum.

Sohbetin durulduğu bir anda, *Brides* dergisinin blogumu yayınlamak istediğini Griffin'e söylemeli miyim diye düşünürüm. Bu heyecan verici bir haber. Paylaşmaktan büyük mutluluk duymalıyım, ama bir şey beni ona söylemekten alıkoyuyor.

Çatalımı kasede karıştırıyorum. "Heyecan verici bir haberim var."

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Blogum, *Brides* dergisinde, takip edilmesi gereken yeni düğün planlama blogları hakkında bir makalede yer almak üzere seçildi."

Yemeğini bitirip su bardağına uzanıyor. "Vay canına, Soph. Bu harika. Ne zaman çıkacak?"

"Ağustos."

"Bu çok güzel. Tebrikler." Ayağa kalkıp bana sarılmadan önce ikimiz de tekrar oturduk. "Emma çok sevinecek. Eve gittiğimizde ona söylemelisin."

"Evet, söyleyeceğim." Bir an tereddüt ettikten sonra, bir yudum su içip devam ettim. "Bu, siteye daha fazla trafik gelmeden önce içeriği zenginleştirmeyi ve belki de logoyu yeniden tasarlamayı, yani siteyi daha da güzelleştirmeyi düşünmeye başladım."

"Bunun için vaktin var mı? İşin ve stajın için yapman gereken onca şey varken?"

"Meşgulüm, ama zaman ayırıyorum. Bu özellik görünürlüğümü artıracak. Bundan yararlanmak isterim."

"Ne için görünürlük?" diye sordu.

Omuz silkiyorum, tüm vücudum olasılıkları düşünmekten heyecanla titriyor olsa da soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Bilmiyorum. Blog etrafında bir iş kurmanın yollarını düşünüyordum."

"Blogunun tanınması harika, ama bu daha çok bir hobi, değil mi?" Cevap vermeden devam etti. "Biliyorum, bazı

reklamverenler, bu harika bir şey, ama sabit bir gelir değil. Ve bu özellik ücretsiz pazarlama gibi görünse de, bir garanti değil, değil mi?" Griffin'in sözleri, bir ebeveynin çocuğuna Sanat Tarihi veya Latince Çalışmaları bölümünü okumamasını söylemesi gibi, çünkü *bu bölümlerden mezun olduktan sonra ne yapacaksın?* Gerçek dünya senin tutkularını umursamıyor, kira ve faturalarını ödemen gerekir.

"Hayır, haklısın." Gülümsememin kaybolduğunu hissedebiliyorum. "Sadece bir düşünceydi."

Mesele şu ki, Griffin'in blogumu küçümsemek istemediğini biliyorum. Benim için en iyisini istiyor. Her zaman öyle olmuştur. Ama *Brides*'in sağlayabileceği tanıtım ve sektörde şimdiye kadar kurduğum bağlantılar sayesinde, bunu kariyerim haline getirme fikrini düşünmeye başladım. Yerel olarak sürdürülebilir bir düşün planlama işi yaparken, blogumu kullanarak fikirlerimi tüm dünyaya tanıtmak.

Belki bu çılgınca ve pratik değildir. Beş ila yedi yıl sonra bu fikri yeniden değerlendirebilirim. On yıllık planımın bir parçası haline getirebilirim.

Hunter bunun gerçekçi olmadığını düşünmüyor. Onun cesaret verici sözlerini hatırlayarak bu düşünce aklıma geliyor.

Ama Griffin benim kardeşim, benim destek sistemim. Onun görüşlerine çok değer veriyorum. Hunter ve ben artık birlikte olmadığımızda, iş konusunda moral verici konuşmalar yapmaya zamanı olacağını sanmıyorum.

Griffin, *Brides* özelliği hakkında birkaç soru daha soruyor ve tatlı sipariş ediyoruz, ama nedense midem kaldırmıyor, bu yüzden Emma'ya götürmek için paket yaptırıyoruz.

Evde, iyi geceler dileyip odama giderim.

Dizüstü bilgisayarımı blogumda açıp, bir not defteri alıp fikirlerimi yazmaya başlarım. Bilgisayarımı kapatıp yatağa girene kadar gece yarısı geçmiştir. Griffin'in endişelerini, Hunter'ın cesaretlendirmesini ve beynim yorgun düşene kadar tutkulu olduğum bir şey yaratma arzum hakkında düşünürüm ve sonunda uykuya dalarım.

BÖLÜM 23

Hunter

İş haftası yavaş bir tempoda ilerliyor. Genellikle hafta boyunca proje brifingleri ve finans toplantılarıyla o kadar meşgulüm ki, gözümü kırptığımda bir bakmışım ki cuma olmuş. Bugün sadece çarşamba ve pazar gününe kadar Sophie'yi göremeyeceğim gerçeği beni çok sinirlendiriyor.

Şehir merkezindeki bir toplantının ardından, kendimi Stefan'ı Mercer Caddesi'ne ve Hannah'nın butiği Filigree and Facet'e yönlendirirken buluyorum. Yolda, Hannah'nın en sevdiği buzlu chai latte'yi almak için bir kahve dükkanına uğruyorum, böylece eli boş gitmeyeceğim.

Yumuşak açılış gecesinden beri Sophie'ye yabani çiçek kolyesini almayı düşünüyordum, ama Hannah'dan satın almak zor olacak. Bir kadına mücevher aldığım için bana bir sürü soru soracak, Sophie için olduğunu düşünürse daha da fazla soru soracaktır. Ama o benim kardeşim ve işini desteklemek istiyorum. Ayrıca Sophie'nin Hannah'nın mücevherlerini sevdiğini biliyorum. Özellikle de yabani çiçek kolyesini.

Butiklerine vardığımızda, beyaz çerçeveli pencerelerin üzerinde ve kapının yanından aşağıya doğru sarkan, çeşitli pembe tonlarında devasa bir çiçek kemeri görüyoruz.

İçeride butik müşterilerle dolup taşıyor. Hannah'nın bir müşteriye kolyeyi nasıl takacağını açıklarken, ben de küpe vitrinini geziyorum. Bu konuşma beni gülümsetiyor. Hannah'nın mücevher tasarlamaktan daha çok sevdiği tek şey, aksesuarlarla ilgili tutkusunu paylaşmak.

Gözlerim onunla buluştuğunda, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. O konuşmasını bitirirken, ben kolye vitrininde oyalanarak geride kaldım. Müşteriyi satış danışmanlarından birine devrettikten sonra bana doğru geldi.

"Bu hoş sürprizi neye borçluyum?" diye soruyor.

"Bu civardaydım," diyorum ve ona chai latte'yi uzatıyorum.

Gülüyor. "Bu, kitapta en az inandırıcı cümle, ama içecek için teşekkürler." Bir yudum alıyor. "Burada gerçekten ne yapıyorsun?"

"Kız kardeşimi görmek istemem mi?" Etrafı işaret ediyorum. "Onun başarılı işini ziyaret etmek istemem mi?"

"Tabii, tabii." Beni arka odaya davet eder, sonra omzunun üzerinden bana sırtarak bakar. "Ama arşamba öğleden sonra mı? Pek olası değil."

Arka oda tel raflarla ve üst üste yığılmış kutularla doludur. Dolu ama düzenlidir. Bir masa ve sandalye arka tarafta bir köşeye sıkıştırılmıştır.

"Şehir merkezinde bir toplantıdaydım ve açılıştan beri buraya gelmemiştim," diye açıklıyorum. "Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye soruyorum, masanın üzerinde duran ve içinde çeşitli tarzda düğün davetiyeleri bulunan açık klasörü inceleyerek.

"İyi gidiyor. Kabartmalı keten dokulu, el boyaması düğün davetiyelerini mi öğrenmek istersiniz, yoksa sadece Sophie hakkında mı bilgi almak istersiniz?" Dudakları yana doğru kıvrılır, kaşları o her şeyi bilen ifadesiyle kalkar.

Cevap vermek için ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmayınca gülüyor. "O kadar şeffafsın ki, neredeyse içini görebiliyorum."

"İddialarını doğrulamayacağım."

"Ama inkar da etmiyorsun." Gülümsemesi ısıltıltı.

Duvara dayalı sandalyeye otururken, Hannah masaya oturur.

"Sadece, etkinliklere katılımının önemli ölçüde azaldığını fark ettim diyelim ve bir yere gitmen kesinlikle gerektiğinde, kolunda hiçbir kadın yoktu."

"Peki bunun Sophie ile ne ilgisi var?"

Masumca omuz silkiyor. "Sadece bir gözlem."

Onu görmezden gelip, bu düğün davetiyesi klasörünü incelemek için buraya geldiğimi iddia ediyorum.

"Bu hafta sonu göle mi gidiyorsun?" diye sorar.

"Planım öyle."

"Güzel bir hafta sonu olacak; tek başına olman çok yazık."

Yüzümü ifadesiz tutarak ona hiçbir şey vermedim. "Hallederim."

Bakışlarımı kaldırıp, daha fazla bilgi almaya çalışmasını bekledim.

Alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı.

"Hafta sonu planların ne?" diye soruyorum.

"James ve ben birkaç çiftle birlikte Hamptons'a gidiyoruz." Başımı salladım. "Son zamanlarda anne ve babamla konuştun mu?"

"Dün aradılar. Avrupa'dan dönmüşler ve şimdi Palm Beach'e gidiyorlar." Ayağa kalkıyor. "Başka bir şey var mı?" diye soruyor.

Zaman kazanmaya çalıştığımı biliyor. "Dinle, burada saklanıp bütün öğleden sonra seninle sohbet etmek isterdim, ama halletmem gereken işler var." Benimle alay ediyor. Konuşmalarımızı böldüğüm ya da işim için onu telefonda aceleye getirdiğim zamanların intikamını alıyor. "Eğer konuşmak istediğin başka bir şey yoksa..." Çıkışa doğru işaret ediyor.

"Bir kolye satın almak istiyorum."

"Gerçekten mi?" Alaycı bir gülümsemeyle, "Seni altın zincir takan bir adam olarak hayal etmemiştim."

Gözlerimi deviriyorum, şimdiden pişman oldum.

"Benim için değil." Bana bakıyor, dudakları merakla titriyor.

"Tamam o zaman. Gidip bir bakalım."

Onu ön tarafa kadar takip ediyorum. Jeannie'yi gönderebilir ya da internetten sipariş verebilirdim, ama kendim seçmek istedim. Tırnak cilası seti gibi. Böylesi daha kişisel geliyor. Belki de bir parçam Hannah'nın beni ve Sophie'yi tanımasını istiyor. Tüm dünya bilseydi nasıl olurdu diye merak eden bir parçam.

Hannah bir mat çıkarır ve cam vitrine yerleştirir.

"Temel bilgilerle başlayalım. Tasarım tercihi. Boyut. Alıcının adı ve sizinle olan ilişkisi."

Gözlerimi ona dikerim. "Tüm potansiyel müşterilerinize bu kadar müdahaleci sorular soruyor musunuz?"

"Tasarımın ruhunu belirlemek istiyorum. Bu benim çalışma sürecimin bir parçası."

Mücevher vitrininin karşısında sessiz bir çekişme yaşanır, ta ki Hannah pes edene kadar.

"Başka bir yere gidebilirdiniz." Kaşlarını kaldırır. "Ve sorularımdan kaçınabilirdiniz."

"Bunun bir seçenek olduğunu fark etmemiştim. Ben gidiyorum." Ayrılmak için dönerim, ama Hannah koluma uzanır.

"Tamam, tamam. Haklısınız. Başka bir yere giderseniz çok üzülürüm. Heyecanlandım, hepsi bu."

Vitrine uzanır ve yabani çiçek kolye ucu olan narin kolyeyi çıkarır ve matın üzerine koyar. Ona istediğim kolyenin bu olduğunu söylememe gerek yoktu. O zaten biliyordu.

Bu sefer mücevher vitrini üzerinde gözlerimiz buluştuğunda, bakışlarında yumuşaklık ve anlayış var. Bahsettiği heyecan hala orada, onu ondan söküp almak gerekir, ama ilişkimizde ilk kez, sanki o büyük kardeşmiş gibi hissediyorum. Bana öğüt veren, bana bir geçiş ritüeli gösteren kişi o.

Sadece başımı sallıyorum. İşte *bu*.

Hannah satış görevlisine onu paketlemesini işaret ediyor. Cüzdanımı çıkarıyorum, ama Hannah eliyle beni durduruyor.

"İlki benden. Eminim daha fazlası da olacak." Bana gizemli bir şekilde göz kırpmıyor.

"Teşekkür ederim."

Bana kolyenin içinde olduğu hediye çantasını uzatır, sonra kollarıyla bana sarılır ve sıkıca sıkar. Son bir el sallamayla dükkânından ayrılır ve ofisime geri dönerim.

BÖLÜM 24

Sophie

"Buranın bir göl evi olmadığını biliyorsun, değil mi?" Çantamı, taş ve ahşap şöminenin yanındaki üç büyük kanepeden birinin yanındaki sehpayaya koyuyorum. Şöminenin yanında kendi odun deposu var. Manzarayı içime çekiyorum. Göl manzaralı oturma odasının duvarında, bel hizasında iki büyük sürgülü pencere var. Sürgülü pencereler olduğunu biliyorum çünkü bir tarafa itilmişler ve aşağıdaki Lake George'un kristal mavisi sularının engelsiz, panoramik manzarasını sunuyorlar. "Burası su kenarında bir *malikane*."

Yolda Hunter, birçok tanınmış ailenin Hamptons'ta evleri olduğunu, ancak onun ailesinin o henüz küçük bir çocukken Lake George'a gelmeye başladığını söyledi. Griffin ve ben mutlu yüzlü krep pazarlarını başlatana kadar, benim büyürken herhangi bir geleneğim yoktu. Hiçbir tutarlılık yoktu. Annem o anda ne yapabiliyorsa onu yapardı. Bir yıl birkaç hediyeyle Noel kutlanırdı, ertesi yıl ise ağaç bile dikilmezdi.

Hunter arkamdan yaklaşp kollarını belime doladı ve başını benimkine yaklaştırmak için hafifçe eğildi.

"Bu benim ailemin göl evi, ama sen istediğin gibi adlandırabilirsin."

Ailesinden bahsetmesi, beni Hunter'dan ve muhteşem manzaradan uzaklaştırır ve yakınlardaki, söz konusu ailenin sayısız fotoğrafını sergileyen gömme kitaplığa bakmaya yöneltir. Hunter ve Hannah'nın bazı önemli anları, mezuniyetleri ve Hannah'nın nişan fotoğrafı var, ama çoğu göl kenarında veya teknede çekilmiş samimi fotoğraflar.

"Tatil hafta sonu için gelmeyecekler mi?" diye soruyorum.

"Ailem seyahatte. Annem bir süredir seyahat tutkusu var, ama babam emekli olduktan sonra bu tutku daha da arttı. Hannah da Allison'la galaya katılmam için yaptığımız anlaşmanın bir parçası olarak evin tekeli bana verdi."

"Bu anlaşmadan çok şey kazandın. Sen birinci sınıf bir müzakereci olmalısın."

"Hayal bile edemezsin." Gülümsemesi kendini beğenmiş. "Şimdi, bakalım, önce mutfak tezgahında mı yoksa arka verandadaki şezlongda mı sevişmemi istersin?"

"Ailenin göl evini kirletmeyeceğim."

"Demek göl evi *olduğunu* kabul ediyorsun."

"Aman Tanrım." Gözlerimi devirdim. "Senin kendini beğenmiş halinle iki gün çok uzun geçecek."

Hunter şakacı bir şekilde bana saldırır ve bizi büyük kanepelerden birine geriye doğru düşürür, ikimiz de gülüp nefes nefese kalmadan önce beni öpücüklerle boğar.

"Kabul et, benim kendini beğenmiş halimi seviyorsun. İki gün boyunca onunla vakit geçirmek istedin."

"Sadece netleştirmek için, teknede sevişmeyi tamamen bekliyorum. Burada sadece senin seks oyuncağın olmayacağım."

"Tamam, ama ben seninki olabilir miyim?" Kaşlarını oynatır.

"*Hmm*. Sadece beni arkadan becereceğine söz verirsen." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, söylediğime inanmadım. Bu, daha önceki mesajlaşmalarımızdan birine atıfta bulunuyordu, ama bu ana kadar bu hafta sonu bunu yapmasını istediğimi bilmiyordum.

Hunter'ın gözleri parladı. "Ciddi misin?"

Omuz silkiyorum, istediğimi itiraf etmenin bir kırılmanlık olduğunu düşünsem de, Hunter'ın yanında kendimi güvende hissettiğime karar veriyorum. "Bunu daha önce konuşmuştuk ve merak ediyorum."

"Ne kadar dayanılmaz olduğunun farkında mısın?" diye soruyor.

"Sadece kıcımdan heyecanlanıyorsun."

Çenemi ısırır. "Kim heyecanlanmaz ki?"

"Ama kış oyununa geçmeden önce yemek yemem lazım."

"Boş mideyle anal seks yapmayı hayal bile edemem."

"Saçmalıyorsun." Onu şakacı bir şekilde itiyorum, karizmatik gülümsemesinden gözlerimi alamıyorum.

Beni kaldırıp mutfığa götürür ve buzdolabından hazırladığı peynir tabağını çıkarır. Tam yemeye başlamak üzereyken, ön kapıda bir ses duyarız ve bir an sonra, yüksek tavanlı giriş holünden mutfığa sesler yankılanır.

"Bahçıvan ön bahçedeki çiçekleri çok güzel düzenlemiş. Tam da o alana yakışır. Sence de öyle değil mi, Marshall?"

"Tabii, tabii," diye cevaplar bir adam, mermer döşeli giriş holünde valiz tekerleklerinin sesini duyuyorum.

"Siktir." Hunter içinden homurdanarak tezgâhtaki peynir tabağından uzaklaşır.

"O..." diye başlıyorum.

"Ailem," diye bitirir Hunter.

Şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum. "Ciddi misin? Şehir dışındalar sanıyordum?"

"Evet, öyle dediler."

"Oh, burada kimse var mı?" diye seslenir kadın. Hayır, *kadın* değil... Hunter'ın annesi.

Bir anlık panik beni sarar. Saklanacak bir yer ararım. Bir dolap, bir dolap. Herhangi bir şey olur. Muhtemelen perdelerin arkasındaki duvara yapışabilirim. Ayaklarımın görünmemesi için onları dışarıya doğru çevirmem gerekir, ama bu durumda, eminim başarabilirim.

Seçeneklerim arasında tereddütle bakışlarımı gezdirirken, daha fazla soru ortaya çıkıyor.

Ne kadar süre saklanmam gerekecek?

Hunter onların dikkatini dağıtıp beni arka kapıdan kaçırıp şehre geri götürebilecek mi?

Az önce yaptığımız dört saatlik yolculuğu düşünüyorum.

Uzun araba yolculukları arasında, bu çok eğlenceliydi. Hunter'ı kızdırmak ve ona Taylor Swift'i dinletmek, ayrıca son zamanlarda ilgilendiğim yeni gerçek suç podcast'inin birkaç bölümünü dinletmek eğlenceliydi, ama şu anda arabaya geri dönme düşüncesi ağrıyan kaslarımı ağlatıyor. Tabii ki, tekneye binmeyi de çok istiyordum. Peynir tabağına özlemle bakıyorum. Ve o füme Gouda'yı deniyorum.

Gözlerim hala mutfak kiler ile yemek odası perdeleri arasında gidip gelirken, kararın benim için verildiğini fark ettim çünkü Hunter'ın annesi mutfak kapısında duruyordu.

"Hunter, burada olduğunu bilmiyordum." Peynir tabağının önünde donakaldığımı görünce gözleri parlıyor. "Ve bir misafirle."

Hunter annesini kucaklar, sonra onu bırakıp bana doğru gelir. "Anne, bu Sophie." Hunter büyük avucunu belimin altından ve beni kendine doğru çeker. İçimden kaşlarımı çattım. Buradaki Bay Ellerini Tutamayan kendini kontrol edebilseydi, temizlikçi kadın olduğumu söyleyebilirdim.

"Sophie," der gülümseyerek, sonra eğilip beni kollarına alır. "Biz sarılmayı severiz," diye açıklama yapar. "Ben Kathryn Cartwright, tanıştığımıza çok memnun oldum." Omuzlarımı sıkarken

beni baştan aşağı süzer. "Hunter bize pek çok kız arkadaşını tanıtmaz."

"Anne..." Hunter sözünü kesmek üzereyken, Hunter'ın babası olduğunu düşündüğüm bir adam içeri girer.

"Ah, Hunter. Bu hafta sonu seni görmeyi beklemiyorduk." Babası onu kucaklayarak sırtına hafifçe vurur.

"Adımı ev takvimine yazdım. Hani, göl evini kimlerin rezerve ettiğini kontrol ettiğimiz yer."

"Oh, ben hiç bakmadım," der Kathryn, elini sallayarak. "Palm Beach'teydik, ama hava çok sıcaktı, bu yüzden planımızı değiştirmeye karar verdik."

"Evet, geleceğinizi bilseydik iyi olurdu." Hunter'ın bakışları benimkilerle buluşur ve orada bir özür görürüm. Özel hafta sonumuz artık bir aile buluşmasına dönüşmüştür.

"Oh, neyse. Ne kadar kalabalık, o kadar eğlenceli, değil mi?" Annesi gülüyor.

"Peki bu kim?" Babası nihayet grubun geri kalanına yetişmiş ve göl evinin mutfağında yeni bir yüz olduğunu fark etmiştir.

"Sophie." Koşmaya hazırlanırken vücudumun salgıladığı adrenalin nedeniyle titreyen elimi uzatıyorum.

Onun büyük eli benim elimi kavrar. "Marshall Cartwright. Tanıştığımıza memnun oldum."

Başımı sallayıp gülümserim.

"Nettle Meadows'tan peynir tabağı mı aldın?" Annesi sevinçle alkışlar. "Getirdiğimiz Chablis şarabına çok yakışacak."

Bir adam bir avuç dolusu kağıt alışveriş poşeti getirip tezgahın üzerine koyar.

"Teşekkürler Eugene." Kathryn poşetleri boşaltmaya başlar. "Verandada atıştırmalık bir şeyler yiyip dinlenelim. Gün batımını izleyelim." Poşetlerden başını kaldırır. "Tabii ikinizin başka planları yoksa?"

Hunter'ın gözleri benimkilerle buluştu. Dudaklarım sıkıca birbirine bastırılmış durumda. Ailesi gelmeden önce ne yapmayı planladığımı düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Hunter'ın kaşları kalktı ve dudaklarında gizli bir gülümseme belirdi. Onun da bunu düşündüğünü biliyorum.

"Hepsi kulağa hoş geliyor, ama bence önce yerleşelim."

HUNTER

"Ayrı odalarda kalmak, ailemi bizim birlikte olmadığımıza ikna etmeye yetmez," diyorum Sophie'ye, o da misafir odasındaki şifonyere kıyafetlerini yerleştiriyor.

Sophie'yi ailemle tanıştırdıktan sonra, valizlerimizi yukarı çıkarıp boşalttık. Sophie artık benimle aynı yatak odasında yatmayı reddediyor. Farklı odalarda kalmamızın, onu görmek için gizlice odasına girmeyi engelleyeceğini düşünmesi biraz sevimli.

"Biz birlikte değiliz. Öyle değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Sophie'nin çekmecelere tıktığı giysilerin arasından dantelli bir tanga düşüyor. Onu almak için uzanıyorum. Onun iç çamaşırını görmek, aklımı ailem gelmeden önceki duruma geri götürüyor.

Sophie düşüncelerimi anlamış olmalı. Elimde tuttuğum tangayı kapıp çekmeceye atıyor.

"Anal seksi unutabilirsin. Misyoner pozisyonunda bile seks yapmayacağız. Ailen evdeyken P ile V arasında hiçbir şey olmayacak."

"Ben otuz beş yaşındayım. Benim bakire olduğumu düşünmüyorlar."

"Ben yirmi iki yaşındayım ve onlar için bakire olabilirim."

"Bu yüzden mi telaşlandın? Seni yargılamıyorlar. Aslında, annem sana hayranlık duyuyor. Ailemizin göl evine getirdiğim ilk kadın sensin."

"Telaşlanmıyorum," diyor, açıkça gergin bir enerjiyle. "Ama buraya getirdiğin ilk kadın olduğumu söylemen yardımcı olmuyor."

Kollarımı ona doladım, bir elim beline sıkıca yapışırken, diğer elimle saçlarının uçlarını parmaklarımla okşadım.

"Tamam, belki biraz. Bunu daha önce hiç yapmadım." Parmakları gömleğimin önünü okşayarak, düğmelerle oynuyor. "Bir erkeğin ailesiyle tanıştım. Sen benim erkek arkadaşım falan değilsin ve onlar muhtemelen birkaç ay sonra kim olduğumu bile hatırlamayacaklar, ama ben insanların beni sevmesini istiyorum. İyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Ve hazırlıksız olmaktan hoşlanmıyorum. Şu anda olan da bu."

"Gitmek ister misin? İşle ilgili bir bahane uydururum."

Ailemin gelişi ideal bir durum değil, ama Sophie'nin onlarla tanışmaktan stresli olması dışında, ben bu fikre ısındım. Ailem havalıdır ve Sophie'nin daha önce de söylediği gibi evimiz büyüktür. Yine de yalnız kalacak zamanımız olacak

ve ailem Şu anda çok seyahat ediyor, itiraf etmeliyim ki onlarla vakit geçirmek güzel olacak.

Gözlerime bakıyor ve yüzü yumuşuyor. "Hayır,"

başını sallıyor, "bu saçma."

"Bence burada da eğlenebiliriz, ama senin rahat hissetmeni istiyorum."

"Biliyorum. Teşekkürler."

Onu rahatlatmak için gösterdiğim çaba, gözlerinin aniden endişeyle büyümesi ile boşa çıkıyor. "Hannah'ya söyleyecekler mi?"

"Hayır. Onlara sylememelerini istedim." Hannah'nın zaten bildiğinden bahsetmiyorum. Ona açıkça söylemesem de, kolye satın almam, Sophie ile hala bir Şekilde grŐtėm doğruladı.

O uzaklaşıp yatağa düşer.

"Ugh," diye inledi, "Bence onlara sylememelerini söylemek daha kötü, çünkü o zaman insanların bilmemizi istemememizin bir nedeni olduğunu anlarlar ve bu da durumu daha da Şüpheli hale getirir."

"Bu gerçek bir suç teorisi mi?" Diye

sırıttım. Bana sert bir bakış attı.

"Hannah'nın düğün planlama ekibinin bir parçası olduğunu ve profesyonelliği korumak için düğünden sonraya kadar ilişkimizi gizli tutmak istediğimizi açıkladım."

Yataktan fırlar.

"Düğünden sonra mı? O zaman bir yıl var! O zaman hala birlikte olmamızı beklemiyorlar herhalde?"

Yatağın kenarına otururum, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyar ve ellerime bakarım.

"Açıkçası, benim ve görüştüğüm kadın hakkında herhangi bir beklentileri olduğunu sanmıyorum. Benim yerleşik bir hayata gememden vazgeçmiŐler."

Başımı kaldırıp baktığımda, onun volta atmayı bıraktığını ve yüzünün yumuŐadıėını görüyorum. "Bu seni üzüyor mu?"

"Bu benim kendi yarattığım bir Şey, o yüzden çok zlmem."

Sophie yaklaşır, elleri omuzlarımı bulur, benimkiler ise onun uyluklarının arkasına gider, parmak ularımın altında pürüzsüz cildin hissini seviyorum.

"Birini bir kategoriye sokup orada kalmasını beklemek adil değil bence. Hayatın anlamı bu değil mi? Büyümek? DeėiŐmek?"

"Evet, katılıyorum."

"Şu anda Griffin ile yaşadığım şey bu. O hala ebeveyn modunda ve ben kendi hayatımı yaşamaya çalışıyorum."

Ona gülümsüyorum. "O koruyucu bir ağabey. Bundan kurtulabileceğini sanmıyorum."

"Hannah için hala böyle mi hissediyorsun?"

"Bu farklı. Benimki Griffin'inki gibi tam zamanlı bir rol değildi. Şu anda, bu onun için muhtemelen bir refleks. Kendini bu alışkanlıktan kurtarması zaman alacak."

"Onunla benim hakkımda konuştun mu?" diye sordu.

"Tam olarak değil. Senden bahsediyor ve ofisteki herkese senin ne yaptığını anlatmayı seviyor. Çok bilgilendirici."

"Oh, gerçekten mi?" Dudakları kıvrılır ve kaşları kalkar.

Sophie beni hazırlıksız yakaladı ve üzerime oturdu. Kolayca yatağa uzandım ve ellerimi kalçalarına koydum. Kesik kot şortu uzun bacaklarını ortaya çıkardı ve ellerimi uyluklarında yukarı aşağı gezdirmekten kendimi alamadım.

"Bu benim en sevdiğim manzaralardan biri." Parmak uçlarım şortunun kenarının altında onu okşuyor, kalçasının kıvrımlarını keşfediyor ve sonra poposunun etine dokunmak için hareket ediyor.

"Keyfini çıkar. Bu yatakta alabileceğin en fazla hareket bu." "Yani, daha sonra odama gizlice girecek misin?" Ona göz kırpıyorum.

Kafasını sallar, ama kalçalarını tutup ereksiyonumun üzerine bastırdığımda, boğuk bir inilti boğazından çıkar.

"Hadi Sophie. Seni hissetmeme izin ver. Eminim benim için çok ıslanmışsındır." Onu bu şekilde tahrik etmekten zevk alarak ona sürtündüm.

O öne doğru eğilir ve sert penisimin üzerindeki merkezinin açısını değiştirir. Klitorisinin sürtünmesinden zevk aldığını biliyorum. Uzun saçları omuzlarına dökülür ve yüzlerimizin etrafında bir perde oluşturur. Sophie dudaklarını benim dudaklarıma indirir, dili ağzımın içine girer ve kazandığımı düşünürüm. Ancak bir saniye sonra geri çekilir.

"Ailen aşağıda olduğu için seks yapmayacağız." Benden kalkıp eşyalarını çıkarmaya devam ettiğinde, inlerim.

Yan dönüp başımı elime dayadım ve onu izledim. Elbette hayal kırıklığına uğramıştım. Onu her zaman istiyorum. Ama Sophie ile iki gün, seks olmasa bile, yine de oldukça iyi geliyordu.

BÖLÜM 25

Sophie

Eşyaları yerleştirdikten sonra, Hunter bana bir kadeh şarap uzattı ve beni, büyük koltukların bulunduğu oturma alanının bulunduğu arka verandaya götürdü. Destekleyici minderleri ve ayaklarınızı uzatabileceğiniz uyumlu pufları olan bulut gibi koltuklar, el değmemiş gölü çevreleyen sonsuz ağaçların ardında batan güneşi izlemek için mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti.

Talimatlara uyarak rahatlamaya çalışıyorum, ama Hunter'ın ailesiyle etkileşimini görmek bende tuhaf bir etki yaratıyor.

Onun babasıyla ızgarayla uğraşırken konuşup şakalaşmasını izlerken, bunun nedeninin Hunter ve benim birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunun yalnız başımıza olması olduğunu fark ettim. Yani, gizli, tamamen cinsel bir ilişki yaşamamanın amacı da budur, çünkü birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğu yatakta, rastgele karanlık bir köşede veya özel bir çatı katında geçer, ama onun babasıyla gülümsediği ve güldüğü hali çok sevimli. O anın rahatlığı, dünyadaki en doğal şey gibi geliyor. Ve o, şarap kadehimin kenarından ona baktığımı fark edip bana göz kırptığında, hemen kalkıp iç çamaşırlarımı değiştirmek istiyorum.

Hafta sonu seks yapmama kuralımdan hemen pişman oluyorum.

Ama sonra Hunter'ın annesi yanımdaki sandalyeye oturur ve en iyi davranışımı sergilemek istememin nedenini hatırlarım. Kathryn Cartwright bir hayaldir. Hunter ve Hannah'nın kalın ve parlak şampuan reklamı saçlarını nereden aldıklarını anlıyorum. Tek fark, onun koyu renk saçlarının zarif bir şekilde gri ile vurgulanmış olması.

"Bu mükemmel. Artık kız kıza vakit geçirebiliriz." Gülümsüyor ve şarap kadehini benimkine doğru kaldırarak kadeh tokuşturuyor.

Kadehimi onun kadehine çarptım ve bir yudum aldım.

"Hunter, sizin düğün planlayıcısı olduğunuzu söyledi."

"Asistan," diye düzeltiyorum. "Teknik olarak stajyer. Ama evet, Marion Adler Events'ta çalışıyorum."

"Ve Hannah'nın düğünü için çalışan ekibin bir parçası mısınız? İkiniz bu şekilde mi tanıştınız?"

"Şey..."

"Anne, bu bir sorgulama değil." Hunter güverteye karşı bizi izliyor, gözleri sessizce beni kontrol ediyor.

"Sophie'yi tanımak istiyorum. Eğer buradaysa, belli ki dikkatini çekmiş ve dört saatlik yolu kat edecek kadar ilgini çekmiş."

Kathryn'in oğlunun dikkat süresi konusunda şaka yaptığını düşünüyorum, bu dostça bir iğneleme, ama Hunter'ın kadınlarla olan geçmişini hatırlatıyor. O, benimle ilgili benzersiz olan şeyin, Hunter'ın geçmişindeki kadınların aksine, onu elde etmeye çalışmadığım olduğunu fark etmiyor. Tatil hafta sonu boyunca birkaç gün birlikte geçirsek de, ilişkimiz gayri resmi. Ve onlar gelmemiş olsaydı, bol bol seks yapacaktık. Hunter beni buraya, iki gün boyunca kesintisiz olarak yatakta sevişmek umuduyla davet etmişti.

Artık bu olmayacak. Yarın kahvaltıda Marshall ve Kathryn'in gözlerine bakmak istiyorsam olmaz.

"Eskiden yaşadığım Vegas'ta tanıştık, sonra bu şehre taşındığımda yeniden bağlantı kurduk." Konuyu belirsiz tutuyorum, yeniden bağlantı kurduğumuz tüm yolları dışarıda bırakıyorum: Hannah'nın düğün planlama öğle yemeğinde beklenmedik karşılaşmamız ve ardından Premier'in akşam yemeği partisinde banyoda yaşadığımız kaçamak.

"Ne güzel." Şarap içerek kolyesini düzeltiyor. "Ailen Las Vegas'ta mı?"

"Kardeşim de kısa süre önce New York'a taşındı. Sadece ikimiz varız. Annemiz on iki yıl önce bir trafik kazasında öldü ve babamı hiç tanımadım."

Durumumdan utanmıyorum. Bu durum beni ben yapan, başarılı olma isteğimi ve bağımsız olma kararlılığımı şekillendirdi. Ebeveynlerin olmaması kötü mü? Elbette. Ama her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum ve şu anki hayatım, çocukluğumda yaşadıklarımın bir sonucu.

Ama aynı zamanda, insanlara tüm geçmişimi güvenle anlattığımı da biliyorum, çünkü bu bir savunma mekanizması. Bunu bir kalkan olarak kullanıyorum. *İşte benim yaralarım, millet! Sıra sizde.*

Gözlerim Kathryn'e kilitlenmiş, onun tepkisini bekliyorum.

"Üzgünüm." Dudakları köşelerinden aşağı doğru kıvrılıyor, küçük gülümsemesi şimdi sempatiyle dolu, ama mavi gözlerindeki sempati arasında anlayış da var. "Benim annem de ben on yaşındayken vefat etti. Ondan önce uzun yıllar ruh sağlığıyla mücadele etmişti."

"Oh," Kathryn'in kendi durumunun şoku, tek bir kelimenin ağzından çıkmasına neden oluyor. "Çok üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi, ama annenin vefatının senin hayatını şekillendirdiği gibi, benim hayatımı da şekillendirdi."

Kathryn'e yeni bir bakışla bakıyorum. Sanki bir kulübe üyeyiz, kimsenin girmek istemediği bir kulüp, ama yine de bir tür kardeşlik ve bu benim gardımı düşürüyor.

Kathryn gibi birinin de benzer bir aile ortamında büyüdüğünü duymak şaşırtıcı. Dışarıdan bakıldığında mükemmel görünüyor. Bildiğim kadarıyla, Marshall ile başarılı bir evlilikleri var ve milyarlarca dolarlık bir şirket kurdular. Onun şu anda yaşadığı güzel hayattan farklı bir şekilde büyüdüğünü asla tahmin edemezsiniz.

"Annesiz bir kadın olarak büyümek zor. Babam harika bir iş çıkardı, ama hayatımda bir kadının tavsiyesine veya bakış açısına ihtiyaç duyduğum birçok an oldu. Hannah istese de istemese de, onun için o kişi olmaya kararlıyım. Benim sahip olmadığım anne."

"Senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı." Gülümsüyorum. "Ben de kardeşim için böyle hissediyorum. O benim için en iyi rol modeldi, ama onunla konuşmakta zorlandığım konular da vardı. Kadınlara özgü konular."

Kathryn'in gülümsemesi yumuşar. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım." "Teşekkür ederim."

Teklifi çok nazik, ama bunu iyice düşündüğümde, Hunter'ın annesine bağlanmanın çok kötü bir fikir olacağını anlıyorum. Hayatımdan kolayca çıkıp gidebilecek birine bağlanmak gibi. *Hunter gibi.*

Kathryn bana işim ve Las Vegas'a kıyasla şehirde yaşamayı nasıl bulduğum hakkında daha fazla soru sorar. Sohbet kolay ilerliyor. On dakika sonra, onunla ve Hunter'ın babasıyla burada olmaktan ne kadar endişeli olduğumu unutmuşum.

Akşam yemeği çok lezzetliydi, ızgara sarımsaklı karides, ızgara sebzeler ve salata.

Birçok kez yardım etmeyi teklif ettim, ama Hunter ve babası her şeyi hazırlarken, annesi ve ben uzaktaki gün batımını seyrederek verandada sohbet ettik.

Akşam yemeğinden sonra hepimiz temizliğe başlıyoruz.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye soruyor Hunter.

"Evet, ama önce anne babana temizlikte yardım edelim." Marshall bize el sallayarak devam etmemizi işaret ediyor. "Biz hallederiz. Sen git."

"Teşekkürler baba," diyor Hunter ve beni arka kapıya doğru yönlendiriyor.

Güneş battıktan sonra hava serinledi ve ben de kot şortumu bir çift kot pantolonla değiştirdim.

Arka kapıda sweatshirt'ümü giydikten sonra Hunter'ı takip ederek evin yanından dışarı çıkıyorum. Güneş battıktan sonra etrafımızı alacakaranlık kaplıyor ve her şeyi puslu hale getiriyor. Onun asfalt yolu takip edeceğini düşünürken, o beni ağaçların arasından geçen yıpranmış bir patikaya doğru yönlendiriyor. Ağaçların arasında ateşböcekleri etrafımızda parıltıyor.

"Bu, ormanda benimle birlikte olmak için bir taktik mi?" diye soruyorum.

O gülümser, sonra parmağını kotumun kemer halkalarından birine geçirir ve beni kendine doğru çeker. "Öyle olmasını ister misin?"

İçtiğim iki kadeh şarap, Hunter'a olan arzumun kontrolü ele geçirmesine yetiyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve onu öpmek için kendime çekiyorum. Dili benimkiyle savaşıyor ve elleri kalçamı kavrayarak beni kendine çekiyor, ta ki karnımda ereksiyonunu hissedene kadar. O beni ağaçta becermesini istemek üzereyken, o geri çekiliyor.

"Hadi, sana bir şey göstermek istiyorum."

Onun aletini zaten gördüğümü söyleyerek şaka yapmak üzereyim ki, elimi tutup beni patika boyunca çekiyor. Nereye gittiğimi göremiyorum ama Hunter elimi sıkıca tutup beni ağaçların arasından geçiriyor.

Beni, gövdesine tahta bir merdiven çakılmış bir ağacın yanına götürüyor. Yukarıda, dalların arasına yerleştirilmiş, merdivenin girdiği yerde bir delik açılmış tahta bir platform görüyorum.

"Bu senin ağaç evin mi?" diye soruyorum.

"Ağaç evi demek, çatısı olduğu anlamına gelir, bu daha çok açık hava deneyimi gibi. Yukarı çıkmak ister misin?"

"Annenin bebeklik fotoğraflarına bakma teklifini kabul edersem, o zaman gelirim," diye takılıyorum.

O gülüyor. "Seni destekliyorum. Ben sevimli bir bebekmişim."

"Tabii ki öyleydin." Sırıtiyorum, ama o bunu görmüyor çünkü merdivenden yukarı çıkmaya başlamış bile.

Merdivenin tepesine vardığımızda, Hunter platformun üzerine çıkmama yardım ediyor. Yirmi yıldan fazla bir süredir yarı bitmiş bir "ağaç kalesi"nden beklediğim her şey var. Parçalanmış ahşap, sallanan korkuluklar, enkaz ve kuş pislikleriyle kaplı. Ama dönüp dışarı baktığımda, gölün yansıttığı yıldızlarla dolu gökyüzü nefes kesici. Yerden o kadar da yüksekte değiliz

ama ağacın eğimli bir yamaçta olması, aşağıdaki ağaçlara göre yükseklik avantajı sağlıyor.

Hunter, oturmamız için platformda bir yer açmak için elinden geleni yapıyor. Kendini aşağı indiriyor, sonra beni de aşağı çekip bacaklarının arasına oturtuyor. Oturduğumuzda, ayaklarımız merdivenin deliğinin üzerinde sallanıyor ve ben Hunter'a yaslanarak gökyüzüne bakıyorum.

"Suda olmak dışında, burası benim en sevdiğim yer," diyor.

"Nedenini anlayabiliyorum. Burası çok güzel." Artık şehrin sürekli seslere alıştığım için, katydidlerin kısa, belirsiz sesleri dışında başka bir şey duymaya çalışıyorum. "Ve çok sessiz."

"Bu yüzden ailem burada bir ev istedi. Şehirde yaşayan çocuklarına sakinlik ve koşacak alan deneyimi yaşatmak istediler."

Hunter'ın anne babasından bahsetmesi, bu gece onlarla ne kadar eğlendiğimi hatırlattı.

"Ailen harika." "Evet, öyleler."

Gülümsüyorum çünkü sözünün ardından bir "ama" gelmiyor. Hunter'ın anne babasıyla harika bir ilişkisi var ve onlarla sadece birkaç saat geçirdikten sonra bile bunu görmek kolay.

"Baban oldukça rahat birisi. Nedense, onu işin ve şirketin hakkında seni sorguya çekecek gergin bir adam olarak hayal etmiştim."

"Bir yıl önce, işlere çok daha fazla karışıyordu, ama sanırım emekliliğine iyice alıştı. Ve bana güveniyor."

"Bu harika. Baban Premier'in bir aile şirketi olarak kurulduğunu söylemişti. Hannah orada çalışmakla hiç ilgilendi mi?"

"Babamın bir vizyonu vardı ve annemle babam, Premier'i Hannah ve benim devam ettireceğimiz düşüncesiyle kurdular, ama Hannah ilgilenmedi. Sanırım, bu işe ilgi duymasını sağlayacağını umarak işletme okuluna gitti, ama sonunda kendi mücevher koleksiyonunu çıkardı. Onun tutkusu orada yatıyor."

"O çok yetenekli."

"Öyle. İçgüdülerine güvenip sevdiği şeyi yaptığı için mutluyum, ama içten içe onun ve James'in aile işini devam ettirmek isteyecek çocukları olmasını umuyorum."

"Sen istemediğin için mi?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Kendim için hiç böyle bir şey düşünmedim. İşimi öncelikli tuttum ve biriyle o noktaya gelebileceğimi hiç düşünmedim."

Bu bana daha önceki konuşmamızı hatırlatıyor. Hunter, kendisinin evlilik için uygun olmadığını, bir partneri ve aileyi öncelikli tutamayacağını düşünüyor, ama bence kendini küçümsüyor ve onun bu şekilde konuşmasını dinlemek zor. Bunun onun için hassas bir konu olduğunu anlayabiliyorum. Aksi takdirde kendine güvenen bir adamın zayıf noktası.

"Bence bir eş ve aile istiyorsan, bunu elde edebilirsin. Geçmişinin veya başkalarının düşüncelerinin geleceğini etkilemesine izin verme, tamam mı? Önceliklerini değiştirmek için başkalarının iznine ihtiyacın yok."

Kollarını bana daha sıkı sarar. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Ciddiyim. Senin harika bir koca ve baba olacağından şüphem yok. Sen düşünceli ve tatlısın, şefkatli ve sevecensin. Son birkaç haftadır benim için harcadığın çabayı düşün, üstelik biz çıkmıyoruz bile."

Hunter'ın bir ilişkiye zaman ayırma yeteneğini örneklemek için bizi kullanmak istedim, ki o bunu yapabileceğinden şüphe ediyordu, ama bu sözleri yüksek sesle duyunca, durumun ötesinde bir anlam çıkardığımı düşünebileceğini fark ettim.

"Yani, bu öyle bir şey değil, sen ve ben o yöne doğru gidiyoruz demek değil, ama eminim ki senin için o an geldiğinde, sen de anlayacaksın."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Peki ya sen?"

Kulak kepçemin sıcaklığıyla nefesinin sıcaklığı beni titretti.

"Ne demek istiyorsun?" Kalbim hızla atmaya başlar, nereye varmak istediğini anlamam.

"Blogunu tam zamanlı olarak yürütmeyi daha fazla düşündün mü? Bahsettiğin gibi, onu sürdürülebilir bir düşün planlama işine dönüştürmeyi?"

"Oh, o mu? Stajımla meşgulüm. Yakında son projem üzerinde çalışmaya başlamam gerekiyor. Bu proje ve diğer planlamacıların geri bildirimleri, Marion'un sonbaharda kimin kalıcı pozisyonlara alacağına karar vermesine yardımcı olacak. Eğer bir pozisyon almak istiyorsam, diğer stajyerler arasında öne çıkmam gerekecek."

"İstediğin bu mu?" diye soruyor.

Hazır bir cevap vermek üzereyim, ama bana sevgiyle sarılmış olması ve bu gece kendi kırılganlığını benimle paylaşması

bu gece, beni de aynısını yapmaya teşvik ediyor.

"Bilmiyorum. Öyle sanıyordum, ama şimdi emin değilim."

Sessiz kalır ve bir dakika geçer. Tam hiçbir şey söylemeyecek diye düşünürken, konuşur.

"İyi haberi biliyor musun?" diye sorar.

"Neymiş o?"

"Hepsini şu anda çözmen gerekmiyor." Hafifçe başımı sallarım. "Doğru."

"İkimizin de gerek yok. Zamanımız var."

Bu konuşmanın beni gerginleştirdiğini fark etmemiştim, ama onun yatıştırıcı sözleriyle vücudumun rahatladığını hissediyorum.

Zamanımız var.

Bu, bizim düzenlememizden hala memnun olduğunu söyleme şekli gibi geliyor. Kişisel hayatında bir değişiklik yapmayı düşünse de, bu şu anda gerçekleşmeyecek. Hala birlikte eğlenebiliriz.

"Peki, burada ne yapardın?" diye soruyorum.

"Hannah küçükken, merdiveni tırmanamadığı için burası benim kaçış yerimdi, ama sonunda tüm komşu çocukların buluşma yeri haline geldi."

"Buraya kızları da getirir miydin?" diye soruyorum, çünkü Hunter'ı gençlik yıllarındaki ilişkilerle dalga geçmek, zihnimi onun gelecekteki eşinin nasıl görünebileceğine yöneltmekten çok daha az iç karartıcı.

Elleri, sweatshirt'ümün ve tişörtümün eteğinin altına girerek, karnımın çıplak derisine ulaşana kadar aramaya devam ediyor. Karnıma dokunan sıcak eli, bacaklarımın arasında tanıdık bir acıyı uyandırıyor ve onun cevabına olan tüm dikkatim, küçük parmağının kot pantolonumun bel kısmının altına girmesiyle azalıyor.

"Sadece sen."

Kafama bir öpücük kondurur.

Hunter neşeli ve rahat biriydi, geçici bir ilişkinin olması gerektiği gibi, ama onun daha ciddi bir yönünü fark ediyorum. Bir an tatlı ve alaycı, bir an sonra kaba ve ağzı bozuk, ama yeni bir yönü ortaya çıkıyor. Sanki önümde gizli bir geçit açılmış gibi. Kimsenin görmesine izin vermediği bir yer. Bu keşfedilmemiş alan beni hem meraklandırıyor hem de tedirgin ediyor, içeri girersem çıkış yolunu bulabilecek miyim diye merak ediyorum. Ya hiç çıkmak istemezsem?

Birkaç dakika sessizce oturuyoruz, karanlık etrafımızı sarıyor ve Hunter aşığı inmeyi öneriyor. Merdivenin yarısına indiğimde bana uzanıyor, güçlü elleriyle belimi tutuyor ve güvenli bir şekilde yere inene kadar beni sabitliyor.

Sessizce elimi tutar ve başka bir eve giden açıklığa ulaşana kadar yolumuzda ilerleriz. Cartwright'ların evi kadar büyüktür, ama o kadar bakımlı görünmüyor. Bahçe biraz bakımsızdır ve karanlıkta bile beyaz panelli dış cephenin yeni bir boyaya ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum.

"Davenportların evi bizimkinin diğer tarafında. Colette Davenport, balede bahsettiğim dansçı. Hannah'nın iyi arkadaşı."

"Yazları hep birlikte burada mı geçiriyordunuz?" diye soruyorum.

"Evet, tüm ebeveynler arkadaşı, kart oynar ve bahçede oyunlar oynarlardı, çocuklar ise etrafta koşuşturup başlarını belaya sokarlardı."

"Burada kim yaşıyordu?" Beyaz evi işaret ediyorum. "Spencer ailesi. Rhys iyi bir arkadaşı."

"Öyleydi mi? Ona ne oldu?" diye soruyorum.

"Rhys'in ebeveynleri, o on iki yaşındayken bir tekne kazasında öldü. Büyükbabası ve büyükannesi onu yatılı okula gönderdi ve yıllar içinde irtibatımız koptu. Sanırım şu anda Paris'te. Dünyayı dolaşıyor."

"Ailesine olanlar çok kötü. Annemle aynı durumdayım, ama şimdi iyi bir hayatı var gibi görünüyor. Dünyayı gezmek eğlenceli olmalı."

"Seyahat etmesinin eğlenceli olduğu için mi, yoksa huzursuz ve mutsuz olduğu için mi olduğunu bilmiyorum."

Hunter kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekip öper. "Geri dönelim mi?" diye sorar.

Kafamı sallıyorum ve onun beni patıkaya doğru götürmesine izin veriyorum.

Evin içinde, misafir odasının kapısında yollarımız ayrılır. Hunter'ın hala benim saçma davrandığımı düşündüğünü anlayabiliyorum ama yatmaya hazırlanmak için içeri girmeden önce ona hızlıca bir iyi geceler öpücüğü veriyorum.

Soğuk çarşafların arasına girip uzanıyorum. Az önce yorgun hissediyordum, ama şimdi burada uzanırken beynim uyanık. Bir saat boyunca dönüp durduktan sonra, örtüyü geri çekiyorum.

Koridordan geçip Hunter'ın kapısını açtım ve parmak uçlarımda onun yatağına doğru yürüdüm. Uyuduğunu sanıyordum ama o yorganı çekip beni içeri davet etti. Yanına uzandım ve onun sıcaklığına sığındım.

"Seks yapmayacağız," diye ona ve kendime hatırlatıyorum.

"Bu durumda başka birçok seçenek var."

Hunter beni altına çekip, kollarını başımın etrafına doladı.

"Daha önce hiç bir kızı yatağıma almadım."

Hunter'ın parmakları omzumdan tişörtümün askısını indirir ve dudakları onun yerini alır.

"Ciddi misin?"

"Annemi duydun. Buraya hiç kadın getirmedi. Burayı her zaman ailem için bir yer olarak gördüm ve geçici olarak burada olan kimseyi buraya getirmek istemedim."

Dudakları köprücük kemiğimi okşuyor. Tüy kadar hafif, alaycı. Daha fazlasını istememe neden oluyor.

Sanırım benimle bu kuralı çiğnedin.

Hunter başını göğsümden kaldırır. Karanlıkta bile keskin hatlarını, gözlerinin bana yoğun bir şekilde baktığını görebiliyorum. Ve bir an için, bu sözleri yüksek sesle söylemiş miyim diye merak ediyorum. Acaba düşüncelerimi duydu mu, yoksa o da benzer şeyler mi düşünüyor?

Onun göğüslerimi avuçlamasını, parmaklarıyla meme uçlarımı okşamasını, seks yapmasak bile bizi orgazma ulaştıracak bir şeyler yapmasını bekliyorum, ama o bunun yerine dudaklarını benim dudaklarıma indirip tatlı bir öpücük veriyor, sonra yatağa uzanıp beni göğsüne çekiyor, kaslı kolunu belime dolayarak beni sıkıca kendine sarıyor.

"İyi geceler, Sophie." Dudakları omzuma bastırırken, sıcak nefesi boynumdaki tüyleri gıcıklıyor. İçimden, onun odasına gelmemeli miydim diye düşünüyorum. Daha önce de sarılmıştık, ama sadece seksten sonra kısa bir süreliğine. Genel olarak sarılmaya karşı değilim, ama Hunter'la yaşadığımız bu şefkatli anların, yaptığımız şeyi karıştırmaya başladığını merak ediyorum. Beni karıştırmaya başladıklarını.

Vücudum Hunter'ın yanına kolayca yerleşiyor. Kafamın aksine, kafam karışık değil. Rahatlamış ve hiç ayrılmak istemiyor.

İstenmeyen düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp derin bir nefes alıyorum ve Hunter'ın kucaklamasının tadını çıkarıyorum. Bu, en sevdiğiniz yemeği, sonunda biteceğini fark edene kadar yiyip bitirmek gibi bir şey, bu yüzden son birkaç lokmanın tadını çıkarmaya çalışıyorsunuz. Onun güçlü kollarının beni sardığını hissedebileceğim anın artık mümkün olmayacağına kararlı olarak, kollarında uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 26

Hunter

Annemi, elinde bir fincan kahve, yanında masada bir kitapla, perdeli verandada buluyorum. Babama Premier Real Estate adlı güçlü emlak geliştirme şirketini kurmasında yardım etmeden önce, Columbia Üniversitesi'nden İngiliz Edebiyatı diplomasıyla mezun olmuş ve lise İngilizce öğretmeni olmayı hayal etmişti. Sonra ben doğdum ve annemle babam birlikte, annemin evde benimle kalmasının en iyisi olduğuna karar verdiler. Annem hâlâ hevesli bir okur ve parasını ve sosyal konumunu, New York ve ötesindeki birçok okuryazarlık yardım kuruluşuna yardım etmek için kullanıyor.

"Nasıl uyudun?" diye soruyor.

"Harika. Sen?"

"Burada her zaman iyi uyurum. Çok huzurlu." Kahvesinden bir yudum alır, ben de aynısını yaparım. "Sophie nasıl uyudu?"

"Bu sorunun cevabını bildiğimi sana söylememi istemezdi." Yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamıyorum, sonra ekliyorum, "Hâlâ uyuyor."

Gözlerinin köşeleri kırışır ve ne demek istediğimi anladığını anlayabilirim.

"Mutluluk sana yakışıyor."

Dudaklarım seğirir. "Sophie'yi sevdiğini bu şekilde mi ima ediyorsun?"

"Sophie yüzünden olduğunu söylemedim. Bu senin çıkarımın." Öyle diyor ama bilmiş gülümsemesi onu ele veriyor.

"Yani, bana onun hakkında soru sormayacak mısın?" "Uğursuzluk getirmek istemiyorum."

"Neyi bozmak?" diye

soruyorum. "Aynen

öyle."

Gülümserim. "Bu konuda daha fazla şey söyleyeceğini sanıyordum."

"Daha ne söylenebilir ki? İkinizi birlikte izlemek, babanla geçirdiğimiz ilk günleri hatırlatıyor bana."

"O daha genç." Yemi atıyorum, annem bunu yutacak mı merak ediyorum.

"Fark ettim, ama bu dünyanın sonu değil, değil mi?"

Geçmişime dayanarak, annem bu ilişkide sorunlu olanın ben olduğumu varsayıyor. Sophie'nin şu anda ciddi bir ilişki istememesinin kendi nedenleri olduğunu, ilişkimizi rahat tutmak için anlaştığımızı bilmiyor.

Dün gece Sophie ile geleceğimiz hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum. Evlenmek ve aile kurmak hakkında. O, bu konuları göz ardı etmemem için beni cesaretlendiriyordu, ama aynı zamanda, bunun onunla olmayacağını bildiğimden emin olmak istiyor gibiydi. Bunu, benimle bu tür şeyleri hayal edemediği için mi, yoksa bizi hala geçici bir ilişki olarak gördüğü için mi söylediğini anlamak zor. O da bunları istiyor, ama farklı bir zaman çizelgesinde.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim sonunda.

Bana anlamlı bir gülümseme attı. "Her şeyden önce, birlikte vakit geçirmekten keyif aldığın birini bulduğuna sevindim. Bu hayatta önemli bir şey ve ben her zaman senin bunu anlamanı istedim."

Başımı sallıyorum. "Teşekkürler anne."

Onu kitabını okumaya bırakıp içeri giriyorum.

Million Dollar Beach'e koştuktan sonra, tekneyle benzin almaya gidiyoruz. Öğleden sonra hafif bir yağmur bizi içeriye ittiğinde, şehirden ayrılmadan önce aldığım Bağımsızlık Günü temalı kurabiye süsleme setiyle Sophie'yi mutlu ediyorum.

Sophie, ilk denemesinde yaptığı kurabiye dört yaşındaki bir çocuğunkinden çok daha güzel görünce benimle dalga geçiyor, ama sonra benimkilerin nasıl olduğunu görünce hayran kalıyor ve kendi kurabiyesini çoktan yediği için benimkiler çok güzel olduğu için yiyemediği için somurtuyor.

Akşam yemeğinden sonra, tekrar tekneye çıkmaya hazırlanırken Sophie'yi yatağımın üzerine oturttum. Kolye kutusunu aramızda tuttum. Gözleri kutudan bana kaydı.

"Bu ne?" diye soruyor.

"Senin için."

Kutuyu açmak için uzanır, içindekileri görünce gözleri şaşkınlıkla parlar.

"*Hunter*," diye fısıldadı. "Aman Tanrım. Bu Hannah'nın butiğinden aldığım kolye. Açılış partisinde denediğim kolye." Kutudan kolyeyi çıkardı. "Hatırladığımdan daha da güzel."

Kutuyu bir kenara koyup kolyeyi boynuna takmasına yardım ettim. Küçük kolye ucu boynunun çukuruna oturdu. Öne eğilip onu oradan öptüm.

"Gizli seks arkadaşları birbirlerine hediye alır mı?" diye sorar, kolyeyi oynayarak.

Omuz silkiyorum. "Hannah'nın dükkanındaydım, onu gördüm ve aklıma sen geldin, hepsi bu."

hep

si Kollarını boynuma doladı. "Teşekkür ederim. Çok beğendim." "Rica bu." ederim."

Ayağa kalkarken onu da benimle birlikte kaldırıyorum. Bacakları belime dolanıyor ve ben de

Kızın öpücüğü, babamın kapıyı çalmasıyla ateşlenir ve Sophie, havai fişekleri izlemek için tekneye binme zamanının geldiğini anlar ve kollarımdan kurtulur.

Tekneyi, geleneksel olarak yüzlerce teknenin havai fişek gösterisi için demir attığı gölün ortasına süreriz.

Sophie'nin sundress'i üşütüyor, ben de ona bir battaniye sarıp ona sıkıca sarılırım. Yüksek nem ve doğal olarak kurumasa nedeniyle sarı saçları dalgalı ve dağınıktır ve havada onun kendine özgü narenciye ve baharat kokusu kalır.

Gösteriden sonra tekneyi iskeleyle çekiyoruz ve ailem tekneyi boşaltıyor. Ben iskeledeyim, Sophie'nin elini tutup ona yardım ediyorum, o da benim elimi çekiyor.

"Bekle," diyor.

Karanlıkta bile, gözlerinin şehvetle parladığını görebiliyorum. Dilini alt dudağını yalamak için dışarı çıkardığı hali.

"Örtüyü kapatacağız," diye anne babamın uzaklaşan sırtlarına sesleniyorum. Annem omzunun üzerinden yarım bir el sallıyor. İki kadeh şarap ve temiz hava, annemi babamın yanına kıvrılmaya itiyor.

Tekneye geri atlıyorum. Sophie, annemle babamın ahşap merdivenlerden eve çıkıp kaybolmalarını izledikten sonra bana dönüyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Hala evinde anne babanla seks yapmama konusunda kararlıyım, ama düşündüm de," kaşlarını kaldırır, "burası ev değil."

"Hayır, değil." Dudaklarım geniş bir gülümsemeye bürünür. Penisim şimdiden fermuarımın içinde taklalar atmaya başlamıştır.

Gece gökyüzünün karanlığında, ellerimle elbisesinin arkasını kaldırıp tangasının bel kısmını buluyorum. Hızlıca çekiyorum ve gevşek kumaş parçası ayak bileklerinin etrafında bir su birikintisi oluşturuyor.

Onu öpmek için yaklaşıyorum, ama o beni geriye doğru itiyor, ta ki bacaklarımın arkası teknenin yanındaki koltuğa çarpana kadar. Sophie iç çamaşırını çıkarıyor

ve hızla kucağıma tırmanır. Son iki gündür süren dokunmalar ve uzun bakışmaların ardından, kaynamak üzere olan bir tencere gibiyiz.

"Sikini çıkar, Hunter," diyor ateşli öpücükler arasında. Parmakları saçımı çekiyor. Siktir. Onu sikmeden iki gün dayanabileceğimi düşünmüştüm, ama şu anda ona oksijene ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var.

O an, benim ereksiyonumu serbest bırakmak için uğraşırken ıslak öpücükler ve sabırsız ellerle dolu bir telaş yaşanıyor. Sonra cüzdanımda prezervatif ararken neredeyse homurdanıyorum. Sophie ile birlikte olduğumuzdan beri birçok kez yenisini koymak zorunda kaldım. Doğaçlama seks yapma eğilimimiz, her zaman hazırlıklı olmamızı gerektiriyor.

Değiştirmesem aklımı kaçıracağım. Ama sonra ehliyetimin altında sıkışmış olanı bulup çıkarırım.

Bir an sonra, Sophie kaplanmış penisimin üzerine oturur. Onun içine girdiğim anda, rahat bir nefes alır gibi hissediyorum.

O inanılmaz hissettiriyor. Hemen aramızda hiçbir şey olmadan ona girmenin nasıl bir şey olacağını merak etmeye başlıyorum. Zaten ona bağımlıyım, bunun nasıl bir his olduğunu bilseydim onu sistemimden çıkarmam imkansız olurdu. Sadece orgazmımı onun içine boşaltma, onu spermimle doldurma düşüncesi bile bu anı çabucak sona erdirme tehdidi oluşturuyor.

Sophie inliyor, kalçalarını yavaşça kaldırıp tekrar üzerime yerleşiyor. "Neden beni sikmezsen aklımı kaçıracaktım gibi hissettim?"

"Ben de aynı şeyi hissediyorum." Avucumla yanağını bulur, yüzünü tekrar bana doğru çeviririm. Bu sefer öpücüğümüz yavaş ve arayış içindedir. Artık Sophie'nin elbisesinin altında birbirimize yapışmış durumdayız, orgazma ulaşmak için acele etmiyorum.

Sophie'nin hızını belirlemesine izin veriyorum ve bu bana sakinleşmek için bir saniye kazandırıyor. "Hunter. *Tanrım*."

"İşte böyle. Bana bin, tatlım." Elbisesinin eteğini kalçalarının üstüne kaldırıyorum, böylece birleştığımız yeri görebiliyorum. "Sikimin içinde kaybolmasını izlemeyi seviyorum."

Onun etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyorum.

Siktir. Daha fazla dayanamayacağım. Elimi aramıza sokup klitorisini okşuyorum. Parmaklarım onun üzerinde çalışırken, benim sikimin tabanını da okşuyorlar. Sophie'nin etrafımda nasıl yayıldığını, onu nasıl açtığımı ve ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum.

"Seninle birlikte olmana ihtiyacım var, tatlım."

"Çok yaklaştım." İnliyor. "Durma."

"Durmayacağım. Sen benim için gelene kadar."

Kulak memesini ısıyorum, sonra dişlerimin arasında yumuşak eti emiyorum. "Seni hissetmeme izin ver, bebeğim."

İki vuruş daha ve Sophie'nin kasları beni çok sıkı sıkıyor. Ben de onun sıkı vajinasının penisimi saran titreşimli hissini tadını çıkarırken, orgazmım onun içinde patlıyor.

Eve döndüğümüzde, Sophie misafir odasında uyuyormuş gibi davranmaya zahmet etmiyor. Pijamalarını giyip dişlerini fırçaladıktan sonra, yorganın altına girip yanıma kıvrılıyor.

"Yarın saat kaçta çıkmamız gerekiyor?" diye soruyor.

"Kahvaltıdan sonra iyi olur. Şehre döndüğümüzde yapmam gereken bazı işler var."

"Tamam." Başını göğsüme yaslayarak rahat bir pozisyon bulur. Saçlarını omzunun arkasına atar ve parmaklarımla kolunu okşarım.

"Bu hafta sonu eğlendin mi?" diye soruyorum.

Sophie'nin bacakları benimkilerle dolanır. Onu bana sarılmaya ikna etmek ne kadar zor olsa da, bunu yaptığında, bir koala gibi ağaca sarılır, vücudumun her yerine sarılır.

"Evet. Sen eğlendin mi?"

"Seks yapmama kuralına rağmen, çok eğlendim." Sophie gülüyor. "Teknede sana saldırdım."

"Anlamadıysan, hoşuma gitti. Hem de çok." Parmaklarımla çıplak kolunu okşarken tüylerim diken diken oldu. "Ve ailemle vakit geçirmek eğlenceliydi."

"Ailen çok tatlı." "Annem sana bayılıyor."

"Öyle mi?" Bu bir soru, ama Sophie bilmiş bir şekilde gülümsüyor. "Bitkilere ve gerçek suç podcast'lerine olan sevgimiz sayesinde yakınlaştık."

Annemin de gerçek suç podcast'lerini hevesle dinlediğini öğrenmek şaşırtıcıydı, ama onun ve Sophie'nin konuşacak çok şeyleri olması hoşuma gitti.

Sabah, kahvaltıdan sonra arabayı yükledim, sonra anne babamla vedalaştık.

Annemin, onun için yetiştirdiği bitkinin bakımı hakkında konuşurken Sophie'yi kucakladığını izlerken, bunun hafızamda kalıcı bir iz bırakacak önemli anlardan biri olduğunu biliyorum. Temel bir anı. Beynim bu görüntüyü mükemmel bir şekilde yakalıyor, her ayrıntıyı kazıyor. Yıllar boyunca tekrar tekrar hatırlayabileceğim bir an.

Aynı zamanda, anne babamın Sophie'ye bağlanacağından ve onlara aramızda bir şeylerin yürümediğini söylemek zorunda kalacağımdan endişelenmediğimi fark ettiğim an da bu. İşime olan bağlılığım ve bir ilişkiye öncelik verememem, onlara bir gelin ve gelecekteki torunlarını vermekten alıkoydu, ama Sophie her an ilişkimizin bittiğine karar verebilir ve ben bundan nefret ederim. Onunla işim henüz bitmedi. Bu sadece başlangıç.

BÖLÜM 27

Sophie

"Bütün gün için plan yaptım," diyor Hunter banyodan.

İşten dolayı vücudum yorgun. Ayaklarım ağrıyor. Sırtım ağrıyor. Göğüslerim bile ağrıyor. Yorganın altında kendimi okşuyorum. Dün gece çok zıpladılar. Hunter beni arkadan alırken onları sertçe kavradı.

Beline bir havlu sararak ortaya çıktı. Koyu renk saçları ıslaktı ve üstündeki uzun bir tutam saç, alnına en sevimli bukle şeklinde düşmüştü. Havluyu bırakıp boxer şortunu giydiğinde bakışlarımı saklamaya çalışmadım. Tişörtünü giyerken her hareketinde sırt kaslarının kasılmasını izliyorum. Tişört görüşümü engellediğinde dudaklarımı büzüyorum, ama sonra onun güçlü kollarının tişörtünün kollarına baskı yapmasını izlemeyi ne kadar sevdiğimi fark ediyorum.

"Bütün gün yatakta yatmak mı?" diye soruyorum.

"Hayır." Gülüyor. "Turist listenden daha fazla şeyi işaretleyeceksin." "Ya da belki burada kalmalı ve ben keşfedilmemiş bazı yerleri işaretlemeliyim bölgeleri işaretleyebilirim." Elimi aramıza sokup şortunun üzerinden avucumu onun üzerine koyuyorum. "Cazip, ama hayır." Çeneme bir öpücük konduruyor, sonra şakacı bir şekilde şalım çekiştirir. "Kalk. Rezervasyonumuz var." "Peki." Şalım geri atarım, çıplak vücudumu ortaya çıkarırım.

Hunter yatak odasının kapısından yarı yarıya çıkmışken başını bana doğru çevirir. Mavi gözleri göğüslerime odaklanır. Dizlerimi açıp kendimi ona sergilediğimde, gözleri kararır ve çenesi titrer. Kapı çerçevesine tutunduğu elinin sıkılaştığını, parmak eklemlerinin beyazlaştığını izlerim.

"Gidiyoruz," diye homurdanır, ama bana mı yoksa kendine mi söylediğinden emin olamam.

"Bakmanı sağladım," diye sesleniyorum, sonunda kapıdan çıkmaya devam ettiğinde. Duş alıp giyiniyorum. Dişlerimi fırçalayıp saçlarımı kıvırıyorum.

Hazır olduğumda, Hunter'ın dairesinden el ele çıkıp Zucker's Bagels'a doğru yürüdük ve orada tam da sevdiğim gibi bir bagel sandviç sipariş etti.

"Ya bugün farklı bir şey isteseydim?" diye soruyorum. "Mesela sebzeli krem peynir ve avokado ile her şeyli bagel gibi."

Bana gülümser, sıcak avucuyla belimin alt kısmına yavaşça dairesel hareketler yapar. "Onu mu istedin?"

Dokunuşu rahatlatıcı. Belki de sorun bu. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar fazla rahat hale geliyor.

Ve Lake George'da geçirdiğimiz hafta sonundan sonra, aramızda bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum.

Bu hafta, June'a hafta sonu gezimden bahsettiğimde, "flört" tartışmamıza devam ettik. O, "*flört budur*" diyenler tarafındaydı, ben ise kararlı bir şekilde buna karşı çıkıyordum.

Hafta sonumuzun iki günlük bir seks maratonu olacağını, ancak onun ailesinin gelmesiyle planlarımızın suya düştüğünü söylediğimde, ellerini havaya kaldırdı.

Onun ailesiyle tanıştın mı?

Yanlışlıkla, diye tartıştım.

İnanamıyormuş gibi başını salladı, sonra iç geçirdi. *Bu, şimdiye kadar duyduğum en bağlanmadan uzak şey. Bu, tüm bağların olduğu gibi.*

Ondan sonra, bana verdiği kolyeyi söylemeye zahmet etmedim.

Şimdi, tatlı davranıyor ve tam istediğim gibi bagel sipariş ediyor. Bayılmam gerekirdi, ama kafam karışık düşüncelerle dolu. Ayrıca, yorgun ve ağrıyan vücudum sadece yemek isterken, duygularım ağzımı kavga etmeye teşvik ediyor. Hiç mantıklı değil, ama kendimi durduramıyorum.

"Hayır, ama sen sormadın."

Şakağıma bir öpücük konduruyor. Bu artık alışılmış bir hareket haline geldi. Stresli olduğumda beni rahatlatmak için yaptığı bir şey.

Bu artık bir şey mi oldu?

"Tamam. Bir dahaki sefere sorarım." Cevabı canımı sıkıyor.

Beynim panik düğmesine basıyor. "Bir dahaki sefere mi?!"

"Zucker's Bagels'ı seviyorsun, eminim bir dahaki sefer de olacak." Neden bilmiyorum, ama bu an beni tedirgin ediyor.

"Artık bizim geleneğimiz mi oldu bu?" diye homurdanıyorum. "Zucker's Bagels'ta kahvaltı randevuları mı?" Hunter kaşlarını kaldırıyor. "Sadece bagel."

Onun tepkisi, belki de bu konuyu fazla düşündüğümü gösteriyor.

Bagelimi yiyorum ve hemen daha az huysuz hissediyorum. Açlıktan huysuzlanmış olmalıyım.

"Bu randevu olmayan randevuda başka ne yapıyoruz?" Hunter beni caddeden aşağı doğru götürürken soruyorum. Rockefeller Center görünüyor. Biz zaten oraya gitmiştik.

Top of the Rock, bu yüzden ne planladığını merak ediyorum. O sırada aşağıda bir buz pisti fark ediyorum, ama buzdan değil, insanların paten kaydığı pürüzsüz bir yüzey.

"Görürsün," diyor. Pistin girişinde Hunter, oradaki bir çalışandan bir kutu alıyor. "Bunlara ihtiyacın olacak." Kutuyu bana uzatıyor.

Kare şeklinde beyaz kutunun içinde, parlak gül altın renginde, çok güzel bir çift bağcıklı paten buldum. Bunlar, sekiz yaşındaki halimin hayalini kurduğu patenlerdi. Ve dürüst olmak gerekirse, yirmi iki yaşındaki halimin de. Mükemmeldi.

"Ahh! Bunlar çok güzel!" Pateni kaldırıp göz kamaştırıcı ışıltısını içime çekerek hayranlıkla haykırıyorum.

Hunter gülümser ve dudaklarıma bir öpücük kondurur. Patenleri aldığım için çok mutluyum ve onun yaptığı tüm planlamalardan çok etkilenmiş durumdayım.

"Paten kayar mısın?" diye soruyorum, ikinci kutuyu açıp bir çift erkek siyah paten çıkardığını izlerken.

Omuzlarını silkiyor. "Ben bir sporcuyum, ne kadar zor olabilir ki?"

Pistin dışındaki bir bankın yanına gidip yeni patenlerimi giyip bağcıklarını bağladım. Ayaklarıma tam oturdular ve kutudakinden daha da güzel görünüyorlardı. Denemek için sabırsızlanarak pistin girişine doğru yuvarlandım, sonra da pistin üzerine çıktım. Uzun zamandır paten kaymamıştım, ama bisiklete binmek gibi, çabucak hatırladım. Ayaklarımın üzerinde dengemi bulmayı başardım ve pistte kolayca geriye doğru kayarken Hunter da bana katılmak için harekete geçti.

Pistte iki adım attıktan sonra düşüyor ve sert bir şekilde kıcının üstüne oturuyor.

"Oh, lanet olsun." Hemen ona doğru kayıyorum. "İyi misin?" "Sadece kıcımın morardığını söyleyeyim." Ellerini tutup onu kaldırmaya yardım ediyorum.

"Bu, düşündüğümde çok daha zor" diyor. "Denge ve ağırlığımı ayakların üzerinde tutmakla ilgili."

Bu sefer daha küçük hareketler yaptığını izliyorum, tüm cesareti gitmiş.

"Dizlerini bük, kilitleme."

Frankenstein gibi görünüyor, dengesi için kollarını önündeki buz pistinde düz bir şekilde tutuyor.

Dudaklarımı sıkıştırarak gülmemeye çalışıyorum. Bu yakışıklı ve genellikle aşırı kendine güvenen adamın şimdi buz pistinde dikkatli bir şekilde hareket etmesi bir şeyleri değiştiriyor. CEO, milyarder ve genel olarak kendine güvenen bir adam olan Hunter Cartwright'ın bir zayıf noktası olduğunu bilmek sevimli.

Ellerini tutarak geriye doğru kayarak onu yönlendiriyorum.
Hareket ettikçe Hunter'ın vücudu gevşemeye başlıyor.

Bakışları bacaklarıma düşüyor. "Senin kaymayı izlemenin bu kadar tahrik edici olacağını düşünmemiştim."

"Öyle mi?"

Birkaç tur attıktan sonra Hunter daha güvenli hissediyor, ben de ellerini bırakıp yanına geçiyorum. Hemen elimi tutuyor.

"Harika gidiyorsun," diye onu teselli ediyorum.

"Biliyorum, ama elini tutmayı seviyorum." Avuç içlerimizi birbirine bastırıyor ve karnımda kelebekler uçuşmaya başlıyor.

"Bu bana ortaokulu ve hoşlandığım çocukla pistte paten kaymayı hatırlatıyor."

"Bu durumda, o çocuk ben miyim?"

"Hayır, sen onun uygunsuz büyükağabey sen gizlice gizlice aşık olduğum."

"Skandal." Kaşlarını oynatıp bana şeytani bir gülümseme atıyor. "Ve sen, atletik yeteneklerimle seni etkilemek için saçma sapan numaralar yapmaya çalıştığım kızsın."

Hunter elimi bırakıp önümde kaymaya başlar. Biraz mesafe açtığında, bir bacağını yana doğru uzatıp daire çizerek bana dönüyor. Ellerim onun performansını alkışlamak için hazır ama tekrar kaymaya başladığında dengesini kaybedip poposunun üstüne düşüyor.

Endişeyle nefesim kesilir ve ona bakmak için kaymaya başlarım.

"İyi misin?" diye sorarım endişeyle.

Yüksek sesle gülmeye başlayınca rahat bir nefes alıyorum. Ona yardım etmek için elimi uzatıyorum.

Elimi tuttu, ama onu yukarı çekmek için uzandığımda, beni kendine doğru çekti. Vücudum şimdi onun vücuduna yapışmıştı.

"Kanma, güzelim. Bunların hepsi planın bir parçası." Göz kırpar.

"Ne planı?"

"Seni bana aşık etmek."

İnlerim. "Tanrım, New York'taki kadınlar senin ne kadar ucuz bir adam olduğunu bilselerdi, peşinden koşmazlardı."

Eli boynumun arkasına kayar, başparmağı çenemi okşar.

"Neyse ki tek umursadığım kişi sensin."

Onun yorumunu hafif ve abartılı bir flört olarak gülüp geçmek istiyorum, ama yüzümü öpmek için aşağı çektiğinde, tattığım tek şey

samimiyet. Bu, midemi heyecanla titretir.

Bir an için kendimi onun öpücüğünde kaybettim, ama sonra nerede olduğumuzu hatırladım ve geri çekildim.

"Gidelim mi?" diye soruyorum, durumu kontrol altına almaya

çalışarak. "Evet, bir durağımız daha var."

Birbirimizden ayrılıp ayağa kalkıyoruz. Patenlerimizi çıkardıktan ve Hunter onları dairesine geri götürmek için ayarladıktan sonra, elimi tutmasına izin verip Rockefeller Center'dan uzaklaşıyoruz.

Seni bana aşık etmek için.

Hunter'ın sözlerini düşünüyorum ve şaka olsun ya da olmasın, bunun gerçekleşmesine ne kadar yakın olduğumu bilmiyorum.

BÖLÜM 28

Hunter

Kürekleri yerine kilitleyip bacaklarımı uzatıyorum, sonra Sophie'yi kucağıma çekiyorum.

"Buranın ne kadar huzurlu olduğunu unutmuşum."

"Çok güzel." Sophie başını güneşe doğru eğip gözlerini kapatır. Derin bir nefes alır, sonra nefesini verir ve vücudu benimkine daha da yakınlaşır. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldar.

"Bu elbiseyi giydiğin için teşekkür ederim." Elimi uyluğuna ve elbisesinin eteğinin altına kaydırıyorum.

"Bu bir skort." Eteğini kaldırarak altındaki şortu gösterir. "Hay aksi," derim ve boynuna bir öpücük kondururum. "Kolay erişim umuyordum." erişim olmasını umuyordum."

"Central Park'ın ortasında bir kayıkta bana parmaklamanın imkanı yok."

Ona kötücül bir şekilde gülümserim, tam da bunu yapacağımı söylerim. O sadece başını sallar ve güler.

"Senin amının sahip olduğu gücü bilmediğini düşünüyorum." "Ah, şimdi bana serenat yapacağın kısım mı bu?"

"Bu daha çok Venedik'teki gondollarda yapılan bir şey, ama deneyebilirim." 90'ların sonlarında Boys II Men'in bir baladını yüksek sesle ve tonu tutturamadan söylemeye başlıyorum. Sadece birkaç kelime söyleyebilmişken Sophie elini uzatıp ağzıma bastırıyor.

"Anı mahvediyorsun."

Avuç içini yaladım ve o ciyakladı.

"Sen daha yaşlı ve olgun olan sen değil misin?" Bana anlamlı bir şekilde bakar.

"Seni yalamayı seviyorum."

"Hmm." Dudakları seğiriyor, ama boynunun kızardığını fark etmemek imkansız.

Manzarayı izlemek için kucağımdan kalkar, ben de piknik sepetinden bir kutu üzüm çıkarırım.

"Bana üzüm yedirecek misin?" diye sordu.

"Hayır, sana atacağım ve ağzınla yakalayabilecek misin diye bakacağım." Bir tanesini havaya fırlatıyorum, sonra öne eğilip ağzımla yakalıyorum.

"Tamam, ben de deneyeyim." Elleriyle bana üzüm atmamı işaret eder. Çok fazla öne eğilir ve üzüm burnundan seker. "Kötü bir atıştı," diye somurtur.

"Bu mükemmel bir atıştı."

Bana gözlerini devirdi. "Tekrar dene."

Bu sefer üzüm ön dişlerine çarparak kucağına düşer.

"Hadi ama Sophie," diye alay ediyorum, "Ağız becerilerinin bundan daha iyi olduğunu biliyorum."

O da bana geri atar, ama ben onu ağzımla yakalamaya çalışmam, çünkü bu bir çizgi vuruşudur.

"Tekrar," der ve bana doğru işaret eder.

Yüzündeki kararlılık ifadesi çok sevimli. Bir tane daha atarım ve bu sefer ağzıyla yakalar.

"Zafer!" diye bağırır, iki kolunu başının üzerine kaldırır ve sonra benim getirdim güneş şapkasını alıp başına takar.

Sophie gülüyor. Başını geriye eğiyor, bir eliyle güneş şapkasını yerinde tutarken, diğer eliyle göğsüne bastırıyor. Onunla burada olmak, gülüşünü ve gülümsemesini görmek, her şey demek.

Bir an sonra, sessizleşir ve gölün etrafına bakar. "Vay canına. Bugün gerçekten en iyi performansını sergiliyorsun."

"Anlaşmamızın benim tarafımdaki kısmını yerine getirdiğimden emin olmak istiyorum."

Şakacı bir şekilde söylüyorum, ama sözlerim boş geliyor. Burada olanların hiçbirisi bu değil, ve ben bunu biliyorum. Sadece birkaç hafta oldu, ama birlikte geçirdiğimiz her an, onunla daha fazla zaman geçirmek istememi sağlıyor.

İstediğim şeyin peşinden gitmeye alışkınım. İş hayatında ve kadınlarla. Sophie ile yaptığım bu anlaşma da bir istisna değildi. Ona aşık olduğumu fark etmek beni dengesiz hissettiriyor. Güvenim ve çekiciliğim kayboluyor, tanıdık olmayan bir duygu ortaya çıkıyor... savunmasızlık.

Sophie'ye bakmak için dönüp baktım. Bir zamanlar gülümseyen yüzü şimdi dehşetle açılmıştı.

"Hunter," diye fısıldadı Sophie, gözleri arkamdaki bir şeye doğru genişledi. "Emma. Aman Tanrım, seni göreceksin. Bizi. *Bizi* göreceksin. Saklanmalısın."

Sophie masamın altında iken Griffin'in içeri girmesi bir şey, ama Central Park'ta bir kayıkta birlikte yakalanmak beni çok daha az endişelendiriyor. Ya da belki de istediğim budur. Yakalanmak. Rahatlayacağım. Gizlice dolaşmaktan yoruldum. Griffin bizi birlikte görmeden önce onunla konuşmayı tercih ederim, ama bu konuyu ne kadar çabuk halledersek, Sophie ile görüşmeye devam etmemiz o kadar kolay olacak.

Artık gizli seks arkadaşları olmak istemiyorum. Onun benim olmasını istiyorum. "Nereye gitmemi istersin?" Gülererek, "Teknedeyiz" diyorum.

"Eğil. Ya da buraya. Şapkamı tak." Geniş kenarlı şapkasını kafama geçirir.

"Senin şapkanı takmayacağım." Şapkayı çıkarıp tekrar kafasına koyuyorum.

"Kahretsin. Griffin geliyor." Şapkasının kenarını yüzünü korumak için katlar. Daha önce telaşlı görüldüğünü düşünüyorsam, şimdi gerçekten paniklemiştir. "Panik yapmayalım. Her şey yoluna girecek."

"Ne diyorsun sen? Bizi görürlerse, iyi olmaktan çok uzak olacak. Bunu nasıl açıklayacağız?" Aramızda bir hareket yapar. "Ne diyeceğiz? Sikişmeye ara verip temiz hava almaya çıktık mı diye mi?"

Ayağa kalktı. Acil durum alarmı arıyormuş gibi başını sağa sola çevirdi.

Çıkı

ş. "Sophie, otur." Gözleri bana dikildi.

"Şu anda seksi sesini kullanma. Bu ciddi bir durum."

Parmağını aşağı doğru işaret eder, ama bu hareket onu sallanmasına neden olur. Bacakları metal teknede dengede kalmaya çalışırken kalçaları kayar.

O oturmayınca, onu dengelemek için ayağa kalkarım. Elimi uzatıp onun devrilmesini engellemek isterim, ama Sophie elimi tutmak ya da oturmak yerine, iki eliyle göğsümü tutar. Omzumun üzerinden köprüye baktığını fark ederim, sonra gözleri tekrar bana döner.

Bunu hiç beklemiyordum. Bekliyor olsaydım, bacaklarımla dengemi koruyabilirdim. Bu, kolay bir düzeltme olurdu. Sophie'nin elleri göğsüme bastırdığında, çok fazla ağırlık olmasa da, bu beni hazırlıksız yakaladı. Sert bir itmeyle yana doğru düşüyorum.

Bir saniye sonra, Central Park Gölü'nün serin suları beni çevreliyor.

2

SOPHIE

Hunter'ı banyosunda buluyorum. Beline bir havlu sarılmış, duştan çıkan buhar hala havada asılı duruyor.

"Selam." Kapının eşiğinde ayaklarımın üzerinde duruyorum. Başı aşağı eğik. Yüzünü göremiyorum. Ruh halini anlayamıyorum.

Bu yalan. Heykel gibi sırtında ve omuzlarında gerginliği görebiliyorum. "Hey," diye cevap veriyor, sesi keskin.

Arkasını dönmüyor, ama ben yana kayarak aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Mavi gözleri kısılmış, dolgun dudakları yüzünde ince bir çizgi oluşturuyor.

"Özür dilerim," diyorum sessizce.

Ellerini el havlusuyla siler, sonra havluyu tezgahın üzerine atar.

"Beni lanet göle ittin, Sophie."

Vücut diliyle uzak durmamı söylüyor, ama yine de yavaşça ona doğru ilerliyorum. Hunter'ı önemsiyorum ve aramızdaki ilişkinin eskisi gibi olmasını istiyorum. Ne yaptığımızı unuttuk. "Gizli seks arkadaşları" olmayı tekrar "gizli" hale getirmeliyiz. Parkta piknik yapmaktan kaçınmalıyız. Karanlık köşelere ve özel odalara takılmalıyız.

"Biliyorum. Emma'yı gördüm, sonra da kardeşimi, ve panikledim. Çok üzgünüm."

"Siktir, Sophie. Bu artık bitmeli."

Hunter'ın cevabı midemi bulandırdı. O bitti. Benimle mi? Bizimle mi?

"Griffin'e bizim hakkımızda konuşmalıyız."

Hunter'ın ilişkimizi bitirme düşüncesi yeterince üzücü değilmiş gibi, Griffin'e bizim hakkımızda söyleme düşüncesi içimde yeni bir panik dalgası yaratıyor. Ellerimi geri çekerek aramıza mesafe koyuyorum.

"Ne söyleyeceğiz?" diye inanamadan soruyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Griffin'e ne söyleyeceğimi bilmiyorum. "Birlikte yattığımızı mı? Eminim her ağabey kız kardeşi hakkında bunu duymak ister. Onun patronuyla, arkadaşıyla yattığımızı."

"Bunun daha fazlası olduğunu biliyorsun." Hunter'ın sesinde bir hırıltı var. Gözlerinde ve çenesindeki seğirmede hayal kırıklığını görebiliyorum.

Boğazım düğümlenir. Haklı. Daha fazlası var. Kabul etmeye hazır olduğumdan çok daha fazlası.

Duygularım içimde savaşıyor. Hunter ve ben bu anlaşmayı yaptığımızda tam da bundan korkuyordum. Çok derine batmaktan. Bunun Griffin ile ilişkimi etkilemesinden. Griffin'in Hunter ile olan ilişkimizi öğrenmesinin aramızdaki ilişkiyi değiştirmeyeceği imkansız. Onun arkasından gizlice görüşmemiz iyi karşılanmayacak. Bunun sonuçlarına hazır değilim.

"Ama bununla kalacağına karar vermiştik, değil mi?" Sesimde bir yalvarma var.

"Bu, Griffin'in benim şirketimde çalışmasıyla mı ilgili? Yoksa bu bir bahane mi?" Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

"Sadece seks yapacağımıza karar verdik. Benim verebileceğim tek söz buydu. Sen de bundan memnundun. Çok mutluydun! Hatırladın mı? Neden şimdi işleri karmaşıktırmaya çalışıyorsun?"

"Benimle görülmek için beni göle ittin. Bu nasıl karmaşık değil?" Yüzü yumuşar. "Seninle benim aramda olanlar Griffin'in kariyerini asla etkilemeyecek."

Hunter'ın sözlerini onaylayarak başımı salladım.

Doğruyu söylediğini biliyorum. Bizi işten ve Griffin'den ayrı tutacağını biliyorum, ama endişelerim sadece kardeşimle ilgili değil.

Hunter düşüncelerimi, hayallerimi, varlığımı ele geçirmeye başlıyor. Zaten tehlikeli bir şeyin eşiğindeyim: ona kalbimi vermek.

Buna hazır değilim.

İlişkimize sınırlar koymak planımızdı. Planı bir kenara atıp, içinden geldiği gibi hareket edersen, planın ne anlamı var? Bu, düğün gününün programını hiçe sayıp, düğün konuklarına bundan sonra ne yapmak istediklerini sormak gibi bir şey olurdu.

Şimdi pastayı kesmemizi istiyorsanız elinizi kaldırın.

Bu tam bir kaos olurdu.

Ona karşı hissettiklerimi nasıl yöneteceğimi bilmiyorum, ama ondan uzaklaşmam imkansız. Yaptığımız şeye son vermek istemiyorum, ama bizi tekrar yolumuza döndürmek için çaresizim. Ne istediğimi anlamak için kendime biraz zaman kazanmak istiyorum.

Bu yüzden, bu gizli ilişkiye başlamamızın nedenine odaklanıyorum ve bedenimin kontrolü ele almasına izin veriyorum.

Dudaklarımı sırtındaki sıcak cilde bastırırken kollarım belini sarıyor ve parmaklarım havlusunun bağlandığı yeri okşuyor. "Sana nasıl telafi edebilirim?"

Yavaşça dönüyor. Havlusunun altında kalın penisinin izini görebiliyorum. Dudaklarımı yalayıp önünde diz çöküyorum. Ellerimle havlusunu açıyorum.

Hunter bileklerimi tutar.

"Sophie, dur." Sözleri emredici ama nazikti. "Neden?" Kalbim göğsümden düşer.

"Çünkü özür olarak benim sikimi emmiyorsun." "Ya sikini emmek istersem, çünkü hoşuma gidiyorsa?" diye soruyorum.

O inliyor ve havlusunun altındaki kalın şişkinliğin buna tepki olarak hareket ettiğini görüyorum. Ama o bunun yerine bana uzanıyor ve beni kendine yakın tutuyor. Bu seksi bir kucaklaşma değil, nazik ve yatıştırıcı. Birkaç hafta önce beni The Plaza Hotel'deki otel odasına taşıdığı gibi.

Onun güçlü kolları beni kendine yakın tutarken, gözüm odanın karşısındaki havlu askısına takılır. Hunter'ın daha önce giydiği, gölden ıslanan kıyafetleri, kuruması için askıya asılmıştır. Kıyafetlerinin banyo zemininde bir su birikintisi oluşturduğunu görünce içimde bir şey kırılır.

Onu göle ittim. Neyim var benim? Şimdi de özür dilemek için onun sikini emmeye çalışıyorum. O ise beni deliymişim gibi davranmadan sıkıca sarıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve gözyaşlarım akmaya başlıyor.

"Neyim var bilmiyorum. Yapamıyorum... Yapamıyorum..." Gözyaşları akarken göğsüm sıkışıyor, nefes almam ve konuşmam zorlaşıyor.

"Hey, hayır. Bebeğim, lütfen ağlama." Hunter başımı ellerinin arasına alıyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken başparmaklarıyla yanaklarımı siliyor. Sonra kollarını bana doluyor, beni göğsüne sıkıca sarıyor.

"Bana kızgın mısın?" Saçma geldiğini biliyorum, ama elimde değil. Duygularım allak bullak. Onun önünde ağlayan bir aptal gibi hissediyorum. O eğlenceli, seksi Sophie'yi istiyor. Onun için olan bu. Kendini kontrol edemeyen, olgunlaşmamış bir ağlak değil.

Dudaklarını başımın üstüne bastırıyor ve cevap vermeden önce derin bir nefes alıyor. "Hayır, kızgın değilim."

Nedense bu beni daha da ağlatıyor ve şimdi sümüklü, gözyaşları ile ıslanmış bir halim var. Hunter beni kaldırıp yatağına taşıyor. Etekli elbisenin düğmelerini açıp çıkarmama yardım ediyor, yorgani çekip beni

altına yatırır. Odadan çıkar, ama boxer şortunu giyip geri gelir ve yorganın altına girip beni kollarına alır.

Saçlarımı okşuyor ve sırtımı rahatlatıcı dairesel hareketlerle ovuyor.

Ağlamak iyi geliyor ve birkaç dakika sonra hıçkırıklarım duruyor ve nefesim düzelmeye başlıyor.

Hunter, komodinden bir mendil alır ve burnuma tutar, böylece sümkürmem için. Nasıl görüldüğümü sadece tahmin edebilirim. Kızarmış, şişmiş, makyajım yüzümden akmış.

Geri çekilirim, gözyaşlarımın ve maskaramın bulaştığı göğsünü silerim. "Özür dilerim. Bu günün böyle bitmesini istemedim."

"Üzülme. Bazen, her şeyi dışa vurman gerekir."

Çeneme yumuşak bir öpücük kondurur. Bu, beni sakinleştirmek ve tatlı bir jest yapmak içindir, ama mesaj beynimde karışır ve içim arzuyla dolup taşar.

"Seni daha iyi hissettirmek için ne yapabilirim?" diye sorar Hunter, dağınık saçlarımı eliyle düzeltirken. Eli, rahatlatıcı bir hareketle kolumdan aşağı doğru ilerler, ama başparmağı göğsümün yanına çok hafifçe dokunur ve bu beni nefesimi keser.

Elim aramızdan kayarak onun kasıklarına uzanır. Penisini avuçlarım, ama sertleşmemiştir, en azından her zamanki gibi değil. Onu suçlayamam; şu anda ben de kendimden tahrik olmazdım. Bir an panik yaşarım. Ya bu kadar mı? Ya eğlenceli ve seksi, bağlanmadan sürdürdüğümüz ilişkimiz bitmişse? Ya o da bunun farkına varırsa?

Elimin altında, Hunter'ın penisi büyümeye başlar ve ben rahat bir nefes alırım.

"Seni istiyorum," diyorum ona, köprücük kemiğini öperek, boynuna doğru ilerliyorum. Çenesini yaladıktan sonra dudaklarını buluyorum. "İçimde." İç çekiyorum. "Şimdi."

"Emin misin?" İndigo rengi gözleri benimkileri arıyor.

"Beklemiyorum..." "Sana ihtiyacım var. *Lütfen*."

O başını sallar ve dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurur. Hızımızı artırmak için çaresizce dilimi dudaklarının arasına kaydırır ve öpücüğümüzü derinleştiririm.

Sütyenimi çıkarır, sonra ikimiz de tangamı ve onun külotunu çıkarırız.

Hunter'ın dili meme ucumu yaladığında, sırtım yataktan kalkar.

Elimi uzatıp bu işkenceyi durdurmaya çalışıyorum.

"Çok hassas," diyorum ona, yüzünü yukarı, benimkine doğru çekerek.

Bir an sonra, parmakları bacaklarımin arasına daldı. İki kalın parmak kolayca içime girerken, ne kadar ıslak olduğumu anladım. Parmakları

merkezimden geçer, bakışları parmaklarının ıslaklığımla kaplı olduğu bacaklarımın arasına düşer.

"Siktir, Sophie. Sırılsıklamsın, tatlım."

"Biliyorum. Hunter, şimdi. Acele et." Onu göle ittim, şimdi de beni sikmesini istiyorum. Şu anda kendimi tanıyamıyorum bile.

Çekmeceden bir prezervatif alıyor.

Saniyeler sonra, yavaşça ve derinden içeri giriyor. *Tanrıya şükür*. Penisi, bacaklarımın arasındaki acıyı dindiren bir merhem gibi.

"Evet." Nefes nefeseyim. Şu anda onun içinde kaybolmak istiyorum. Beni tokatlamasını, alay etmesini, artık düşünemeyecek kadar sert sikmesini istiyorum.

Ama Hunter bunların hiçbirini yapmıyor. Yavaş ve nazıkçe içime giriyor. Güçlü kollarıyla beni kendine çekiyor ve kalçalarını hareket ettirerek içimdeki o mükemmel yeri bulmaya çalışıyor.

Sinirlenmek istiyorum, ama sonra orgazm oluyorum ve o kadar iyi ki, neredeyse tekrar ağlamaya başlıyorum.

"*Sophie*." İçimde boşalırken inliyor.

Hareket etmememize rağmen, nefes nefese yatıyoruz. Sonra Hunter geri çekiliyor, gözleri yüzümde. Parmakları çenemden aşağı doğru bir çizgi çiziyor, başparmağı alt dudağımı hafifçe okşuyor.

Farklı hissediyorum. Aramızda bir şey farklı. Daha önce hissettiğim panik geri geliyor.

"Sophie, ben..." Hunter başlıyor, ama telefonu komodinde titrediğinde duruyor ve içimden çıkıyor. "Bu hafta Las Vegas'ta olacağım."

"Oh, tamam." Kendimi örtmek için çarşafa uzanıyorum. Hunter'ın yanında genellikle utangaç davranmam, ama aramızdaki havanın değişmesi beni savunmasız hissettiriyor.

"İş için. Griffin ve ben, Premier'in orada yeni geliştirdiği proje için sözleşme belgesini gözden geçirmek üzere bir toplantıya gideceğiz. Muhtemelen sana bahsetmiştir."

"Evet. Tabii ki." Griffin'i tanıyorsam, bana söylemiştir, ama son zamanlarda beynim pek iyi çalışmıyor.

Hunter, prezervatifi atmak için banyoya girer, sonra nemli bir bezle geri döner. Bir an durup, utanmaz çıplaklığını, hala nemli saçlarının alnına dökülmüş seksi halini izlerim.

Çarşafı geri çekiyor, gözleri takdirle vücudumda dolaşıyor. Dudaklarında küçük, neredeyse gizli bir gülümseme var. Bezini bacaklarımın arasına daldırıyor ve ben iç çekiyorum, sıcak bez ve Hunter'ın

nazik dokunuşu beni rahatlatıyor. Bezini bir kenara koyuyor ve beni kollarına alıyor.

Bir an için, aramızdaki her şey yeniden kolaylaşır. Sonra Hunter konuşur.

"Bu hafta yokken, bir ara vermemiz gerektiğini düşünüyorum." Gözlerim birden açılır. *Ne?*

Çıplak vücudu benimkine yapışmış, dudakları çıplak omzumda tatlıca dolaşırken söylediği bu sözler şok edici.

"Ara vermek mi?" Beynim anlamaya çalışırken dönüyor, ama eskisinden daha da kafam karışıyor. Gözlerim büyüdü. "Ross ve Rachel'ın 'ara verdikleri' gibi mi?"

O, tam olarak ne demek istediğimi anlarmış gibi başını sallar. "Hayır, Ross ve Rachel gibi değil. Hala çok ama bir dakika durup bu ilişkiden ne istediklerini karar vermeleri gereken iki insan gibi."

"Oh." Yaşadığım duygusal iniş çıkışlarla dolu bir günün ardından tek söyleyebildiğim bu.

"Önümüzdeki hafta sonu izinlisin, değil mi?" diye sorar.

"Evet." Son bir buçuk aydır her hafta sonu çalıştığım için bu hoş bir mola olacak.

"Cuma gecesi geç saatlerde döneceğim. Cumartesi sabahı koşuya çıkabiliriz." Ona küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

Bize bir zaman çizelgesi veriyor. Ve ben iyi bir zaman çizelgesini çok severim.

"Yarına kadar bazı işleri halletmem gerekiyor. Kalmak ister misin? Akşam yemeği sipariş edebilirim."

Kulağa mükemmel geliyor, ben de bunu istiyorum, ama Hunter haklı, bu anın dışında ne istediğimi düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Kafamı sallıyorum. "Hayır, sorun değil. Benim de yapmam gereken işler var."

Onun altından kendimi yuvarlar ve giysilerimi giyerim, sonra getirdiğim gecelik çantamı toplarım.

"Hey," gitmeden önce bileğimi yakaladı. Beni çıplak göğsüne çekti. Burası hızla en sevdiğim yer haline geliyor. Sıcak ve rahat. Harika kokuyor. Kendimi korunmuş ve güvende hissediyorum. "İyi haftalar." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Sana da," diye zar zor çıkardığım sesle, ondan uzaklaşıp, yapabildiğim en güçlü gülümsemeyle Hunter'ın kapısından çıkıyorum.

Asansörde çantamı göğsüme sıkıca bastırıyorum. *The Bachelor*'daki kadınlar, gül töreninden önce her şeyi toplayıp geri döneceklerini bilmeden böyle mi hissediyorlar?

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum.

Bu bir ara. İş seyahatleri nedeniyle onu zaten göremeyecektim.

Asansör lobide durduğunda, omuzlarımı düzelterip çenemi kaldırdım ve dışarı çıktım.

Hunter'ın şehir dışında olduğu bu hafta iyi geçecek, kendimi böyle teselli ediyorum. Ondan uzak kalmak, ne istediğimi anlamam için bana zaman kazandıracak. Bu, bana bir bakış açısı kazandırmaya yardımcı olacak, çünkü buna çok ihtiyacım var.

BÖLÜM 29

Hunter

Geçmişte Las Vegas'a yaptığım ziyaretlerden keyif almıştım. Lüks akşam yemekleri, kumar, kadınlar. Her şey parmaklarınızın ucunda. Şimdi burada olduğum için endişeli hissediyorum ve Las Vegas'ta sevdiğim tek şey Sophie'yi burada bulmuş olmam.

Vegas Strip, hiç uyumayan bir minyatür New York şehri gibidir. Kumarhanelerin içinde, saat sabahın beşi de olabilir, akşamın beşi de, dışarı çıkana kadar bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yoktur.

Şu anda kendimi orada buluyorum, Griffin'i bekliyorum, böylece akşam yemeğine gidebiliriz.

Mesajlarımı kontrol etmek için tekrar telefonumu çıkarıyorum. Altmış iki mesaj var, ama istediğim mesaj yok.

"Selam." Griffin yanımda belirir. "Uzun bir toplantı oldu."

Kravatı ve ceketini çıkarmış, tıpkı benim gibi.

"Uzun toplantı. Uzun gün. Uzun lanet hafta."

Kaldırıma doğru yürür ve bizi bekleyen arabaya bineriz.

Parmaklarımı saçlarımın arasına geçiririm. Daha çarşamba.

"Yine de ilerleme kaydettik. Önemli olan da bu. İşler iyi gitmeseydi bu yolculuğu yaptığımız için sinirlenirdim." Telefonundan bir ping sesi geliyor ve o gülümsüyor. Neden gülümsediğini tahmin edeceğim.

Telefonu tekrar ping sesi

çıkartır. "Emma mı?"

diye sorarım.

"Evet. Arkadaşlarıyla bir şeyler içiyor."

Bana Emma, Chloe ve iki kadının fotoğrafını gösterdi. Sophie'nin fotoğrafta olmaması hayal kırıklığıyla içimi boşalttı. Onu göremeyeceğim. Nasıl olduğu hakkında hiçbir haber alamayacağım. Ama yine de, bugün Çarşamba, yani The Penrose'da çalışmaya gidecektir.

Pazar günü onun için çok zordu. Kürek teknesi ve Emma ile Griffin'in bizi birlikte görmüş olabileceği stresi. Griffin'in bizi bu şekilde öğrenmesini istemediğini anlıyorum, ama bunu gerçekten yapacaksak, o da bizim hakkımızda bilgi sahibi olmalı.

Benim istediğim de bu.

Ona her şeyi anlatmaya ne kadar yaklaştığımı düşünüyorum. Hislerimi itiraf edip ona aşık olduğumu söylemeye.

Ama seks arkadaşlığından daha fazlası olduğumuzu söylediğimde gözlerindeki panik beni durdurdu.

Peki ya ağladığında? Kahretsin. Kalbim göğsümden sökölüp alınmış gibi hissettim.

Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden onun istediğini yaptım. Onunla seviştim, ki bu tam olarak onun istediği şey değildi, çünkü "Sik beni, Hunter" demişti, ama yapabileceğim tek şey buydu. Nazik olmak ve ona sarılmak. O benim altımda yatarken, korkutucu şeylerden bahsetmek istedim, ama o üzgündü ve ifade dolu yeşil gözlerinin ardındaki endişeyi görebiliyordum.

Bu yüzden ısrar etmedim. Bir ara vermeyi önerdim. Ve şimdi, bu hafta ona biraz zaman tanıyarak, ne istediğini düşünmesi ve sonunda Griffin'e bizim hakkımızda karar vermesi için zaman tanıyacağımı umuyorum.

Onun için çok ileri gittim. Ama panik de var, çünkü bunu daha önce hiç yapmadım. Gelecek gördüğüm bir ilişki.

Ara vermek o anda iyi bir fikir gibi görünüyordu, ama sessizliği sevmiyorum. Onu görmem, sesini duymam, hatta bir mesaj bile almam lazım. Hala benimle birlikte olduğunu gösteren herhangi bir şey.

"İyi misin? Stresli görünüyorsun. Anlaşma yüzünden mi? Benim açımdan, ilişkimiz sağlam."

"Hayır, anlaşma yüzünden değil." Dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı ellerimin arasına gömdüm. "Özlüyorum..." Sophie diyemediğim için, "New York'u" dedim.

Griffin gülüyor. "Vegas hayranı değil misin? Merak etme, bunu kişisel almayacağım."

"Şehir sana nasıl geliyor? Emma ile her şey yolunda mı? İyi misin?"

"Evet. Her şey harika." Gülümser, sonra iç çeker. "Dürüst olmak gerekirse, her şey değil. Kız kardeşim Sophie'yi tanıyorsun."

"Evet," diyorum, konuya olan kişisel ilgimi belli etmemeye çalışarak.

"Senin bir kız kardeşin var, bu yüzden beni anlayabileceğini düşündüm. Bilmiyorum. Sanırım artık her şey farklı. Belki de eskisi gibi bana ihtiyacı olmadığı gerçeğiyle mücadele ediyorum. Eskiden ebeveyn olan bendim, ama şimdi aynı dairede yaşıyor olsak da, onun hayatında neler olup bittiğini bilmediğimi hissediyorum. Kariyerine odaklanmış, bu harika, ama bir şekilde her şeyi mahvettiğimden endişeleniyorum. İkimiz de içinde bulunduğumuz durumun ürünüyüz, ama acaba farklı bir şey yapmalı mıydım diye merak ediyorum, anlıyor musun?"

"Bu zor bir durum. On sekiz yaşımdayken kız kardeşimin sorumluluğunu üstlenmeyi hayal edemiyorum. Küçük bir kardeşin ebeveyni olmak. Sophie hakkında bildiklerimden yola çıkarak, sen harika bir iş çıkarmışsın."

O da başını sallar. "Evet, kendini çok zorluyor. İkinci bir iş buldu, The Penrose'da garsonluk yapıyor."

"Bundan nefret ediyorum." Sözler ağzımdan çıktıktan sonra, Sophie'nin hayatında neler olup bittiğini biliyormuşum gibi sohbete katıldığımı fark ettim, çünkü biliyorum. Ama olmamalıydım. "Orası." Hızla kendimi topladım. "Orada birçok Wall Street tipi insan takılıyor."

"Barrett'ın ikinizin orada takıldığını söylediğini sanıyordum."

"Oh, o, babalarının siyah American Express kartlarını kullanan yirmili yaşlarındaki finansçılarla dolup taşmadan önceydi."

"Daha önce de hoşuma gitmiyordu, ama şimdi beni daha da endişelendirdin."

Siktir. Nasıl geri adım atacağımı bilmiyorum, bu yüzden en iyisi hatamı görmezden gelmek olduğuna karar veriyorum.

"Neden başka bir iş buldu?" diye soruyorum.

"Taşınmak, kendi başına yaşamak istiyor. Anlıyorum, ama yine de çok korkuyorum. Burada kendi başına yaşasaydı daha rahat hissederdim, ama şimdi New York'ta olduğumuz için durum farklı."

Bunun onun mahremiyetine bir saldırı olduğunu düşünmüyorum. İki erkek kardeş kız kardeşleri hakkında konuşuyor, değil mi? Sophie'nin Griffin'e nasıl cevap vermemi isteyeceğini düşünüyorum, ne yazık ki bu benim onun erkeği olarak hissettiklerimle tamamen zıt. "Sophie güçlü, bağımsız bir kadın gibi görünüyor. Eğer senin onun bir şeyi yapamayacağını düşündüğünü hissederse, muhtemelen onu yapmak için daha da çok çabalayacaktır. Bir keresinde ben..." Kendimi durdurdum, yerimi tekrar hatırladım. "Ne söyleyecektin?" diye sordu.

"Sadece Hannah ile olan deneyimim bu. Ona alan tanıyın, size gelmesine izin verin."

En azından bu hafta benim taktiğim bu. Sophie'den haber almamak, onun ne hissettiğini bilmemek ne kadar kötü olursa olsun. Her şey yüzüme patlayabilir ve o da aramızdaki ilişkiyi bitirmeyi tercih edebilir.

"Evet, muhtemelen haklısın." Başını sallar. "Dinlediğin için teşekkürler." "Tabii."

Lüks apartman kulesi projesini birlikte gerçekleştireceğimiz inşaat şirketi Swinnerton'dan arkadaşlarla buluşup, beş çeşitlik lüks bir akşam yemeği yiyoruz. Yemekten sonra Jeff ve Lance geceyi bir kulüpte devam ettirmek istiyorlar. Griffin, odasına dönüp Emma'yı aramak için katılmayı reddediyor.

Emma'yı aramak için odasına dönmek istiyor. Bana kalsa, otel odama dönüp telefonuma bakarak Sophie'nin bana mesaj atmasını beklerdim.

Ama bu işin bir parçası. Sophie'den önce, gece kulübüne gidip birkaç içki içmek benim için sorun değildi. İyi vakit geçirmek ve odama götürebileceğim bir kadın bulmak konusunda açtım. Sophie ile de böyle tanışmıştık.

Artık durum farklı. Ben sadece onu istiyorum. Başka bir kadınla birlikte olma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

VIP masasına oturduktan kısa bir süre sonra, Swinnerton'un CEO'su Jeff bir grup kadını bize katılmaya davet ediyor. İş yapma havasında bile değilim, ilgimi çekmeyen bir grup kadını eğlendirmek ise hiç aklımda yok.

"Shot içelim mi?" diye sordu kadınlardan biri, bizim şişe servisimizden kendine votka doldururken.

"Shot içmek geceye başlamak için her zaman iyi bir yoldur." Swinnerton'un Pazarlama Başkan Yardımcısı Lance, geçen bir garsona bir tur shot getirmesi için işaret eder.

Jeff ve Lance iyi adamlar, çok çalışıyorlar, ama aynı zamanda eğlenmeyi de sevdiklerini bizzat biliyorum.

Telefonumu çıkarıp milyonuncu kez mesajlarımı kontrol ediyorum. Sophie'den hiçbir şey yok.

"Ne iş yapıyorsun?" kısa pembe elbiseli sarışın sorar.

Telefonumu cebime koyup Manhattan'ımdan bir yudum alırım.

"Emlak sektöründeyim."

Lance gülüyor. "Bu yetersiz bir ifade. Bayanlar, karşınızda Hunter Cartwright var, ülkenin en büyük emlak geliştirme şirketinin CEO'su. Aynı zamanda en zengin olanı." Sırıttırır. "New York'un en seksi bekarı falan seçilmemiş miydin?"

Babam emekli olup benim CEO olduğum bir yıl önce yayınlanan makaleyi kastediyor.

Sanırım Lance, benim oyunuma yardım ettiğini düşünüyor, sanki telefonuma olan takıntım güzel kadınların yanında gerginliğimin bir sonucuymuş ve onun yardımıyla kanat adamı olmaya ihtiyacım varmış gibi.

Jeff kanepeye yaslanıp beni inceliyor. "En son bizimle birlikteyken genç bir sarışınla ayrılmamış mıydın?"

Jeff'in Sophie'den bahsetmesi beni gerginleştirir. Onlarla çıktığımız bir gecede, bu kulüpte tanışmıştım onunla.

Sarışın kadın yaklaşır ve elini uyluğuma koyar.

"Demek sarışınlardan hoşlanıyorsun?" Dudakları cilveli bir gülümsemeye bükülür, niyeti açıktır.

Dokunuşuyla vücudum diken diken oldu. Birkaç ay önce böyle tepki vermeyeceğimin farkındayım. Ama bu farkındalık, elini çekip nazikçe okşayarak yanındaki deri koltuğa koymamı sağladı. Reddedilince yanaklarının kızardığını görebiliyorum.

"Benim bir sevgilim var."

"Ciddi misin?" Lance bardağını benimkine doğru kaldırdı. "Aferin sana."

Lance ve Jeff'in dikkati tekrar kadınlara döndüğünde, vücudum hemen gevşer.

İçkimi bitirmek için birkaç dakika daha kalıyorum. Lance ve Jeff'in yerleştiklerini ve bu gece iş hakkında daha fazla konuşmak istemediklerini görünce, boş bardağımı masaya bırakıp kulüpten çıkıyorum.

BÖLÜM 30

Sophie

Dizüstü bilgisayarına bakarak, staj projesi için fikir üretmeye çalışıyorum, ama her iyi ertelemeci gibi, bunun yerine bloguma tıklıyorum. Son yazımın yorum bölümünü okurken gülümsüyorum.

Yararlı düşün hediyeyle ilgili bir soru var ve cevap vermek için kutucuğu tıklıyorum.

Emma yanımdaki kanepeye oturuyor. Yazmayı bitirip gönder düğmesine basıyorum.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor, bacaklarını altına katlayarak. Minyon vücudu, Griffin'in tişörtlerinden birine ve bir çift ev şortuna sığmıyor.

"İyi. Hayır, bu yalan. Berbat. Stajımın son projesini bitirmeye çalışıyorum ama takıldım. Bu benim tarzım değil. Projeler ve teslim tarihleri konusunda her zaman başarılı olmuştumdur ama bu sefer farklı, sanki başlayamıyorum bile." Dizüstü bilgisayarımı kenara koyuyorum. "Hiç böyle hissettiğin oldu mu? Bir tasarıma başlayamıyormuşsun gibi? Hiç fikrin yokmuş gibi?"

Sorumu düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı.

"Aslında hayır. Yeni bir müşteriyle görüştüktan sonra tasarım fikirleriyle dolup taşarım."

"Tamam. Bu hiç yardımcı olmadı." Gülüyorum, ama aslında ağlamak istiyorum. Sesimdeki stresi duymuş olmalı.

"Ama eskiden olurdu. Bir tasarımcı moda markasının marka elçisi olarak çalışırken, marka trendleri ve pazarlama stratejileri hakkında sunumlar yapmam gerekiyordu. İşimde berbat olduğumu düşünüyordum, ama sonra bunun yaptığım işe tutku duymadığım için olduğunu fark ettim. O zaman bir değişiklik yapmam gerektiğini anladım. Ve tasarım yapmaya başladım, sadece hobi olarak değil, bir kariyer olarak."

Emma'nın sözlerini iyice sindirdim. Bana zaten bildiğim bir şeyi mi söylüyor? Son birkaç haftadır hissettiğim şeyi mi? Marion Adler Events'ta çalışmaya karar verdiğim işin aslında istediğim iş olmadığını mı?

"Ve o zaman Emma Belle Bridal'ı kurdun mu?" diye soruyorum.

"Hayır, kendi işimi kurmaya karar vermeden önce bir yıl daha marka elçisi işinin daha iyi olacağını kendime söyledim."

korkutucuydu, ama fark ettim ki, en ödüllendirici sonuçları korkutucu şeyler yapmak getiriyor. Ben ve Griffin gibi. Ona hislerimi söylemekten çok korkuyordum. Kendimi savunmasız bırakıp reddedilme riskini göze almak, neredeyse yapmayacaktım. Ama risk, ödüle değdi." Gülümsüyor ve Griffin'i düşündüğünü anlayabiliyorum. "Şimdi korkutucu şeyler olduğunda bunu aklımda tutmaya çalışıyorum."

Emma'nın tavsiyesini düşünüyorum. Bu son proje sunumunu başarıyla tamamlayıp Marion Adler Events'ta kalıcı bir pozisyon elde edebilsem her şey çok daha kolay olurdu. Ama kolay olan her zaman doğru yol değildir.

"Blogunun *Brides* dergisinde yer alacağı için hala çok heyecanlıyım ve dergi henüz çıkmadı bile. Bu çok harika."

"Teşekkürler. Blogumu kullanarak sürdürülebilir bir düğün planlama işi kurma fikrini düşünüyordum. Belki de bu işi alakart bir hizmet haline getirip danışmanlık yapabilirim."

Yüzü aydınlanıyor. "Bu fikri çok sevdim."

"Sadece bir fikir. Pratik olmam lazım. Bilirsin, maaş meselesi önemli."

"Doğru. Ama belki de düzenli bir geliriniz varken bu işe başlamak için bir yol vardır. Şu anda zaten ikisini de yapıyorsunuz."

"Biliyorum. Düşünülmesi gereken çok şey var."

"Bu konuları benimle istediğin zaman konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Evet, teşekkürler."

"Bu hafta çok eğlenceliydi. İkimiz birlikte. Sanırım bu hafta, taşındığından beri seni en çok gördüğüm hafta oldu." Bir an tereddüt eder. "Griffin şehir dışında olduğu için mi daha çok buralarda görünüyorsun? İlişkinize karışmak istemem, ama Griffin ikinizin arasında bir sorun olduğunu hissediyor."

"Griffin yüzünden değil," diye onu temin ederim. Hunter ve ayrılığımız yüzünden.

Bu hafta kendimi meşgul etmek için her şeyi yaptım. Aklımı Hunter'dan ve birbirimize düşünmek için zaman tanımamızdan uzaklaştırmak için.

Ne anladım biliyor musun? Onu özlüyorum.

Sadece seksini değil.

Onu özlüyorum.

Ve bunu anlamak için bir hafta bile gerekmedi.

Salı sabahı Central Park'ta koşarken, baldırımı masaj yaptığı ve gizli anlaşmamızı önerdiği bankın önünden geçtim. Etrafımda bir sürü insan vardı, ama onun seksi gülümsemesi ve esprili yorumları olmadan parkur bana yalnız geldi.

Çarşamba gecesi, bana tanıttığı en sevdiği İtalyan restoranı Osteria Cotta'dan sipariş verdim ve yanılslıkla her zamanki siparişimizi verdim. Emma biraz yedi, ama çoğunlukla iki ana yemeği ben yedim, sonra Hunter'ın Princeton tişörtünü giyip yatağa girdim. Yıpranmış pamuklu kumaştaki kokusu, basılı mavi harfler gibi soluyor.

Dün, bir mekan turuna giderken arabada David Gray'in bir şarkısı çalıyordu ve ben ağlamaya başladım.

Johnathan nazikçe cebindeki mendili bana verdi, burnumu silmem için.

Geri vermek istediğimde, "*Artık o senin, tatlım*" dedi.

Hunter'la birlikte olmak istediğimden hiç şüphem yok, ama Griffin'le yapacağım konuşma hala midemi bulandırıyor.

Ayaklarımı Emma'nın yanındaki pufa dayayıp iç geçiriyorum. Ama şu anda rahatlamak iyi geliyor.

"Bir kilo çikolata yiyip *Love is Blind*'i izlemek ister misin?" Elindeki açık Dove bitter çikolata paketini salladı.

"Evet, lütfen." Elimi ona doğru uzatıyorum, avucum yukarıda.

Emma bana bir parça çikolata uzatır. Ambalajını açıp ağızıma atarım. Çok lezzetli.

"Sen de adet döneminde misin?" diye sorar, başka bir çikolatayı ambalajından çıkarırken.

"Şey..." Beynim onun sorusunu algımlarken tereddüt ediyorum.

Adet dönemim, adet dönemim... adet dönemim!

Zihinsel takvimimi karıştırarak, ayın hangi günü olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

"Kadınlar birlikte yaşadıklarında adetlerinin senkronize olabileceğini biliyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ama bazen bu olabilir."

"Evet," diyorum yavaşça, hala durumu değerlendirmeye çalışarak, "Ben de öyle duymuştum."

Emma televizyonu açıp programı seçerken, ben telefonumu çıkarıp gizlice takvimimi kontrol ediyorum.

Panik yapma. Hadi biraz bakalım.

Buraya taşınmadan hemen önce Mayıs ayında bir tane olmuştu, sonra Haziran ayında bir tane daha. Çok hafıftı, sadece biraz lekelenme vardı, ama stresin buna neden olabileceğini duymuştum

bunu yapabileceğini duymuştum ve adet döngümle uyumluydu, bu yüzden saydım. Haftaları sayıyorum.

Kahretsin. Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı.

Oh, lanet olsun.

Midem düğümleniyor, ama beynim hala mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyor.

Belki biraz geç kalmıştır. Stres ya da başka bir şey yüzünden. Son zamanlarda çok stresliydim.

Ama hiç bu kadar geç olmamıştı. Sanırım. Arada geçen günleri hiç saymadım. Sonunda her zaman gelir. Hunter'la daha önce hiç bu kadar çok seks yapmamıştım.

Ama biz her zaman korunuyorduk. Vegas'ta o gece bile, alkolün etkisi altında, prezervatif kullandık çünkü Hunter'ın prezervatifi takmasını izlemenin gördüğüm en seksi şeylerden biri olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Bir bakalım, son zamanlarda huysuzum, açım ve şişkinim. Bunların hepsi adet öncesi belirtiler. Gizlice Google'da hamilelik belirtilerini aratıyorum.

Kahretsin. Aynı belirtiler.

Ve bir ay önce, şehre ilk geldiğimde yaşadığım o mide bulantısı vardı. Listeye bakıyorum... sabah bulantısı ve mide bulantısı.

Aman Tanrım.

Kanepeden fırlayıp kalkıyorum, rahatlama gecem mahvoldu.

"Aslında, bir işim var."

"Yapacak bir iş mi?" diye soruyor, çikolata parçası dudaklarından birkaç santim uzakta. "Bir arkadaşım buluşmak istiyor."

"Oh, tamam. Sorun değil." Emma gülümsüyor. "Ama yarın akşamki akşam yemeğini unutma. Tanışmanı istediğim biri var."

"Tabii. Tamam. Evet," onun sözlerini gerçekten duymadan kabul ediyorum. Aklım düzgün düşünemiyor. Buradan çıkmam gerektiğini biliyorum. Düşündüğüm şeyin gerçekten olup olmadığını anlamak için. Kanepede kıvrılmış Emma'ya dönüp baktığımda, ona her şeyi itiraf etme dürtüsü duyuyorum. Onu da benimle birlikte bu ezici panik durumuna çekmek istiyorum, böylece yalnız kalmayayım, ama kesin olarak emin olana kadar hiçbir şey söylemek istemiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum, ama öğrenmem gerektiğini biliyorum.

Johnathan kapıyı açar ve ben o kadar hızlı geçip giderim ki, tam bir partiye girdiğimi fark etmem. Müzik çalıyor. Elllerinde şarap kadehleri olan çekici, şık insanlar var.

"Parti mi veriyorsunuz?" diye soruyorum.

"Seni Pazartesi günü davet etmiştim. Bu yüzden buradasın, değil mi?" Kaşlarını çattı. Bakışları elimdeki CVS poşetine düştü.

"Kızım, ben biliyorum sen yirmi iki yaşında ama
uyuşturucu şarap şarap kabul edilemez. kabul
edilemez."

"Unuttum."

Kaşları yükseldi. "Şarap mı?"

"Partin hakkında." İç çektim. "Son zamanlarda bunu yapıyorum. Bir şeyleri unutuyorum."

Johnathan beni baştan aşağı süzer.

"Kıyafetin biraz uygunsuz," diyor, taytımı ve kısa tişörtümü işaret ederek, "ama bana sarışın Kendall Jenner'ı hatırlatıyorsun, o yüzden görmezden geleceğim."

"Teşekkürler? Sanırım."

"Ne içmek istersin?" diye sorar.

"Sadece su," diyorum, gözlerim odanın içinde dolaşüyor.

"Tamam. Gerçekten neden buradasın?"

"Tuvaletini kullanabilir miyim?"

diye soruyorum. Paniklemiş
görünüyor.

"Kusmayacaksın, değil mi?"

Kafamı sallıyorum. "Sanmıyorum." Testin sonucuna bağlı. "Koridorun sonunda."

"Teşekkürler!" diye bağırarak gösterdiği yöne doğru koşuyorum.

Neyse ki tuvalette kimse yok. Kapıyı kilitleyip, müziği ve oturma odasındaki sohbeti dışarıda bırakıyorum. Burası bunu yapmak için ideal bir yer değil, ama evde yapmak istemedim.

Hunter'ın evine gidebilirdim.

O henüz Vegas'tan dönmedi. Ve bütün hafta onu özlemiş olmama rağmen, bizim hakkımızda ne hissettiğini bilmediğim için içimi kemiren bir düşünce var. Pazar günü aramızda daha fazlası olduğunu söylemişti, ama belki fikrini değiştirmiştir. Belki de bu hafta, benim ne istediğimi anlamaya çalışırken yaşadığım duygusal iniş çıkışlarla uğraşmak istemediğini netleştirmiştir. Uzaklaşmanın daha kolay olacağını düşünmüştür.

Ve hala beni istese bile, bir *bebek* ister mi?

İlişkiler ve aile kurma konusundaki değişen düşünceleri hakkında konuştuk, ama bu *benimle* birlikte olmayı istediği anlamına gelmez.

Bu kadar düşünmek yeter. Kutuyu açıp testleri çıkarıyorum.

İki test var. Bir tanesi yetmez mi? Birden fazla kez test etmem mi gerekiyor?

Talimatları okudum, testin kapağını açtım ve ucuna işlemeye çalıştım. Nadiren isteyerek idrar yapma ihtiyacı duymuşumdur. Son zamanlarda sanki tam zamanlı işimmiş gibi su içiyorum, ama idrarım zar zor akıyor. Gerginim. Varlığının neye karar vereceğinden korkuyorum.

Testin kapağını kapatıyorum, sifonu çekip ellerimi yıkıyorum. Talimatlarda, sonucu okumadan önce üç dakika beklemem gerektiği yazıyor. O anda, bundan daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu anlıyorum. Bu çubuğun vereceği cevap hayatımı değiştirebilir. Bana vereceği cevabı kabullenmek için üç dakikadan fazla zamana ihtiyacım var. Çubuğu çantaya atıp kapıdan çıkıyorum. Tam köşeyi dönüyordum ki, Johnathan bir bardak suyla ortaya çıkıyor.

"Al..."

"Üzgünüm, kalamam." Yanağına hızlıca bir öpücük konduruyorum.

"Sonra konuşuruz."

"Tamam. Hoşça kal..." Kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı koşuyorum. Neden bu kadar hızlı hareket ettiğimi bilmiyorum. Sanki elimde patlamaya hazır bir dinamit çubuğu varmış gibi Johnathan'ın dairesinden dışarı fırlıyorum. Testi incelemek için beklemek sonucu değiştirmeyeceğini biliyorum, ama nefesimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım var. Koşmaktan ve kafamda çılgınca dolaşan düşüncelerden.

Kaldırıma çıkıp sağa dönerek metroya doğru yürümeye başlıyorum.

Sokaktaki herkesin birdenbire bebeği var. Elinde dondurma külahlı olan bir çift var, adamın göğsüne bağlanmış bir bebek taşıyıcısı var. Bir çift, tasmalı köpeklerini yanlarında bebek arabasını itiyor. *Bu bebekler yatakta olmamalı mı?* Tamam, saat daha sekiz. *Bebekler ne zaman uyur ki?*

Bu, kafamda dolaşan milyonlarca sorudan sadece biri.

Hamile olabilirim. **İ** **Ç** **i** mde bir bebek büyüyor olabilir.

Hunter'ın bebeği.

Bu, bu hafta onu *özlediğimi* fark etmekten çok daha karmaşık bir durum. Onu *sevdiğimden*. Tamam, sevmekten daha fazlası.

Bu çok büyük bir şey. Ömür boyu sürecektir bir bağlılık. Önümüzde en az on sekiz yıllık ortak ebeveynlik var.

Suçluluk duygusu beni sarıyor. Griffin'in benim için yaptığı her şey, benim için, bizim için istediği her şey... Daha iyi bir hayat, büyüdüğümüz hayattan farklı bir hayat. Daha bağımsız olmaya çalışıyorum ve şimdi daha da fazla yardıma ihtiyacım olacak.

Eğer hamileysen.

Ulaşım kartımı okutuyorum ve platforma doğru ilerliyorum. Tren geldiğinde, kapının yanında boş bir koltuk buluyorum.

Peki ya işim? Kariyer hedeflerim? Bunları çözmeye çalışıyorum ve şimdi, bunlara anne unvanını da eklemem gerekebilir. Bu, beş yıllık planımı altüst ediyor. Hayır, altüst etmek değil. Daha çok, beş yıllık planımı kağıt öğütücüye atmak gibi.

Yirmi Üçüncü Cadde'de trenden inip merdivenleri çıkıyorum, sonra daireye kadar üç blok yürüyorum. Asansörle yukarı çıkıp içeri giriyorum. Ben dışarıdayken Griffin eve gelmiş ve şimdi kanepede Emma'ya sarılıyor.

"Selam Soph." Griffin başını

sallıyor. "Dönmüşsün."

"Bir saat önce geldim. Seni az farkla kaçırmış olmalıyım."

"Vegas nasıldı?" diye soruyorum, beynim onun cevabına odaklanmamış bile.

"İyi. Projeyle ilgili çok şey başardık. Hunter memnun kaldı."

Hunter'ın adı geçince, dikkatim tekrar CVS poşetine ve içindekilere yöneldi.

"Emma, bir arkadaşınla buluşacağını söylemişti." Griffin çantaya bakıyor.

"Evet, işten Johnathan bir parti veriyordu, ben de uğradım."

"Bize katılmak ister misin?" diye

sorar Emma. "Hayır, teşekkürler.

Ben yatmaya gidiyorum."

"Tamam, iyi geceler," diyor Griffin, ben koridordan yatak odama doğru ilerlerken.

Pijamalarımı giydikten sonra koridordaki banyoya kilitlenir, çantayı açar ve testi çıkarırım.

Tezgahın üzerine dik olarak koyup derin bir nefes alıyorum, sonra küçük pencereye bakıyorum.

Sonucu belirlemek için talimatları çıkarmama bile gerek yok. Bu testte çizgi yok. Sonucu yanlış yorumlamanın imkanı yok.

Bana bakan tek bir kelime var: HAMİLE.

BÖLÜM 31

Hunter

"Bugün yavaşsın, St. Clair."

Barrett gülüyor, ama yorgun gözlerine mizah ulaşmıyor. "Evet, bütün gece Betty ile uyanık kaldım."

Alnını havluyla siler ve evlilik yüzüğü güneşte parlar.

gün

eşte "Yani, yeni köpek yavrusu seni uykusuz mu bırakıyor?"

parl Barrett ve Chloe, ilk kez çıkmaya başladıklarında Goldendoodle cinsi
ar. Baxter'ı evlat edindiler.

ve İtalya'daki balayından döndükten sonra ailelerine bir Goldendoodle yavrusu daha eklediler.

"Evet, Betty'nin sevimli olması iyi bir şey, çünkü sabahın üçünde dışarı çıkma ihtiyacı benim için pek uygun değil." Su şişesinden bir yudum aldı. "Betty, benim bebek sahibi olmak istememe Chloe'nin verdiği cevap."

"Çocuk sahibi olmaya hazır mısın?" diye soruyorum, kaşlarım saç çizgime kadar yükseliyor. "Tabii ki. Chloe birkaç yıl beklemek istiyor, bunu anlıyorum, o

daha genç ve kariyerine odaklanmak ve sadece ikimiz için daha fazla zaman ayırmak istiyor, ama ben baba olmaya hazırım."

"Vay canına. Bu sözleri senin ağzından duyacağımı hiç düşünmemiştim." "Ben de öyle, ama sonra Chloe'yi buldum ve her şey değişti."

Seni anlıyorum. Sophie için de aynı şeyi hissediyorum.

Bu sabah onu görmek için sabırsızlanıyordum, ama koşuya gelmedi. Birkaç kez aramama ve mesaj atmama rağmen, sonunda cevap verdi.

Sophie: *Üzgünüm, bu sabah uyuyakaldım. Seni yakında arayacağım.*

Ondan bir hafta uzak kaldıktan sonra, en son istediğim şey daha fazla mesafe idi.

Bugün kendimi oyalaymaya çalıştım. Sabah çalışmaya çalıştım ama konsantre olamadım. Barrett ile tenis oynamak öğleden sonranın çoğunu aldı.

"Bir oyun daha oynamak ister misin?" diye soruyorum.

Barrett saatine bakıyor. "Gitsem iyi olacak. Bu akşam Emma ve Griffin'lerde akşam yemeği partisi var."

"Öyle mi? Harika." Normalde akşam yemeği partileri umurumda olmazdı, ama Emma ve Griffin ev sahipliği yapıyorsa, Sophie'nin de orada olup olmayacağını merak ediyorum.

Telefonumu alıp ona mesaj attım.

Hunter: *Bu akşam gelebilir misin?*

Mesaj gönderildi, ama cevap verdiğini gösteren bir şey görünmüyor.

"Ne var ne yok?" diye soruyorum.

Barrett bu sorumu tuhaf bulsa da, bunu belli etmiyor. Bana laf atmasını beklerdim, ama Chloe ile birlikte olduğundan beri onda bir değişiklik fark ettim. Artık evlendiklerine göre, mutlu ve eskisi kadar huysuz değil.

Barrett omuz silkiyor. "Chloe, akşam yemeğinin Emma'nın Sophie'yi biriyle tanıştırmak için bir bahane olduğunu söyledi."

Başımı onun yönüne çeviriyorum.

"Hangi adam?" Ses tonum, genel bir ilgi duyan biri için fazla suçlayıcıydı, ama Barrett evlilik mutluluğuyla o kadar meşgul ki bunu fark etmedi.

"Chloe az önce Baxter ve Betty'nin bu fotoğrafını gönderdi." Fotoğrafi görebilmem için telefonunu bana uzatır.

İki kumral köpek yatakta birbirine sarılıp yatıyor.

"Çok tatlılar." Fotoğrafa bakıp onayladıktan sonra asıl konuya geri dönüyorum. "Hangi adam?"

Omuz silkiyor. "Benim işim değil. Tek yapmam gereken şarap getirmek." Çantasını alıyor. "Eve gitmem lazım. Sonra görüşürüz."

"Tamam. Görüşürüz." Asansöre doğru yürüdüğünü izledim. Sophie'nin biriyle tanıştırılacağını düşününce göğsümü kıskançlık sardı.

Evet, bu olmayacak.

Sophie'nin mesajıma hala cevap vermemiş olması nedeniyle çantamı alıp duşlara yöneliyorum.

Daha önce hiç bir akşam yemeğine davetsiz gitmemiştim. Ayrıca bir kadın tarafından hiç görmezden gelinmemiştim ya da reddedilmemişim. Elimde bir şişe şarap ve çiçeklerle, aklıma gelip geri dönmek üzereydim ki Emma kapıyı açtı.

"Hunter?" Bir an için şaşkın görünüyor, ama nezaketi ve kapsayıcı yapısı üstün geliyor. "İçeri gel."

Yanağına hızlıca bir öpücük kondurup, ona buket ve şarap şişesini uzattım.

"Gelebileceğini bilmiyordum..." diye durdu, muhtemelen hiç yapmadığı daveti hatırlamaya çalışıyordu, "...gelebileceğini."

Griffin elinde bir bira şişesiyle ortaya çıktı. Onların akşam yemeğine davetsiz misafir olmasaydım, Emma ile değiştirdiği bakışları fark etmeyebilirdim.

*Onu sen mi davet
ettin? Hayır. Sen mi
davet ettin?*

Emma'nın tanıdığım en tatlı kadınlardan biri olduğuna ve bir misafiri asla geri çevirmeyeceğine güveniyorum.

"Selam dostum." Griffin elini uzatır. "Seni görmek güzel."

"Davet ettiğin için teşekkürler," derim.

Emma konuşmadan önce garip bir sessizlik olur. "Bunları suya koyacağım.

Hunter, ne içmek istersin?"

"Bira harika olur." Griffin'in elindeki birayı işaret ederek başımı sallarım.

Dairelerine göz gezdiriyorum. Yumuşak renkler ve sıcak ahşap tonları karışımı bir dekorasyon var. Yan sehpanın üzerindeki duvarda çerçeveli fotoğraflar dizili. Çoğu Emma ve Griffin'e ait. Birkaç tanesi gündelik, birkaç tanesi Chloe ve Barrett'ın düğününden profesyonel çekimler. Bir fotoğrafta Sophie ortada, kep ve cüppe giymiş olarak görünüyor. Üniversiteden mezuniyet töreni, sanırım.

Griffin'in benim için çalıştığı gerçeğinden faydalandığımı biliyorum. Patronunu geri çevirmeyeceğini, hatta ne onun ne de Emma'nın beni davet etmemiş olmasını sorgulamayacağını biliyorum, ama Sophie'yi görmem gerekiyor. Ve bizim ilişkimizin bir sonraki adımını konuşmak yerine, ona bir erkek ayarlamaları mı? Hayatta olmaz.

Griffin bana bir bira uzatıyor, sonra yemek odasından geçip onu takip etmem için işaret ediyor. "Herkes terasta."

Masayı geçerken, Emma getirdiğim çiçekleri düzenliyor. Masa altı kişilik.

Beni görünce şaşırانlar sadece Emma ve Griffin değil. Ona doğru ilerlerken, Barrett gözlerini bana dikeyyor.

"Geleceğini bilmiyordum," diyor.

"Sen söyleyene kadar aklımdan çıkmıştı." Durumu fırsat bilip yalan söylediğimin farkındayım, ama umurumda değil. Sophie'yi görmem lazım. Balkona bakıp onun orada olmadığını görünce içim boşalıyor.

Kevin ile tanıştırıldım, koyu saçlı, koyu çerçeveli gözlüklü, polo tişört ve bej pantolon giyen bir adam. Sophie'nin randevusu olmalı. Elini sıkıldığında

, elini ezmek için elimden geleni yapıyorum. Bilmeden *benim* kız arkadaşımın tanıştırılması onun suçu değil.

Chloe, bir kolunda kendisi ve Barrett'ın Goldendoodle cinsi köpek yavrusu Betty'yi, diğer kolunda şarap kadehini tutuyor. Köpeğin çok sevimli olduğunu itiraf etmeliyim. Çocukken köpeklerimiz vardı, ama yetişkin hayatımda hiç evcil hayvan sahibi olma isteği duymadım.

Sophie köpek almak ister mi? Bu düşünce aklıma geliyor, ama evcil hayvan almadan önce konuşmamız gerektiğini fark ediyorum.

Burada kalıp o gelene kadar sohbet edebilirim, ama onu bulup özel olarak konuşmayı tercih ederim.

Grubun tartışmasından ayrılıp içeri giriyorum.

Emma yine masada, bu sefer bir kişilik daha yer ayırıyor.

"Tuvaletinizi kullanabilir miyim?" diye soruyorum.

"Soldaki ikinci kapı." Koridoru işaret ederek başını sallar.

Tuvaleti ve açık olan başka bir kapıyı geçiyorum. Bir yatak odası, ana yatak odası. Griffin ve Emma'nın odası, eminim. Koridorun sağında daha ileride bir kapı var, ama kapalı. Sophie'nin odası olduğunu varsayıyorum. Sessizce kapıyı çalıyorum.

"Bir dakika," diye seslenir Sophie. Kapının arkasından gelen sesi, kapı koluna uzanmam için yeterli bir onaydır.

Hızla içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Sophie'yi ne kadar iyi tanıdığım, ona ne kadar aşık olduğum düşünülürse, daha önce hiç onun odasına girmediğimi fark ediyorum. Odaya bakındığımda, tam da hayal ettiğim gibi olduğunu görüyorum. Tamamen Sophie'ye ait.

Önümde, üzerinde küçük sarı çiçek desenleri olan beyaz bir yorganla örtülü bir kraliçe yatak var. Vintage bir lamba ve bir yığın dergi bulunan bir komodinin var. Çeşitli dekoratif vazolar ve çeşitli bitkilerle dolu eğimli bir merdiven kitaplık. Annemden gelen kitap rafın ortasında duruyor. Odanın karşısında, Sophie'yi bulduğum aynalı bir masa var.

Onu görünce kalbim deli gibi atmaya başlıyor. Onu çok özlemişim.

"Hunter?" Sophie beni görünce irkilir ve elindeki kolyeyi düşürür. "Burada ne işin var?"

"Seninle konuşmak istedim," diyorum ona. "Seninle konuşmam *lazım*."

Kolyeyi almak için eğildiğini izlerken, onu içime çekiyorum. Eşleşen iki parçalı bir üst ve etek giyiyor, yuvarlak yakalı üst göğüslerine sıkıca oturuyor

göğüslerinin kıvrımlarını ortaya çıkaran, eteği beline oturan, sonra kalçalarının etrafında dalgalanan, en güzel mavi tonunda.

"Şey, şimdi konuşmak mı istiyorsun?" Kapalı kapıya bakarak, muhtemelen burada birlikte yakalanıp yakalanmayacağımızı merak ediyor.

"Evet." Ona dönmesini işaret ediyorum. Ben kolyeyi takarken o saçlarını tutuyor.

Bu, ona verdiğim narin zincir ve yabani çiçek kolye ucu.

Onun boynunda asılı olduğunu görmek beni memnun ediyor, ama aynı zamanda başka bir erkekle tanıştırılmaya hazırlandığını da hatırlatıyor.

"Benden kaçınıyorsun," diyorum. Gözlerimiz aynada buluşuyor. Eskiden bu konuşmayı ne pahasına olursa olsun kaçınırdım. Hatta bir kadınla bu noktaya bile gelmezdim. Her zaman yeterli mesafeyi koruyarak, işlerin karışmamasını sağlardım. Ama benim için her şey değişti. Sophie ile işlerin karışmasını istiyorum.

"Aralığımız var," diye cevap veriyor. "Bu sabah koşumuzu kaçırdın."

O sinirli bir şekilde içini çekti. "Sana mesaj attım.

Uyuyakalmışım." "O zaman öğleden sonra cevap vermedin."

"Emma'nın bu akşam için hazırlanmasına yardım ediyordum."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Aşık bir genç gibi, hoşlandığım kızın her hareketini aşırı derecede analiz ediyorum.

"Barrett, Emma'nın bu akşam sana bir erkek ayarladığını söyledi." Sophie kaşlarını kaldırır. "Mesele bu mu?"

Terasta duran adamı düşünerek kaşlarımı çattım. Uzun boylu, çekici ve gördüğüm kadarıyla yaşına uygun. "Clark Kent'e benziyor."

Dudaklarını ısırır, gözleri benimkilerle buluşana kadar beni baştan aşağı süzer. Gözlerinde ıyıyı görebiliyorum. Göz bebeklerinin büyüdüğünü. "Gözlükleri hariç, sen Clark Kent'e benziyorsun."

Onun şakacı cevabı beni biraz rahatlatır.

Sırtarak, ona uzanıp kendime çekebilecek kadar yaklaşıyorum. Onu kollarımda hissetmek, daha önceki hayal kırıklığımı anında gideriyor. Dudaklarım onun dudaklarına iniyor, altı gün sonra ilk kez tadına bakıyorum. Pazartesi günü şehirden ayrıldığımda, onu bu kadar özleyeceğimi bilmiyordum. Onu bu kadar ihtiyaç duyacağımı. Ya da belki de bu kadının her şeyi değiştirdiğini başından beri biliyordum.

"Bu beni Süpermen yapar mı?" diye soruyorum kulağına, kalçamı onun kalçasına sürtünerek.

Nefes nefese cevap vermeden önce bir çığlık attı. "Sadece kırmızı pelerine ihtiyacın var."

"Bu seni Lois Lane mi yapıyor?" Elimi eteğinin altına sokuyorum, elimi uyluklarının arasına, ipek külotunun üzerine koyuyorum. Avucumda onun sıcaklığını hissedebiliyorum, avucumun içini ona sürtünce orada biriken nemi hissedebiliyorum. Penisim onun içine girmek için zonkluyor. Onu yaymak, vücudunun her santimini öpmek istiyorum. Acele etmeden onunla sevişmek istiyorum. Bu kıza resmen sikişmek istiyorum. "Yoksa benim siktiğimin kriptonitim mi?" diye homurdanıyorum.

Bana karşı titriyor, ama sonra elimi durduruyor.

"Hunter, bekle. Konuşmamız lazım."

Titrek sesi dikkatimi çeker ve elimi eteğinin altından çekerim.

"Biliyorum. Üzgünüm, dikkatim dağıldı." Alnımı alnına dayayıp kokusunu içime çekiyorum. "Siktir. Tamam. Konuşalım."

Onun uzaklaşmasını bekliyorum, ama o kendini bana atıyor. Kolları boynumu daha sıkı sarıyor, yüzü göğsüme yaslanıyor ve kollarımda eriyor. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Seni özledim," diyor.

Beni özlemiş.

Yanılmışım. Sophie'nin sözleri daha da güzel.

"Ben de seni özledim, bebeğim." Başının üstüne öpücük kondurup onu orada tutuyorum. Ama onu tutarken, vücudunun benimkine karşı titrediğini hissedebiliyorum.

Gergin. Emin değil.

Onun hakkında ne hissettiğimi açıkça belirtmek istiyorum.

"Anlaşmamızı sonlandırmak istiyorum." Sözlerim üzerine Sophie duyulabilir bir nefes alır. "Yaptığımız şeyi devam ettirmek istemiyorum. Artık gizli buluşmalar yok. Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Etkinliklerde kolumda olmanı istiyorum. Seni istiyorum, Sophie. Bunu sır olarak saklamaya karar verdiğimizizi biliyorum, ama artık bunu yapamam. Tüm dünyanın sana olan hislerini bilmesini istiyorum."

Geri çekilip bana baktı, gözleri duygu doluydu. "Bana karşı ne hissediyorsun?" diye sordu.

"Sophie, ben..."

Duygularımı itiraf edemedim, koridordan gelen gürültülü bir kargaşa bizi birbirimizden ayırır.

SOPHIE

Koridordan gelen yüksek sesli gürültü, dikkatimi Hunter'dan uzaklaştırır. Söylemek üzere olduğu şeyden.

"O ses neydi?" diye soruyorum ve kollarından kurtulup kapıya doğru ilerliyorum.

Hunter'ın konuşmasıyla kalbim zaten düzensiz atıyordu.

O bizim birlikte olmamızı istiyor.

Ben de bunu istediğimi ona söyleme fırsatı bulamadım. Ya da ona haberi veremedim.

Hamile olduğumu öğrenince fikrini değiştirirse ne yaparım?

Tüm bu düşünceler kafamda dönüp dururken, kapıyı açtığımda Chloe ve Emma'yı koridorda yerde dağılmış çöpleri toplarken buldum.

"Çok üzgünüm Emma," diyor Chloe. "Betty evde her şeye burnunu sokuyor. Bu yüzden onu buraya getirdik, ama şimdi senin dairenizi dağıttı."

"Önemli değil," diyor Emma, parçalanmış kağıtları toplamasına yardım ederken.

Griffin ortaya çıktı. "Ne oluyor?"

Herkesin dikkati Chloe ve Barrett'in yeni yavrusunun çöp dalışının ardından temizliğe odaklanmışken, Hunter ve benim odamdan birlikte çıktığımızı kimsenin fark etmemesini umuyorum.

Her şey yoluna girecek diye düşünürken, onu görüyorum. Dün gece yaptığım hamilelik testi, çöp kutusunun dibine gömülmüş. Görünüşe göre Betty hiçbir kağıt mendili es geçmemiş.

Onu almaya uzanmadan önce, Chloe çubuğa uzanır. İlk başta ne olduğunu anlamamış gibi görünüyor, ama onu ters çevirdiğinde gözleri büyür. Sonuç penceresinde dün gece aldığım şok edici haber yazıyor.

Chloe hemen Griffin'in tuttuğu çantaya yırtık kağıt mendilleri ekleyen Emma'ya bakar. Chloe'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirir.

"Bu... tebrikler!" diye bağırır Chloe ve Emma'ya sarılır.

Zaman yavaşlar ve ben olduğum yerde donakalırım. Emma'nın Chloe'nin kucaklamasını kabul etmesini izlerim, sonra elindeki çubuğa bakar, kaşlarını çatarak

. Griffin de bakmak için eğilir. Beyninin küçük pencerede yazan kelimeyi kaydettiğini görebiliyorum. Yüzü şokla aydınlanır, ama sonra gülümser ve Emma'ya uzanır, ancak Emma başını sallar.

"O benim değil," diyor Emma.

"Nedir o?" diye sorar Hunter yanımdan, herkesin dikkatini bizim yönümüze çeker.

Griffin'in gözleri benimkilere takılır ve kimin testi olduğunu anladığı anı görürüm.

Ona ne düşündüğünü sormama gerek yok. Omuzlarının çöküşü bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Ama Griffin'in bu konudaki duygularından daha çok, bakışlarım Hunter'a kayıyor ve onun tepkisinin ne olacağını merak ediyorum.

Hunter'ın gözleri çubuğa ve o küçük sonuç penceresine düşer.

"Bekle. Kim hamile?" diye sorar, sesinde şaşkınlık belirgindir.

Bu, benim hayal ettiğim gibi bir durum değildi, ama bu durumun hiçbir kısmı planlanmamıştı. Kalbim göğsümde çarpıyor, kısa ve kesik nefesler alırken vücudumun oksijen ihtiyacını karşılamaya çalışıyor.

"Ben."

Gözlerimi Hunter'dan ayırmadan, tepkisini bekliyorum. Emma'nın elindeki teste, sonra bana bakıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış. Ama sonra en çılgın şeyi yapıyor. Hunter kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Beni sıkıca sarıyor, sonra dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor. Vücudumu onun vücuduna bırakıyorum, dün gece öğrendiğimden beri kaslarımda biriken gerginliğin bir kısmını serbest bırakıyorum.

Bu tatlı bir andı. Ta ki Griffin'i duyana kadar.

"Şu anda ne oluyor lan?" diye bağırır Griffin.

Geri çekilirim ve Hunter'ın eli sahiplenircesine karnımın üzerine düşer. Bir an için, dokunuşu bu durumun yarattığı endişeyi yatıştırır ve başından beri kaçınmaya çalıştığım şeyin, Griffin'in bizim birlikte olduğumuzu öğrenmesinin, artık daha da karmaşık bir şekilde ortaya çıkmış olması gerçeğini.

"Bekle. Siz ikiniz..." Emma, Hunter ve benim aramda eliyle işaret eder, "...Hunter..."

Yavaşça başımı sallarım, bu sefer gözlerim Griffin'in tepkisini ölçmek için onun üzerinde. Kaşları, benimle Hunter'ı sırayla bakarken aşağıya doğru çekilir. Ela gözlerindeki hayal kırıklığı bellidir. Bu, tam da kaçınmaya çalıştığım tepki.

"Herkesin nereye gittiğini merak ediyordum." Sözde randevum, Clark Kent'e benzeyen adam, koridorda bize katılır. "Hey, Sophie, sana bir içki aldım."

Beyaz şarap olur mu?"

Griffin'in dudakları sert bir çizgiye dönüşür. "Hunter, dışarıda konuşmamız lazım."

BÖLÜM 32

Hunter

Sophie hamile.

Bizim

bebeğimizi

bekliyor.

Öğrendiğim andan itibaren, bebeğin benim olduğundan hiç şüphem yoktu. *Bizim*.

Hay sıçayım.

Baba olacağım.

Bu öğleden sonra Barrett ile tenis kortunda yaptığımız konuşma aklıma geliyor. Onun gibi ebeveynliğe hazır olduğumu hiç sanmıyorum. Bunu bir seçenek olarak hiç düşünmemiştim. Bir aile kurmayı bırakın, birlikte yaşayabileceğim bir kadın bile hiç olmadı. Sophie'ye kadar.

Hala bu haberi sindirmeye çalışıyorum, kafam düşüncelerle dolu, ama Griffin balkonun diğer tarafından bana öfkeyle bakarken, ona odaklanmak için düşüncelerimi bir kenara bırakmaya karar veriyorum.

Çünkü çok kızgın. Onun volta atmasından bu sonuca vardım.

Şu anda burada olmak istemiyorum, Sophie'nin yanında olmak istiyorum, ama arkadaşlığımızı kurtarmak ve onun beni ve Sophie'yi birlikte kabul etmesi için bir umut varsa, Griffin ile konuşmam gerektiğini biliyorum. Havayı temizlemem gerekiyor.

"Kız kardeşimle yatıp onu hamile mi bıraktın? O daha yirmi iki yaşında. Senin neyin var, Hunter?"

Onu takip ederek güverteye çıktım, diğerlerini içeride bıraktım. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Griffin'in beni balkondan aşağı atmaya çalışıp çalışmayacağını da merak ediyorum.

"Ben..." diye cevap vermeye başladım ama o sözümü kesti.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye homurdandı.

"Vegas'ta tanıştık. Bir kulüpte. Buraya taşınmadan önce."

Griffin'in gözleri kısıldı. Ayrıntıları bilmesek bile, Sophie ile benim Vegas'ta ne yaşadığımız belli.

"Onun senin kız kardeşin olduğunu öğrendiğimde, bir daha görüşmeyeceğimizi söyledik, ama sonra..."

"Emma bana senin itibarını anlattı. Sen de bana ilişki yaşamadığını söyledin. Peki, Sophie ile planın neydi?"

Sophie de sıkıldığında terk edeceğin başka bir kadın mıydı?" "Bir plan yoktu," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Alaycı bir şekilde güldü. "Anladım. Sadece bir seferlik bir ilişki yaşamak istedin."

Dürüst olup konuşmanın Griffin'in öfkesini yatıştıracağını düşünmüştüm, ama her geçen saniye vücudunun gerildiğini, öfkeden çenesinin sıkıldığını görebiliyorum. Ben onun yüzüne odaklanmışken, sağ kroşesi beni gafil avlıyor.

Acı çeneme yayılır ve geriye doğru sendelerim. "Siktir." Onu geri iterim. "Demek istediğim o değildi."

Bir erkek Hannah'yla takılıp onu hamile bıraksa ne yapardım diye düşünüyorum. O erkek ondan on üç yaş büyük olsaydı, onu iğrenç bir adam olarak görürdüm.

Ve Griffin'in Sophie'yi koruduğunu biliyorum. Bunu beklememiş miydim?

Griffin'in beni dövmek istediği artık açık olduğuna göre, en iyi yolun onunla kavga etmeden kendimi savunmak olduğuna karar veriyorum.

Güverteye bakıyorum. Tüm mobilyalar kenarlara yerleştirilmiş, aramızda hiçbir şey yok. İkimiz de sporcuyuz ve ben ondan birkaç santim daha uzunum, ama Griffin benden beş yaş küçük ve en az on beş kilo daha ağır. Arkasında gizlice dolaşıp küçük kız kardeşini hamile bırakan adamı görünce damarlarında dolaşan adrenalin de cabası. Şu anda şirketimdeki pozisyonumun hiçbir anlamı olmadığını çok iyi biliyorum.

"O yirmi iki yaşında! Ona asla dokunmamalıydın!"

Bana s a l d ı r ıyor ama ben onu atlatıp kanepeden bir yastık alıp ona fırlatıyorum. Yastığı yakalayıp bir kenara atıyor.

Bu çok saçma. Onunla kavga etmek istemiyorum, ama kendimi savunacağım. "Asla öyle olmadı. Yaş farkımızın farkındayım, ama o onun rızası var."

Yine bana saldırıyor. Onun saldırısından kaçıyorum, ama ayakkabım güverte halısına takılıyor ve tökezliyorum. Bu, onun avantaj elde etmesi için kolay bir yol ve o da bunu yapıyor. Üzerime yuvarlanarak, bir yumruk daha atmak için kolunu geriye doğru sallıyor. Avucum onun yumruğuna çarparak, yumruğun burnuma isabet etmesini engelliyor.

Bu noktada, Griffin'in beni toz haline getirmek istediği hissine kapılıyorum.

Onun altından çıkmaya çalışıyorum ama kolunu sallayarak bacağıma vuruyor ve beni tekrar yere deviriyor. Vücut ağırlığım sakat dizime biniyor

dizim tarafından tutulur ve acıdan inlerim. *Kahretsin.*

Dizim şimdi zonkluyor, umutsuzca karşılık vermek istiyorum, ama öfkemi yutuyorum.

"Sakinleşebilir misin, yetişkinler gibi konuşalım?" diye soruyorum.

Bu pek işe yaramadı. Griffin yan tarafıma bir yumruk attı ve ben nefes almaya çalışırken hırıltılı nefes aldım, ama onun yumruğu nefes almamı engelliyordu.

"Ve Vegas'ta sana ondan bahsetmiştim. Sophie'nin neden hep meşgul olduğunu biliyordun. Seninle gizlice görüşüyordu!"

"Sana söylemek için doğru zamanı bekliyorduk."

Öfkeli olmasına rağmen, beyninin çalıştığını görüyorum. Anladığı anda gözleri kısılır.

"Masasının altındaki kadın o muydu? Seni yakaladığım kadın mı?"

Yalan söyleyemem. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Ama Sophie'nin ofisimizde dizlerinin üzerine çöküp benim sikimi emdiğini, o da birkaç adım ötede olduğunu itiraf etmek Griffin'in öfkesini yatıştırmaya yetmez.

"Evet," diye itiraf ediyorum, vücudum onun tepkisine hazır.

O başını sallar. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Öfkenin altında hayal kırıklığını, incinmişliğini görebiliyorum.

"Biz arkadaşız," diye onu temin ediyorum.

"Hayır, bir arkadaş benim küçük kız kardeşimin peşine düşmez." Çenesi hâlâ gergin.

Yine üzerime atılıyor.

"Onu seviyorum." Griffin'in yumruğu karnıma çarpmadan önce zar zor bu kelimeleri söyleyebildim. "Siktir." Nefes almaya çalışarak, yumruğunun etkisinden kurtulmaya çalışıyorum.

Balkon kapısı açılır ve Sophie'nin uzaktan seslendiğini duyarım. "Griffin! Dur!"

"Ne dedin?" Sophie'nin yalvarışlarını görmezden gelir, tüm dikkati bana odaklanır.

İçim yanıyor, ama sözleri söylemeyi başarırım. "Onu ona aşığım."

Griffin geriye doğru sendeliyor, sözlerim onun içindeki öfkeyi geçici olarak söndürmüş gibi görünüyor. "Ciddi misin?"

Sophie'nin yakınında olduğunun farkındayım. Bu, ona olan duygularımı açığa vurmak istediğim bir durum değil.

Griffin'in gözlerine bakarak sessizce konuşuyorum. "Ona henüz söylemedim, ama evet, seviyorum."

Yine yaklaşıyor, ama bu sefer elleri yanlarında.

"Senin patronum olman umurumda değil. Onu incitirsen, şirketin yeni bir CEO'ya ihtiyacı olacak."

Başımı sallıyorum. "Evet, öyle olacağını tahmin ediyorum."

Griffin, Sophie'nin yanından geçip daireye girmeden önce bana son bir kez sert bir bakış attı.

Sophie dudaklarım için bana bir buz torbası uzattı.

"Griffin bunu yapmamalıydı," diyor ve yatağımın yanına oturuyor. Başparmağıyla alt dudağımın altındaki kesikleri incelerken, nazikçe cildimi okşuyor.

"Ben de Hannah için aynı şeyi yapardım. O seni koruyor, tıpkı iyi bir ağabey gibi."

"Ama yine de, kimse bu yüzden incinmemeliydi." Derin bir nefes alıyor. "Üzgünüm."

"Üzölmene gerek yok."

"Sen de benimle aynı akşam yemeğinde miydin? Ne karmaşa ama."

Yatağına uzanır, kısa tişörtü eteğinin üstündeki deriyi ortaya çıkarır. Dudaklarım yaralı olsa da, eğilip karnına nazikçe bir öpücük kondurmaktan kendimi alamam. Hafif dokunuşumla nefesinin kesildiğini duyarım.

"Bu çok beklenmedik bir şey. Eğleniyor olmamız gerekiyordu ama şimdi bir bebeğim olacak."

Yüzünü görmek için yukarı doğru hareket ettim. Gözlerinin kenarındaki yaşlar göğsümü sıkıştırdı.

"Bir bebeğimiz olacak," diye düzeltiyorum. "Daha önce söylediklerimi duymadın mı? Seni seksten daha fazlası için istiyorum. Bebeğı öğrenmeden önce de birlikte olmamızı istiyordum."

"Peki şimdi?" diye sordu.

"Hâlâ seni istiyorum. Ve bebeğı."

Bir anlığına rahat bir nefes alır.

"Bebek hiçbir şeyi değıştirmez," diye onu teselli ediyorum.

"Bebek her şeyi değıştirir!" diye haykırıyor. "Dün gece hamilelik hakkında araştırma yaptım. Vücudum tamamen değışecek."

Gözlerimi onun vücuduna indirip, çıplak karnına elimi koyuyorum. Onu şimdi görebiliyorum, karnı bebeğimizle şişmiş. Bu görüntü beni tahrik etmemeli, ama ediyor.

"Vücudunun değişeceğini sanki bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Ne diyorsun sen? Vücudumun iyileştirilmeye ihtiyacı olduğunu mu?" Sophie tersler. "Hamilelik ona iyi gelecek mi? Dar kalçalarımı genişletecek mi? Vasat göğüslerimi büyütecek mi?"

"Öyle değil..." diye başlıyorum.

Sanırım mayına bastım. Bu konuşmanın bu kısmından çıkmak istiyorum, ama nasıl yaparsam yapayım, her şeyin mahvolacağını biliyorum.

"Bunu nasıl yapacağım?" Sophie bana sarıldı, artık kızgın değil, üzgün görünüyordu.

Başparmağımla yanağından bir damla gözyaşı silerim.

"Önce doktor randevusuyla başlayacağız, sonra oradan devam ederiz."

O başını sallar ve bana küçük bir gülümseme gösterir. "Tamam."

Ona hislerimi söylemeliyim. Griffin'e söylediklerimi. Bu sabah koşuya gelmediğinde söylemeyi planladıklarımı, ama zamanlama yanlış. Hamile olduğu için "seni seviyorum" dediğimi düşünmesini istemiyorum. Sanki 1950'lerdeymişiz ve ben onurlu bir şey yapmaya çalışıyormuşum gibi. Evet diyeceğini düşünseydim, şu anda seve seve diz çökerdim. Ama o henüz o noktada değil. Ve zamanımız var.

"Nasıl oldu hala kafam karışık." Dudaklarını ısıyor. "Her seferinde prezervatif kullandık."

Haklı. Her ne kadar onu çıplak görmek için içimde bir dürtü olsa da, korunmuştuk.

"Böyle şeyler olur." Saçlarını okşuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz mide bulantısı var, ama sanırım birkaç hafta önce daha fazlaydı. Şimdi göğüslerim hassas. Yorgunum. Ve aşağısı musluk gibi."

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyorum, şakağına öpücük kondurarak.

"Ayak masajı mı? Uyumak mı?"

Sophie bana bakar, alt dudağını dişlerinin arasına alır. Eli benim elimi kapar ve eteğinin altına iter.

"Bana dokunmanı istiyorum."

"Öyle mi?" diye soruyorum, bu düşünceyle çoktan sertleşmiş durumdayım. Bana iki kez sormasına gerek yok.

Bu bir iyilikse, o da benim için. Ve onun isteğini yerine getirmekten mutluluk duyuyorum.

Elimi uyluğuna kaydırıp iç çamaşırının bel kısmını çekerim. O da iç çamaşırını aşağı çekmeme yardım etmek için yanlara doğru sallanır.

"Ne istiyorsun, Sophie?" Onun ıslak merkezine parmağımı kaydırırken, ağzının köşesini nazikçe öpüyorum. "Ağzımı mı istiyorsun? Parmaklarımı mı? İçine derinlemesine girmiş sikimi mi?"

"Hepsini istiyorum."

"O zaman tam olarak istediğini alacaksın."

İki parmağımı içine soktuğumda inliyor. Çok ıslak. Onu yalamak için sabırsızlanıyorum. Başparmağım şişmiş klitorisini buluyor ve dairesel hareketler yapmaya başlıyor.

"Ahh. Çok hassas."

"Sessiz olabilir misin?" Grubun geri kalanının oturma odasında olduğunu çok iyi bilerek, dudaklarına nazikçe bir öpücük konduruyorum. Orgazm olduğunda inlemelerini kardeşinin duymasına gerek yok.

"Diğer elin bunun için değil mi?" Bana sırtıyor.

Yatağının başından bir yastık alıp ona uzattım. "Buna ihtiyacın olacak." Sonra dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını omuzlarıma kaldırdım. Sophie hiç olmadığı kadar tatlıydı, ki bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Dilimi dudaklarına bastırıp ortasını yaladım. Üstümde, yastığı yüzüne bastırdı. Bu bir trajedi çünkü orgazm olduğunda yüzünü görmeyi seviyorum, ama yüzüme karşı kıvrılmaları ve pelvisini sürtünmeleri bana bir şey söylüyorsa, o da çılgılık atmasına birkaç saniye kaldığıdır. Ve yastık gerekli.

Parmaklarımla onu kavırıyorum ve yastığın altından boğuk bir inilti yükselmeden önce kaslarının tanıdık kasılmasını hissediyorum. Sophie şiddetli bir şekilde orgazm oluyor. Yüzümün her yerine. Orgazmının ıslaklığı ondan sızıyor. Onu tekrar tatmak için dilimle son bir kez daha dokunmaya dayanamıyorum.

Çeneme dizini vuruyor. Refleks gibi bir tepki. "Ah!"

"Üzgünüm!" Dirseklerine dayanarak bana bakıyor. "Hassasım."

"Anladım," diye gülerek, Griffin'in yumruğundan dolayı zaten ağrıyan çenemi ovuşturuyorum.

Onun üzerine tırmanıyorum ve o kemerime uzanıyor.

"Bu hafta seni özledim. Bunu söylemiş miydin?"

diye soruyorum.

Mutsuz bir hafta geçirdikten sonra, şimdi onunla birlikte olmak inanılmaz bir his. Ve bebeğimizin onun içinde büyüdüğünü, bizi birbirimize bağladığını bilmek bana huzur veriyor.

"Evet. Ben de seni özledim." Pantolonumu ve külotumu kalçalarımın altına indiriyor. Sertleşmiş penisim serbest kalıyor ve Sophie'nin eli beni sabırsızca girişine yönlendirirken okşuyor.

Tek bir itmeyle içerdeyim. Sophie'nin kaygan amcığı beni sarıyor. Çıplak. Aramızda hiçbir şey yok. Artık resmi. Beni diğer kadınlar için mahvetti. Önemli değil. Sadece o var.

"Fuu..." Sophie'nin eli ağzımı kapatmak için hızla yükseldiğinde inlemeye başlıyorum.

"Şşş," diye fısıldadı. "Kardeşimin seks yaptığımızı bilmesi yeterince garip. Onun bunu duymasını istemiyorum."

Tamamen oturana kadar kalçalarımı esnetiyorum. Onun içinde sabit duruyorum ve ona bu kadar yakın olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. Sonra, yavaş, keşif amaçlı bir öpücük için ağzımı indiriyorum. Geri çekildiğimde, Sophie gözlerini açıyor. O ifade dolu yeşil gözler kalbimi sıkıştırıyor.

Altımda Sophie, topuklarını yatağa geçirip bana doğru bastırarak sürtünme yaratmaya çalışıyor. Hareket etmemi istediğini biliyorum.

Ben de bunu istiyorum, ama o anda düşüncelerimi ağzımdan dökmeye karar veriyorum.

"Bana taşın," diyorum ve sonunda onun içinde hareket etmeye başlıyorum.

"Ne? Oh, Tanrım." Topuklarını yatağa saplayıp sırtını kavisleyerek benim hareketlerime karşılık veriyor. "Mmm. Evet."

Boynunu
öptüm. "Bu
evet demek
mi?"

"Hayır, seninle birlikte yaşayamam."

"Neden?" Kalçalarımı sallayarak, onun ihtiyacı olduğunu bildiğim hassas noktaya mükemmel bir baskı uyguluyorum.

"Çünkü..." Sophie bana doğru sürtünür. Gömleğini ve sütyenini aşağı çekerek göğüslerini ortaya çıkarırım. Dikkatlice, sertleşmiş meme ucunu ağzıma alıp emerim. Bahsettiği hassasiyeti test ediyorum.

"Ahh." Parmakları saçlarımı tarar ve uçlarını sıkıca kavrar. Çok iyi acıtıyor.

"Bana iyi bir neden söyle."

"Sadece bir aydır birlikteyiz. Ve resmi olarak birlikte değildik."

"Ama şimdi öyleyiz," diye tartışıyorum. "Ne?" Nefes nefese. "Resmi olarak birlikte."

"Bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz? Ben sadece... oh... tam orada. Evet..."

Elimi Sophie'nin ağzına kapatıyorum. Gözleri bir an açılıyor ve bana minnettar bir bakış atıyor.

Bir saniye sonra, o benim etrafımda titreşiyor. Kaslarının ritmi benim sikimi sağarken beni doruğa ulaştırıyor. Onun boynunun kıvrımına inleyerek boşalıyorum. Siktir. Nefesimin düzelmesi ve yüzümü Sophie'nin boynunun pürüzsüz derisinden çekmem bir dakika sürüyor.

Kendimi yukarı itip ona bakıyorum. Aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum.

"Sophie Renee Hart, resmi olarak benim kız arkadaşım olur musun?"

Bu resmiyet karşısında gülüyor. Ama sorgulayan bakışımla, başını sallıyor. "Evet."

Biri halloldu, biri kaldı.

"Taşınmaya evet demen için ne gerekir? Sınırsız orgazm? Ayak masajı? Ne istersen senin olsun."

Elini yanağıma koyar. Başparmağı alt dudağımı hafifçe okşadığında, onu öperim.

"Bunu bir düşüneyim."

Cevabını sevmedim, ama saygı duyuyorum.

Ondan ayrılıyorum, sonra komodinin üzerindeki mendilleri alıp ikimizi temizliyorum

Onu evime götürmek için sabırsızlanıyorum, orada istediği tüm istediği kadar gürültü çıkarabileceği yere götürmek için sabırsızlanıyorum, henüz kalıcı olmasa da.

Sophie'nin yatağına uzanıp onu kollarımın arasına aldığımda, en önemli soruyu sormadığımı fark ettim.

"Bunun bir sürpriz olduğunu ve sindirilmesi zor bir şey olduğunu biliyorum. Bebeği kastediyorum. Ama onu doğurmak istiyor musun? Yoksa düşünüyorsun..."

Sözlerim yarım kalıyor çünkü söylemesi zor. Sophie'yi ve onun seçim hakkını saygı duyuyorum. Tüm seçenekleri konuşmamız gerektiğini. Ama bebeğin bizim olduğunu öğrendiğim anda mutlu olduğumu inkar edemem. Ayrıca otuz beş yaşındayım ve ona aşığım. Ya Sophie bunu istemiyorsa? Ya

O hazır değil, onu suçlamam. O daha genç ve şu anda bir bebek içermeyen bir hayatı var.

Parmak uçları çıplak göğsümde dolaşıyor. "Dürüst olmak gerekirse, öğrendiğimde çok korktum. Ama senin tepkin," başını bana doğru eğiyor, "rahatlatıcıydı. Annem Griffin'i doğurduğunda genç bir anne idi. Yirmi yaşında tek başıma anne olmayı hayal edemiyordum."

"Asla tek başına kalmayacaksın," diyorum onu sakinleştirerek. Ama sonra ağlamaya başlıyor.

"Haklısın. Asla kendi dairem olmayacak. Asla yalnız yaşamayacağım." Gözyaşları arasında titreyerek nefes alıyor.

"Şşş. Hey. Bir çözüm buluruz," diyorum yatıştırıcı bir sesle. "Bebęi hafta sonu için göl evine götürürüm, sen de tek başına apartman dairesinde yaşıyormuş gibi davranabilirsin. Belki hemen olmaz, ama bir ara olur."

"Bunu yapar mısın?" diye gözyaşları arasında fısıldadı.

Onu mutlu etmek için her şeyi yaparım. Onun benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek için. Bir aile olmamızı ne kadar istediğimi göstermek için.

"Sophie, seni mutlu etmek istiyorum. Destek gördüğünü hissetmeni istiyorum. Eğer ihtiyacın olan şey benimle vakit geçirmekse, o zaman bunu sana sağlayacağım."

"Bunu beklemiyordum. Bebeği. Seni. Hiçbiri beş yıllık planımda yoktu."

"Biliyorum." Sırtını okşuyorum. Benim beş yıllık planımda da yoktu. Aslında benim beş yıllık planım yok. Beni ayakta tutan işim dışında, hayatımda sürükleniyordum. Artık Sophie ve baba olma ihtimali varken, önümdeki yılları görebiliyorum.

Düğünümüz, aile tatillerimiz. Hatta çocuğumuzu anaokulunun ilk gününe götürdüğümüzü hayal edebiliyorum. Bir eli benim elimde, diğer eli Sophie'nin elinde. O zamanlar, belki bir bebek daha, belki iki bebek daha olabilir. Kendimi çok ileri götürdüğümü biliyorum, ama bir zamanlar hayal bile edemediğim şeyleri, şimdi Sophie ile istediğim hayatın detaylarını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

BÖLÜM 33

Sophie

Yatakta dönüp, yorganı çenemin altına çekiyorum. Vücudum ağırlaşmış ve başım ağrıyor. Gözlerimi açtığım anda hatırlıyorum.

Hamileyim.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Hala gerçek gibi gelmiyor.

"Günaydın." Hunter'ın sesini takip ederek kapıya doğru yürürüm. Bana doğru yürüdüğünü görünce midem kıpır kıpır olur. Kalın, koyu saçları, çarpıcı indigo gözleri ve hipnotize edici gülümsemesiyle ne kadar yakışıklıdır. Onu görünce bebeğimizin nasıl görüneceğini merak ediyorum. Hangi özelliklerini benden, hangilerini

babamdan alacağını merak ediyorum.

Dünkü habere verdiği tepki her şeyi anlatıyordu. Hamile olduğumu öğrenmek şok ediciydi, ama Hunter'ın destekleyici ve hatta heyecanlı olduğunu bilmek bana huzur verdi. Griffin'in habere verdiği tepki onu yok etmeden önce, hissettiğim heyecanın biraz daha artmasını sağladı.

Hunter koşu şortu ve tişört giymiş. Benim olmadan koşuya çıkmış olmasına bile kızmadım. Bu yataktan daha erken kalkmam imkansızdı. Bir elinde plastik bir torba, diğerinde bir bardak su var.

Çantayı ve suyu komodinin üzerine koyduktan sonra yatağın kenarına oturdu ve avucuyla sırtımı rahatlatıcı dairesel hareketlerle ovmaya başladı.

"Merhaba." Ona küçük bir gülümseme veriyorum, gözlerimdeki uykuyu silkelemeye çalışıyorum. "Nasıl uyudun?" diye soruyor.

"İyi. Uykuya dalmam biraz zaman aldı. Kafamda çok şey var." İç çekip şakaklarımı ovuşturuyorum. "Şimdi de başım ağrıyor."

Bana bir bardak su uzattı. "Muhtemelen daha fazla su içmen gerekiyor. Vücudun kan akışını artırıyor ve su çok önemli."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum, içebilmek için oturuyorum. "Dışarı çıkıp birkaç kitap aldım."

"Ve onları okudun mu?"

"Çabuk öğrenirim." Göz kırpar ve ben de biraz eriyip gitmekten kendimi alamam. "Bunları da aldım." Çantadan bir şişe çıkarır.

Doğum öncesi vitaminleri.

Şişeyi açar ve bana iki kapsül verir. Onları yutarım, sonra kalan suyu da içerim.

Bu çok küçük bir şey, ama benim neye ihtiyacım olduğunu anlamak için hemen harekete geçmesi omuzlarımdaki gerginliği hafifletiyor.

"Emma ve Chloe geldiler."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Gerçekten mi? Bu kadar erken mi?" O gülüyor. "Saat on."

"Aman Tanrım, bu kadar geç uyuduğumu fark etmemişim." Telefonuma uzanıyorum. Haklı, saat ondan biraz geç oldu. Verimli bir pazar günü için çok geç. Bu hafta sonu staj projem üzerinde çalışmak istiyordum, ama cuma gecesi hamile olduğumu öğrendiğimden beri, buna odaklanacak ne zamanım ne de zihinsel gücüm var.

"Sorun değil. Belli ki uykuya ihtiyacın vardı. Onları görmek ister misin? Yoksa dinlendiğini mi söyleyeyim?"

Dudaklarımı ısıırıyorum, hala dünü düşünüyorum. Herkesin bu şekilde öğrenmesinin yarattığı kaos, Griffin ve Hunter'ın kavgası, sonra Hunter ve benim akşam yemeğinden önce ayrılmamız.

Hunter'a taşınmaya hazır olmadığımı söylememe rağmen, onun evinde kalmak için bazı eşyalarımı topladım. Bir ara Griffin'le konuşmam gerektiğini biliyorum, ama şu anda sadece Hunter, hamileliğim ve benimle ilgili her şeyi anlamaya çalışıyorum.

"Hayır, onları görmek istiyorum."

Eşofman altı ve sweatshirt giydim.

"Duş alacağım, sonra brunch'a ne dersin?" "Tabii." Başımı sallayıp kapıya doğru yürüdüm.

"Hey," beni kendine doğru çekip, kollarını belime doladı. "Burada olduğun için mutluyum. Ve bu sabah uyandığında aklında herhangi bir soru işareti varsa, bunu seninle istiyorum."

Dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurur, sonra beni bırakmadan önce şakacı bir şekilde popoma bir şaplak atar.

Emma ve Chloe'yi oturma odasında buluyorum. İlk başta ne bekleyeceğimi bilmiyorum, ama Emma beni görür görmez ayağa kalkıp bana sarılır.

"Dün olan biten her şey yüzünden fazla konuşma fırsatımız olmadı, ama gelip sana ihtiyacın olan her türlü desteği sunmak istedik."

Chloe bir adım öne çıkıp beni nazikçe kucakladı. "Hamileliğin bu şekilde ortaya çıkmasına çok üzuldüm. Betty'nin dedikoduları, zaten hassas olan durumu senin için daha da stresli hale getirdi, çok üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok," diyorum. "Belli ki kasıtlı bir şey değildi."

"Biliyorum, ama yine de kendimi kötü hissediyorum."

"Sana bazı temel ihtiyaçlarını getirdik." Emma masanın üzerindeki sepeti işaret etti.

Sepet kitaplar ve atıştırmalıklarla dolu, içinde ipek bir bornoz ve rahat terlikler, çiçekler ve spa için bir hediye kartı gibi görünen bir şey var.

"Planlarını bilmiyorduk ve varsayımında bulunmak istemedik..." Emma'nın sözleri yarım kalır.

"Bebeği doğuracağım."

Emma gülümser ve başını sallar. "Bence bu harika."

"Çok heyecan verici." Chloe ıslıl ıslıl parlar.

Kendimi sormaktan alıkoyamıyorum. "Peki Griffin ne düşünüyor?"

Emma iç çeker. "Sanırım o da bilmiyor. Şok oldu. Hem hamileliğin hem de Hunter'la onun arkasından görüştüğünüz için. Hazırlıksız yakalandı ve bunu sindirmek için zamana ihtiyacı var."

"Evet, anlıyorum. Onun bunu bu şekilde öğrenmesini istemedim. Ve tabii ki bebek planlı değildi, ama ona ihtiyacım vardı, anlıyor musun?" Bu sözleri yüksek sesle söyleyerek, Griffin'in öğrendiğinde işlerin nasıl gitmesini umduğumu dile getirince, hissettiğim tüm duygular yüzeye çıkıyor ve gözyaşlarım akmaya başlıyor.

Emma yanıma oturur ve kollarıyla beni sarar.

"Üzgünüm, Sophie. Griffin'in seni çok sevdiğini ve senin için en iyisini istediğini biliyorum."

"Hepimiz bunu istiyoruz." Chloe diğer tarafıma geçip, minyon yapısına rağmen zor bir hareketle ikimizi de kollarıyla sardı.

"Teşekkür ederim." Burnumu çekiyorum.

Emma bana bir mendil uzattı ve ben yüzümden akan gözyaşlarını sildim. Bu iki kadının etrafımda toplanması harika bir duygu, ama bağımsızlığımı kanıtlama isteğimle Griffin'i çok uzaklaştırmış olabileceğimi düşünmeden edemiyorum.

Pazartesi sabahı, doğrudan Johnathan'ın ofisine gidiyorum.

"Merhaba."

"Günaydın. Hafta sonun nasıldı?" diye sordu. "Şey, olaylı geçti."

"Öyle mi? Cuma günü partime uğraman ilginçti." Bana şüpheyile bakar. "Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Kendimi kötü hissediyorum. Aklımdan çıkmış ve oradayken garip bir ruh hali içindeydim."

"Şaka yapmıyorsun. Seni Beau ile tanıştırmak istedim, ama sen ön sevişme becerisi olmayan bir erkek gibi çabucak girip çıktın."

Johnathan'ın benzetmesine gülümsüyorum, ama kocasıyla tanışma fırsatı bulamadığım için kendimi kötü hissediyorum.

"Üzgünüm," diye elindeki pasta poşetini ona uzattım. "Sana kahve almaya vaktim olmadı, ama dinlenme odasında bir tane yapabilirim."

"Affedildin." Elini sallayarak beni uğurladı. "Bu çikolatalı kruvasan olduğu sürece kahveye gerek yok."

Torba açtığında yüzü aydınlanınca gülümsüyorum.

Çantadan yaprak hamurlu pastayı çıkarır ve bir ısırık alır, çikolata dolgusu dışarı akar.

Kahretsin, kendime de bir tane almalıydım.

"Tavsiyene ihtiyacım var."

"Bu bir rüşvet mi?" Bir ısırık alır. "Çünkü staj projenle ilgili yardım edemem, eğer aradığın buysa. Tarafsız ve öznel olmam gerekiyor."

"Hamileyim." Sözler dudaklarımdan dökülüyor.

Yemeğini yerken gözleri fal taşı gibi açılır ve boğulur gibi bir ses çıkarır. "Oh, hayır. İyi misin?" Yardım etmek için ayağa kalkarım, ama o oturmamı işaret eder.

Öksürük krizinden sonra, su şişesine uzanır. Bir dakika sonra, konuşmadan önce son bir kez öksürür.

"Tatlım, biri hamur işi yerken şok edici haberler verme. Tereyağlı hamurun küçük parçaları yanlış boruya kaçtı." Bir yudum daha su içip boğazını temizledikten sonra bana bakar. "Bu heyecan verici mi?"

Bu bir soru çünkü ben pek de heyecanlanmıyorum. "Bu bir sürpriz, orası kesin."

"Peki ya babası?"

Sadece başımı sallamam yeterli, çünkü Johnathan Hunter'ı biliyor. Ya da en azından çiçeklerden beri şüpheleniyor.

Ağzı açık kalır. "Hunter Cartwright'ın bebeğini mi bekliyorsun?!" Kapısına doğru bakarım. "Şşş."

"Ve benden tavsiye mi istiyorsun?" Gülümsemesi gergin. "Bu konuda ne gibi bir katkıda bulunabileceğimi tam olarak bilmiyorum, harika bir amca olarak hizmetlerimi sunmaktan başka." Ağzı açık kalır. "Bekle. Geçen gün Neiman'da çok sevimli bir Barefoot Dreams tulum seti görmüştüm. Peter Pan yakalıydı ve küçük fırfırlı çorapları çok şirindi." Sanki bu anı onu mutlu ediyormuş gibi gözlerini kapatır.

Johnathan'ın bebek kıyafetlerine olan heyecanına gülümsüyorum. Emma gibi, alışveriş yapmak için her türlü sebebi seviyor.

"Mesele bebek değil. En azından doğrudan değil. Ama son zamanlarda biraz dağınık olduğumun sebebinin bu olduğunu bilmeni istedim. Bu yüzden Cuma gecesi ansızın ortaya çıktım ve sonra da aynı hızla ayrıldım. Hamileyim, hormonlarım altüst olmuş durumda ve genel olarak biraz dağınık bir halim var." İç çekiyorum. "Hamile olduğumu öğrenmeden önce kendimi emin hissetmiyordum, ama bir bebeğin yolda olduğunu bilmek, kariyer yolumu belirlemem gerektiğini fark etmemi sağladı. Sana bunu söylemek istemedim çünkü burada çalışmanın en sevdiğim yanı sensin, ama burada kalıcı bir pozisyon peşinde koşmak istediğimden emin değilim."

Ona blogumdan ve yakında çıkacak *Brides* dergisinden bahsediyorum. Blogumu devam ettirme ve onu kendi sürdürülebilir düğün planlama işimi kurmak için kullanma fikirlerimden bahsediyorum.

"Marion Adler Events'ta staj yapma fırsatı yakaladığım için çok heyecanlıydım," diyorum ve bunun önemini anlatmak için ellerimi genişçe açıyorum, "Bu, uzun zamandır istediğim şeydi, bu işin bana uygun olmayacağını fark etmemiştim."

"Oh, bunu zaten biliyordum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne? Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü insanların böyle bir şeyi kendi başlarına fark ettiklerinde daha iyi sonuçlar elde ettiklerini gördüm." Kalan kruvasanı ambalajına geri koydu. "Ve bencilce, senin burada olmanı seviyorum, bu yüzden senin mutsuzluğuna biraz üzülmişim, ama seni sandığım kadar iyi tanıyorsam, istifa etmeyeceksin. Stajını ve sunumunu bitirip elinden gelenin en iyisini yapacaksın."

"Haklısın. İstifa etmeyeceğim. Stajımı bitireceğim, ama ne sunacağım konusunda kararsızım. Sunum, kalıcı bir pozisyon elde etmek amacıyla yapılıyor

ve eğer istediğim bu değilse, bunu kendi lehime nasıl kullanacağımı bilmiyorum."

"Öyle değil mi?" O sırttı.

" Bu bilge ama gizemli mentor havası sana çok yakışıyor ama ben sadece ne demek istediğini söylemeni istiyorum."

"Tutkulu olduğun bir konuyu sun."

"Sürdürülebilir düğün planlaması için kendi işimi kurmak konusunda tutkuluyum. Marion'un bunu duymak isteyeceğini sanmıyorum."

"Bundan emin misin?"

Kaşlarını kaldırarak beni düşünmeye teşvik ediyor.

Söylediklerini kafamda tartıyorum.

Johnathan haklı. Kalıcı bir pozisyon peşinde değilim, iş fikrimi ortaya koymak istiyorsam, staj sunumumu kullanmak dürüst ve eleştirel geri bildirim almak için mükemmel bir fırsat olur.

Johnathan ayağa kalkar ve beni kucaklar. "Başarabilirsin."

"Teşekkürler," derim.

"Tabii ki. Ve tebrikler. Bebek için."

"Teşekkür ederim. Hunter ve benim geçici bir ilişki istediğimizi düşünmek çok ilginç, ama şimdi iki insanın yapabileceği en kalıcı şeyi yapıyoruz, birlikte bir bebek sahibi oluyoruz."

"O bebeği kısıkanıyorum. Hunter Cartwright'a 'baba' diyecekler."

Gözlerimi devirdim. "Şu anda aklından geçen budur." "İnan bana, tek düşünen ben olmayacağım."

"Oh," kapıda duruyorum, "Guncle başvurusunu incelemek için sabırsızlanıyorum."

"Lütfen, ben kesin kabul edileceğim." Sırtışı beni güldürdü.

Kafamda bir fikir oluşurken, stajyer ofisine gidip işe koyuluyorum.

BÖLÜM 34

Sophie

Bu aşamada hamile olmak tuhaf bir duygu. Henüz belli olmuyor ve bazı ruh hali değişiklikleri ve birkaç istek dışında hiçbir şey farklı gelmiyor, ama *her şey* değişmiş durumda.

Salı gecesi, Hunter ve ben, Hannah'nın butiği Filigree & Facet'in sponsor olduğu bir hayır etkinliğinde çift olarak ilk kez halka açık bir yere çıktık. Hunter beni alışverişe götürmeyi veya Hannah'nın stilistinin benim için bir şeyler seçmesini teklif etti, ama kimseye zahmet vermek istemediğim için, daha önce June ile birlikte konsinye dükkanından aldığım kırmızı elbiseyi giymeyi planladım.

Bir saat önce, hamilelikte bir elbisenin sabahki uyumu ile akşamki uyumunun çok farklı olduğunu fark ettim. On iki saatte çok şey olabilir. Hamilelikten *önce de* böyle hissediyordum.

Bu yüzden, Hunter'ın Bergman's'ı kapatıp elbise almam için teklif ettiği küçük bir krizden sonra, baleden kalan yeşil, daha bol elbiseyi tekrar giymeye karar verdim.

"Çok güzelsin," diyor Hunter kulağıma fısıldayarak, mekanın dışındaki kırmızı halıda poz verirken, elleriyle beni kendine çekiyor.

"Hunter, şanslı bayan kim?"

"Kız arkadaşım, Sophie Hart," diye gururla cevap veriyor.

Hunter'ın açıklaması, bir dizi kamera flaşının patlamasına ve ardından bir dizi sorunun sorulmasına neden oluyor.

"Ne zamandır birliktesiniz?" "Hunter,

o aradığın kişi mi?"

"Bayan Hart, giydiğiniz kıyafet kimin tasarımı?"

Ağzım anlaşılmaz bir şekilde açık kalır. Eminim ki, tüm uzuvlarım sertleşmiş ve boş bir ifadeyle, tahta bir oyuncak bebek gibi görünüyorum. Hunter diğer soruların hiçbirine cevap vermez, ama elini belime koyarak beni içeriye doğru yönlendirir.

"İyi misin?" diye sorar, içeri girdikten sonra.

"Evet, sadece kimsenin beni umursaması garip."

"Ben umursuyorum, bu da diğerlerini meraklandırıyor."

İçeride Hannah ve James ile buluşuruz. Yaklaştığımızda Hannah'nın dudakları sıkıdır, gözleri fal taşı gibi açılmıştır, ama dostçadır. Patlamak üzereymiş gibi görünür.

"Sizi birlikte gördüğüme çok sevindim," diyor ve beni kucaklıyor. "Harika bir çiftsiniz."

"Teşekkürler."

"Kardeşimin bir kadına takıntılı olduğunu görmekten daha tatmin edici bir şey yok," diye alay ediyor Hannah.

"Perdeyi aralayıp zarif Hannah Cartwright'ın ne kadar sinir bozucu olabileceğini görmeye hazır mısınız?" Hunter ona karşılık verir.

"Oh, ikinizin yanında olmak çok hoşuma gidecek galiba," diyorum.

Onların alaylarına gülüyorum; bu bana Griffin ile olan ilişkiyi hatırlatıyor. Onu düşünmek bile, aramızdaki uçurumun yeniden midemde hissedilmesine neden oluyor.

Cumartesi gecesi daireden ayrıldığımdan beri onunla konuşmadım.

Hannah gülüyor, sonra dikkatini başka yöne çevirip omzunun üzerinden eliyle bir işaret yapıyor. "Sophie, arkadaşım Colette Davenport ile tanışmanı istiyorum."

Hunter'ın arkasından bir kadın ortaya çıktı. Koyu saçları, kristal mavisi gözleri ve açık teniyle porselen bir bebek gibi görünüyordu. Minyon bir vücudu vardı, ancak esnek kasları belirgindi.

Hunter eğilir. "O, sana New York balesinde tanıtmak istediğim dansçı."

Gözlerim parlar. "Evet, hatırlıyorum. Aman Tanrım, ne muhteşem bir performanstı."

Hannah dudaklarını bükerek Hunter'ın kaburgalarına dirsek atar. "Şimdi biletlerimi neden istediğini anladım."

"Colette, bu benim kız arkadaşım Sophie Hart." Bu gece beni ikinci kez bu şekilde tanıttı, ama bunun gerçek olduğunu hissetmem için milyonlarca kez daha tanıtılması gerekecek. Bir zamanlar gizli olan ilişkimiz artık herkesin malumu.

Colette'in elini sıkıyorum. "Harika bir dansçısın. Çok zarıfsın. Performansın her dakikasını çok beğendim."

"Teşekkür ederim," diyor, yüzünde melek gibi bir gülümsemeyle. "Bu gece izinli misin?" diye soruyorum.

"Sezonun son gösterisini birkaç hafta önce yaptık."

"Oh, farkında değildim," diyorum. "Sanırım herkesin dinlenmeye ihtiyacı vardır. Eminim vücudunuz çok yoruluyordur."

"Her yaz, bahar dönemi bittikten sonra sonbahar sezonuna hazırlanmak için ara veriyoruz."

"Lettie sonbahar döneminde başrol için seçmelere katılıyor," diyor Hannah. "Lettie mi?" diye soruyorum.

"Bu benim takma adım," diye yanıtlıyor.

"Oh, ne güzel. Başrol için heyecan verici. Eminim alacaksın

"

Colette'in gülümsemesi hafifçe gerginleşir. "Göreceğiz."

Garson, köpüklü şampanya dolu bir tepsi ile yaklaşır.

.

"Sizin için, hanımefendi." Bana tepside bir kadeh uzattı.

"Şey," diye kekeledim. Bu hafta başında June'u happy hour'dan uzaklaştırmak dışında, ilk kez halka açık bir yerde alkol içemediğim gerçeğiyle başa çıkmak zorundayım. Tüm bu hamilelik meselesi gibi, bu an için de hazırlıklı değildim.

Hunter eğilip omzumdan saçlarımı çekiyor. "Bu sadece senin için," diye fısıldıyor ve çeneme bir öpücük konduruyor.

Garsona başımı sallayarak içkiyi kabul ettim. Tadına baktığımda, bunun köpüklü üzüm suyu olduğu belliydi.

Hunter'a *teşekkür* ederim, içkinin değiştirilmesini önceden ayarlamış olduğunu biliyorum. O, en düşünceli, en müstehcen konuşan, en kış tokatlayan adamdır. Göğsüm sıkışır ve amım kasılır. Vücudum bu adama karşı hem baygınlık hem de şehvet duyar. Kollarının arasına atlayıp onu parçalamak için duyduğum dürtüyle savaşırm; bunun yerine, etrafımdaki sohbete odaklanırım.

"Yazları Lake George'da birlikte geçirirdik," diyor Hannah. "Ailelerimizin orada komşu evleri var."

"Doğru. Hunter bundan bahsetmişti."

Hannah, Hunter ve bana bakarak gülümsüyor.

"Lake George'daki yazlar, çocukluğumun en güzel anıları arasında," diyor Colette, yüzünde tuhaf bir ifadeyle.

"Aman Tanrım, anne babandan kedi almak için yalvardığın ve Rhys'in sana bir tane verdiği, ama sonra onun birkaç ev aşağıdaki yaşlı çiftten çaldığını öğrendiğin zamanı hatırlıyor musun?" Hannah gülerek başını sallar.

"İlk evcil kedim." Colette bana döner. "Sadece altı saat sürdü, sonra sahipleri kapımızı çaldı ve kediyi geri aldı."

"Ne kadar üzücü, ama Rhys muhtemelen başkasının kedisini almamalıydı," diyorum.

"Hayır, almamalıydı, ama Rhys her zaman Colette'i mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmaya mecburdu." Hannah, bu anıyı hatırlayarak dudaklarını seğırtti.

"Biz iyi arkadaşık," diye karşılık verir Colette. "O benim için bir kardeş gibiydi. Hunter gibi."

"Tabii, tabii." Hannah pek ikna olmuş gibi görünmüyor. "Artık önemi yok. O eskisi gibi biri değil." Düşünceli bir duraklamadan sonra, konuşma başka bir konuya geçer.

Daha sonra, müzayedeye çıkarılan eşyaları inceledikten sonra bara doğru yöneliyoruz. Barmen'e limonlu soda için teşekkür ederken, Hunter buzlu viskisini alıyor.

Tanrım, takım elbise içinde inanılmaz görünüyor. Parmaklarının bardağı kavrayış şekli. Saçları, o kadar mükemmel bir şekilde dağınık ki, sanki o benim klitorisimi emirken ben de ellerimi saçlarında gezdirebilirim ve kimse farkına bile varmaz. Ona zaten çok ilgi duyuyordum, ama daha da fazla ilgi duyabileceğimi bilmiyordum.

Bu hamilelik hormonları gerçekten etkileyici. Sanki onlar sürücü koltuğunda oturuyorlar ve ben sadece yolculuk yapıyorum.

Hunter içkisini alır ve ben hemen elini tutup onu asma kata çekerim, bu adamı becerebileceğim boş bir oda, bir dolap, herhangi bir yer ararken çaresizce.

"İyi misin?" diye sordu, sesinde endişe vardı. "Tuvaletler diğer koridorda," dedi, ama yine de onu ters yöne sürüklememe izin verdi.

Bir kapıyı açtım ve *bingo!* Küçük bir malzeme dolabı. O kadar rahatladım ki, neredeyse süpürgeye takılıp düşüyordum.

"Sakin ol, tatlım." Hunter beni ayakta tutmak için belimden tutar.

Işık düğmesine basarım, sonra kapıyı arkamızdan kapatırım.

"Burada ne yapıyoruz?"

"Bana dokunmanı istiyorum. Lütfen."

Elbisemin eteğini ellerimle tutuyorum bile.

"Burada mı?" diye sordu ve bardağını kağıt havlu paketlerinin yanındaki rafa koydu.

"Evet, burada. Acil bir durum."

Hunter gülümser. "Orgazm acil durumu mu?"

"Evet! Aynen öyle." Durumumu anladığına sevindim.

Hemen işe koyulur, parmaklarını iç çamaşırımın bel kısmına geçirir ve dizlerinin üzerine çökerken iç çamaşırımı da beraberinde indirir.

Raftan bir set tek kullanımlık toz bezi alıp yere bırakıyorum.

"Dizin için," diyorum ona. Cumartesi günü Griffin ile kavga ederken ayağı takılıp düştüğünden beri ağrıyan dizine buz koyuyor.

Bana gülümsüyor, muhtemelen duşta ilk gün, sert fayansların üzerine diz çöküp ona oral seks yapmamı istemediğini hatırlıyor.

"Bana çok iyi davranıyorsun." Göz kırıyor ve eğer hamile olmasaydım, bu beni hamile bırakırdı.

Bir an sonra, bacağımı omzuna kaldırır ve dilini bana bastırır ve bunun en hızlı orgazm rekoru olacağını zaten biliyorum.

"Siktir, bebeğim, çok ıslaksın." Dilini klitorisimde gezdiriyor ve ellerim onun saçlarını okşuyor.

"Elimde değil," diye inledim.

"Bayıldım. Son damlasına kadar yalamaktan zevk alacağım." Ve öyle de yapıyor.

Bir dakika sonra, onun yetenekli diliyle orgazm oluyorum.

Ayağa kalkar ve toz bezlerini rafa geri koyar. Sonra, iç çamaşırımı topuklarımın üzerine geri geçirmeye başlar.

"Onları giyemem. Çok ıslaklar."

Sorgusuz sualsiz, külotumu cebine koyar, sonra rafta duran kağıt havluları kullanarak beni temizler.

"Daha iyi mi?" diye sorar ve çeneme bir öpücük kondurur.

"Orgazm birinci sınıftı, ama sanırım bacaklarımın arasındaki durum şimdi daha da kötü." Dudaklarımı büzüyorum.

"Üzgünüm. Hannah ve James'e veda edip, istersen gidebiliriz."

"Tamam."

Beni öpüp elimi tutarak kapıdan dışarı çıkar. En azından şimdi daha rahat hissediyorum, tabii balo salonuna geri dönüp Emma ve Griffin'e rastlayana kadar.

Emma'nın yüzü şaşkınlıkla aydınlanır, ama çabucak toparlanır ve beni kucaklar.

"Merhaba! Çok güzel görünüyorsun," diyor. "O elbiseye bayıldım."

"Teşekkürler. Sen de muhteşem görünüyorsun." Onun sıcak kucaklamasına yaslanıyorum.

Onların burada olma ihtimali olduğunu biliyordum. Aynı sosyal çevredeydiler ve Emma, Hannah'nın gelinliğini tasarlıyordu, ama bu ana hazırlıklı değildim. Griffin ile aramızdaki ilişkiler gerginken onları sosyal bir ortamda görmek.

Emma, Hunter'ı kucaklarken, ben Griffin'e bakıyorum. O, omzumun üzerinden bir şeyi inceliyor, gözlerime bakmıyor.

Hunter Emma'yı bırakır, sonra kolunu belime dolayarak beni yanına çeker. Normalde ellerinin üzerimde olması hoşuma giderdi, ama Griffin'in mutsuz bakışları altında kendimi çökmüş hissediyorum.

"Griffin, seni görmek güzel dostum." Hunter elini uzatıp tokalaşmak istiyor, ama Griffin ellerini ceplerinden çıkarmıyor.

Bunun yerine, Hunter'a kısa bir baş sallama yapar, sonra homurdanır. Hayatımda onu böyle görmemiştim.

Bu, Roy Kent'in "defol git" havasını veriyor. Johnathan bundan çok etkilenirdi.

Hunter elini yavaşça geri çeker ve dördümüz arasındaki garip durum on katına çıkar.

"İkinizi de görmek çok güzel. Sanırım müzayedeye çıkacak eşyalara bakmaya gideceğiz." Bana sempatik bir gülümseme göstermeden önce Griffin'e attığı keskin bakışı gözden kaçırmak imkansız. Sonra ikisi de dönüp uzaklaşıyorlar.

Tüm bu karşılaşma, beden dışı bir deneyim gibiydi. Onların uzaklaşmasını izlerken, kalbim sıkıştı.

Bir parçam, birbirimizi gördüğümüzde her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştü.

Griffin ile hiç kavga etmedim.

Ama belki de sorun bu, büyürken her zaman en iyi davranışlarımızı sergiledik, içinde bulunduğumuz durumda birbirimizin hayatını kolaylaştırmaya çalıştık. Ve şimdi her şey değişiyor.

"Şimdi benden nefret mi ediyor?" diye soruyorum.

"Hey," Hunter parmağıyla çenemi tutar. "O senden asla nefret edemez. Ona biraz zaman ver. Sadece birkaç gün oldu."

"Merhaba?" Karnımı işaret ediyorum. "Ben hala bunu sindirmeye çalışıyorum ve bu bana oluyor."

"Biliyorum," diyor ve beni nazikçe öpüyor. "Evde yatakta sindirmek ister misin?"

"Evet." Bu elbiseyi çıkarıp Hunter'ın kral boy yatakta uzanmak için heyecanla başımı sallıyorum.

Eve giderken Emma bana mesaj attı.

Emma: Kusura bakma, çok garip oldu. Griffin bu durumu pek iyi idare edemiyor.

Sophie: Evet, biliyorum, onunla konuşmamız lazım ama bu gece uygun an. değildi.

Emma: Nasıl hissediyorsun? Etkinlikte sormak istemedim.

Sophie: İyiyim. Şişkin ve yorgunum. Cuma günü doktora gideceğim.

Emma: Umarım biraz dinlenebilirsin. Ve doktorla her şey yolunda gider. Bana nasıl gittiğini söyler misin?

Sophie: Tabii ki.

Emma: İyi uykular!

Sophie: İyi geceler.

Sonunda yatağa girdiğimde, vücudum yorgun düşmüştü ama beynim düşüncelerle doluydu. Griffin, hamileliğim ve yaklaşan doktor randevum, stajım ve gelecekteki kariyerim. Bir bebek sahibi olmanın getireceği tüm lojistik ve finansal yükleri saymıyorum bile.

Kolayca tamamlanamayacak bir yapılacaklar listesi. En kötüsü. Hunter lambayı kapatıp beni kendine yaklaştırdı.

"Düşündüklerini duyabiliyorum," diyor.

"Aklım başımdan gidiyor. Stajım, kendi işimi kurma düşüncesi, hamilelik ve Griffin'in benimle konuşmaması. Çok şey oluyor."

"Biliyorum. Son birkaç gün zor geçti. Yarın bir plan yapalım. Check-list'leri ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Evet, özellikle renk kodluysa." O gülümser. "O zaman öyle yapalım."

Hunter'ın kollarında, tüm endişelerimi bir kenara bırakıp çok ihtiyacım olan uykuyu almaya çalışıyorum.

BÖLÜM 35

Hunter

Sophie: Çok azdım. Eve gel ve beni sik lütfen.

Onun mesajına bakıyorum. Aslında "azgın" ve "beni becer" kısımlarına odaklanmam gerekir. Bu çok açık. Ama "eve gel" kısmı göze çarpıyor. Ev.

Hunter: Yoldayım.

Cevabımı yazıp ofisimden çıkarken takım elbise ceketimi alıyorum.

Jeannie benim çıktığımı görünce bilgisayarından başını kaldırır.

"İyi geceler," derim ona masasının önünden geçerken.

"Oh," diye şaşırır, saatine bakar, sonra saatin gösterdiği saatle kafası karışmış gibi görünür, "um, iyi geceler."

Eve vardığımda, o çoktan oradaydı, bacaklarını genişçe açmış yatakta uzanıyordu. Gözleri kapalıydı, parmağı klitorisini okşarken, derin nefes alıp verişiyile göğüsleri inip kalkıyordu.

Ona doğru ilerlerken adımımı kesmeden, ceketimi sandalyeye atıp kravatımı gevşetmek için çekiyorum. Zaten sertleşmiş olan penisim fermuarımın içinde sabırsızca titiyor.

Gözlerim bacaklarının arasına düşüyor. Dikişinden damlayan ıslaklığa.

"Tanrım, Sophie."

Gözleri birden açılır. "Sen olmadan başladım." "Görüyorum."

Orada durup onu izlerken parmaklarım gömleğimin düğmelerini açmaya başlar. Saçları yastığın üzerine yayılmış halde ne kadar güzel göründüğünü takdir ediyorum. Göl kenarında geçirdiğimiz hafta sonundan beri hala bronzlaşmış durumda. Mayo giymediği yerlerde cildi bronz bir ışıltıyla parlıyor.

Gözlerim vücudunda dolaşıyor.

Dolgun göğüsleri ve sıkı pembe meme uçları.

Belinin girintisi ve kalçalarının kıvrımı.

Karnında hafif bir şişkinlik oluşmaya başladığını fark ettim.

Onun hamile olduğunu bilmeyenler bunu anlayamazlar, ama ben Sophie'nin vücudunu çok iyi tanıyorum, değişimi görebiliyorum.

, tıpkı onun içinde gelişen bebeğimiz gibi, Sophie'ye olan hislerimin de büyüdüğünü hatırlatıyor.

Gömleğimi bir kenara atıyorum, sonra pantolonumu çıkarıp boxerımı da çıkarıyorum.

Kendimi okşadıktan sonra, onun üzerine eğilene kadar sürünerek ilerledim. "Kendini tatmin ettin mi?" diye sordum, elini onun elinin arasına sokarak.

uyluklarını okşayarak onu tahrik etmek.

Kafasını salladı. "İçimde olmanı istiyorum."

Bacaklarının arasına eğilmeye çalışıyorum, ama Sophie hızla kalkıp ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor.

"Beni arkadan sikmeni istiyorum."

Bunu seve seve yaparım. Parmaklarım amının üzerinde kayıyor. Çok ıslak. Sikimi hizalayıp içeri giriyorum.

Sikim onun içine gömüldüğünde, yüksek sesle inliyor.

"*Evet. Sikine çok ihtiyacım var.*"

Ona yavaş, şehvetli vuruşlar yapıyorum. Ellerim sırtını okşuyor, sonra omuz bıçaklarının arasındaki boşluğu öperken göğüsleriyle oynuyorum.

Sophie sırtını kavisler, kıcını bana doğru bastırır. Ne istediğini biliyorum.

Ellerim kalçalarını kavramak için hareket eder, parmaklarım kıcının etine gömülür. Tekrar ona doğru sallanırım, sonra elimi geri çekip kıcına vururum. Sophie inler ve sikimin etrafında daha da ıslandığını hissedebilirim. Normalde bu beni daha da tahrik eder, çılgına çevirirdi. Ama kıcının pembe yanaklarına bakıp içindeki bebeğimizi düşündüğümde, devam etmekte zorlanıyorum.

Siktir. Ne oluyor?

Tutku ve arzu hala orada.

Hâlâ onu kızdırmak, kulağına müstehcen sözler fısıldamak ve onu çok sert bir şekilde orgazma ulaştırmak istiyorum, ama aynı zamanda ona nazik davranma ihtiyacı da hissediyorum. Ona iyi bakma ihtiyacı.

Sophie'nin dudaklarından nefes nefese bir inilti çıkmadan ve benim penisimin etrafında titremeye başlamadan önce bir kez daha şaplak atıyorum. Orgazmı geçtikten sonra onu sırt üstü yatırıyorum.

"Seni görmek istiyorum."

Sophie'yi arkadan almak çok seksi, ama onun gözlerindeki arzuyu, kirpiklerinin titremesini ve orgazm olurken dudaklarının açılmasını görmenin hiçbir şeyle kıyaslanamayacağını fark ettim.

Sol bacağını kalçamın üzerine kaldırıp, tekrar onun içine derinlemesine giriyorum, sonra başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Bu iyi mi?" diye soruyorum, dilimi çıkarıp meme ucunu nazikçe okşuyorum. Şu anda ne kadar hassas olduğunu biliyorum.

O da başını sallar, parmaklarını saçlarımın arasına geçirir. İtmelerim dikkatli ve telaşsızdır.

İhtiyacım olan şey bu.

Sophie'nin vücudu benimkinin altında güvenli bir şekilde saklanırken, onu yavaşça sikiyorum.

Bu düşünce beni çılgına çeviriyor ve Sophie ikinci kez etrafımı sıkılaştırıyor.

Onu öpmek için aşırı zaman harcıyorum, parmaklarımla tenini okşuyorum. Sonunda, kendimi geri çekip banyodan bir bez alıp ikimizi temizliyorum.

Bacaklarının arasını temizledikten sonra Sophie iç geçirir ve memnun bir gülümseme dudaklarına yayılırken bana sokulur. Tam uykuya dalmak üzereyken başını kaldırır ve bana bakar, kalp şeklindeki dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılır. İki orgazm yaşamış bir kadın için biraz huysuz görünür.

"Bana sadece iki kez şaplak attığını biliyorsun. Üstelik o kadar da sert değildi."

Sophie'nin dünyasında birçok şeyin değiştiği gerçeğine duyarlı olduğunu biliyorum. Griffin ile ilişkisi, vücudu, kariyer hedefleri. En son istediğim şey, aramızda olanlar hakkında endişelenmesini sağlamak. Hislerim değişmedi, onu her zamankinden daha çok istiyorum, ama bebeğimizin içinde büyüdüğünü bildiğim için, ona eskisi kadar sert davranmakta zorlanıyorum.

"Sana sert davranmak benim için daha zor oldu, özellikle de kendini iyi hissetmediğini bildiğim için." Omzunu öpüyorum ve parmaklarımı omurgasından aşağı doğru gezdiriyorum.

O iç geçirir. "İyi hissediyorum, biraz yorgunum ve birkaç saatte bir yemek yemezsem birini öldürebilirim, ama hamile olmasam da bu muhtemelen olacaktı."

Kıkırdayarak gülüyorum, Sophie aç olduğunda uğraşılmayacak biridir. Başparmağımla alt dudağını okşuyorum, sonra eğilip onu öpüyorum.

"Sana ihtiyacın olan her şeyi vermek istiyorum, ama neyin güvenli olduğu konusunda doktorla konuşmamız gerekecek."

"Tamam." Yanına dönüp bana sokulur. "Açlıktan ölüyorum."

"Ne istersin?" diye soruyorum.

"Hala o trüf mantarlı patlamış mısır var mı? Oh, ve Zucker's'ın deli turşusu var mı? Ve siyah kirazlı Polar Seltzer?" Gözleri geriye doğru yuvarlanır ve inler. "Hepsi çok iyi geliyor."

"Elbette."

Yataktan kalkmak için hareket eder. "Kalkma, ben getiririm."

"Zaten işe gitmek için kalkmam lazım." Yataktan kayarak iner ve ona burada kalması için aldığı bornozu alır.

"Ne?" diye soruyorum ona.

"Penrose'daki vardiyam," Sophie mutfağa doğru ilerlerken koridordan seslendi.

Külotumu giyip mutfağa gidiyorum.

Oraya vardığımda, o çoktan popcorn torbasını açmış, buzdolabından turşu almak için elini uzatmış durumda.

"Küstahlık etmek istemem ama, hamile olduğuna göre ikinci bir işte çalışman doğru mu sence?"

Kaşlarını kaldırır. "İkinci bir işin olması için daha da fazla neden var. Bebekler pahalıdır."

"Yine, yanlış anlaşılacak istemem, ama para konusunda durumumuzun iyi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Buzdolabının rafından bir kavanoz turşu çıkarır. Onun arkasında da aynısından beş tane daha vardır. Sıfırın altındaki buzdolabının tamamı, marketin soğutucu bölümündeki düzgünce dizilmiş raflar gibi görünür. Kiler de aynıdır. Hizmetçim Sophie'nin en sevdiği yiyeceklerle, canının çektiği her şeyle doldurmasını istedim.

"Anlıyorum. Sen milyardersin, ama ben değilim. Ben de katkıda bulunabilmeliyim."

"Sen katkıda bulunuyorsun." Karnını işaret ediyorum. "Bütün bir insan yetiştiriyorsun. Bu çok büyük bir iş."

Turşu kavanozunun kapağıyla uğraşıyor, ben de alıp onun için açıyorum. Bir tane çıkarıp bir ısırık aldı ve bana sert bir bakış attı.

"Belli ki, bazı durumlarda yardım almakta sorun görmüyorsun." Elindeki açık kavanozu işaret ettim.

Bunu bir an düşünür, sonra meydan okurcasına burnunu kırıştırır. "Bunu konuşmuştuk. Üniversiteden mezun olup buraya taşındıktan sonra

hedeflerimden biri daha bağımsız olmaktı. Griffin'e

"

“Kardeşinle yeni bir dinamik kurmaya çalıştığını anlıyorum, ama biz bir ilişki içindeyiz ve birlikte bir bebeğimiz olacak. Şu anda benim önceliğim sana bakmak.”

Kollarımı sırtına doladım ve onu kendime çektim. O anda duydum duydum.

Sophie zıplamadan önce sesin düşündüğüm şey olup olmadığından emin değildim.

kollarımdan çıkıyor ve yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görüyorum. Bunu önemsizmiş gibi göstermeye çalıştığını anlayabiliyorum, ama aynı zamanda utanmış da.

"O bir..."

Sophie'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Sakın söyleme. Sakın söyleme." Dudaklarımı sıkıştırırım. *Gülme. Gülme.*

Biraz komik ama Sophie beni öldürecekmiş gibi görünüyor.

Tanık bırakma.

"Hamileliğin bu aşamasında gaz ve hazımsızlık gayet normaldir," diyorum ona. "Vücudunda birçok değişiklik oluyor."

Sophie, turşusunu çiğnemeye devam ederken gözlerini bana diker.

"Biliyorum! Bana da oluyor."

Bana kızgınmış gibi davranırken çok sevimli oluyor. "O kitabı okumayı bırakmalısın," diyor.

"Olmaz. Ayrıca, bilgili bir ortak olmam gerekiyor."

Kafasını sallar ve mutfaktan çıkmadan önce bir avuç daha patlamış mısır alır.

"Peki, bunu sonra konuşur muyuz?" diye seslenirim. "Bunu asla konuşmayacağız."

"Ben öyle demek istemedim..."

"Söyleme!"

Sophie, The Penrose'daki vardiyası için hazırlanırken, ben sadece ona benim için ne kadar değerli olduğunu nasıl gösterebileceğimi düşünüyorum.

SOPHIE

The Penrose'daki vardiyamdan sonra yorgunluktan bitkinim. Bu gece iyi bahşişler aldım ama Hunter'ın haklı olabileceğini fark ediyorum. Gece geç saatlere kadar ayakta ikinci bir işte çalışmak, şu anda vücudumun ihtiyacı olan şey değil.

Yatak odasına geldiğimde, Hunter gömleksiz bir şekilde yatakta yatıyor, *What to Expect When You're Expecting* kitabımız göğsünün üzerinde açık duruyor. Başucu lambası kaslı vücuduna gölge düşürüyor. Okurken uykuya dalmış olmalı.

O kitabı okumayı bırakması için yaptığım ricayı ciddiye almamış olduğu belli. Şimdi bunun aptalca bir şey olduğunu anlıyorum. Tabii ki, yaşadıklarımla ilgilenen bir partner istiyorum, ama onun önünde osurmaktan utanıyordum ve başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Hunter vücudumun her santimini görmüş ve dokunmuş, ama hamilelik hormonları ve vücudumda meydana gelen değişikliklerle başa çıkmak beni daha savunmasız hissettiriyor.

Hızlıca üstümü değiştirip yatmaya hazırlanıyorum.

Sessizce yorganın altına girmeye çalışıyorum ama hareketim Hunter'ı uyandırıyor.

"Hey," diyor ve kitabı komodinin üzerine koymak için hareket ediyor. Uykudan sersemlemiş durumda, ama bana uzanıyor. "İş nasıldı?"

Ona iyi geçtiğini söylemeyi düşünüyorum, ama bunu taklit edecek enerjim yok.

"Çok zordu. Bütün gece çok yorgun ve şişkin hissettim."

"Üzgünüm, bebeğim." Sırtımı okşuyor ve bu çok hoş bir his, kaslarım hemen gevşiyor. "Sana sarılabilir miyim?"

"Evet, lütfen." Yatağın ortasına kayıyorum ve Hunter kollarıyla beni sarıyor. "Ama beni çok sıkma," diye fısıldıyorum, daha önce olanları kastederek.

"Bebeğim, gaz çıkarmak istiyorsan, bırak çıkın."

"Ve senin hayalarına osurmak mı?" Çaresizce yorgunum, artık deliriyorum. Daha önce hissettiğim utanç, dünyadaki diğer tüm endişelerimle birlikte yok oldu.

Boynuma hafifçe gülüyor. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, evet."

"Bu çok tatlı," diye mırıldanıyorum, zaten yarı uykulu haldeyim. "İyi geceler."

Uykuya dalmak üzereyken, Hunter'ın boğuk sesi kulağıma ulaşır.

"İyi geceler, Sophie. Seni seviyorum."

Son üç kelime o kadar zayıf ki, belki de çoktan rüyaya dalmıştım.

BÖLÜM 36

Sophie

"Son adetinin başlangıcı?" Ultrason teknisyeni Gianna soruyor.

"18 Haziran, sanırım."

Bunu makineye giriyor.

Yanımda Hunter elimi sıkıyor ve bana destekleyici bir gülümseme atıyor.

Buraya geldiğimizde, hamileliği doğrulamak için bir kaba idrarımı yaptım, sonra hemşire hayati organlarımı ve kan örneğimi aldı.

Ne zaman hamile kaldığımızı bilmiyorum. Her zaman prezervatif kullandık ve ben oral kontraseptif kullanıyordum. Bu, dinlediğim *Up and Vanished* podcast'i kadar gizemli bir konu.

Son birkaç gündür onu dinleyemedim. İçimde başka bir insan büyüdüğü için artık o kadar ilgi çekici değil, daha çok stres verici. Hamilelik hormonlarının beynimin kimyasını değiştirdiğini düşünüyorum, bu mantıklı çünkü vücudumun geri kalanına kim bilir ne yapıyorlar.

Ultrason teknisyeni makineyi hazırlarken, ben Hunter'ın profilini inceliyorum. Bebeğimizin onun hangi özelliklerini, benim hangi özelliklerimi alacağını merak ediyorum.

"Bugün cinsiyetini öğrenebilecek miyiz?" diye soruyorum.

Ultrason probunu çıkarır ve üzerine dev bir prezervatif geçirir. "Bugün pek olası değil. Hamileliğinizin kaçınıcı haftasında olduğunuza bağlı, bakalım." "O, düşündüğüm yere mi girecek?" diye sorar Hunter, gözlerini kocaman açarak.

"Evet, bugün vajinal ultrason yapacağız. Biraz baskı hissedeceksiniz," diyor ve probu vajinama sokuyor.

Ekrana bakmam gerekirken, bunun yerine Hunter'ı izliyorum. Gözleri ekrana dikkatle bakarken, ultrasonu mümkün kılan teknoloji hakkında Gianna'ya milyonlarca soru sorarken, bebeğimizi görebilmek için sabırsızlanıyor.

Onu seviyorum.

Bu düşünce, beynimin "*ezici düşünceler*" adlı çekmecesinde, özenle sakladığım bir yerde beliriyor. Orada, "*Hamileyim ve sanırım kardeşim artık benden nefret ediyor*" düşüncesiyle birlikte duruyor.

Gözlerim yaşarmaya başlıyor.

"Hey," Hunter gözlerime bakıyor. Elimi dudaklarına götürüp öpüyor. "Başaracağız."

Bu adam benim her şeyim. Ve benim çocuğumun babası olacak. Bu düşünceyle kalbim mutluluktan patlıyor. Aynı zamanda şaşkınlık ve endişeyle de dolu.

Nasıl olur da ilk denemede bu kadar büyük bir aşkı bulabilirim? Sanki gözlerin kapalıyken, on kez daire çizdikten sonra, dominant olmayan elinle ilk denemede hedefi tam isabet ettirmek gibi.

Bu çok özel bir his.

Gianna, çubuğun açısını değiştirerek dikkatimi monitördeki ekrana çekiyor. Bir an için ekran siyah beyaz bir parazit gibi görünüyor. Şu anda neye baktığımı hiç bilmiyorum.

"Oh, bu ilginç." O bir profesyonel, ama bence fallık bir çubuk birinin vajinasına sokulduğunda "bu ilginç" kelimesi kullanılmamalı.

Çubuğu tekrar hareket ettiriyor. Orada kurcalamasıyla mesanem patlayacakmış gibi hissediyorum. Önceden işlemeliydim. Neden önceden işlemememi söylediler ki?

"Neyin ilginç?" diye soruyor Hunter, bana güven verici bir göz kırpmıyor.

"Bir saniye. Tamam, işte. Onların iyi bir fotoğrafını çektim. Size göstereyim." Ekranı bize doğru çevirir.

"Onlar mı?" diye soruyorum, ama sonra bebeğin cinsiyetini henüz bilmediğimiz için "onlar" zamirini kullanması gerektiğini anlıyorum.

"Evet, onlar." İşaret eder. "Bebek A burada. Daha iyi bir açı yakalayayım," der ve ultrason cihazını tekrar hareket ettirir. "Bebek B burada."

"Bebek B mi?" Hunter ve ben aynı anda sorduk.

"Tebrikler! İkizlerin olacak."

"Üzgünüm, yanlış duymuş olmalıyım. Dediğiniz..." "İkiz mi?"

Hunter tamamlar.

"İki bebek." Gianna gülümser, sonra çizelgeye bakar. Benim çizelgeme. Artık benim de bir tane var. "İkizler."

"Lütfen o kelimeyi söylemeyi bırak." Tek söyleyebildiğim bu. İki bebek olabileceği hiç aklıma gelmemiştir.

"Tamam, birkaç ölçüm yapayım. Bu, gebelik yaşını ve tahmini doğum tarihini belirleyecektir."

"Tahmini doğum tarihi mi?" diye soruyorum.

"Doğum tarihi yerine tahmini tarih terimini kullanmayı tercih ediyoruz. Kimsenin belirli bir zamanda 'doğum yapması' gerektiğini hissetmesini istemiyoruz. Sonuçta bu bir tahmin."

Gianna, bebekleri ölçmek için bilgisayarını kullanıyor. Bebekler. *İkizler*. Vay canına.

"Çoğul gebeliklerde bu faktörler değişebilir, ancak bana verdiğiniz bilgiler ve mevcut ölçümler ışığında, 5 Haziran ile 9 Haziran arasında hamile kaldığınızı anlaşıyor."

Hunter ve ben b i r b i rimize bakıyoruz. Vegas'ta olmadı. Ondan sonra oldu.

Muhtemelen burada ilk kez birlikte yattığımız zamandı. "Ama Haziran ayında adet gördüm," diye itiraz ediyorum.

"Muhtemelen adet değildi. Yaşadığınız lekelenme, implantasyondan kaynaklanıyor olabilir. Embriyolar rahim duvarına yapışıyor."

Mide bulantımı hatırlıyorum. O hamilelik değildi. Mide virüsüydü. Gözlerim fal taşı gibi açılır. Kahretsin. O zaman hamile değildim, ama kusarken doğum kontrol haplarımın etkisi bozulmuş olmalı. Hunter ve ben seks yapmaya başladığımızda, doğum kontrol haplarım etkili değildi.

Ve şimdi vücudumda iki insan büyüyor. Bir değil, *iki*. Aklım almıyor.

"Bir bakalım." Sonradaki aleti tekrar hareket ettiriyor ve sanırım biraz idrar kaçırdım. "Şimdi plasentayı arıyorum. Bu, bebeklerinizin tek yumurta mı yoksa çift yumurta mı olduğunu belirlememe yardımcı olacak."

Süper dedektif Gianna gerçekleri ortaya çıkarmaya devam ediyor.

"Ah, işte burada. Zigotlarınız aynı plasentayı paylaşıyor gibi görünüyor. Büyük olasılıkla tek yumurta ikizleri olacaksınız, ama bunu genetik testlerle teyit edebiliriz."

Ağzım açılıyor, ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Bu şaşırtıcı," Hunter elimi sıkıyor. "Ve heyecan verici."

"Kalp atışlarını dinleyelim." Makinedeki başka bir düğmeye basar ve oda uğultu sesiyle dolar. "Bu aşamada iki kalp atışını ayırt etmek zor, çünkü genellikle aynı hızda atıyorlar."

"Bu onların kalp atışları mı? Çok hızlı," Hunter yorum yaparken ben kendimi kaybolmuş hissediyorum.

"Bu normaldir. Tamamen normal."

"Vay canına." Tek söyleyebildiğim bu.

"Sana birkaç fotoğraf basacağım." Klavyeye dokunur ve makine, bebeklerimizin siyah beyaz fotoğraflarını basarken bir ses çıkarır. Fotoğrafları bana uzatır, ama sonunda benim

bu anda değersiz olduğuma karar verir ve fotoğrafları Hunter'a verir. "Ayrıca, çoğul gebelikte neler beklemeniz gerektiği konusunda bazı broşürler de göndereceğim. Doktorunuz bunları sizinle birlikte inceleyebilir. Herhangi bir sorunuz olursa her zaman arayabilirsiniz."

Vajinamdan probunu çıkarır ve büyük prezervatif benzeri şeyi çöp kutusuna atar.

Odayı temizlemeyi bitirir, ayağa kalkar ve kendimi temizlemem için bana bir tomar kağıt mendil uzatır.

"Size biraz zaman vereceğim, sonra resepsiyondan bir sonraki randevunuzu ayarlamanızı isteyeceğim."

"Teşekkürler," diyor Hunter.

Doktor gittikten sonra, Hunter konuşmadan önce bir süre birbirimize bakarız.

"Bunu dondurma yerken konuşmak ister misin?"

HUNTER

İkizlerimiz olacağını öğrenmenin şoku henüz tazeyken, Sophie ve ben dondurma almak için parka yürüdük. Şimdi, 65. Cadde ve Central Park West'in köşesindeki dondurma arabasının önünde sıra bekliyoruz.

Mutfak tezgahımdaki bulanık resimde, Sophie'nin rahminde şu anda iki bebek olduğunu görüyorum. Bebekler orada büyüyor. Ultrason odasında durana kadar kendimi akıllı bir adam sanıyordum. Milyarlarca dolarlık bir gayrimenkul geliştirme şirketi yönetiyorum, ama meğer hiçbir şey bilmiyormuşum.

Tüm bu deneyim beni alçakgönüllü hale getirdi.

"Tek bir bebeği kabullenmeye başlamıştım. Şimdi, orada iki tane mi var?" Sırada ilerlerken düz karnını işaret ediyor. "Birden fazla bebek yaratan sihirli bir spermin mi var?"

Onun sorusuna gülümsemeden edemiyorum. "Spermimin özel olduğundan eminim, ama teknisyenin bana verdiği bilgiye göre tek yumurta ikizleri tamamen rastlantısaldır. Dölllenmiş yumurta bölünerek iki bebek oluşturmuş."

"Bebekleri nasıl ayırt edeceğiz? Tek yumurta ikizlerse, hangisinin hangisi olduğunu nasıl bileceğiz?"

Ona rahatlatıcı bir gülümseme ve şakağına hızlı bir öpücük veriyorum. "Onları tanıyınca ayırt edebileceğimizi düşünüyorum."

Şu anda Sophie'den daha fazla cevabım yok, ama onun benim kesin bir cevap vermemi istediğini anlayabiliyorum, bu yüzden onun için elimden geleni yapıyorum.

"Oğlan mı kız mı istersin?"

Omuz silkiyorum. "İkisi de olur. Sadece sağlıklı olmalarını istiyorum."

"Haklısın. Çocukların benim için çok uzak bir gelecek olduğunu düşündüğüm için, bu konuyu pek düşünmemiştim. Peki isimler? *İki isim* bulmamız gerekecek. Ve sıradan iki isim değil. Birbirleriyle uyumlu olmalı. Aynı havayı yansıtmalı. Lark ve Barbara gibi isimler olmaz. Ya da Theo ve Sheldon gibi."

"Bunlar düşünülmesi gereken önemli şeyler ve iyi haber şu ki, zamanımız var."

Sıra bize geldiğinde, Sophie tuzlu Oreo sipariş eder ve ben pralin parçacıklı kahve seçerim.

Adam Sophie'ye waffle külahını verir, sonra benimkini doldurmak için bir tane daha alır.

"Bekle, ben sadece bir kaşık sipariş ettim," diyor Sophie, külahını göstererek. Adam dondurma kepçesiyle işaret ediyor. "Bu bir kaşık."

"Hayır, iki top," diye tartışır Sophie.

"Küçük bir kaşığı külahın içine bastırıyorum," diyor adam, kalın Jersey aksanıyla, benim dondurmamı kaşıklarken tekniğini göstererek, "sonra büyük kaşığı üstüne koyuyorum."

Sophie'nin burun delikleri genişler. "Yani, sen de iki top olduğunu kabul ediyorsun." Bana yardım için bakar.

Omuz silkiyorum. "Teknik olarak iki kaşık."

"Bu bir BOGO durumu, ama ben sadece BO'yu istedim, GO'yu değil."

Kaşlarını kaldırıyor. "Yani, fazladan dondurma aldığın için şikayet mi ediyorsun?"

"Bugün çok yoğun bir gün oldu," diyorum ona.

Sophie, onunla tartışmaktan vazgeçip, ben ödemeyi yaparken sessizce dondurmasını yalıyor.

Sonra birdenbire, "Oh, sana söyledim mi? Anal seks için fırsatı kaçırdık" der.

Külahından başını kaldırıp beni ve dondurmacıyı ona bakarken gördü, sonra sırada bekleyen küçük çocuklara baktı.

"Oops," diye utangaçça diyor. "Bunu çok yüksek sesle mi söyledim?"

Dondurma satıcısı başını sallar ve bize devam etmemizi işaret eder, ben de sabrından dolayı bahşiş kutusuna yirmi dolar atarım.

Serbest elimi onun beline koyarak onu dondurma arabasından uzaklaştırdım.

Gözlerinin arkasında bir duygu fırtınası olduğunu görebiliyorum. Beyninde çok şey olup bittiği açık. Benim için mantıklı olmasa da, ona destek olmak istiyorum.

"Ne diyorsun? Anal seks için fırsatı kaçırdık mı?"

"Okumaya başladığım hamilelik kitabı. Bu hafta sonu aldığın kitapta hamilelik sırasında anal seksin tavsiye edilmediği yazıyor. Hemoroid yapabilirmiş, ama sonra yine de hemoroid olabileceğim yazıyor, o zaman siktir et de anal seks yapalım mı?"

Onu içime alıyorum. Kırmızı bir elbise ve sandaletler. Omuzlarına dökülen dalgalı sarı saçlar, belirsizlikle çılgına dönmüş yeşil gözler. Çok güzel görünüyor. Central Park'ta dondurma yiyoruz ve ikizlerimiz olacağını yeni öğrendik, ama o anal seksten bahsediyor.

Bu seksi, yaratıcı ve sevimli tuhaf kadın kalbimi çaldı. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, dondurmasını bir kez daha yalıyor.

"Seni seviyorum."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ne?"

Benim "Seni seviyorum" demem onu, onun anal seks konusunu açması beni şaşırttığı kadar şaşırtmış görünüyor.

"Seni seviyorum, Sophie. Seni bir süredir seviyorum, ama sana söylemedim çünkü seni korkutmak istemedim."

"Ve şimdi bana söylemek için en iyi zaman, çünkü zaten korkmuş durumdayım?" diye sorar.

"Evet. Belki. Bilmiyorum, artık daha fazla saklayamadım." "Geçen gece mi söyledin? Uykuya dalarken mi?"

"Evet," diye başımı sallıyorum, o gece kollarımda yatarken ağzımdan kaçan sözleri düşünerek. "Senin çoktan uyuduğunu sanıyordum."

Bir an sessiz kalır ve ben bunun fazla olup olmadığını merak ederim. Doktor randevusundaki tüm bilgileri henüz sindirmeye çalışırken ona aşkımı itiraf etmek iyi bir fikir miydi? Ama ekranlarda bebeklerimizi görmek, muayene odasını dolduran sağlıklı kalp atışlarını duymak ve ona şüphesiz aşık olduğumu bilmek, bunu söylemem gerektiğini hissettirdi.

Onu bir an inceledim. Hâlâ yavaşça dondurma külahını yalıyordu.

"Beklemiyorum..." diye başladım.

"Sana hazır değildim," diyor, bakışları uzaktaki bir şeye takılmış.

Ne demek istediğini sormak üzereydim, ama o devam etti.

"Kariyerime odaklanmak ve kendi dairemi almak istedim. Seyahat etmek ve hayatımdaki diğer her şeyi önce çözmek istedim. Sonra, doğru zaman geldiğinde, biriyle çıkmaya başlayıp sonunda aşık olacaktım."

"Beş yıllık planın."

O başını sallar, bakışları hala omzumun üzerinden uzaklaşmaz, ama ben gözlerimi ondan ayıramam.

"Artık asla kendi dairem olmayacak. Kariyerim belirsiz,"

Bakışlarını bana çevirir, "ve tek emin olduğum şey *sensin*." Yüzünde bir gülümseme yayılır. "Bugün muayene odasında, ikizleri öğrenmeden önce bir an vardı. Sana baktım, ne kadar heyecanlı olduğunu gördüm ve içimde bir huzur hissettim. O anda seni gördüğümde, seni sevdiğimi kesin olarak anladım."

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle onu kendime çekip dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum.

Sophie, elinde eriyen dondurması yüzünden çığlık atana kadar ateşli bir öpücüğe daldık. Konuşacak çok şey var, çözmemiz gereken çok şey var, ama akşamın geri kalanında kanepede sarılıp bir film izliyor, sadece ikimizin olmasının tadını çıkarıyoruz.

BÖLÜM 37

Sophie

Emma ve Griffin'in evinde düzenlenen akşam yemeğinden bu yana iki hafta geçti. Hayırseverlik etkinliğinde kısa bir karşılaşmamız dışında, kardeşimle görüşmedim ve haber almadım, ta ki cuma günü bana mesaj atıp pazar sabahı geç saatlerde uğrayabilir miyim diye sorana kadar.

Dün bir düğünde sabaha kadar çalıştıktan sonra yorgunluktan bitkinim, ama düğünde iken staj sunumum için başka bir fikir geldi aklıma. Bu yaz öğrendiklerimi sürdürülebilir düğünlere olan tutkumla birleştirmenin bir yolu. Proje üzerinde çalışmaya devam etmekten heyecan duyuyorum. Stajım bittiğinde ne yapacağım konusunda hala bir soru işareti olsa da, projemizi tamamlamak bana biraz netlik kazandıracak umarım.

Emma ve Griffin'in apartman kapısının önünde tereddüt ediyorum. Teknik olarak hala burada yaşıyorum, ama aramızdaki durumdan dolayı içeri girmek garip geliyor. Beni bekliyor, bu yüzden tereddüt etmeyi bırakıp şifreyi girerek kapıyı açıyorum.

Daireye girdiğim anda, çikolatalı krep kokusu içimi nostaljiyle dolduruyor.

"Merhaba, benim," diyorum, kapıyı kapatıp sandaletlerimi çıkarırken.

Griffin'i mutfakta buluyorum, omzuna bir mutfak havlusu atmış, ocak üzerindeki tavaya bir kase hamur tutuyor. Lüks, yüksek kaliteli mutfak aletleri farklı olsa da, Griffin'in bizim için titizlikle krep yaptığı görüntü aynı.

Bir an için hiçbir şeyin değişmemiş gibi hissediyorum. Ama sonra onu hayır etkinliğinde gördüğümü ve gözlerime bile bakmadığını düşünüyorum. Bu durumun nasıl sonuçlanacağına dair belirsizlikle midem bulanıyor.

"Merhaba." Hamuru kaşıkla düzeltip bana dönüyor. "Aç mısın?"

İçimden taşmak üzere olan duyguları yutuyorum ve zorla gülümsüyorum.

"Mutlu yüzlü krepler için mi? Her zaman." Mutfığa bakıyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Pastırma mikrodalgada. Çilekleri keser misin?"

Kesme tahtası ve bıçağı çıkarır, sonra buzdolabından taze çilek sepetini alırım. Aramızdaki çözülmemiş gerginliğe rağmen, burada birlikte geleneksel Pazar kahvaltımızı hazırlamak hala iyi geliyor.

"Emma nerede?" diye soruyorum, çileği dilimleyerek. "Chloe ve Jess ile brunch'a gitti."

Sadece ikimizin olması önemli, ama şu anda Emma'nın garip sessizliği doldurma yeteneğine ihtiyacım var. Çünkü ikimiz de sessizce çalışırken durum böyle.

Sonunda Griffin, her birinde büyük bir krep olan iki tabak getirir, ben meyveleri üstüne koyarım ve o da mikrodalgadan pastırmayı çıkarıp ağzı olarak yerleştirir. Krem şanti kutusunu kullanarak saça püskürtür, sonra ben onu takip ederek peçeteler ve çatal bıçakların hazırlandığı masaya giderim.

Ortamı yumuşatabileceğimi umuyordum, ama konuşmadıkça daha da endişelenmeye başladım.

Bir ısırık alıyorum, ama tadı bile alamıyorum, midem o kadar düğümlenmiş ki tatlı krepin tadını alamıyorum.

Griffin bir parça krep çiğner, sonra çatalını masaya bırakır.

"Bu, bizim için son kez bu krepleri yapışım olacak."

Onun bu sözleri üzerine kalbim göğsümden düşer. Beni davet ettiğinde hiç de böyle bir şey beklemiyordum.

"Ne? Neden?" Sesimde endişe belirgin. *Bu ne anlama geliyor?*

"Soph, on iki yıl önce bir gelenek oluşturmak için mutlu yüzlü krep pazarlarını başlattık. Annem öldükten sonra bağ kurmamız ve istikrar bulmamız için bir yoldu. Bu, benim senin resmi vasin olmaya başladığım ve senin de benim bakmam gereken genç bir kız olduğun anlamına geliyordu.

"Sen büyürken aşırı koruyucu olduğumu kabul ediyorum, ama bunun nedeni sana bir şey olabileceği düşüncesine dayanmamamdı. Hala dayanamıyorum, ama artık senin vasin değilim." Acı bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Değişim zordur. Emma'ya bağlanmakta zorlandım çünkü bunun sana nasıl bir etkisi olacağından korkuyordum ve burada staj yapacağını söylediğinde, bu değişikliklerle yüzleşmek zorunda kalmayacağım için rahatladım. Seninle aynı yerde kalabilirdim. Senin ve Hunter'ın, hamile olduğunu öğrenmek benim için büyük bir uyanış oldu. Sana hiç kızmadım,

seni hayal kırıklığına uğratmadım. O anda ihtiyacın olan şey olamadığım için kendime kızgındım, destekleyici bir ağabey, hatta bir arkadaş bile olamadım, çünkü senin koruyucun olmakla çok meşguldüm. İlişkimizin dinamiklerini bırakamadım, çünkü bırakırsam seni kaybedeceğimi düşündüm. Ama sonuçta bu zaten oluyordu."

"Beni kaybetmedin." Gözlerim yaşlarla dolmuş, kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Seninle yeni bir başlangıç yapmak istiyordum. O kadar uzun yıllar boyunca senin nazıkçe üstlendiğin bir yük olduğumu hissediyordum ve kendi kendime yetebileceğimi kanıtlamak istiyordum. Omuzlarından bu yükü almak istiyordum."

Bu kez Griffin başını salladı. "Durum zordu, ama *seni* bir yük olarak gördüğümü hiç düşünmedim." Çenesini sıkarak, duygularını bastırmaya çalışıyor gibiydi. "Böyle düşündüğün için çok üzgünüm."

"Ama benim için çok şeyden vazgeçtin. Bana bakmak zorunda olmasaydın, çok farklı bir hayatın olabilirdi."

"Hayır. Böyle bir şey söyleme. Sophie, sen benim ailemsin."

Beni sandalyemden kaldırıp kollarına alır ve ben ağlarken beni tutar.

"Sen de fedakarlıklar yaptın. İkimiz de çabuk büyümek ve birbirimize destek olmak zorunda kaldık. Ve fırsatım olsaydı, yine aynı şeyi yapardım. Şu anki hayatıma bak." Sesi sakın ve yatıştırıcıdır. "Güzel karımla New York'ta yaşıyorum ve beni heyecanlandıran bir işim var."

Beni daha sıkı sarıyor. "Ve amca olacağım." Tatlı sözleri beni daha da ağlatıyor.

"Nasılsın? Hamileliğin iyi gidiyor mu?"

Başımı sallıyorum ve gözlerimi ve burnumu silmek için bana uzattığı mendili alıyorum. Neden son zamanlarda yaptığım her konuşma duygusal bir çöküşle bitiyor? Hamilelik hormonları gerçekten çok can sıkıcı.

"İyiyim. Yorgun ve duygusalım." Hala yüzümden akan gözyaşlarına işaret ediyorum. "Oh, ve ikizlerimiz olacak."

Griffin gözlerini kırıştırır. "*İkiz mi?*"

Yüzündeki şok ifadesi, gözyaşlarımin arasında gülmeme neden oluyor.

"Ben de aynı tepkiyi verdim. Ve ikisi de aynı. Sen iki kez Griffin Amca olacaksın."

"Vay canına." Şaşkın görünüyor, ama sonra tekrar bana sarılıyor. "Bu inanılmaz. Tebrikler, Soph."

"Bu çok çılgınca ve korkutucu ve konuşmadığımız için gerçekten çok üzgündüm."

"Son birkaç haftadır yanında olamadığım için üzgünüm. Kendi sorunlarımı çözmem gerekiyordu. Emma, her şeyi konuşabileceğim bir terapist bulmama yardım etti. Onunla sadece birkaç kez görüştüm, ama hayatımı değiştirdi."

"Bu harika."

"Şimdi daha iyi hissediyorum. Bu yardımcı oluyor." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Hunter da çok destek oldu. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. O bu bebeklere şimdiden aşık oldu."

"Peki ya sen?" diye sordu Griffin.

"Bebeklere aşık mısın?"

Başını sallar. "Planladığından çok farklı bir değişiklik."

"Evet, öyle." Aniden tekrar gerginleşerek, elime aldığım mendili buruşturuyorum. "Hala bir plan var, sadece farklı görünüyor. Çok erken gibi görünebilir, ama Hunter'ı seviyorum. Onsuz bir hayat düşünemiyorum."

"O da aynı şekilde hissediyor mu?"

diye sorar Griffin. "Evet. Beni sevdiğini söyledi."

"O gün, balkonda kavga ederken söyledi." Griffin dudaklarını sıkıştırır. "Ben onunla kavga ederken."

"Beni sevdiğini mi?"

Başını sallar. "Şaşırdım. Sana aşık olabileceğini düşünmediğimden değil, ama onun itibarı yüzünden. Bana sadece laf olsun diye söylediğini ve öfkemi yatıştırmaya çalıştığını düşünmüştüm."

"Lütfen Hunter'a kızma. İkiniz arkadaşınız ve onun benimle olması bunu mahvettiğini hissediyorum."

"İkinize de kızgın değilim. Arkamdan görüştüğünüzü öğrenince incindim, ama benim ve Hunter'ın durumunu dert etmeni istemiyorum. Onunla konuşurum."

Başımı sallıyorum. Şimdi Hunter ile olan ilişkim hakkında düşünüyorum. Benim bağımsızlık ihtiyacım ile Hunter'ın bana ve bebeklere bakma isteği arasında nasıl bir çatışma olduğunu.

"Hunter bana bakmak istiyor."

"Olması gerektiği gibi." Griffin başını sallar.

İç çekiyorum.

"Daha bağımsız olmak, işleri kendi başına halletmek istediğini biliyorum, ama sen yalnız değilsin. Bakman gereken iki bebeğin olacak ve atasözünü bilirsin... bir köy gerekir. Hepimiz senin ve Hunter'ın yanında olacağız."

"Muhtemelen duymak istediğın şey bu değıl, ama blogumdan yola çıkarak kendi işimi kuracağım. Başlangıçta yavaş ilerleyecektir, özellikle bebekler doğduktan sonra, ama bu benim tutkum ve yeni bir anne olarak bana sağlayacağı esneklik çok büyük olacak."

"Neden bunu duymak istemeyeyim ki?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Daha önce blogumun bir kariyer seçeneğı olmasını desteklediğın hiç görölmemişti."

"Seni böyle hissettirmek hiç niyetim değildi. Bence bu harika, Soph. Senin mutlu olmanı istiyorum ve eğer bu senin için doğru yolsa, o zaman bence onu takip etmelisin. Sana bunun doğru bir şey olmadığını hissettirdiysem özür dilerim."

Başımı sallıyorum. "Yani, artık mutlu yüzlü krepler yok mu?"

Griffin başını sallar, dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Yeni bir gelenek başlatmayı düşündüm. Pazar akşamları ailemiz ve arkadaşlarımızla birlikte yemek yemek. Hayatlarımız gittikçe yoğunlaşırken birbirimizle iletişim kurmanın bir yolu."

Herkesi bir araya getirmek, Griffin, Emma, ben ve Hunter, belki Hannah ve James, Barrett ve Chloe, bu mükemmel bir gelenek. Griffin ve benim burada bulduğumuz ailenin bir araya gelmesi.

"Ve mutlu yüzlü krepler hiçbir yere gitmiyor." Karnıma doğru başını sallar. "Bir sonraki nesilde de devam edecekler."

Şimdi ikizler için mutlu yüzlü krepler yapmayı hayal ediyorum. Ellerini krem şantiye batırıp ortalığı batıran iki küçük çocuk. Hayal etmek heyecan verici, ama aynı zamanda sinir bozucu.

Hunter ile gelişen ilişkimden, değışen kariyer yoluma, şimdi ikizlere hamile olmama kadar, planlarımın tamamen rayından çıkmasının sandığım kadar korkutucu olmadığını fark etmeye başlıyorum.

BÖLÜM 38

Sophie

Hunter'ın mesajına tekrar bakıyorum, sonra önümdeki binanın adresine. Burası, Hunter'ın şu anki binasından birkaç blok ötede ve Central Park'tan sadece bir blok uzaklıkta lüks bir apartman. Hunter, öğle arasında burada buluşmamızı istedi. Saat on iki buçuk biraz geçti. Etrafa bakıyorum ama Hunter'dan iz yok.

"Bayan Hart?" Takım elbiseli yaşlı bir adam bana yaklaşıyor. "Evet?"

"Ben Kirk Landow, Bay Cartwright birkaç dakika gecikecek ve sizi binaya kadar eşlik etmemi istedi."

"Mülke mi?" diye soruyorum.

Kapıcı kapıyı bizim için açık tutarken, o ön kapıyı işaret ediyor. "Bina 1910 yılında inşa edildi, ancak yenilenmiş lobiden de görebileceğiniz gibi, tadilatın geçerek lüks olanaklarla donatıldı. Central Park'a, B metro hattına sadece iki blok uzaklıkta ve tabii ki Columbus Circle'daki tasarımcı mağazalarına sadece bir mil uzaklıkta olan mükemmel bir konuma sahip."

Kirk'ü lobiden geçip asansöre kadar takip ediyorum ve burada binanın tarihi ve yenilenen olanakları hakkındaki anlatımı devam ediyor.

"Bu çatı katı 3.700 fit kare büyüklüğünde ve park ve şehir manzarasına sahip."

Bahsettiği manzarayı görmek için pencereye doğru ilerliyorum.

"Vay canına, nefes kesici." Sonra, ağzımdan çıkan sözlerle gözlerim fal taşı gibi açılır. "Özür dilerim."

"Hayır, Bayan Hart," diye gülüyor, "Bence manzarayı mükemmel bir şekilde tarif ettiniz."

Bu mekan beni o kadar büyülemiş ki, ön kapının açıldığını ve bize doğru gelen ayak seslerini fark etmiyorum bile.

"Geciktiğim için özür dilerim."

Dönüp Hunter'ı görüyorum. Saçları, muhtemelen elleriyle karıştırdığı için dağınık. Gözlerine uyan mavi bir takım elbise ve lacivert bir kravat giyiyor. Onu görünce midem kelebekler uçuyor. *Sakin ol, kızım.* Onu gördüğüm heyecanımı bastırmaya çalışırken, Hunter doğruca bana doğru yürür ve beni kollarına alır

kollarının arasına alıyor. Öpücüğü dudaklarımda kalıyor. Daha fazlasını istediğini anlayabiliyorum. Kirk burada olmasaydı beni farklı karşılayacağını biliyorum.

"Seni görmek güzel." Elleri kalçalarımı buluyor.

"Ben de."

"Bayan Hart'a şefin mutfağını gösterecektim." "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Hunter.

Etrafıma bakıyorum. "Harika." Gözlerim Hunter'a dönüyor. "Burada ne yaptığımızı tam olarak anlamadım."

Hunter Kirk'e döner.

"Kirk, bize biraz zaman verir misin?" diye sorar.

"Elbette. Dışarı çıkacağım."

Kirk gittikten sonra Hunter uzaklaşır ve oturma odasındaki tavandan tabana pencerelere doğru yürür.

"Burada yaşamak hoşuna gider mi?" Etrafımızı işaret eder.

Hamile olduğumu öğrendiğinde bana ilk kez taşınmamı sorduğundan beri bu konuyu hiç konuşmadık. O sormadı ve benim bu konudaki düşüncelerim değişmiş olsa da ben bu konuyu açmadım.

Yüzümdeki tereddütleri okumuş olmalı, çünkü hemen lafı tamamlar.

"Daire bizim için değil."

"Öyle mi?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak. "Hayır," gözleri benimkilere bakıyor. "Senin için."

"Benim için mi? Ne demek istiyorsun?"

Tekrar yanıma geldi.

"Yalnız yaşama deneyimini istemiştin. Kendi evin olmasını." Elini karnıma koyar. "Uzun sürmeyecek, ama bunu yaşamayı istiyorum."

Beni yerinde tutmasaydı, geriye düşerdim.

İnanamadan etrafa bakıyorum. "Hunter, bana bir daire satın alamazsın." Gülümsemesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Zaten satın almış. "Hunter, bu..."

"Gerekli mi? Mantıklı mı? Ne, Sophie?"

"Evet! Hepsi." Ondan uzaklaşıp pencereye doğru yürüyorum. Hamile olduğumu öğrenmekten daha zor olan şey, kendi ayaklarım üzerinde duramayacağım düşüncesi idi. Daha bağımsız olmak, Griffin'in büyürken olduğu gibi başkalarına yük olmamak ve sorumluluk yaratmamak

Artık bu hedefim Hunter'a da aktarıldı. Onun için böyle bir yük olmak istemiyorum.

Griffin ile yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. Bir denge bulmam gerekiyor. Çünkü ne kadar planlar yapmış olursam olayım, hamile olduğumu, anne olacağımı öğrendiğim anda her şey değişti.

"Bağımsız olmak, işlerini kendin yapmak ve kimseye borçlu olmamak istemeyi anlıyorum, ama bu kadar inatçı olmak da var."

"Ben inatçı mıyım? Peki ya sen?" "Sana bakmak istemem mantıksız değil."

"Peki kendime bakmak istemek mantıksız mı?" Hayal kırıklığıyla karşılık veriyorum, çevremdeki insanlara yük olduğum hissi yeniden içimi kemirmeye başlıyor.

Duygularım karaya çıkmak üzere olan bir kasırga gibidir. Başka bir kadın, bebeğinin babası (bu ifadeyi hiç sevmiyorum) ona Central Park West'te lüks bir daire satın aldığı anda bayılırdı. Ama ben hala Griffin'in benim için büyürken yaptığı onca şeyin suçluluğuyla başa çıkmaya çalışıyorum ve bu bir gerileme gibi geliyor. Hunter bunu biliyor.

"Bunun bir uzlaşma olabileceğini düşündüm. Daire tamamen senin olacak, tapusu da senin adına olacak. Ayrıca HOA masrafları ve kamu hizmetleri için bir hesap açıldı. Her şey senin adına."

Ne kadar tatlı bir jest olsa da, yine de bundan dolayı hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamıyorum.

"Benden hiçbir şey istemedin. Senin ve anlaşılmamızın asıl cazibesi buydu. Sadece orgazm ve eğlence, güzel bir paket içinde. Şimdi sana dünyaları vermek istiyorum ama sen kimseye yük olmak istemediğin için en azından gerekeni bile istemiyorsun."

Elini saçlarının arasına soktu.

"Sen çocuklarımızın annesi olacaksın, ama aynı zamanda Sophie'sin, aşık olduğum kadın."

Bana doğru yürüdü. Adımları kendinden emin ve ölçülüydü, bu arada kalbim göğsümden kaçmak için çabalıyordu. Önümde durdu, bir eliyle çenemi tuttu, diğer eliyle kalçamı kavradı ve beni kendine çekti. Bakışlarımız kilitlenene kadar başımı yukarı kaldırdı. O mavi gözlerin arkasında gördüğüm duygu, kalbimi kabartır. Geçen hafta parkta, ikizlerimiz olacağını öğrendiğimiz gün bana beni sevdiğini söylemişti ve o günden beri her gün söylüyor, ama onun dudaklarından bu sözleri duymaktan asla bıkmayacağım.

"Seni seviyorum Sophie. Seninle bir hayat istiyorum. Seni her şekilde istiyorum ve her şeyi çözenin zaman alacağını biliyorum. Aşırı yük altında olduğunu görüyorum ve bu yükü senden almak istiyorum.

"Seni şımartmak istiyorum. Sana bir şeyler almak ve seni çeşitli yerlere götürmek istiyorum. Dünyayı dolaşmak, sonra da kanepede seninle birlikte eşofman giyip kıvrılmak istiyorum. Seninle her şeyi istiyorum Sophie, ve sana kendi alanını vermek, kısa bir süreliğine de olsa, seni mutlu edeceğini düşündüm. Evet, bu yeni bir şey, ama aynı zamanda sanki sen hep benimmişsin gibi hissediyorum," başparmağı alt dudağının üzerinde geziyor, "ve birlikte çok fazla zaman geçirmemişken bu karışıma bebekler de ekliyoruz, ama her şeyi seninle istiyorum. Zor ve karmaşık olacak, bazen yorgun ve birbirimize sinirli olacağız, eminim. Ama tüm bunları seninle yaşamak istediğim başka kimse yok."

Ağzım açık kalır, beynim yine dönmeye başlar, karşımdaki bu adam ve onun düşünceli jesti karşısında bunalmışımdır. İşte budur. Bana hislerini gösterme ve bana bakmak isteme şekli. Griffin ve ben ilişkimizi düzeltmeye, yeni bir dinamik bulmaya karar verdiğimiz gibi, bunu Hunter'a da uygulamam gerekiyor. Benim bağımsızlık ihtiyacım ile onun bana bakma arzusu arasında bir denge bulmalıyım.

Daireye bakıyorum. Çok güzel, ama geri kalanını görmeme gerek yok, burası olmak istediğim yer değil.

"Ben de seni seviyorum." Elimi uzatıp yüzünü avuçlarım. "Ve seninle her şeyi istiyorum."

Hunter'ın ağzı gülümsemeye dönüşüyor, sonra benimkine eğiliyor. Geri çekiliyor ve parmaklarım gömleğinin yakasından aşağı kayıyor.

"Daireyi kabul edemem, Hunter."

Göğsünün derinliklerinden hafif bir inilti çıkar ama beni sıkıca tutmaya devam eder.

"Son zamanlarda zorlu olduğumu biliyorum. Duygularım çok karışık ve muhtemelen bana katlanmak istemiyorsun, ama evine taşınmam için teklifin hala geçerliyse, bunu yapmak istiyorum."

Bu açıklamamla, Hunter'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "Dalga mı geçiyorsun? Tabii ki geçerli. Seni her zaman orada istiyorum."

"İyi, çünkü artık benden kurtulman imkansız."

Hunter beni kollarının arasına alır ve tutkuyla öper. Sonunda ayrılmaya razı olana kadar dakikalar geçer. Daireye bakınırım, sonra Hunter'a dönüp utangaç bir gülümseme atarım.

"Peki, bunun iade politikası nedir?"

BÖLÜM 39

Sophie

Stajyer ofisi parti modunda. Sabahları herkes gergindi, ama sunumlarını tamamlayıp geri dönen her kişi ile birlikte heyecan ve ofisteki ses seviyesi arttı. Ofis şık bir şekilde dekore edilmiş ve teslim edildiğini gördüğümde beri gözümün üzerinde olan, tereyağı kremalı bir pasta var, ama sunumum bitene kadar kutlamayı bekliyorum. Bittiğinde, kendimi şekerin içinde boğacağım.

Yazın bittiğine ve ilk üç aylık dönemi geride bıraktığıma inanamıyorum. Haftaya on üçüncü haftaya gireceğim. Bu sunumdan sonra, Hunter ve ben uzun hafta sonu için Lake George'a gideceğiz. Orada onun ailesiyle, Hannah ve James ile buluşacağız. Çok heyecanlıyım.

Zaman su gibi akıyor, ama geçen ay çok heyecan vericiydi. Hunter'ın yanına taşındım ve yavaş yavaş fazladan yatak odalarından birinde bir ev ofisi kuruyorum. İkizler için hangi yatak odasını kullanacağımıza karar verdik ve ben de bebek odası dekorasyon fikirleri için bir Pinterest panosu oluşturmaya başladım.

Geçen ay, *Brides* dergisinde yayınlanan makale raflara çıktı. Gerçeküstü bir duyguydu, ama Hunter ve Emma'nın bana verdikleri tüm dergileri hala saklıyorum, böylece bunun gerçekten yaşandığını kanıtlayabiliyorum. Makale yayınlandığından beri, blogum inanılmaz bir trafik ve reklamcı talepleri aldı. Şu anda blogumdan iyi para kazanıyorum. Ayrıca, gelecek yıl Las Vegas'ta düzenlenecek Blushing Bride kongresinde konuşmacı paneline davet edildim. İkizler sadece bir aylık olacakları için zorlu bir dönem olacak, ama Hunter, eğer yapmak istersem bunu başarabileceğimizi söyledi.

Brides dergisinin en iyi yazarlarından biri, editörlerin tüm blog yazarları ve influencerlar için düzenlediği dergi partisiydi. Aynı alanda çalışan pek çok kişiyle tanışmak ve ağ kurmak harikaydı. Ayrıca, sürdürülebilir düğün işimle uyumlu ürün ve hizmetler sunan sektördeki satıcılara da ulaşmaya başladım.

Tüm bunlar, bu sabah yapacağım son sunumumu şekillendirmeme yardımcı oldu.

Tüm stajyerlere rastgele bir zaman aralığı verildi ve ben en sonuncuya geldim. Beklemek beni öldürüyor. Bandajı bir anda çekip çıkarmak istiyorum, ama bunun yerine

burada oturmuş her şeyi fazla düşünüyorum.

June kapıdan içeri giriyor ve midem heyecandan kıpır kıpır oluyor. Maxwell dizüstü bilgisayarını toplar ve kapıya doğru yönelir. Ben de onun peşinden giderim. "Nasıl gitti?" June masamıza yaklaşırken ona sorarım.

"Kendimi fazla güvenmek istemem ama bence çok iyi gitti." Mutlu bir şekilde zıplarken, koyu renk saçları omuzlarından sarkıyor ve gülümsüyor.

Gülümsüyorum. "Eminim ki öyle yapmışsındır."

"Sunumun hakkında ne hissediyorsun?" diye sorar.

"Frenleri olmayan bir arabayı sürdüğümü yeni öğrenmişim gibi." Kaşlarını kaldırır. "Yani oldukça iyimsersin?"

İkimiz de gülüyoruz, çünkü şu anda gülmezsem ya kusacağım ya da ağlayacağım, belki de ikisi birden.

Masalarımız toplanmış, tüm kişisel eşyalarımız eve götürülmüş, böylece daha sonra kutlama için dışarı çıktığımızda taşımamız gereken hiçbir şey kalmamış. İş teklifleri önümüzdeki haftaya kadar verilmeyecek, böylece herkes son günü birlikte, kırgınlık olmadan geçirebilecek.

Notlarımı tekrar gözden geçiriyorum, her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için slaytları tıklıyorum. Burada kalıcı bir pozisyon peşinde olmasam da, elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum. Marion'un beni bir kaynak, bir gün birlikte çalışmak isteyebileceği bir iş kadını olarak görmesini istiyorum.

Kapıda bir hareket dikkatimi çekiyor. Maxwell geri dönmüş. Gözlerim onunla buluşuyor ve midem daha da sıkışıyor.

Sıra bende.

Masadan dizüstü bilgisayarımı alıp Marion ve etkinlik planlayıcılarının toplandığı konferans odasına doğru ilerliyorum.

Dizüstü bilgisayarımı arkamdaki video ekranına bağlayıp slayt gösterimi açtım.

Marion bana doğru başını sallar. "Bayan Hart, hazır olduğunuzda başlayabilirsiniz."

"Sunumum, bu yaz yardım ettiğim her bir düğünün, daha az atık üreten ürünler ve çevre dostu uygulamalar tercih edilerek nasıl daha sürdürülebilir hale getirilebileceğini gösteriyor."

Oda çok sessiz ve slaytları tıklarken elim gerginlikten titriyor.

Sunumumu bitirip, işime, Sustainable Wedding Chic'e geçiyorum.

Sunumu bitirmek üzereyken Marion sözümü keser. "Bayan Hart, bu staj sunumunuz mu yoksa iş teklifiniz mi?" Dudakları büzülmüş, yüzünde keskin bir ifade var.

Ama sonra Johnathan'a baktım ve o bana güven verici bir göz kırptı ve bu benim sinirlerimi yatıştırdı.

"Her ikisi de" diyorum, olabildiğince kendinden emin bir şekilde. "Görüyorsunuz, New York'a geldim, Marion Adler Events gibi seçkin bir şirkette, sektörün en iyi planlamacılarıyla birlikte lüks düğünler planlama düşüncesine kapılmıştım, ama bu, sadece çiftlerin hayatlarının en unutulmaz günlerinden birini planlamalarına yardım etmek istemediğimi, bunu sürdürülebilir bir şekilde yapmak istediğimi de teyit etti. Daha çevreye duyarlı bir etkinlik planlamak isteyenlere seçenekler konusunda farkındalık kazandırmak ve neyin mümkün olduğunu bile bilmeyenlere rehberlik etmek istiyorum. Düğünlerinin tamamını sıfır atık yapmak isteyen çiftler olacak, düğünlerinin sadece bazı yönlerine odaklanmayı tercih edenler de olacak. Tohum kağıdına basılmış düğün davetiyeleri veya geri dönüştürülmüş dekorasyon malzemeleri kullanmak gibi. Ve ben, onların bu seçimleri yapmalarına yardımcı olabilecek kişi olmak istiyorum."

"Danışman gibi mi?" diye soruyor Johnathan.

"Evet." Gülümsüyorum, onun desteğini almak harika bir duygu.

"İlginç," diyor Marion başını sallayarak. "Sunumunuz için teşekkür ederiz."

Dizüstü bilgisayarımın fişini çekip odadan çıkıyorum. Konferans odasının kapısının diğer tarafında, rahat bir nefes alıyorum.

Masamda, sunumumdan önce Hunter'ın gönderdiği bir mesaj buluyorum.

Hunter: *Seni düşünüyorum. Seni seviyorum.*

Cevap yazmak üzereyken June masama üzerinde bolca kek olan bir tabak koyar.

"Kontrol ettim, pastayı damarlarına enjekte edemiyoruz, bu yüzden herkes gibi yemen gerekecek," diyor.

Johnathan ile birlikte, yeni iş girişimim ve hamileliğim konusunda bana çok destek oldular.

"Teşekkürler." Bir lokma alıp, şekerleme dilimde erimesine izin verdim. "Ee, nasıl gitti?" diye sordu.

"İş bulmak için yapılan bir sunum değildi, ama benim istediğim

iste

diği Gülümsüyor. "İçgüdülerini dinlediğine sevindim."

m "Ben de."

şey

di."

O öğleden sonra, Marion Adler Events'tan son kez ayrıldım. Burada geçirdiğim zaman, beklediğim gibi değildi, ama ihtiyacım olan her şeydi.

BÖLÜM 40

Hunter

"Peçetelere karar veremiyorum. Beyaz, orta süsümle çok güzel durur, ama koyu mavi de güzel. Pembe ve gül rengi çiçeklerle kontrast oluşturuyor."

"İkisi de harika görünüyor." Sophie'nin beline arkadan sarılır ve ellerimi büyüyen karnına koyarım. Şu anda on altıncı haftasında ve sürekli dokunmadan duramayacağım kadar sevimli bir karnı var.

Bana yaslanarak içini çekti. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Queso ve salsa ile nacho bar olacak, o yüzden maviyi seçelim."

Aniden kaskatı kesildi ve nefesini tuttu. "Queso!"

Onu mutfığa kadar takip ediyorum, ama yanmış peynir bulamıyoruz, Emma'yı peyniri karıştırırken, Griffin'i de cipsler için bir kase çıkarırken buluyoruz. Babam guacamole hazırlarken, annem alkolsüz margarita tarifini mükemmelleştiriyor.

Sophie'ye bir bardak uzatıyor. "Daha fazla limon ekledim. Ne düşündüğünü söyle."

Sophie bir yudum alır ve başını sallar. "Lezzetli."

Sophie benim evime, yani *bizim evimize* taşındığından beri, bebeklerimizin cinsiyetini açıklamak için arkadaşlarımızı ve ailemizi akşam yemeğine davet etmeye karar verdik. Son zamanlarda Meksika yemekleri canı çekiyordu, bu yüzden nacho barı mantıklı bir seçimdi.

Pazar akşam yemeği, Griffin ve Sophie'nin birkaç ay önce ilişkimiz ve hamilelik haberimiz ortaya çıktıktan sonra barıştıklarında başlatmaya karar verdikleri yeni bir gelenek.

"Unutma, bugün burada yetkili benim."

Dudakları gevşedi ve ağzının köşeleri gülümsemeye başladı. "Tamam, bu biraz tahrik edici."

Gülümserim ve nazikçe poposuna hafifçe vururum. Şu anda her şey onu tahrik ediyor. "Bunu sonraya sakla, bebeğim," diyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Ailem, tamam, daha çok annem, çünkü bebeklere deli oluyor

—Sophie ve ben onlara hamile olduğumuzu söylediğimizde çok sevindiler. Annem ağladı ve hemen örgü örmeye başladı, ikizler için bebek battaniyeleri örebilmek için. Bunu

. Battaniyelerin yapım aşamalarını anlatan mesajları gerçekten komik.

Hannah ve James de bizim için mutluydular. Hannah, Sophie'nin düğün tarihine yakın bir zamanda doğup doğmayacağını merak ederek bir an paniğe kapıldı. Elbette bizim de orada olmamızı isterdi. Neyse ki Sophie'nin tahmini doğum tarihi Hannah'nın düğününden aylar önce. İnanması zor. Bebekler Hannah ve James evlenmeden önce dünyaya gelecek.

Yemeğimizi yedikten sonra Sophie ve ben mutfağa gidip, kurabiye süsleme setlerimi aldığım yerel fırında yaptırdığımız kurabiyeleri aldık. Fırının sahibi Marjorie'ye bebeklerin cinsiyetlerini yazdığımız bir zarf verdik ve duyurumuzu yapmak için üzerine şekerleme serpilmiş kurabiyeler yapmasını istedik.

"Gergin misin?" diye soruyorum Sophie'ye.

"Biraz. Şimdiye kadar, her iki senaryoyu da hayal etmek eğlenceliydi. Artık kesin olarak öğreneceğiz."

"Bilmek zorunda değiliz. Bu kurabiyeleri atıp sürprizi bekleyebiliriz."

"Birincisi, bu kurabiyeleri boşa harcamak olur. İkincisi, gerginim dedim, korkuyorum demedim. Öğrenmek istiyoruz."

"Aferin kızıma." Yanağına bir öpücük konduruyorum.

Ailemiz ve birkaç yakın arkadaşımız bir araya geldiğinde, hepimiz birer kurabiye kırıp içindeki pembe şekerlemeleri bulduk.

"Kızlarımız olacak!" diye bağırır Sophie ve kollarıma atlayarak şekerlemeleri her yere saçıyor. Sanırım gizlice kızlar olmasını umuyordu, ama bunu dile getirmek istemiyordu.

"Tebrikler dostum." Griffin beni kucaklayarak sarılır. "Kız bebekler. Bu çok heyecanlı bir yolculuk olacak."

Ailem, Sophie ve beni gözyaşları içinde ve sevinçle kucaklar. Hannah, Emma ve Chloe çoktan internetten kıyafet alışverişine başlamışlardır, James ve Barrett ise viski içerek beni kutlarlar.

"İnanabiliyor musun?" Sophie, birlikte sakın bir an geçirdiğimizde sorar.

"Bu noktada, artık hiçbir şey şaşırtıcı değil."

Gülüyor, yeşil gözleri parıldayarak kollarını boynuma doluyor.

"Çok mutluyum."

"Ben de, bebeğim." Elimi onun büyüyen karnına koyuyorum.

"Sen en iyi baba olacaksın," diyor. "Çok sevgi dolu, düşünceli ve koruyucu, ama baskıcı değil."

Aniden, Sophie'ye benzeyen iki küçük kızın etrafta koşuşturacağı aklıma geliyor.

Siktir. Mahvoldum.

"Aşırı baskıcı olmayacağım derken, on sekiz yaşına geldiklerinde flört etmelerine izin vereceğim anlamına mı geliyor?"

"Hunter," kaşlarını kaldırıyor, "henüz doğmadılar bile, flört yaşı için bir sınır koyamazsın."

"Doğru, ama bir plan yapmak iyi olur diye düşünüyorum. Olası eve dönüş saatlerini tartışmaya başlayalım. Kız okullarını gezip bakalım. En iyileri için bekleme listeleri vardır eminim."

Benim açıklamalarımı başını sallayarak yanıt verdi. "Bence bunu zamanla çözeceğiz."

"İyi plan." Onu kendime çekiyorum. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Epilog

ÜÇ AY SONRA

SOPHIE

"Bu mayoyla çok dikkatimi dağıtırsın." Hunter üzerime eğilir, göğüs dekolteme bir öpücük kondurur, elleriyle nazikçe kalçalarımı sıkar.

"O zaman onu çıkarsan iyi olur, değil mi?" diyorum.

Sırtarak boynumun arkasındaki bağı çeker ve kumaş göğüslerimden düşer. Bir kez daha çeker ve arkamdaki düğüm çözülür.

Maui'nin güney kıyısındaki özel villamızın önündeki plajda, basit bir güneş kremi sürme işlemi ateşli bir anlara dönüşmüştü. Bu, Hunter'ın Noel'den hemen sonra bana sürpriz yaptığı babymoon'un teması olmuştu. Yemek. Plaj. Seks. Tekrar.

Bikini üstümü çıkardıktan sonra, önümde diz çöküyor. Göğüslerimin ağırlığını yetenekli elleriyle kaldırmadan önce, karnımı tatlıca öpüyor.

Sırtımı kamburlaştırdım. "Bu çok iyi geliyor." Sadece başparmaklarıyla meme uçlarımı okşaması değil, ağır göğüslerimin ağırlığını vücudumdan alması bile harika bir his veriyordu.

"Uzan." Beni yatağın başına götürdü, yumuşak beyaz yastıkların üzerine yatırdı ve ben uzanırken bikini altımı bacaklarımdan aşağı indirdi. Donanma mavisini mayosunda ereksiyonu açıkça görünüyordu.

Hunter acele etmiyor, her yerimi öpüyor. Büyük elleriyle beni okşuyor ve ağrıyan kaslarımı masaj yapıyor. O mayosunu çıkardığında, ben çok rahatlamış durumdayım. Eskiden seks sert ve acil bir şeydi, ama şimdi mutlu sonla biten bir masaj gibi geliyor. İkizler doğduktan sonra acil zamanlar geri dönecek, ama şu anda durum bu.

Parmakları sırtımdaki bronzluk izlerini takip ederken arkama yerleşiyor. Bir kolu başımın altına girip beni kucaklarken, diğer eli karnımın üzerinde yayılıyor.

Seks sırasında üstte olmayı sevmeme rağmen, bazen bakılmak istediğimde bu benim en sevdiğim pozisyon oluyor. Hunter arkamda, parmakları bacaklarımın arasında beni çılgın atana kadar okşuyor. Sonra arkamdan bana doğru sallanıyor ve beni tamamen dolduruyor.

Elimi arkama uzatıp saçlarını okşuyorum. Aramızda fısıldanan sözler, yumuşak ve tatlı.

Evet, Hunter. Tam orada.

Sophie, inanılmaz

hissediyorum. Seni

seviyorum.

Orgazmım başlar ve her nabızla karnımın gerilmesinin tanıdık hissi onu daha da yoğun hale getirir.

Hunter bizi temizliyor, sonra bana giyinmeyi sevdiğim hafif pamuklu bornozu uzatıyor. Yatakta sarılıp yatıyoruz, güneş batana ve mesanem bana bağırmaya başlayana kadar orada kalıyoruz.

Sonra duş alıp akşam yemeği için hazırlanıyoruz.

Kaldığımız tatil köyündeki restoranlardan birine yürüyoruz. Hunter rezervasyonumuzu kontrol ederken ben bekliyorum.

"Gecikiyorlar. Sahilde yürüyüşe çıkalım mı?"

Saatime bakarım. Akşam yemeğinin gecikeceğini bilseydim, Hunter'ın masaya koyduğu granola barını yedim. Hamile olduğumdan beri öğrendiğim bir şey var, o da düşük kan şekeri şaka değil. "Ne kadar sürecek dediler?"

Adımızı çağırırlarsa diye burada olmamız gerekmez mi? adımızı çağırmaları ihtimaline karşı burada beklememiz gerek

O, plaja doğru başını sallar ve elimi tutar. "Beş dakika."

"Tamam."

Günler güneşli ve sıcak olsa da, akşamları serin bir esinti var, bu yüzden uzun elbisemin üzerine hafif bir hırka giymeyi tercih ettim.

"İşinden biraz uzaklaşabildiğine sevindim. Kızlar gelmeden önce olabildiğince çok iş halletmek istediğini biliyorum."

Haklı. Birkaç ay önce kendi işimi kurduğumdan beri, ikizler gelmeden önce üstlenmeye karar verdiğim birkaç hesap üzerinde özenle çalışıyorum.

İşlerimin çoğunu blogum ve sosyal medya takipçilerim aracılığıyla alırken, Marion da müşterilerine hizmet sunmam için beni danışman olarak işe aldı. Her iki taraf için de en iyisi bu ve üzerinde çalıştığım projeleri çok seviyorum.

Ayrıca şu anda ne kadar iş alabileceğime de dikkat etmeye çalışıyorum. Yedi aylık hamileyim ve şu anda kendimi oldukça iyi hissediyorum, ancak şu anda başladığım projelerin çoğunun kızlar doğduktan sonra tamamlanması gerekeceğini biliyorum. Hiçbir hazırlık, ikizler doğduktan sonra hayatıma hazırlıklı olmamı sağlayamaz.

Bunun farkındayım ve şu anda geçmişteki aile travmalarımı ve hayatımdaki bu geçiş dönemini atlatmama yardımcı olan bir terapistle gidiyorum.

"Haklıydın. Zorluydu, ama aynı zamanda çok eğlenceliydi."

Yolun bittiği ve kumda yürümek için ayakkabılarımızı çıkarmamız gereken noktaya geldiğimizde, Hunter diz çöküp sandaletlerimi çıkarmama yardım etti, sonra tekrar elimi tuttu.

"Ve tek bir iş telefonu bile almamış olmandan çok etkilendim."

"Ne fark ettim biliyor musun?"

"Ne?"

"Başka hiçbir şeye zaman ayırmak istemediğim için büyük ölçüde işe odaklandığımı fark ettim. Başka kimseye. Şimdi, seni öncelikli görmek kolay geliyor çünkü bunu istiyorum."

Elimin arkasını öper ve ben bayılırım.

"Haftaya yapılacak bebek partisi için heyecanlı mısınız?" diye sorar.

"Evet, teknik olarak bebek partisi. Ne hazırladıklarını görmek için sabırsızlanıyorum." June, Emma ve Hannah'nın planlamasına yardım etti. Ve tabii ki Johnathan da fikirlerini belirtmek istedi.

June, Marion Adler Events'ta kalıcı bir pozisyon teklifi aldı ve yeni işini çok seviyor. Erkek arkadaşı Allen, onunla birlikte olmak için şehre taşındı. Marion, Johnathan veya diğer düğün planlama ortaklarından biriyle görüşmek için uğradığımda hala sık sık görüşüyoruz.

"Eminim mükemmel olacak."

Düz olmayan bir kumlu alana rastladım ve yana doğru sallandım, ama Hunter beni dengeledi

ben

i "Bunun üzerinde nasıl koştun?" diye soruyorum. "Ben zar zor
den yürüyebiliyorum."

gel Bu sabah Hunter, ben yataktan kalkmadan önce sahilde dört mil koştu.
edi.

"Ağırlık merkezinin kaymış olması da yardımcı olmuyor. Farkına bile varmadan eski haline döneceksin."

"Umarım."

Hunter elimi sıkıyor ve ben ona gülümsüyorum. Beyaz düğmeli, kolları kıvrılmış bir gömlek ve koyu mavi pantolon giyiyor. Güneşten bronzlaşmış teni ve son zamanlarda çok hoşuma giden sakallı çenesi var.

"Gelecek haftaki temel atma töreni için heyecanlı mısın?" diye soruyorum. "Evet," diye başını sallıyor, "uzun zamandır bekliyorduk. proje nihayet bu noktaya geldiği için mutluyum."

"Ben de gitmek için heyecanlıyım. Yeni işime çok destek oldun; senin bu önemli anında yanında olmak için sabırsızlanıyorum. Kürekle kazma falan yapabilecek misin yoksa zemin bunun için çok mu sert?"

"Şey," diye dalgın dalgın cevaplar, "biraz toprak kazabiliriz herhalde."

"Geri dönsek mi sence?" diye soruyorum. "Eminim beş dakika olmuştur dakika. Ben de acıkmaya başladım ve biliyorsun, acıkınca en fazla yirmi dakika sonra işler kötüye gitmeye başlar."

"Restoranda rezervasyonumuz yok."

"Ne?" diye soruyorum, panik başlıyor. "Hunter, yemek yemem lazım. Hem de çok yakında."

"Merak etme, bebeğim. Yemek yiyeceğiz. Bizim için güzel bir plaj yemeği hazırlandı."

Plajın aşağısındaki tiki meşalelerinin ışığına doğru işaret eder, sessiz plajda bir masa kurulmuştur.

"Oh, şükürler olsun." O kadar rahatladım ki, ağlayabilirim.

"Ama önce..." Elimde tuttuğum sandaletleri alır ve kuma bırakır. Sonra, bir dizinin üzerine çöker.

"Sophie, hayatıma çok fazla sevgi ve neşe getirdin."

Boğazı yutkunmak için zorlanıyor ve benim gözlerim yaşarırken, onun gözlerindeki duyguyu görebiliyorum.

"Bunu hayal bile edemezdim," diyor ve elini karnıma uzatıyor, "ta ki seninle birlikte hayal edene kadar. Seninle ebeveyn olmak için sabırsızlanıyorum. Kaçınılmaz olarak hatalar yaparken seninle birlikte büyümek ve gülmek için. Ama istediğim başka bir rol daha var... senin kocan olmak. Hayatın iniş çıkışlarında her adımında yanında olan adam." Küçük bir kadife kutu çıkarır ve içindeki elmas yüzüğü gösterir. "Sophie Renee Hart, benimle evlenir misin?"

Sözleri ağzımdan çıkmadan önce başımı sallamıştım bile.

"Evet," diyorum sonunda, yüzümden akan gözyaşlarını silerken Hunter muhteşem elmas yüzüğü parmağıma takıyor.

Ayağa kalkar ve karnım engel olsa da elinden geldiğince beni kollarına alır.

"Seni çok seviyorum." Beni öper.

"Seni seviyorum, Hunter."

Haklı. İkimiz de gizli ilişkimizin bu hale geleceğini hayal edemezdik.
Tamamen plansızdı.

Epilog 2. Bölüm

HUNTER

Sophie eğildiğinde, bornozunun arkası kalkarak çekici kalçalarını ortaya çıkardı.

Başımı kaldırıp onun gözlerine baktığımda, benim aç gözlerimle karşılaşır, ama başını sallar ve güler. "Aklından bile geçirme. Geç kalıyoruz."

"Ama şu anda tek düşünebildiğim şey bu."

Aklım, bu sabah Sophie'nin bacaklarının arasına gömülmüş olduğum ana geri döner.

Finley'i, karnı üzerinde oynayan kız kardeşi Poppy'nin yanındaki oyun matına yatırdım. Bunun bir şey olduğunu bilmiyordum.

Ebeveynlik sürprizlerle doludur.

Üç hafta erken, salı günü saat üçte dünyaya gelmeleri gibi. Bize, çoğul gebeliklerde bunun normal olduğu söylendi.

Sağlıklı ve mutlu bir şekilde geldikleri andan itibaren, onlara takıntılı hale geldik.

Finley Kate ve Poppy Renee, anneleri gibi yeşil gözlü, siyah saçlı iki güzel kız, bu yüzden onlara hayran olmamak imkansız.

Sadece ikimiz için daha fazla zamanım olmasını ister miydim? Elbette, ama birlikte geçirdiğimiz hayatı hiçbir şeye değişmem. Şu anda hayatımız biraz dağınık. Sabahları koşuya çıkmadan önce seks yapmak yerine, kızları koşu arabasına bindirip parka gitmeden önce bezlerini değiştirip onları besliyoruz.

Sophie akşamları birkaç saat ofisinde çalışırken ben kızları yatırıyorum.

Her şeyi yolunda giderken çözüyoruz.

Sophie yanımdan hızla geçiyor, ipek bornozu kalçalarının etrafında dalgalanıyor. Onu dirseğinden yakalıyorum. Beni bakacak şekilde döndürüp, onu duvara yaslıyorum. Elim ensesine uzanıyor, başparmağımla çenesini yukarı kaldırıp gözlerimizi buluşturuyorum. Bu sabah yarıda kalan hızlı sevişmemizi bitirmek için can atıyorum, ama daha çok onu kollarımda tutmak istiyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ve çenesine bir öpücük konduruyorum.

"Ben de seni seviyorum." Elleri göğsümden omuzlarıma doğru kayıyor ve boynumun arkasında birleşiyor. "Saat 10'a kadar saç ve makyaj için odasına gitmezsem Hannah çok kızacak."

Bugün Hannah ve James'in düğünü. Bir yıl önce Hannah, Johnathan ve Sophie ile katıldığım planlama toplantısının tüm bunların başlangıcı olduğunu düşünmek çok ilginç. Bir yıl sonra, hayatımın aşkıyla nişanlanacak ve iki değerli kızım olacak.

Sophie, Marion Adler Events'tan ayrıldığında, Hannah ve James planlamalarına Johnathan ile devam ettiler ve Hannah, Sophie'den nedimesi olmasını istedi. Ben damadın sağdıciyım, bu yüzden düğün görevimizi yerine getirirken kızlara bakmak için dadımız da bizimle birlikte olacak.

Kötü bir gülümsemeyle, "Beş aylık iki bebek, geç kalmak için mükemmel bir bahane" diyorum.

Sophie'nin hamileliğinden sonra onun vücuduna daha da fazla özlem duyuyorum. Onu bir anne, başarılı bir iş kadını ve ailemiz için yaptığı onca şey olarak görmek, ona olan arzumun daha da artmasına neden oldu.

İkizlerin olması her şeyin güllük gülistanlık olduğu anlamına gelmiyor, ama başka bir şey bilmediğimizi söyleyebilirim. Bir sonraki tek bebek olursa, bunun çocuk oyuncağı olduğunu düşüneceğiz. Onunla daha fazla çocuk sahibi olmak için sabırsızlanıyorum.

"Yine o bakışı attın," diyor. "Ne bakışı?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "İki çocuk benim için yeterli." Dudakları kıvrılır.

"Şimdilik."

Şu anda rahim içi araç takıyor ve zamanlamayı ve işini kurmak için önümüzdeki birkaç yılın ne kadar önemli olduğunu konuştuk. Sophie'nin başarılı olacağından şüphem yok, ama bunun zaman alacağını biliyorum.

"Biliyorum, ama bence pratik yapmalıyız. Çok."

"Bu gece. Ayrıca duş almam lazım. Bebek kusmuğu kokuyorum." "Biraz bebek kusmuğu beni caydıracak mı sanıyorsun?"

Burnumu Sophie'nin boynuna sürterek, kulağıyla çenesinin birleştiği hassas noktayı buluyorum. Onu içime çekiyorum. Güneş gibi kokuyor ve tamam, belki biraz da bebek kusmuğu kokusu var.

"Annem ve babam bu gece kızları alacağını söyledi, böylece resepsiyonda daha geç kalabiliriz."

"Çok nazikler." Gülümsedi, sonra aniden gözleri parladı. "Ya da buraya erken dönüp, kesintisiz seks yapıp sekiz saat uyuyabiliriz."

"Düşüncelerin hoşuma gitti." O çekilmeden önce bir öpücük daha çaldım.
"Hey," diyor, hala elimi tutarken. "Sana harika bir baba, eş, en iyi arkadaş ve sevgili olduğunu söyledim mi?"
"Sanırım daha önce söylemiştin, ama tekrar duymak isterim."
Sophie ağzını açar, ancak Finley'in çılgılığı bu anı keser. "Onu ben alırım. Sen duş al."

Daha sonra, Hannah ve James'in düğün resepsiyonunda, bekar konuklar numaralı eşlerini bulup dans etmek için bir oyuna katılırken, ben Sophie'nin beline sıkıca sarılmış, müziğin ritmine göre sallanıyoruz.

"Birkaç ay sonra tüm bunları yapacağımıza inanabiliyor musun?" diye soruyor, bana bakarak.

"Sabırsızlanıyorum." Dudaklarına öpücük konduruyorum.

"Planlamanın bitmesini mi?" diye gülüyor.

"Hayır, senin karım olmanı."

Elini uzatıp dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Tören, akşam yemeği ve konuşmalar bittiğine göre artık rahatlayabilirim. Kızlar, dadımızla birlikte ailemin otel odasına çoktan dönmüşler. Resepsiyondan sonra dadımızın yerini alacaklar.

Sophie başını göğsümden kaldırır.

"Colette ile dans eden adam kim?" diye soruyor.

Dans pistini tarayarak onları arıyorum.

"O Rhys."

Sophie'nin kaşları havaya kalkar. "Meşhur Rhys mi? Lake George'daki yazlardan?"

"Evet." Dans pistinin karşısındaki çocukluk arkadaşlarımı izleyerek başımı sallarım. "Şimdi şehre geri döndü. Ailem Hannah'ya onu davet etmesini tavsiye etti."

"Birbirlerine çok yaklaşıyorlar," diyor.

"Rhys ve Colette *birlikte* mi? Bu, yağ ve suyun karışması gibi olur. Tamamen zıtlar." "Ne açıdan?"
diye sordu.

Omuz silkiyorum. "Önemli olan her yönden. O tatlı ve dans kariyerine odaklanmış, o ise... Hannah ona ne demişti? Bir fuckboy mu?"

Sophie gülüyor. "Sen mi konuşuyorsun?" Dudakları bükülerek benimle dalga geçiyor.

Ben sanki sanki kırılmış . "Ne ne ne ne söylemeye söylemek Bayan Cartwright mı?" Bir elimle kalçasını okşadım.

"Bunun bir yere varacağını hiç düşünmemiştik. Mutlu bir sonumuz olacağını hiç düşünmemiştik." Parmakları ensemdeki saçları okşadı. "Ve ben Bayan Cartwright değilim... henüz."

Kulağının kabuğuna doğru homurdanıyorum. "Önemli değil, sen hala benimsin."

Sonra onu öperim çünkü o haklıdır, bu mutlu son tesadüfen bizim oldu, ama ben onu sonsuza kadar sürdürmek niyetindeyim.

SON

Ön İzleme

DÜZENLENMEMİŞ ALINTI

Surprisingly Us

RHYS

Büyükbabam bana numaralı bileti uzatır.

"Bir değişiklik yap, Rhys," diyor ve uzaklaşıyor.

Numaraya bakıyorum. Otuz üç.

Konuklar çoktan numaralarıyla eşleşen kişileri bulmaya başlamış ve yüzlerce asılı ışığın parıltısı altında dans pistine çıkmışlar.

Rastgele biriyle dans etmek benim için eğlenceli bir şey değil.

Genelde düğünlere katılmayı bir kaçamak olarak görürüm. Daha sonra birlikte ayrılacağım kadını bulmak için salonu tararım. Birkaç kadeh viski içtikten sonra ayrılmamıza bile gerek kalmayabilir. Tuvalette ya da onun arabasında hızlı bir seks tercih edilir. Daha az bağlanma ve lojistik soruyu önler, *senin evin mi benimki mi?* Cevap her zaman *onun evidir*.

Ama dedem miras şartımı açıkladıktan sonra durum değişti.

Artık sikimi pantolonumda tutmalı ve çıkacak *güzel* bir kadın bulmalıyım. Hayır, evlenme *teklif edecek* bir kadın.

Bunu nasıl başaracağımı hala çözemedim. İki ay içinde nasıl bir nişanlı bulacağım?

Düşüncelerim bir anlığına *onun* görünüşüyle başka yöne sapıyor. Colette Davenport.

Hannah ve James'in düğün törenine kadar, onu görmeyeli yıllar olmuştu. Pürüzsüz, soluk teni, yazın ortasında sahte bronzluk ve güneşten yanmış tenli kadınlar arasında göze çarpıyordu. Koyu

Omuzlarına dalgalar halinde dökülen saçları ve balonlu sakız pembesi dudakları olan kalp şeklinde bir ağzı vardı. James'in kardeşlerinden biriyle koridordan yürüdükten sonra, şampanya rengi farklı desenlerdeki elbiseleriyle diğer nedimelerin yanında durdu. Colette'in elbisesi straplez, kalp şeklinde dar bir korsaj ve uzun, dalgalı bir etekten oluşuyordu ve bu elbise, onun heykel gibi omuzlarını ve ince belini ortaya çıkarıyordu.

Şimdi, gözleri kalabalığın üzerinde dolaşırken, sonra bana takılırken onu izliyorum. Gözleri, çocukken yüzdüğümüz Lake George'un berrak suları gibi kristal mavisi.

O artık bir balerin. Edith, geçen kış New York Bale Topluluğu'nun *Fındıkkıran* balesinde onu izlediğini heyecanla anlatmıştı. Bu çok mantıklı. Colette her zaman parmak uçlarında dans eden bir prenses olmuştur, şimdi de bunun için para kazanıyor.

Elindeki kağıda tekrar bakıyor, sonra tekrar bana. O geniş ve alçakgönüllü gözleri hatırlıyorum.

Ben olduğumu fark ettiği anı ve yüzündeki hayal kırıklığını görüyorum.

Colette Davenport korunaklı bir hayat sürmüş. Tamamen iyi bir kız. Ama benim itibarımı bilmek için yeterince bilgili görünüyor. Yaklaşırken yüzündeki hoşnutsuzluk açıkça görülüyor.

"Rhys." Diyor ve numaralı kağıdını uzatıyor. Ben de aynısını yapıyorum. Otuz üç. Eşleşiyoruz, ama tamamen zıtız.

Onun hoşnutsuzluğunun beni gaza getirmesine izin veriyorum. Yemeğimle oynamaktan daha çok sevdiğim bir şey yok.

"Görünüşe göre sen ve ben, prenses." diyorum ona. Takma ad dilimden kolayca dökülüyor.

Ağzı, kırılmış gibi açılır. İyi. Umarım benimle tartışır. Onun hakkında yanıldığımı söyler. Ama Colette Davenport tartışmaz. Ona söyleneni yapar ve şu anda bu aptal oyunu oynamak ve benimle dans etmek.

Colette bir elini tereddütle takım elbisenin omzuna koyar. Sanki onu yakıp yakmayacağını test ediyormuş gibi, elini hemen geri çeker ve tekrar yerine koyar. Onun güneş olduğunu ve yanmaktan korkması gerekenin ben olduğumu fark etmez.

Bir elimi beline koyuyorum, diğer elimi de onun beline doluyorum.

Bana bakmıyor, başka yerlere bakıyor.

"Başka bir yerde olmak istermişsin gibi görünüyorsun," diyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Burası gayet iyi."

Burnumdan güldüm. "İyi mi?"

"Zaten birbirimizi tanıyoruz. Umuyordum ki..." Başını sallar, "Boş ver." Gözleri tekrar kalabalığa kayar, sonra nihayet göğsümdeki bir noktaya geri döner.

Ellerim onun esnek vücudunun yanlarına dolanıyor. Balerinleri hep ince ve kırılğan çubuklar olarak hayal etmişim, ama Colette'in vücudu sıkı, kolları şekilli ve kalçaları esnek ve kaslı. Omzunun üzerinden, elbisesinin hafif kumaşını kaldıran kalçasının şeklini görebiliyorum. Elimi sırtının daha aşağısına indiriyorum. Parmak uçlarımin altında onun vücudunu hissetmenin tadını çıkarırken, o omzumdan elini çekip kolumu yukarı doğru çeker.

"Çek ellerini. Ben senin oyuncaklarından biri değilim, Rhys." Burnunu kırıştırıyor. "Ve o ellerin nerelerde olduğunu bilmiyorum."

Sırıtiyorum.

O çok iyi bir kız. Şimdi, onun sıkı bacaklarının arasında kaç erkek olmuş acaba diye merak ediyorum. Ya da bakire mi acaba? Bunu düşünmek bile beni ürpertiyor. Birinin kendini bırakıp eğlenememesi için ne kadar katı olması gerekir? Birkaç kişiyle yatmak için.

Büyükbabamın sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Pantolonunun içinde tut. Çıkacak güzel bir kadın bul. Değişebileceğini bana kanıtla, yoksa bir kuruş bile almayacaksın.

"İnan bana, sana asılmaya çalışmıyorum. Lake George kıyılarında sarkık bir bebek beziyle koştuğunu hatırlıyorum. Sıkıcı olduğundan bahsetmiyorum bile. Kıçına sopa sokulmuş iyi bir kız. Bunda seksi olan hiçbir şey yok."

Gözleri benimkilere doğru yükselir. Kaşlarını kaldırarak, bana bir cevap vermesi için yalvarırım. Bana onun paspas olmadığını, Meredith Davenport'un mükemmel itaatkar kızından daha fazlası olduğunu gösterecek bir şey.

Ama sessiz kalır. Dudaklarının keskin bir nefesle açıldığını izlerim. Yanakları kızarır, safir gözlerinin kenarları cam gibi parlar. Her şeyi yüzünde okurum. Üzüntü. Sözlerimin neden olduğu aşağılanma. Sonra boğazını temizler ve ortaya çıkan duyguları yutar.

"Haklısın. Ben buyum." O, bakışlarını omzumun üzerinden ayırmadan kabul ediyor.

Müzik kesilir ve Colette ellerini omuzlarımdan çeker. Bakışları kalabalığın üzerinde geziniyor ve ben de onu takip ediyorum. Dans pistinin kenarında, bir grup erkek konuşuyor. Grubun ortasında Nathan

King of the King's Foods hanedanının başı. Bakışlarım Colette'e geri döner. Dolgun alt dudaklı dişlerinin arasında sıkışmış ve Nathan'a özlemle bakarken gözlerindeki kalpler gözden kaçması imkansız.

Tek kelime etmeden benden uzaklaşır ve dans pistindeki kalabalığın içinden geçmek için elinden geleni yapar; arkasında milyonlarca "affedersiniz" bırakarak. Onu bırakırım, çünkü ne diyebilirim ki? *Üzgünüm, ama dürüst davrandım?* Kadınlar hakkında yeterince bilgim var, ortasında "ama" olan bir özür genellikle iyi karşılanmaz. Bara geri dönüp sek viski sipariş ediyorum. Colette ile dansı ve yüzündeki incinmiş ifadeyi unutmak için kehribar rengi sıvıyı yudumluyorum, ama içimde bir şey beni rahatsız ediyor.

Colette Davenport, büyükbabamın benimle birlikte görmek isteyeceği türden bir kadın. Kolumda duran bu tür bir kadın, onun ultimatoomunu ciddiye aldığımı ona ikna edebilir. Colette gibi tatlı, güzel, şefkatli bir kadına bağlı olduğumu ona ikna edebilirim, her şey yolunda gider. Ama Colette neden benimle çıkmak istesin ki? Ve onunla birlikteyken nasıl sıkılmayacağım?

Whiskey'nin geri kalanını bir dikişte içiyorum, bunun işe yarayacağını umarak. Kafamdaki karışıklığı gidermek için.

Odanın diğer ucunda, gözlerim Colette ve arkadaşlarına takılır. Nathan'ın yönüne açıkça bakışlarını izlerim. Nathan ve kardeşi Aiden içkilerini masaya bırakıp kalabalığın içinden geçmeye başlarlar. Colette'in bakışları onların her hareketini takip eder. Şampanya kadehini gergin bir şekilde sıkıca tutar. Nathan'ın yoluna çıkıp ona bir şey söylemek üzere gibi görünür, ama tereddüt eder ve Nathan onun niyetinden habersiz, yanından geçip gider. *Onun varlığından habersiz.*

Colette, Nathan King'e karşı bir şeyler hissediyor ama Nathan onun varlığından bile haberdar değil.

Huh. Bunu sindiriyorum.

Ya o kör ya da Colette'in hayatının çoğunu balet stüdyosunda geçirmesi onu ulaşılmaz kategorisine sokmuştur. Her halükarda, Colette'in hoşgörülü tavırları onu yakın zamanda kendine çekmeyecektir.

Nathan'ı tanıyorum, o kovalamayı sever ve Colette kovalamaya uygun biri değil. Yüzündeki hevesli bakıştan anlaşıldığı kadarıyla, Nathan ona bir kez bile baksa, Colette hemen kucağına atlayacaktır.

Bu üzücü manzaradan yüzümü çeviriyorum.

Colette Davenport'un aşk hayatı benim sorunum değil.

Bu sefil olayı daha katlanılabilir hale getirmek için bir viski daha sipariş ediyorum.

Barmen içimi doldururken, resepsiyona dönüp etrafı taradım.

Gözlerim pasta masasının yanındaki seksi kızıl saçlı kadına takılır. Gözleri benimkilere bakar ve dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirir. Bir parça pasta seçer. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, çatalını kremaya batırır, sonra çatalın ucunu dilini kullanarak baştan çıkarıcı bir şekilde döndürür. Üst dudağına biraz krema yapışır, o da dilini kullanarak onu temizler. *Kahretsin.*

Oraya gidip kızıl saçlı kadının dilini daha iyi bir şekilde kullanmasını önerme dürtüsü içimde derin bir şekilde yerleşmiş. Bu benim içgüdüm, ama buna karşı koymak için iki yüz elli milyon nedenim var.

Dikkatimi kışkırtıcı kıızıdan uzaklaştırıyorum ve hemen aklıma Colette geliyor. Neden bunu unutamıyorum bilmiyorum. Neden yıllardır konuşmadığım bir kıza birdenbire takıntılı hale geldim?

Ailelerimiz arkadaştı, Lake George'daki evlerimiz yan yanaydı. O yazlar çok uzun zaman önceydi. Neden onun hayatında neler olup bittiğini umursuyorum ki, büyükbabam bana ultimatoma veren kişi benim. Sorunlu olan benim. Karşılıksız bir aşk dışında, Colette'in hayatı mükemmel görünüyor. *O mükemmel.*

Parçaları kaydırıp, görüntüyü netleştirmek için yerlerini değiştirip düzenlemeniz gereken bulmacalar gibi, birdenbire her şey yerine oturuyor.

Colette Nathan'ı istiyor ve benim de Colette gibi bir kadına ihtiyacım var. O benim kolumda olursa, büyükbabamı yatıştırır ve Nathan'ın dikkatini çeker.

Ama büyükbabam nişanlanmamızı istiyor. Bu da Colette'in anlaşmayı kabul etmesini engelleyecektir. Bir an bunun üzerinde düşünür ve bunun başka bir günün sorunu olduğuna karar veririm.

Haklıydım. Colette Davenport'un aşk hayatı benim sorunum değil, çözümüm.

* * *

COLETTE

Bu gece farklı olacağını düşünmüştüm. Benim farklı olabileceğimi, ama hiçbir şey değişmedi. Sahne ışıkları altında canlanıyorum, ama gerçek dünyada hala sevdiği erkekle konuşamayan uysal, garip bir kıyım.

Nathan'ın gülümsemesini ve diğer kadınlarla konuşmasını izlemek çok acı verici. Ona sadece merhaba demek istediğimde, orada durduğumu fark etmemesi, onunla bir şansım olabileceğine dair umutlarımı tamamen yok etti.

Bu yetmezmiş gibi, Rhys ile acı verici derecede garip bir dans da vardı.

Onun burada olabileceğini biliyordum. Hannah, onun şehre döndüğünü duyunca ona davetiye göndermişti, ama onunla dans etmek zorunda kalacağımı tahmin etmemiştim. Çocukluk arkadaşımın ela gözlerine bakıp, saldırgan ve soğuk bir adam göreceğimi tahmin etmemiştim.

Doğru, Rhys'in maceralarını duymuştum, büyükbabası ve büyükannesi sayesinde nerede olduğunu ve ne yaptığını, basında çıkan haberlerden de ününü takip ediyordum. Bazen neyin gerçek neyin söylenti olduğunu anlamak zor, ama onunla dört dakika konuştuktan sonra, duyduğum her şeyin doğru olduğu anlaşıldı. Partiler. Gürültücü davranışları. *Kadınlar*.

Karşılıklı içtiğim suyu içiyorum. Bu düğünde içki bile içmiyorum. Bir iki içki içebilirim, ama yıllarca süren eğitimim ve içki içmeme alışkanlığım, alkolle uğraşmamayı öğretti bana. Boş bardağımı masaya koymak için hareket ettiğimde, bir garson yanıma gelip bardağı şampanya ile doldurmaya başladı.

"Oh, ben almayayım, teşekkürler." Elimi sallayarak içki istemediğimi belirtirim. Ama başımı kaldırdığımda, karşımda bir garson değil, Rhys vardır.

"İyi değilsin. Yaptığın tüm bu şeyler." Elini bana doğru salladı. "Acınası."

Önceki düşüncemi geri alıyorum. Nathan tarafından görmezden gelinmekten daha çok, Rhys ile konuşmak bu gecenin en sinir bozucu yanı.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Anlamadım?"

"Az önce en üzücü sahneyi gördüm. Sen, Nathan King ile konuşmak için çaresizce uğraşırken, o yanından geçip gitti."

Artık yetişkiniz, bu yüzden Rhys'in beni kızdırmasına izin vermemeliyim. Gençken, aramızdaki beş yaş farkı önemliydi, ama şimdi, onun bana çocukmuşum gibi davranmasına izin vermeyeceğim. Eskisi gibi beni bebek gibi davranmasına.

Rhys'e kızgınım, ama sözleri kızgınlığımı delip geçiyor. Nathan King ile konuşmaya çalışırken kendimi gülünç duruma düşürdüğümü o gördüyse, *başka gören var mı?*

Bu düşünce bile yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

Binlerce insanın önünde dans edebilirim ama kişisel bir ilişkide kendimi ortaya koyma fikri beni korkutuyor.

Rhys devam ediyor. "Karşılıksız aşk gibi bir şey bilmiyorum.

Bir kadınla yatmak istediğimde, o kadın yatağıma gelir." F kelimesini söyleme şekli beni irkiltiyor.

Eskiden arkadaş olduğumuza inanamıyorum. Evet, bazen beni ve Hannah'ı kızdırırdı, ama bu onun bizi önemseydiğini gösterme şekli gibi geliyordu. Gerçekten çok tatlı olabilirdi.

Rhys'in bu hali, dönüştüğü adam, kesinlikle sevimsiz. Ve utanç verici bir durumu daha da kötüleştiriyor. Ama yine de, ben olgun davranmalıyım. Onunla uğraşmamalıyım.

"Tüm zaferlerini biliyorum, Rhys. Öldürdüğün insan sayısını bilmeme gerek yok." "İyi. Sayısını unuttum."

Tiksinti ile burnumu kıvırıyorum. "Bu gurur duyulacak bir şey değil bir

şey. "Sen ve büyükbabam bu konuda hemfikirsiniz."

" Bu konuşmadan, bu gecenin hayal kırıklığından aniden yoruldum.

"Ne istiyorsun?"

"Sana reddedemeyeceğin bir teklifte bulunmak istiyorum." "Sen *Godfather* değilsin, Rhys."

"Hayır, ben bu balkabağını," bana işaret ederek, "altın bir arabaya dönüştürmek için gelen iyilik perinim."

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye soruyorum.

O, tsk sesini çıkarır. "Diline dikkat et, Bayan Davenport."

"Ne diyorsun sen?" diye bağırırım, ki bu normalde yapmayacağım bir şeydir. Bu konuşma o kadar sinir bozucu ki.

"Biliyorum. Siktir daha iyi olurdu. Merak etme, işimiz bittiğinde, çeşitli dört harfli kelimeler kullanacaksın."

"Neyi bitirdin?" diye soruyorum, gözlerimi kısarak. "Çıkmayı. Sen ve ben."

Kendimi tutamıyorum, dudaklarımdan alaycı bir kahkaha patlıyor. Ama Rhys yılmıyor.

"Büyükbabama, pantolonumun içinde kalabileceğimi ve 'güzel, sıkıcı bir kadına' bağlı kalabileceğimi göstermek için senin gibi bir kadına ihtiyacım var," diyor ve elini vücudumun üzerinde yukarı aşağı sallıyor.

Büyükbabasının talebine şaşırmadım. Rhys'in kadınlarla olan ilişkileri yıllardır manşetlere taşınıyor ve bunlar iyi manşetler değil.

"Bunu pek ikna edici bir şekilde anlatmıyorsun. Karşılığında ne alacağım?" diye soruyorum. "Kolumda olursan Nathan seni fark eder."

"Ama eğer çıkıyorsak..."

"Sahte bir ilişki." Rhys araya girer. "Gerçekten birlikte olmayacağız."

"Tabii ki." Rhys, kendimi gerçekten onunla çıkarken görebileceğim dünyadaki son erkek.

"Eğer bir ilişkim varmış gibi görünürsem, Nathan neden benimle ilgilensin ki?" Rhys'in dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrılır, Cheshire kedisi gibi görünür.

"Sen çok sevimlisin."

"Sinir bozucusun. Soruma cevap ver."

"Nathan gibi erkekler, sahip olamayacaklarını düşündükleri şeyleri isterler. Seni bir meydan okuma olarak görecektir. Ve benim kız arkadaşım, ciddi bir ilişki yaşadığım ilk kadın olarak, benim gibi bir bekârı kendine bağlayan şeyin ne olduğunu merak edecek. Bu dahice."

"Ne kadar süre?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Birkaç ay. Otuzuncu yaş günümün kutlanmasına kadar."

"Ve *benimle* çıkmak, büyükbabanın senin değiştiğini düşünmesini sağlayacak mı?" diye soruyorum, sesim şüpheyle doludur.

O sırtıyor. "Colette Davenport bile onu ikna edemiyorsa, kimse edemez."

Sözleri bana bir hatırlatma oldu. Biz tamamen farklı iki insanız.

Ben gerçek aşkı yaşamak istiyorum, o ise büyükbabasını, yerleşik bir hayata geçtiğine inandırmak istiyor.

Bu delilik. Kafamı sallıyorum. "Asla işe yaramaz."

"Neden?"

"Büyükbabanı, Nathan'ı ve tüm dünyayı gerçekten birlikte olduğumuza, birbirimizden hoşlandığımıza nasıl ikna edeceğiz? Yirmi dakika önce bana seksi bir yanımın olmadığını söyledin."

Beni dikkatle süzer.

"Bunun üzerinde çalışırız."

"Nasıl?" Ayrıntıları bilmem gerekiyor. Rhys'in gerçek bir planı olduğunu. Ayrıntıları bilmeden kendimi ona bağlamayacağım. Onun bu saçma planının gerçekten işe yarayabileceğine dair kanıt istiyorum.

"Sana daha iyi giyinmeyi öğreteceğim, beden dilini, flört etmeyi, bir erkeğin dikkatini çekmeyi ve onu elde tutmayı çalışacağız."

"Öpüşmek ve dokunmak?" Yüzümü buruşturuyorum.

Omuz silkiyor. "Bunu herkesin içinde yapmak zorunda kalacağız."

Beynim şimdiden fiziksel yakınlığın ilerleyişini düşünüyor. *Seks* hakkında. Nathan ile işler yolunda giderse, hedefim bu olacak. Bekaretimi kaybetmek.

"Daha fazlası yok, değil mi? Biz... yapmayacağız..."

"Seks mi?" Ela gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü. "Olası değil, tatlım. Ama sorunun varsa, sana tavsiyede bulunurum."

Rhys ile sahte bir ilişki kurmanın lojistiğini konuşmak beni gülümsetmeye başladı, ya da belki de şampanyanın etkisidir. Sadece bir yudum içtim ve şimdiden kafam güzel oldu. Bu duyduğum en saçma şey.

"Hayır, teşekkürler." Nereye gideceğimi bilmeden yürümeye başlıyorum, ama Rhys açıkça sarhoş ya da hayal görüyor, bu yüzden bu konuşmayı şimdi bitirmek en iyisi. Ama sonra dirseğimden sıkıca tutup beni geri çeken bir el var.

"Rhys." Onu bırakması için tıslıyorum, ama o beni kendine doğru çekiyor. Vücudumun yan tarafı onun önüne geliyor.

"İzle." Kulağıma fısıldadı. Yakınımdaki alçak, şehvetli sesi omurgamda bir titreme yarattı. Başımı çevirip baktığımda, gözlerinin bana sabitlendiğini gördüm. Ela rengi gözlerinin küçülmesi bir şekilde savunmamı bozdu ve ben de onunla gittim. İçeceklerimizi yakındaki bir masaya koydu, sonra beni dans pistinin ortasına çekti, burada yavaş bir balad eşliğinde etrafımızdaki çiftler birbirlerine sarılıp sallanıyorlardı.

Bu sefer, Rhys beni kendine çektiğinde, önceki dansımızdan çok farklıydı. Kollarımı kaldırdı ve ellerimi boynuna doladı. Parmak uçları çıplak kollarımı okşadı, sonra büyük elleri belimin alt kısmına yerleşti. Sonra, aramızda hiçbir şey kalmayana kadar beni kendine çekti. Göğüslerim onun göğsüne, kalçam onun kalçasına yaslanır. Sert vücudu benim vücuduma sıkıca bastırılır. Başını aşağı eğip burnunu şakağıma sürter, dudakları kulağıma değene kadar.

"Rol yapmada çok iyiyim, Colette." Rhys'in elleri aşağıya, kalçama kayıyor.

Dans ederken dokunulmaya alışkınım. Belim, bacaklarım, popom. Vücudum, dans partnerlerinin performans için gerekli sahneyi çizmek için kullandıkları bir tuval gibidir. Ama Rhys'in dokunuşu alıştığımdan farklı ve vücudumu kaskatı yapıyor.

"Dans etmek oyunculuk gibidir, değil mi? Bir performans sergilersin. Seyirciyi içine çekersin. Onlara istediğin şeye inandırırırsın."

Onun karşılaştırmasıyla vücutum gevşiyor. Yavaşça başımı sallayarak ona daha da yaklaşıyorum.

Rhys'in kollarında gevşerken, onun yaptığı işkence gibi dairesel hareketlerin karnımı sıkılaştırmaya başladığını ve uyluklarımın arasında hafif bir ağrı hissettirdiğini fark ettim. Çok iyi geliyordu. Bir an için, tüm bunların amacının ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Parmakları elbisenin kumaşını kavradı ve etime batırdı. Kıımı kavrayarak bizi birbirimize sürtünce, sertliğini hissedince nefesim kesildi.

Boynuma gülümsüyor. "Panik yapma, Colette. Bu senin için değil. Barda duran busty kıızıl saçlı kadına bakıyorum."

Göğsüne doğru iterek aramıza mesafe koyuyorum. "Sen inanılmazsın."

Yukarı bakınca dudaklarının kendini beğenmiş bir gülümsemeye büründüğünü görüyorum. "Bunu sık sık duyuyorum." Olay çıkarmak istemediğim için Rhys'in kollarında kalmaya devam ediyorum.

Aramıza biraz mesafe koyarak, şarkı bitene kadar saniyeleri saymaya başlıyorum.

O beni orada tutarken, kokusunu, ellerinin vücutumda dolaşmasını görmezden geliyorum. Ve külotumun ıslak olması? *Ne?! Bu, mezara götüreceğim bir sır.*

şarkı sona ermek üzere ve ben buradan gitmeye hazırım. Bu gece bitsin ve Rhys'in saçma teklifini hiç olmamış gibi davranayım.

"Cevabım hala hayır. Aslında, o korkunç deneyimden sonra, kesinlikle hayır." diyorum ona.

Hiç etkilenmemiş gibi gülüyor.

şarkının son notaları çalarken, Rhys beni kollarının arasına alır, başını boynuma yaslar ve dudakları kulak kepemin üzerinde kayar.

"Emin misin?" diye fısıldadı.

Yukarı bakınca Nathan King'in bize baktığını görürüm. Koyu renkli gözleri her hareketimizi takip ediyor.

Nathan'ın gözleri üzerimdeyken Rhys'in kollarında olmak tuhaf geliyor. Nathan'ın ilk kez bana yönelttiği bakışlarını içime çekerken Rhys'in vücutuna bastırılıyorum. Nathan'ın bakışları altında içimdeki bir şey çatlıyor. Sahnedeyken hissettiğim duygu bu.

Heyecan.

Beklenti.

Bu bağımlılık yapıyor. Daha fazlasını istiyorum.

Rhys beni tekrar döndürüyor. "Anlaştık mı prenses?"

Hâlâ Nathan'ın gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum, sırtımı ısıtıyor. Bu duygu beni o kadar sarhoş ediyor ki, Rhys'in bana taktığı küçümseyici lakap bile kafama takılmıyor.

"Lettie," diyorum ona. "Arkadaşlarım artık bana böyle sesleniyor. Çıktığım erkek de bana böyle sesleniyor."

"*Hmm*, Lettie." Derin, erkeksi ses tonuyla lakabımı baştan çıkarıcı bir şekilde tekrarlar ve tüylerim diken diken olur. Viski, nane ve baştan çıkarma kokuyor. Dudakları yanağıma iner. Bu, iffetli bir öpücük olmalı, ama Rhys bir şekilde sanki bacaklarımın arasını yalıyor gibi hissettiriyor. Bunun nasıl bir his olacağını düşünmeye bile izin vermiyorum.

"Anlaştık mı, Lettie?" diye sordu.

Rhys'in dudaklarının vücudumda yarattığı karıncalanma hissini görmezden gelip, istediğim adam olan Nathan'ı düşünüyorum. Kendimi ona aşık olabileceğimi düşündüğüm adam. Benim aradığım şey aşk deneyimi. Ve görünüşe göre Rhys'in teklifi bunu elde etmeme yardımcı olabilir.

"Evet." Bu kelimenin ağzımdan bu kadar kolay çıkmasına kendim de şaşıyorum. Rhys şeytani bir gülümsemeyle "Mükemmel" diyor.

[Surprisingly Us - Goodreads'e ekle](#)

Teşekkür

, 50.000 kelime yazıp sonra her şeyi silip baştan başlamak zorunda kalmadığım ilk kitabım. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de yazma sürecimi çözmeye başlıyorum... garantisi yok, ama bunu bir zafer olarak kabul edeceğim.

Yazma tutkumu destekleyen kocama Eric'e, benim dayanağım ve en coşkulu destekçim olan üç çocuğuma teşekkür ederim. Sizin sevginiz ve desteğiniz olmasaydı bunu başaramazdım. Gerçekçi olmayan son teslim tarihleri belirlediğimde ve hafta sonu çalışmam gerektiğinde anlayış gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Bir dahaki sefere bunu yapmamaya çalışacağım... Bakalım nasıl gidecek.

Aileme, anneme, babama, Jenny'ye, John'a, Adam'a, Debbie'ye, Jill'e ve Paul'a: Sürekli sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Benim için çok değerli! Artık aramızda olmayan Linda'ya, ama beni destekleyeceğini ve tüm kitaplarımı satın alacağını biliyorum.

Bu yolculukta beni destekleyen, yazımın nasıl gittiğini soran, kitaplarımı satın alan ve herkese duyuran arkadaşlarıma teşekkür ederim. Dostluğunuz ve sevginiz için teşekkürler: Amanda, Courtney, Erica, Hadley, Kate ve Sam.

Olağanüstü beta okuma ekibime teşekkür ederim: Allie @allie_rambles, Anna P, Ashley O'Dell, Isabella, Jordan, Laura, Molly ve Shea. Samimi geri bildirimleriniz ve cesaret verici yorumlarınız için her zaman minnettarım. Sizler olmasaydınız kitaplarım bugünkü haliyle olmazdı.

Metin editörüm Chelly Peeler'a ve düzeltmenim Isabella Bauer'a teşekkür ederim... Belki bir gün virgül, tire ve diyalog etiketlerinin nasıl kullanıldığını öğrenirim. Ha!

Literally Yours PR ekibine teşekkür ederim, yaptığınız her şey için gerçekten çok minnettarım!

Teşekkürler

'un değerli okuyucuları,

Kitabımı okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Seçebileceğiniz o kadar çok kitap var ki, değerli vaktinizi benim kitabımı okumak için ayırdığınız için teşekkür ederim. Vaktiniz varsa, lütfen Accidentally Ours için bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar bağımsız yazarlara çok yardımcı oluyor!

XO, Erin

Erin Hawkins'ın diğerk kitapları

Beklenmedik Aşk Serisi

(birbiriyle bağlantılı karakterlerin yer aldığı, tek başına okunabilen kitaplar)

Reluctantly Yours: ateşli, düşmanlardan sevgililere, sahte randevularla dolu bir romantik komedi Unexpectedly Mine: ateşli, Vegas'ta bir düğün, mantık evliliği ile dolu bir romantik komedi Surprisingly Us - Colette & Rhys'in hikayesi - yakında

Denver Dueti

En İyi Planlar (seksi bir doktorla tek gecelik bir ilişki, daha fazlasına dönüşür!)

Planlarda Yoktu (kardeşinin en iyi arkadaşı, huysuz/neşeli, ikinci şans aşkı)

Kitap yayın haberlerini doğrudan e-posta kutunuza almak için buradan haber bültenime

kaydolun: [Haber Bülteni](#)

Yazar Hakkında

Erin Hawkins, kocası ve üç küçük çocuğuyla Colorado'da yaşayan, baharatlı romantik komedi yazarıdır. Okumayı, spor yapmayı, dağlarda vakit geçirmeyi, reality TV programlarını ve tüm gün süren brunch'ları sever.

İçindekiler

<u>Alıntı Telif</u>	
<u>Hakkı Diğer</u>	
<u>kitaplar</u>	
<u>İçindekiler</u>	
<u>1. Sophie</u>	
<u>2. Sophie</u>	
<u>3. Hunter</u>	
<u>4. Sophie</u>	
<u>5. Hunter</u>	
<u>6. Sophie</u>	
<u>7. Hunter</u>	
<u>8. Sophie</u>	
<u>9. Hunter</u>	
<u>10. Sophie</u>	
<u>11. Sophie</u>	
<u>12. Sophie</u>	
<u>13. Hunter</u>	
<u>14. Sophie</u>	
<u>15. Hunter</u>	
<u>16. Sophie</u>	
<u>17. Sophie</u>	
<u>18. Hunter</u>	
<u>19. Sophie</u>	
<u>20. Sophie</u>	
<u>21. Hunter</u>	
<u>22. Sophie</u>	
<u>23. Avcı</u>	
<u>24. Sophie</u>	
<u>25. Sophie</u>	
<u>26. Hunter</u>	
<u>27. Sophie</u>	
<u>28. Avcı</u>	
<u>29. Avcı</u>	
<u>30. Sophie</u>	

[31. Avcı](#)

[32. Avcı](#)

[33. Sophie](#)

[34. Sophie](#)

[35. Hunter](#)

[36. Sophie](#)

[37. Sophie](#)

[38. Sophie](#)

[39. Sophie](#)

[40. Avcı](#)

[Epilog](#)

[Epilog Bölüm 2 Ön](#)

[İzleme](#)

[Teşekkürler](#)

[Teşekkürler](#)

[Erin Hawkins'ın Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

